

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Declan Barclay is my best friend and the love of my life...
and now he's my wedding planner.

Promise Me

SINFUL MANOR

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

SARA CATE

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

Declan Barclay is my best friend and the love of my life...
and now he's my wedding planner.

Promise Me

SINFUL MANOR

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

SARA CATE

Sara Cate'in diğ er eserleri

Müstehcen Oyuncular Kulübü

 vmek

Gözler  zerimde

Bana Daha Fazlasını Ver

Merhamet

En Yüksek Teklif Veren

Madam

G nahk r Malikane

Beni Sakla

Goode Kardeşler

Anti-kahraman

Yuva Yıkıcı

Kalp Kırıcı

Savurgan Oğul

Güzel Seri

Güzel Canavar

Güzel Günahkar

Wilde Boys Düeti

Yer  ekimi

Serbest Düşüş

Kara Kalp Düeti

Dört

Beş

Spitfire

Benim İçin Yan

Ateş ve Kül

Kötü Kalpler Serisi

Narin

Tehlikeli

Meydan okuyan

Promise Me

SARA CATE

Telif hakkı © 2026 Sara Cate'e aittir.

Kapak ve iç tasarım © 2026 Sourcebooks'a aittir.

Kapak tasarımı Stephanie Gafron/Sourcebooks tarafından yapılmıştır.

Kapak görselleri © Design Pics/Shutterstock, Olena Rudo/Shutterstock

İç mekan çizimleri Chloe Friedlein'e aittir.

Sourcebooks ve logo, Sourcebooks'un tescilli ticari markalarıdır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç olmak üzere, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya elektronik veya mekanik araçla, yayıncısı Sourcebooks'tan yazılı izin alınmaksızın çoğaltılamaz.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yapay zeka teknolojileri veya sistemlerinin eğitimi amacıyla hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar kurgusaldır veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek kişilerle, yaşayan veya ölü, herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Bu kitapta kullanılan tüm marka ve ürün adları, ilgili sahiplerinin ticari markaları, tescilli ticari markaları veya ticari adlarıdır. Sourcebooks'un bu kitapta yer alan hiçbir ürün veya satıcıyla ilişkisi yoktur.

Sourcebooks'un bir markası olan Sourcebooks Casablanca tarafından yayınlanmıştır.

1935 Brookdale RD, Naperville, IL 60563-2773

(630) 961-3900

kaynakkitaplar.com

Yayın kataloglama verileri Kongre Kütüphanesi'nde kayıtlıdır.

Arkadaşlarım için.

İçindekiler

İçerik Uyarısı

Birinci Bölüm: Declan

İkinci Bölüm: Declan

Üçüncü Bölüm: Declan

Dördüncü Bölüm: Colin

Beşinci Bölüm: Colin

Altıncı Bölüm: Colin

Yedinci Bölüm: Declan

Sekizinci Bölüm: Declan

Dokuzuncu Bölüm: Colin

Onuncu Bölüm: Colin

On Birinci Bölüm: Colin

On İkinci Bölüm: Colin

On üçüncü Bölüm: Colin

On dördüncü Bölüm: Declan

On Beşinci Bölüm: Declan

On Altıncı Bölüm: Colin

On yedinci Bölüm: Colin

On Sekizinci Bölüm: Declan

Ondokuzuncu Bölüm: Colin

Yirmiinci Bölüm: Colin

Yirmi Birinci Bölüm: Colin

Yirmi İkinci Bölüm: Declan

Yirmi Üçüncü Bölüm: Declan

Yirmi Dördüncü Bölüm: Colin

Yirmi Beşinci Bölüm: Colin

Yirmi Altıncı Bölüm: Colin

Yirmi Yedinci Bölüm: Declan

Yirmi Sekizinci Bölüm: Colin

Yirmi Dokuzuncu Bölüm: Colin

Otuzuncu Bölüm: Colin

Otuz Birinci Bölüm: Declan

Otuz İkinci Bölüm: Declan

Otuz Üçüncü Bölüm: Declan

Otuz Dördüncü Bölüm: Declan

Otuz Beşinci Bölüm: Colin

Otuz Altıncı Bölüm: Colin

Otuz Yedinci Bölüm: Declan

Otuz Sekizinci Bölüm: Declan

Otuz Dokuzuncu Bölüm: Declan

Kırkıncı Bölüm: Colin

Epilog: Colin

Epilog: Declan

Teşekkürler

Yazar Hakkında

İçerik Uyarısı

Promise Me, yetişkin okurlar için cinsel içerikli bir romantik romandır. Eğlence amaçlı olup, öğretici niteliği olmayan, sapkınlık ve BDSM içeren sahneler içermektedir. Yas, ebeveyn ölümü, ruh sağlığı sorunları, depresyon ve kaygı gibi unsurlar da bulunmaktadır.

Declan ve Colin sizi on yıllara ve kıtalara yayılan uzun, seksi ve romantik bir yolculuğa çıkarmak üzere, kemerlerinizi bağlayın.

Güvenliğiniz için dikkatli okuyun. Keyfini çıkarın.

Birinci Bölüm

Declan

"Çimlerin üzerine her yere pirinç atıyorlar, Anna!"

Pencereden dışarı bakarken, şık giyimli konukların arka bahçeye minik beyaz pirinç taneleri saçtığını dehşet içinde izliyorum. Bir yaylı çalgılar dörtlüsü eski bir rock şarkısının küfür niteliğinde bir yorumunu çalıyor ve smokinli minik çocuklar ortancaların arasında koşuşturuyor.

Ablam benden önde koridorda aceleyle ilerliyor, kısık sesle kıkırdıyor. "Bu bir düğün, Declan," diye yanıtlıyor neşeli bir şekilde.

"Benim evimde düğün olacak!"

"Bunu kabul etmiştin, hatırlıyor musun?" Evin ana bölümüne açılan kapının ardına kadar uzanan uzun koridorun sonunda duruyor ve her biri boyundan daha büyük çiçek aranjmanları taşıyan bir sürü garson ve görevli telaşla içeri giriyor.

Anna, kapıyı onlar için açık tutarken başını bana doğru çevirdi ve sabırsız bir bakışla, "Killian evi sana devrettiğinde, onu istemediğini söylemiştin, hatırlıyor musun? Anna, istediğin gibi kullan demiştin. Hatırlıyor musun?" dedi.

Gözlerimi devirerek, memnuniyetsiz ve tutarsız bir şekilde homurdanarak cevap verdim, kız kardeşim hemen sözümü kesti.

“Ama sonra fikrini değiştirdin. Yine de Barclay Manor'a geri döndüğünde artık düğünlere ve etkinliklere ev sahipliği yaptığımızı anladın. Ve üçüncü kattaki stüdyoyu istediğin kadar resim ve heykel yapmak için kullanabildiğin sürece umurunda olmadığını söyledin. Bunu hatırlıyor musun, Declan?”

Gözlerimi daha da devirdim. "Düğünlerden ne kadar nefret ettiğimi fark etmeden önceydi bu."

"Declan, diline dikkat et," diye azarladı beni, oysa benden sadece üç yaş büyük ve ben otuz iki yaşında bir adamım.

"Burası benim evim, Anna!"

“Üçüncü kat,” diye tersledi, yüzünü bana yaklaştırarak ve sabrının tükendiği açıkça belliydi. “Öyleyse neden tekrar yukarı çıkmıyorsun?”

"Sanki bir gram huzur bulabilirmişim gibi," diye homurdanıyordum.

Kız kardeşimi kapıda bırakıp, stüdyoma çıkan merdivenlere doğru uzun koridordan geri yürüdüm. Yol boyunca, bunun ne kadar adaletsiz olduğunu kendi kendime homurdanıp durdum. Bu evi haklı olarak miras aldım. Bu benim evim ve daha önce ne demiş olursam olayım, lanet olası her şeye sahip olabilmeliyim.

İlk başta burada yaşamak istememem, evin umrumda olmadığı anlamına gelmiyor. Bu insanların gelip evi kullanıp kötüye kullanmalarını izlemek sinirlerimi bozuyor ve Anna'nın da sinirlerini bozmalı.

Bir zamanlar bu malikâne partileriyle ünlüydü; ağabeyimin düzenlediği çılgın, seks düşkününü etkinlikler, ailemizin adı bölgede ahlaksızlıkla eş anlamlı hale gelene kadar sürerdi. Ben bu şık davetlere ve kibirli etkinliklere kıyasla o eski günleri çok daha fazla tercih ederdim.

Ama sonra evden hiç çıkmadı ve onu kurtarmak için cesur bir Amerikalı kadını göndermek zorunda kaldık ve Tanrı'nın lütfuyla işe yaradı. Tek sorun

şu ki, şimdi evlendiler ve evlilik mutluluğu içinde yaşıyorlar. Bu eski ahlaksızlık yuvası o zamandan beri güllerle kaplandı, salonları klasik müzikle doldu, bahçesi pirinçle kaplandı ve çardak insanlarla dolup taşı. Bütün bunlar midemi bulandırıyor.

Doğrusu, kız kardeşime defolup gitmesini ve düğünlerini başka yerde yapmasını söyleyebilirdim, muhtemelen de söylemeliyim. Belki de söylerim. Düğünleri o kadar çok seviyor ki, eminim İskoç kırsalında bu gösterişli etkinliklerle ortalığı karıştıracak başka bir malikâne bulurdu.

Merdivenlere vardığımda, aşağı inen siyah elbiseli genç bir kadına neredeyse çarpıyordum. Uzun sarı saçları yüzüme savruldu ve onları kenara ittikten sonra, rahatsız edici mavi gözlerle karşı karşıya kaldım.

"Blair," diye mırıldandım kendi kendime, adını hatırladığım için kendimle gurur duyarak.

"Declan, efendim," diye yanıtlıyor, hatasını düzelterek.

"Kahretsin, öyle yapma. Sana çarptığım için özür dilerim."

"Hayır, özür dilerim," diye mırıldandı yere bakarak.

Tanrım, buradan çıkmam lazım. Blair ile son buluşmamızda, yatak sohbeti için pek de orada kalmadım. O zamandan beri gözlerime bakamıyor. Şimdi ise kız kardeşime bu düğünlerde yardım ediyor ve neredeyse her hafta sonu burada, ne kadar şanslıyım ben!

"Gitmem gerek..." diye kekeledi.

"Evet, tabii ki," diye homurdandım mutsuz bir şekilde. "Hoşça kal... Blair."

Bunun üzerine arkamı döndüm ve neredeyse koşarak merdivenlerden yukarı çıktım, o zavallı kadından uzaklaştım.

Stüdyomun huzurlu ortamı koridorun sonunda beni bekliyor. Oraya vardığımda kapıyı çarparak kendimi içeri kapatıyorum. Hemen önlüğümü alıp belime bağlıyorum ve gürültü önleyici kulaklıklarımı takıyorum.

Smiths grubunun müziği düğünün gürültüsünü bastırırken ben kendimi işime kaptırıyorum. Yağlı boyayla resmedilmiş, narin bir kadın, çimenli bir tepede uzanmış, doğduğu günkü gibi çıplak, bana bakıyor.

Bana cehennemi yaşatan o kadının elleri.

Dünyadaki neredeyse her sanatçı, ellerin resmedilmesi, çizilmesi veya heykel yapılması en zor kısımlar olduğu konusunda hemfikirdir. Asla doğru şekilde kıvrılmazlar. Çok uzun veya çok kısadırlar. Eklemlerdeki ince kırışıklık detayları her zaman çok sert bir şekilde yansıtılır ve bir kadının narin parmaklarının çok pürüzlü ve yıpranmış görünmesine neden olur.

Ve şu an tuvalimde resmettiğim kadın, eldiven dışında hiçbir şey giymeyecek çünkü iki gündür onun lanet olası elleri üzerinde çalışıyorum. Parmaklarına odaklanırken, çevremdeki manzarayı görmezden gelmeye çalışıyorum.

Pencerenin hemen solunda, uzaktaki çardak manzarasının mükemmel bir görüntüsüne sahibim. Yaz esintisi süsleri uçurmaya çalışırken, konuklar yuvarlak yapının etrafında beyaz katlanır sandalyelerde toplanmış durumda.

Düğünler, zaman ve paranın en saçma israfı olmalı. Birinin sonsuza dek sürecek bir sadakat yemini etmeye razı olması fikri aptalca. Elbette, şimdi bunu vaat etmek istiyorlar; şu an mutlular. Peki ya yorgun, mutsuz, sinirli olduklarında? Daha uygun birini bulduklarında? Partnerlerinin çiğneme, şarkı söyleme veya araba kullanma şeklinden bıktıklarında?

Hayır, evlilik insanın yarattığı en aptalca şeydir.

Zevk için seks yapmak ve bu süreçte birkaç arkadaş edinmek çok daha iyi.

Ya da benim durumumda, sadece bir tane.

Eski dostumun anısı zihnimin ön planına gelince elimdeki fırça donup kalıyor. Yılların pişmanlığı ve suçluluk duygusu beni felç ederken, bir an orada oyalanıyorum, yüzünü hayal ediyorum.

Elimi tuvalden çekip, parmaklarımı büküp eklemlerimi ovuştururken, sertleşmiş eklemlerimi suçluyorum. Bu bir tür artrit veya karpal tünel sendromu ve kesinlikle yedi yıla yakın süredir onunla konuşmamış olmamla ilgili değil.

Ve yine de, bunun beni neden bu kadar rahatsız ettiğini bilmiyorum, çünkü Colin Shelby sadece arkadaşımdı, ne daha fazla ne de daha az.

İkinci Bölüm

Declan

Saatler sonra stüdyomdan dışarı çıktığımda hava kararmıştı ve koridorlarda tanıdık sesler yankılanıyordu. Mutfğa doğru ilerlerken, ağabeyimin kahkahası yüksek sesle yankılanıyordu.

Kollarımı göğsümde kavuşturarak yüzümü buruşturarak odaya girdim. Killian mutfak tezgahına yaslanmış, minyon karısı ona yapışmış, iri kollarıyla onu sarmıştı.

Küçük kardeşim Lachlan, Anna'ya çöp poşetlerini bağlamasına ve evin arka tarafına, kapıdan dışarı taşımasına yardım ediyor.

Düğün çoktan bitti ve geriye sadece kardeşlerim kaldı; ya temizliğe yardım edecekler ya da beni çıldırtacaklar.

"Hepiniz benim evimde ne yapıyorsunuz?" Çay için su kaynatmak üzere su ısıtıcısına uzanırken kaşlarımı çattım. "Eminim ki hepimiz Killian'ı sizin beni rahatsız ettiğiniz kadar rahatsız etmedik."

Gülüyorlar. Lachy, "İşte tam da bu yüzden buradayız," diye yanıtlıyor. "Sen huysuz ve aksi birisin. Biz seni rahatsız etmezsek, kim edecek?"

"Tam da demek istediğim buydu," diye mırıldandım.

"Tüm bu düğünlerin insana biraz olsun neşe getirmemesi şaşırtıcı," diyor baldızım Sylvie gülümseyerek. "Ben de pek sevmezdim ama itiraf etmeliyim ki, çok güzeller."

Suyumu ısıtmak için ocağı açarken kaşlarım çatılıyor. "Çok gürültülüler, sinir bozucular ve beni daha da huysuzlaştırıyorlar."

"Stüdyosuna kapanıp tavan arasında yaşayan bir hayalet gibi saklanan adamdan mı bahsediyorsun?" diye şaka yapıyor Anna.

"Burası benim evim ve burada hayalet olarak dolaşmaya hakkım var," diye karşılık verip ona doğru su sıçrattım.

Killian, "Hadi ama," diye mırıldandı. "Belki arada bir gelip kız kardeşimize bu etkinliklerde yardım edersen, onları sevmeyi öğrenirsin."

Kardeşime ters ters bakıyorum çünkü tamamen saçmaladığını biliyorum. Benden iki kat daha cimriydi ve burada yaşadığımız zamanlarda malikanede düğün düzenlemeyi asla aklından bile geçirmezdi. Benim çektiğim acıdan zevk alarak kendi kendine kıkırdıyor.

"Yakında New York'a dönmeniz gerekmiyor muydu?" diye sordum, ona ve karısına bakarak. "İkiniz burada ne yapıyorsunuz ki?"

"Balayındayız," diye tatlı bir şekilde yanıtlıyor.

"Bir yıldan fazla önce evlendiniz," diyorum. "Hatta iki kez evlendiniz, bunu da ekleyeyim. Ve bu kadar uzun süredir burada yaşadığınıza göre İskoçya balayı için uygun bir yer değil. Balayılar Bali ve Yunanistan gibi yerler içindir."

"Yağmur ve bulutları tercih ederim," diye yanıtlıyor ve yüzünü kocasına doğru çeviriyor. Kocasını eğilip onu dudaklarından öpüyor ve ben de bakışlarımı kaçırmak zorunda kalıyorum.

Beni rahatsız eden öpüşmeleri değil, evlilik mutluluklarını bu kadar açıkça sergilemeleri. Buna kıskançlık deyin ama ne kadar mutlu ve aşık olduklarını görmeye ihtiyacım yok. Beş yıl içinde, evlendikleri ilk zamanki gibi birbirlerinden nefret etmeye başlayacaklarına eminim.

Elbette, bunun nedeni ailenin onları sahte bir evliliğe zorlamasıydı, ama yine de... bu tutku dönemi geçecek ve birbirlerinden tekrar nefret edecekler. Bu kaçınılmaz.

Suyun kaynamasını beklerken kollarımı kavuşturup kız kardeşime bakıyorum. Zaten tüm kararları o veriyor. Rütbe veya yaş olarak teknik olarak sorumlu değil, ama hepimiz ondan rehberlik bekliyoruz.

En son istediğim şey Anna'yı hayal kırıklığına uğratmak ve sevdiği tek şeyi elinden almak, ama böyle yaşamaya devam edemem ve o da bunu biliyor. Sanatıma bir iki yıl ayırmak için Barclay'e geri dönmeyi kabul ettim ve burada etkinlikler düzenlemeye devam edebileceğini söyledim, ancak sadece birkaç ay sonra bunun işe yaramadığı açıkça belli oldu.

Evime geri sahip olmayı hak ediyorum.

Eğer bunu elde edemezsem, ayrılmak zorundayım.

Yüzündeki kısa süreli endişe ifadesi, onun da durumu hissettiğini gösteriyor.

“Anna, biraz ara vermek istemez misin?” diye soruyorum. “Bu etkinliklere ev sahipliği yapmak çok fazla iş. Hem de ne için?”

"Bundan keyif alıyorum," diye coşkuyla yanıtlıyor. "Ve bence siz de denerseniz keyif alırsınız."

İki kardeşimin kahkahalarla güldüğünü görünce alaycı bir şekilde, "Ben mi? Bu aptalca, abartılı partilere ev sahipliği yapmaktan zevk alacağımı mı sanıyorsunuz?" dedim.

“Evet! Tabii ki, çok gösterişliler,” diyor gözlerini devirerek. “Ama aynı zamanda romantikler de. Ve sizin gibi bir sürü somurtkan insanın arasında olmaktansa, bu kadar mutlu insanın arasında olmak beni mutlu ediyor.”

Lachy şakayla karışık, "Hadi ama," diyor. "Bir dene bakalım, Dec. Belki de haklıdır."

Killian kibirli bir kahkahayla, "Düzenleyeceğiniz o berbat düğünü görmeyi çok isterdim," diye ekliyor.

"Teşekkürler," diye alaycı bir şekilde cevap veriyorum. "Sanırım çatı katındaki stüdyomda kalacağım. Ziyaretçileri korkutup, pencereden görünen ve tüm misafirleri kaçırان uğursuz karanlık figür olacağım." Etki yaratmak için biraz da hayalet sesi ekliyorum.

Herkes bir anlığına kahkahalara boğuldu, ama kahkahalar dindiğinde Anna bana bakıyordu.

"Ama sence bunu daha ne kadar sürdürebilirsin, Declan?" diye soruyor ciddi bir şekilde.

Omuzlarımı silkerek derin bir iç çektim. "Bilmiyorum Anna. Ya ben gitmeliyim ya da düğünler."

Doğrusunu söylemek gerekirse, malikaneden ayrılmak istemiyorum. Büyüdüğüm, ailemin anılarının koridorlarda yankılandığı, çocukluğumun hâlâ bir nebze de olsa canlı kaldığı, ailemin hâlâ bir arada olduğunu ve bir zamanlar yaşadığımız mutlu hayatların bir şekilde hâlâ var olduğunu hayal edebildiğim bu aile evinde yaşamayı seviyorum.

Üstelik, soğuk, bunaltıcı ve iç karartıcı aylarda bile burası çok güzel. Konakta ve arazisinde çok fazla ilham buluyorum. Burada gizemli ve ilgi çekici bir şey var.

Uzun zamandır bu kadar ilham almamıştım. Uzun bir aradan sonra ilk defa, ondan başka bir şey resmetme isteği duyuyorum.

Anna'nın yüzündeki ifade hayal kırıklığıyla yumuşuyor ve ona bunu yaşattığım için kendimden nefret ediyorum. Çünkü ne seçersem seçeyim, sonunda hayal kırıklığına uğruyor. Ya sevdiği bu şeyi, bu düğünleri kaybedecek ya da beni kaybedecek.

Anna için önemli olan tek şey, bu aileyi bir şekilde mutlu tutmak. Tanrı biliyor ki, işini hiç kolaylaştırmıyoruz.

Killian, Anna'nın yüzündeki buruşmayı fark ederek, "Ah, Dec," diyor. "Biraz daha katlanabilirsin." Aslında hiçbirimiz ona zarar vermek istemiyoruz.

"Yapamam," diye inleyerek alnımı ovuşturuyorum.

Tam o sırada, çaydanlığımın düdüğü mutfağın her yerine yankılanarak aramızdaki gerginliği dağıttı. Hemen koşarak bir eldiven kaptım ve ocaktan aldım.

Bana eski kafalı diyebilirsiniz ama anne babalarımızın eskiden yaptığı gibi, ocakta çay demlemek, onların kullandığı demlikle çay yapmak çok nostaljik bir şey. Anna, sormadan dolaptan beş fincan çay çıkarıp tezgâhın üzerine koyarken ben de çay poşetlerini aramaya koyuldum. Bir an için, kardeşlerimle birlikte burada olmak, annemizin her zaman yaptığı gibi gece geç saatlerde bir fincan çay hazırlamak ruhumu rahatlattı.

Kardeşlerim arasındaki rahat sessizliğe bakılırsa, onlar da aynı şeyi hissediyorlar.

Mutfağında sessizce çayımızı yudumlarken, Killian bir şekilde planlar kuruyor gibiydi. Yüzündeki ifade bir şeyler çevirdiğini gösteriyordu. Çay fincanını yere sertçe vurup neredeyse kırdıktan sonra, "Bir iddia öneriyorum," dedi.

İçten içe sinirleniyorum. Bu hiç hoşuma gitmiyor.

"Bahse mi giriyoruz?" diye soruyorum.

"Evet. Senin," diyor beni işaret ederek, "bir değişime ihtiyacın var."

Herkes kendi kendine kıkırdıyor, bunun nereye varacağını merakla bekliyor. Çünkü bir yandan Killian'a üzerimde hiçbir güç vermek istemiyorum. Ama aynı zamanda ona bir borcum var.

En azından benim zihnimde öyle düşünüyorum. Kardeşimle olanlardan sonra kendimi iyi hissetmiyorum. Bütün ailemiz onu bir yabancıyla evlenmeye kandırdı ve aynı zamanda evini de elinden aldı. Ve her ne kadar onun için mutlu sonla bitmiş olsa da, onu kandırdığımız için üçümüze de

haklı olarak kızgın. Üstelik, malikaneyi bana tamamen borçsuz bir şekilde devretti.

Yapabileceğim en az şey onu dinlemek.

"Evet küçük kardeşim, bence kız kardeşimizin bu ev için yaptığı her şey için ona yeterince değer vermiyorsun."

"Elbette," diye yanıtlıyorum omuz silkerek, bunun nereye varacağından emin değilim. "Ama umurumda da değil."

Anna şakayla karışık koluma vurdu.

Killian sözlerine şöyle devam ediyor: "Bence onun ne kadar çok şey yaptığını tam olarak anlamanız ve onu işten ayrılmaya zorlarsanız nelerden vazgeçeceğini kabullenmeniz için, bir hafta boyunca onun işini devralmanız gerekiyor."

"Ne?" diye şok içinde çığlık attım. "Bunu yapmamın imkanı yok."

"Ah, o kadar zor olamaz," diye araya giriyor Sylvie. "Onlar gelene kadar her şey zaten planlanmış oluyor. Sadece her şeyin sorunsuz ilerlediğinden emin olmanız gerekiyor."

"Affedersiniz," diye tersledi Anna. "Aslında oldukça zor. Süslemeleri, çiçekleri, pastayı, otoparkı, konukları, provayı, yemeği koordine etmem gerekiyor. Declan'ın bu düğünlerin yakınında bile olmasını istemiyorum. Hiçbir zavallı, senin aptalca bir cüretkarlığın yüzünden düğününün mahvolmasını hak etmiyor."

"Merak etme Anna. Declan'ın durumu kontrol altında tuttuğundan emin olmak için burada olacağız," diyor Killian, kız kardeşimizin endişelerini yatıştırmak için.

"Pekala, durun bir dakika," dedim ellerimi onlara doğru uzatarak. "Bunu kabul edeceğimi söylemiyorum ama eğer başarabilirsem karşılığında ne elde edeceğim?"

Killian kesin bir dille, "Eğer bunu başarırsanız, Barclay Manor'da düzenlenen son düğün olacak" diyor.

"Hayır!" diye bağırdı Anna.

Killian'ın onun endişelerini gidermek istercesine ona bakış attığını fark ettim.

"Ne yani, yapamayacağımı mı düşünüyorsun?" diye soruyorum.

"Ah, yapamayacağını biliyorum," diye küstahça cevap veriyor. "Ama eğer haftayı kimseye bağırmadan atlatırsan ve düğün muhteşem olursa, malikanenin tamamı sana kalacak—istediğin her şeye sahip olacaksın. Anna, malikanede birimizin yaşamasının senin için ne kadar önemli olduğunu bildiğimiz için, Declan'ı istediğin gibi burada tutabileceksin ve herkes mutlu olacak."

"Mutlu olmayacağım," diye sızlanıyor. "Düğünleri seviyorum."

"O zaman onları başka bir yere götürün," diyorum.

Sinirle içini çekti ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Bir düğün mü?" diye sordum Killian'a tedirgin bir şekilde. Bunu düşündüğüme bile inanmıyorum.

"Sadece bir tane," diye yanıtlıyor, parmağını kaldırarak.

"Anna, bir sonraki rezervasyon ne zaman?" diye soruyorum.

Bir an zihninde hesaplamalar yapıyor gibi görünüyor, sonra gözleri faltaşı gibi açılıyor. "Hayır, hayır, hayır. Bunu alamazsın," diyor.

"Neden olmasın?" diye soruyorum.

"Bu bir ünlü düğünü. Çiftin kim olduğunu bile bilmiyorum."

"Ciddi misin?"

"Evet. Bir yönetici rezervasyonu yapmış falan. Onlarla sadece e-posta üzerinden konuştum. Bildiğim tek şey iki damat olduğu ve önümüzdeki hafta burada olacakları."

“Pekala, bunu elbette yapamam,” diyerek kollarımı kız kardeşime doğru uzattım.

Killian bir an düşünüyor. "Sanırım yapabilirsin," diyor.

"Kesinlikle hayır," diye yanıtlıyorum. "Ünlülerin düğününe ev sahipliği yapmayacağım."

“Şimdi düşününce...” diye karşılık verdi Anna, dudakları konsantrasyonla bükülmüş halde. “Bunun için her şey zaten hazır. Kendi düğün organizatörleri var ve oldukça sade olacak. Çok fazla misafir olmayacak. Çok özel bir tören.”

"Ciddi olamazsın," diyorum.

Bunun üzerine Anna arkasını dönüp tezgahın kahverengi, deri ciltli bir dosya aldı. Sonra yüzünde alaycı bir gülümsemeyle dosyayı göğsüme dayadı. "Aslında ciddiyim ve bence bunu başarabilirsin."

"Ne oldu da fikrini değiştirdin?" diye soruyorum.

Omuz silkerek, “Killian haklı. Bu senin için iyi bir deneyim olabilir. Bu etkinliklerin ne kadar emek gerektirdiğini ve konukların bunları ne kadar sevdiğini görmeni sağlar. Barclay insanlara yeniden neşe getiriyor, ama Killian burada yaşadığı zamanki gibi değil.” dedi.

Arkasından muzipçe kıkırdıyor.

“Bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?” diye soruyorum. “Misafirlerle ilgilenmemi ve tüm etkinliği yönetmemi mi istiyorsun? Barclay Manor’un yüzü olmamı mı istiyorsun?” diye soruyorum, dağınık saçlarımı ve sakalımı işaret ederek. Ablam başını yana eğip anne şefkatiyle saçlarımı karıştırıyor.

"Hatırladığım Declan, partilerin neşesi olmayı severdi. Hatırladığım Declan mutluydu. Gülümsüyordu. Hatta gerçek aşka inanıyor bile olabilirdi. Bunu hatırlamayabilirsin, belki bu hafızanı tazeler. Anlaştık mı, anlaşmadık mı?"

Ablam dik bir duruşla, başını dik tutarak, yüzünde kararlı bir ifadeyle bana bakıyor. Yani, buna nasıl hayır diyebilirim ki?

"Pekala," diye mırıldandım soğuk bir sesle, elinden dosyayı alırken. "Şaka senin başına patlayacak." Sayfalarını karıştırmaya başlarken güldüm. "Çünkü eğer bunu berbat edersem, zaten kimse burada düğün yapmak istemeyecek."

Üçüncü Bölüm

Declan

Çakıl taşları üzerinde çıkan lastik sesleri, rüyasız uykumdan beni uyandırdı. Gözlerimi zorla açtım ve odanın ışığı göz kapaklarımdan sızarken, tozlu stüdyonun karşısında, yere saçılmış bulanık bir yeşil şişe yığınınına baktım. İnleyerek sırt üstü döndüm.

Tam o sırada, dün gece çok geç saate kadar ayakta kaldığımı ve çok fazla içki içtiğimi hatırladım.

"Ben tam bir salakım," diye mırıldanıyorum kimseye. Sadece çok stres altındayken aşırı alkol tüketiyorum ve evimde koca bir ünlüler düğününe ev sahipliği yapacak olmam göz önüne alındığında, stres seviyemin oldukça yüksek olduğunu söyleyebilirim.

Dışarıdan gelen araba kapısının çarpma sesi gözlerimi kocaman açmama neden oldu.

Kahretsın.

Buradalar.

Stüdyomdaki yataktan fırlarken başım zonkluyor ve ağrıyor, ayağa kalkıp oksijenin başımın tepesine ulaşmasını bekliyorum. Ya da her neyse, oraya ulaşmasını. Çılgın bir koşuşturmayla kıyafetlerimi çıkarıp, temiz olduğunu

varsaydığım kıyafetleri giyiyorum, giymeden önce hızlıca kokluyorum. Kapıya doğru koşarken yeşil şişeleri deviriyorum, koridorda hızla tuvalete gidiyorum.

Yüzümü yıkarken ve dişlerimi fırçalarken uzaktan başka bir araba kapısının çarpma sesi geldi.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Geç kaldım.

Telefonuma şöyle bir baktığımda saatin neredeyse bir olduğunu görüyorum. Bu bahsi daha başlamadan kaybedeceğim. Başım hala zonkluyor ve midem bulanıyor. Odadan aceleyle, yarı düzgün bir şekilde, çıkıp evin girişine doğru merdivenlerden aşağı iniyorum.

Killian taşındıktan ve kız kardeşim malikaneyi etkinlikler için yeniledikten sonra, rastgele yabancıların, misafirlerin ve çalışanların dolaşacağı yerlerden ayrı bir yaşam alanım olsun diye evin doğu kısmını ayırdık. Etkinlik olmadığı zamanlarda, çoğu zaman etrafta kalan birkaç personel dışında, tüm yer bana ait oluyor.

Evin orta kısmına girdiğimde, yeni gelen düğün konuklarının seslerini duyuyorum. Amerikalı bir adama ve muhtemelen İngiliz bir adama ait tanıdık, yumuşak mırıltılara benziyor.

Saçımı hızlıca düzelttikten sonra, malikanenin ana kapısını açıp yeni misafirlerimi karşıladım.

Bunu yapabilirim, bunu yapabilirim, bunu yapabilirim.

Korkunç bir akşamdan kalma hali ve çok uzun zamandır hiç kimseyi eğlendirmemiş ya da sosyalleşmemiş olmamın da etkisiyle, sinirlerim ve endişelerim içimi kemiriyor.

Yaşım ilerledikçe biraz karamsar ve huysuz olabilirim, ama bir zamanlar karizmatik, cana yakın, dışa dönük bir adamdım. Anna'nın dediği gibi, üniversitede partilerin neşesiydim; hikayeleri olan, herkesi güldüren ve asla yalnız eve gitmeyen biriydim.

Bir bahsi kazanmak için altı gün boyunca birkaç ünlüyü eğlendirebilirim. Bu kadar zor olabilir mi?

"Barclay Malikanesi'ne hoş geldiniz," diye duyuruyorum dış sahanlıktan.

Kapının önündeki çakıllı alana bir Rolls-Royce park edilmiş. Uzun boylu bir adam arabadan bana doğru yürüyor. Hemen anlıyorum ki, muhtemelen filmlerde oynayan bir aktör. Yakışıklı ve çok tanıdık bir görünümü var – tam bir film yıldızı gibi. Yüzünü daha önce bir yerlerde kesinlikle görmüştüm, ama tam olarak nerede olduğunu hatırlayamıyorum. Kabul etmeliyim ki, sinemayla pek aram yok.

"Teşekkür ederim," diye duyurdu elini uzatarak. "Pierce Michael Hall."

Bu isim bana tanıdık geliyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diye karşılık verdim ve sıkıca elimi onun eline koydum.

Çok uzun boylu, muhtemelen benden birkaç santim daha uzun, kulaklarının arkasına kıvrılan muhteşem kehribar-kahverengi saçları var. Gerçekten de gördüğüm en yakışıklı adam olabilir. Ona bakmak neredeyse gözümü acıtıyor.

Ta ki diğer kişi arabanın arkasından çıkana kadar. Altın sarısı saçlarını her yerde tanırım ve ilk dikkatimi çeken de bu oluyor. Sonra da çok iyi tanıdığım o serin okyanus mavisi gözlerin derinliklerine bakakalıyorum.

Ve bu, ekranlardan veya posterlerden değil, hafızadan kaynaklanıyor.

Colin Shelby.

Arabanın diğer tarafında donakalmış bir şekilde, muhtemelen benim ifademi yansıtarak şok içinde bana bakıyor. "Declan?" diye soruyor.

Sesini tekrar duymak, evimin önünde durduğu görüntüsünden bile daha çok etkiledi beni. Sanki zamanda geriye yolculuk yapmış gibiyim.

Arabayı dönüp bana doğru yürürken cevap vermiyorum, gözleri bir an bile benimkilerden ayrılmıyor. Yaklaştıkça görünüşünü, onu gördüğümünden

beri geçen yedi yılda nasıl yaşılandığını inceliyorum. Gözlerinin ve dudaklarının etrafında yeni kırışıklıklar oluşuyor ve bu onu bir şekilde daha da yakışıklı yapmış.

Taş basamaklardan yanıma kadar geldi, tam 60 santimetre uzağıma kadar yaklaştı. Sanki kafası karışmış gibi alçak sesle, "Merhaba," diye mırıldandı.

"Merhaba," diye aynı tonda karşılık veriyorum. İçimden bir ses ona uzanıp sarılmak istiyor. Yedi yıl uzun bir süre ve her günü hissettim, bu yüzden şimdi burada durduğuna göre nasıl tepki vereceğimi bilemiyorum.

Ben hareket edemedim, uzun boylu, yakışıklı adam Colin'in yanına gelip elini sırtına koyarak, "Bana bilgi vermek isteyen var mı?" diye sordu.

Colin hızla kendine geldi. "Tatlım, bu Declan Barclay. Sana bahsettiğim kişi. Üniversitede birlikte okuduk."

"Siz ünlü Declan mısınız?" diye soruyor adam şaşkınlıkla. "Ünlü" kelimesini ironik bir şekilde ve belki de küçümseyerek kullanıyor, çünkü ünlü olan kendisi, ben değilim. Sonra kendini beğenmiş bir gülümsemeyle elini uzatıp elimi sıkıyor ve "Bu harika. Kız kardeşinizin bizi karşılamasını bekliyordum, ama bu hoş bir sürpriz. Ne kadar küçük bir dünya." diyor.

Amerikalıya gülümsemem gerektiğini hissediyorum ama gözlerimi Colin'den ayırmakta zorlanıyorum. Beklenmedik varlığı, görgü kurallarımı ve görünüşe göre nasıl davranmam gerektiğini unutturuyor...

"Pierce bana düğünü nerede planladığımızı söylediğinde, belki... diye düşündüm. Ama burada olacağını hiç hayal etmemiştim," diyor Colin, kaşlarının arasında bir kırışıklık oluşurken kekeleyerek.

Kendi kendime kıkırdıyorum. "Normalde öyle değilim. Ablam genellikle bu işlerle ilgilenir, ama ben..." Sesim kesiliyor, bugün burada neden onun değil de benim durduğumu hatırlayamıyorum. Her şey artık önemsiz gibi geliyor.

Gülüşüyle yanaklarında oluşan gamzeleri asla unutmadım.

“Tanrım, seni görmek ne güzel,” diye mırıldandım kendi kendime. Utanç yanaklarıma yayıldı ve hemen kendimi toparladım. Bu söylemem garip bir şey miydi?

Colin sadece gülümseyerek karşılık verdi: "Sen de."

Ama bir anlığına ayaklarını garip bir şekilde yere vuran nişanlısı oluyor. İşte o zaman uzun boylu adama, sonra da Colin'e bakıyorum ve olayları birleştiriyorum. Nişanlısı.

Göğsümde soğuk ve ağır bir şey genişliyor. "Evleniyor musun?" diye soruyorum, umursamaz görünmeye çalışarak.

“Şey, evet,” diye yanıtladı Colin, sağındaki adama bakarak; adam da onu sevgiyle daha sıkı kucakladı.

“Her şeyi gizli tutmak zorunda kaldık,” diye açıklıyor Amerikalı adam. “Medya ve paparazziler bu tür şeyler için büyük bir engel oluşturabiliyor. Bu yüzden bu özel bir tören olacak. Kız kardeşiniz güvenliğinin sıkı olacağını ve endişelenecek bir şeyimiz olmayacağını söyledi.” Sanki dünyanın sadece onun için belli bir şekilde değişmesini bekliyormuş gibi, hemen fark ettiğim bir kibir havası var.

"Elbette," diyorum onu memnun etmek için, "ve her şey kontrolümüz altında. Endişelenecek bir şey yok."

"Güzel," diye yanıtlıyor adam.

Manyetik bir çekim gibi, kendimi sürekli Colin'e bakarken buluyorum. Ona ne kadar çok bakarsam, beynimin bozulmuş gibi hissetmeye başlıyorum. Ne söylemem gerektiğini, hatta nasıl söyleyeceğimi bile unuttum. Hâlâ inanamıyorum ki, evimin ön basamaklarında durup başka biriyle evlenmek üzere...

İşte o anda birden aklıma geldi ki, Colin'i en son yedi yıldır görmemiştim ve son görüşmemiz de pek iyi geçmemişti. Kavga etmiş ve birbirimize kırıcı şeyler söylemiştik. Ona gitmesini söylemiştim. O da beni bir daha asla görmek istemediğini söylemişti.

Şimdi yüzünde bunun hâlâ doğru olup olmadığına dair işaretler arıyorum, ama şimdilik gülümsüyor gibi görünüyor; beni gördüğüne benim onu gördüğüme duyduğum kadar mutlu ve şaşırmış.

Pierce ellerini birbirine vurarak, "Peki," dedi, "bir tur nasıl olur?"

"Evet, elbette," diyorum, Colin'in mavi gözlerinin beni etkisi altına aldığı büyüünün etkisinden sıyrılıp. Kız kardeşimin kahverengi deri ajandasını göğsüme bastırarak konuklardan uzaklaşıyorum ve önümdeki işe odaklanıyorum. Düğün çifti kim olursa olsun, bu bahsi kazanmalı ve evimi tekrar sadece benim evim haline getirmeliyim.

Dağınık bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp kırıksık gömleğimi düzeltirken ikisini de ön basamaklardan uzaklaştırdım.

"Sizi tesisin turuna çıkaracağım ve ardından odanıza götüreceğim. Önümüzdeki altı gün boyunca her zaman hizmetinizde olacak tam kadro bir personel hazır bulunacak. Ayrıca bugün evin arkasındaki verandada sizin için bir öğle yemeği hazırladılar. Turumuz bittiğinde sizi yalnız bırakacağım. Elbette, ihtiyacınız olabilecek her şey için burada olacağım."

Bunun üzerine, ikisini de mülkün etrafında gezdirerek, törenin yapılacağı çardakı, partilerimizin çoğunu düzenlediğimiz malikanenin salonunu ve resepsiyonlarını yapacağımız bahçeleri gösterdim.

Colin'in varlığını tüm süre boyunca arkamda bir gölge gibi hissediyorum. Anılar sel gibi geri geliyor, ama onları uzaklaştırıyorum, işimi yapmaya ve bu bahsi kazanmaya odaklanmış durumdayım.

Turdan sonra onları arkadaki masaya götürdüm; personelimiz öğle yemeklerini çoktan hazırlamıştı. Ama onlardan uzaklaşmak üzereyken kolumda sıcak bir el hissettim ve tüylerim diken diken oldu. "Bizimle öğle yemeği yemelisin," dedi Colin gözlerimin içine bakarak. Yanaklarım kızardı. Sonra nişanlısına baktım.

"Elbette! Colin'in eski bir arkadaşısınız," diye duyurdu adam, benim için ek sandalyeyi çekerek. "Üniversite yıllarınızda nasıl olduğunuzu mutlaka

duymalıyım."

Bir anda, Colin ve ben gözlerimiz faltaşı gibi açılmış, şaşkın ifadelerle birbirimize baktık.

Eminim o da benim düşündüğüm şeyi düşünüyor.

Keşke bilseydi...

Dördüncü Bölüm

Colin

On beş yıl önce

Oxford

"Üniversitenin ilk gününde annenle birlikte görülmenin kabul edilebilir bir durum olduğunu sanmıyorum."

"Sorun değil anne," diye yanıtlıyorum, yurt binasının sonundaki odama doğru yürürken. Çocuğunu bırakıp odasına yerleştiren tek ebeveyn o değil. Kampüs içinde öğrencilere eşlik eden birçok başka ebeveyn de var.

Ancak, baştan aşağı Armani giyen tek kişi o ve tasarımcı topuklu ayakkabılarının tozlu, yıpranmış ahşap zeminde çıkardığı tıkırtılar oldukça yersiz görünüyor.

El çantasını kolunun altında sıkıca tutarak yanıma yapışan kadın, büyük, yıpranmış kanepeler ve uyumsuz sandalyelerden oluşan bir yemek masası takımının bulunduğu ortak bir odanın önünden geçerken yanımdan ayrılmadı. Odadan çamaşır suyu, ucuz tıraş losyonu ve taze demlenmiş kahve kokusu yayılıp koridora yayıldı.

Birkaç dakika sonra, gürültücü bir grup ergen erkek dışarı fırladı ve eski zeminlerde ayakkabılarının gıcırtısı eşliğinde kahkahalar atarak neredeyse anneme çarptılar.

Kurşunlardan birinin onu kıl payı ıskalamasıyla gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Kahretsin, özür dilerim!" diye seslenip koridorda arkadaşlarının peşinden koştu.

Bana doğru endişeyle döndüğünde, her şeyi iptal edeceğinden korkuyorum. Aylarca kampüse yakın bir dairede kalmam, özel öğretmen ve özel şoför tutmam için beni zorladıktan sonra, sonunda pes etti ve bana istediğimi, yani gerçek bir üniversite deneyimini yaşatacağına söz verdi.

Tüm hayatım boyunca konfor ve lüks içinde yaşadım; özel okul, şoförler, sürekli gözetim ve tam bir tecrit altında... Ve bu inanılmaz derecede sıkıcıydı. Yaşamaya hazırım ve benim için bu, otantik, normal bir on sekiz yaşında olmak anlamına geliyor, ancak bunun ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrim yok. Sadece gözetimsiz ve özgür olmak istediğimi biliyorum.

Ve bir grup kavgacı çocuk annemi topuklu ayakkabılarıyla titretiyor, her şeyi mahvetmekle tehdit ediyorlar. Bilmiyor ki, ben onların vahşi ve düzensiz hallerinden biri olmayı çok istiyorum.

Annem benim için çok korkuyor, ama sanırım onun korkusunu anlıyorum. Beni esaret altında büyüttü ve şimdi vahşi doğaya salıyor.

Ve belki de neden buna ihtiyacım olduğunu asla anlamayacak, ama ben ihtiyacım var. Ben bile nedenini henüz tam olarak anlamıyorum, ama bunu iliklerime kadar hissediyorum. Babamın mirasından kalan sıcak ve rahat ortamda yaşadığım sürece kim olduğumu asla çözemeyeceğim.

Koridorun sonuna vardığımda, "İşte burası," diyorum. 212 numaralı odanın yıpranmış, kahverengi kapısı hafifçe aralık. Hafifçe bastırıyorum ve başımı içeri uzattığımda gıcırıyor.

Küçük, havasız ve eski ahşapların hepsinde çok fazla kullandıkları çam kokulu temizleyicinin kokusuyla dolu. Solda, gözle görülür şekilde ince,

çıplak bir şilteye sahip tek kişilik meşe çerçeveli bir yatak, eski altı çekmeceli bir şifonyer ve küçük, sade bir masa var.

Annem arkamdan nefes nefese kaldı.

Bu sırada yüzümde heyecan dolu bir gülümseme beliriyor.

Kapıyı daha da açtım ve odanın sağ tarafındaki ikinci yatakta yatan koyu saçlı bir çocuğa baktığımda nefesim kesildi. Başucu tahtasına yaslanmış, bacaklarının üzerine bir çizim defteri koymuş ve elinde koyu gri kömür kalem tutuyordu. Parmaklarının orta boğumuna kadar is rengi tozla kaplıydı.

"Ah, merhaba," diyor ses tonunda hafif bir hayal kırıklığıyla. "Aslında gelmemeni umuyordum."

Annem bu kez öfkeyle tekrar nefes nefese kalırken, dudaklarımdan hafif bir kıkırdama kaçtı.

"Bu doğru olamaz," diye fısıldıyor.

"Ben Colin," dedim, yeni oda arkadaşşıma doğru kolumu uzatarak odaya girerken. "Colin Shelby."

"Declan," diye yanıtladı doğrulup elimi hafifçe sıkarken. "Declan Barclay."

Elime baktım ve baş parmağımla avucumun her yerine bulaşmış siyah lekelerin üzerinde merakla gezindim.

"İskoç musunuz?" diye sordum, aksanını fark ederek.

"Evet."

Dudaklarımda alaycı bir gülümseme beliriyor, bunu gizlemeye çalışıyorum. Bunun bana neden bu kadar eğlenceli geldiğini açıklayamıyorum. Sanki ilk kez topluma girmiş ve her küçük, sıradan ayrıntıya hayran kalmış gibiyim.

Yüzlerce asi ve kaba ergen erkek çocuğunun arasında, ayakkabı kutusu büyüklüğünde bir yaşam alanı—mükemmel. Oda arkadaşşı olarak dağınık

saçlı, tuhaf bir İskoç sanatçı—daha da iyi.

Annem ne kadar dehşete düşmüş görünürse, ben o kadar memnun oluyorum. Ve tam da hoşnutsuzluğunu tekrar mırıldanırken, orada durduğunu hatırlıyorum.

"Ah, bu annem," diyorum arkamdaki kadını işaret ederek.

"Sen de burada mı kalacaksın?" diye soruyor, yatakta biraz yana kayıp yanındaki şilteye vuruyor. "Biraz yer açayım."

O alaycı bir şekilde güldü, ben de kısık bir kahkaha attım.

"Tam o sırada gidiyordu," dedim, gözlerim faltaşı gibi açılmış bir şekilde ona doğru dönerek.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diye seslendi Declan arkasından, yapmacık, kibar bir İngiliz aksanıyla. Annemi nazikçe kapıya doğru ittim ve onunla birlikte koridora çıktım.

"Bundan gerçekten emin misin?" diye sordu gözlerinde endişe ve sevgiyle.

Kollarından tutarak, gözlerinin bana bakmasını ve yerdeki toz ve kiri izlememesini sağlıyorum.

"İyiym," diyorum özellikle vurgulayarak.

"Ama bunu yapmak zorunda değilsiniz," diye savunuyor. "Sadece eve gelin, size Büyük Britanya'daki en iyi eğitimi sağlayacağız."

"Biliyorum anne, ama bana eğitimden fazlası lazım. Ben... bir deneyim istiyorum. Bir macera."

Benimle birlikte gitmeyeceğimi anladığında omuzları yenilgiden çöker. Annem sadece beni korumak ve yanında tutmak istiyor; bunu biliyorum. Bu yüzden ona bu acıyı yaşatmak beni üzüyor, ama bu onun için en iyisi.

"Fikrinizi değiştirirseniz—"

"Biliyorum anne. Seni arayacağım."

"Ve doğrudan eve gelebilirsiniz."

Başımı salladım. "Biliyorum."

"Seni çok seviyorum," diyor, elleriyle yüzümü tutarak. Parmak uçlarına yükselerek dudaklarını yanağıma bastırıyor. "Ve seninle çok gurur duyuyorum."

"Henüz gururlanmayın," diyorum. "Daha ilk dönemimi bile tamamlamadım. Hatta ilk iş günümü bile atlatamadım."

"Yapacaksın," diyor sıcak bir gülümsemeyle.

Tam o sırada şoförümüz bavullarımla birlikte göründü ve anneme el sallayarak veda ettim. O koridorda kayboldu ve ben de bavullarımı iki kolumun altına alarak ilerledim.

Odaya tekrar girip birdenbire bu yeni yabancıyla yalnız kalmak bir an için garip bir durum yaratıyor.

"Çok şık," diyor Declan, Louis Vuitton valizimi küçük yatağın üzerine kaldırmamı izlerken.

"Şey, teşekkürler," diye mırıldandım.

Yatakta oturan çocuğa şöyle bir göz attığımda, Declan'ın kenarları yıpranmış, bol koyu renk kot pantolon giydiğini ve ceplerinin etrafında, elindeki kömür lekelerine benzer mürekkep lekeleri olduğunu fark ettim. Ayakları çıplaktı ve gömleği düğmeleri açık, altında dar beyaz bir tişört görünüyordu.

"Sigara içmek için dışarı çıkıyorum. Bana katılmak ister misin?" diye sordu, derin bir nefes alarak ayağa kalktıktan sonra.

"Sigara içmiyorum," diye yanıtlıyorum omzumu çevirerek.

"Başlamak için asla geç değildir," diye şaka yapıyor ve ben de ilk bavulumu açarken kendi kendime gülümsüyorum.

Parmaklarım kusursuzca paketlenmiş kıyafetler ve kişisel bakım ürünleri üzerinde oyalanırken, onu tekrar reddetmeyi düşünüyorum. Ama bu, eski Colin'in yapacağı bir şey.

Ve ben yeni Colin olmaya hazırım.

"Boş ver," diyorum. "Hadi gidelim."

Declan, kirli elini sırtıma vurup beni kapıya doğru götürürken geniş, yakışıklı bir gülümsemeyle bana eşlik etti. Arkasından kapıyı tekmeyle kapattı ama koridorda yürürken elini orada tutmaya devam etti. Benimle neredeyse aynı boyda, oysa ben ailemin en uzun insanıyım. Aslında, şimdi ona yan gözle baktığımda, benden biraz daha uzun olabileceğini fark ediyorum.

İki dakika sonra, binalar arasındaki küçük açık alanda, taşların ve kaldırımın çatlaklarından otların ve yabani otların fişkırdığı yerde, karşılıklı duruyorduk. Ve o kadar şiddetli öksürüyordum ki, ciğerlerim vücudumdan fırlayacakmış gibi hissediyordum.

"Tamam, belki de başlamak için çok geç," diyor Declan gülerek sırtımı sıvazlıyor ve sigarayı elimden alıyor.

Gözlerim yaşıyor ve insanların bana baktığını hissedebiliyorum. Muhtemelen genç yaşlarında, henüz tam olarak yetişkin olmadan önce, ciğerlerini zehirli dumana dayanacak şekilde eğitmiş, deneyimli ve sakın sigara içenler.

"Sakin ol Shelby," diyor Declan sırtımı okşayarak. "Ölme sakın. Görevime böyle başlamak istemiyorum."

"İyiyim," diye hırıltılı bir sesle konuştum, sonra tekrar öksürdüm.

Nihayet doğrulup, elinde sigara ile tuğla binaya yaslanmış adama iyice bakabildiğimde, utançtan kaçma isteğime karşı koydum.

"Peki, senin hikayen nedir Shelby?" diye soruyor bir nefes çekerken.

"Adım Colin," diye yanıtlıyorum. Soyadımla çağrılmaktan nefret ediyorum, çünkü bu bana babamı hatırlatıyor.

"Özür dilerim," diyor ellerini kaldırarak. "Senin hikayen nedir, Colin?"

"Benim hikayem mi?"

"Evet, senin gibi varlıklı, genç bir İngiliz'in bu yurtlarda ne işi var ve benim gibi sıradan biriyle aynı odayı paylaşıyor?"

Simsiyah saçları dağınık bir şekilde öne doğru sarkıyor, sonra boşta kalan eliyle yüzünden çekiyor. Kendine öyle bir güven duyuyor ki, içimde özleminden bir sızı hissediyorum. Onun kadar özgüvenli olabilmek için canımı bile verirdim.

"Sen sıradan bir insan değilsin," diyorum başımı sallayarak.

Declan şaşkınlıkla gözlerini kocaman açtı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Ailenizin varlıklı olduğunu biliyorum," diye yanıtlıyorum.

"Bay Shelby, beni mi takip ediyorsunuz?" diye sahte bir kırgınlıkla soruyor.

İstemsizce gülümsüyorum ama öksürmeden gülemiyorum. "Hayır, duymadım. Ama şunu söyleyeyim, anne babamı tanıyorum. Her zaman işleri kendi lehlerine çevirmenin bir yolunu bulurlar."

Declan sigarasından bir nefes daha çekerken kendi kendine sırıttı.

Çok detaya girmeyeceğim ama şaşırmamış olmasından anladığım kadarıyla şüphelerim doğruymuş. Annem beni herhangi biriyle aynı evde kalmaya bırakmazdı. Hayır, eminim ki konut idaresine rüşvet verip oda arkadaşımı, muhtemelen varlıklı bir aileden birini, tehlikeli bir geçmişi olmayan birini, özellikle seçmişlerdir.

Yani, Declan benim hikayemi öğrenmek isterken, ben onun hikayesini zaten tahmin edebiliyorum.

"Vay canına," diyor sigara izmaritini yakındaki küllüğe söndürürken. "Sanırım ikimiz de aynı kafadanız, değil mi?"

"Sen de baskıcı anne babandan kaçmak ve zengin olmanın sahte görüntüsü yerine gerçek bir hayat yaşamak için üniversiteye mi gidiyorsun?"

Declan'ın koyu renkli gözleri bana bakarken adeta bir uçurum gibi ve bu bakış neredeyse dayanılmaz derecede yoğun, sanki beni tamamen yutuyor.

“Yaklaşık doğru, Shelby,” diyor kollarını göğsünde kavuşturarak. “Tek fark, benim anne babamın ölmüş olması. Ama bunun dışında her şey doğru gibi görünüyor.”

Yüzüm düştü. "Ah, kahretsin," diye mırıldandım. "Özür dilerim."

Omzumu iterek güldü. "Sorun değil. Artık alıştım. Ancak, kaçmak için burada olduğum baskıcı bir kız kardeşim ve teyzem var, bu yüzden sanırım birçok ortak noktamız var."

Utançtan yanaklarım kızardı. Ailem, özellikle babam, ne kadar zor olsa da, hiç ebeveynim olmamasını hayal bile edemiyorum. Onun için ne kadar yalnızlık verici olmalı.

Konuyu değiştirmek ve bu kadar yanlış bir şey söylemiş olmanın verdiği azaptan kurtulmak için çaresizce, "Peki ne okuyorsunuz?" diye soruyorum.

"Güzel sanatlar," diye yanıtlıyor, ayakkabısıyla bir çakıl taşına vurarak.

Kömürün sebebi de bu işte.

"Peki ya sen, Shelby?" diye yanıtlıyor, çalışma konusuna dair daha fazla ayrıntıya girmeden.

Omuz silkerek, "Tiyatro çalışmaları." diyorum.

Başını onaylayarak salladı ve çakmağını cebine soktu. "Tiyatro, ha? Oyuncu falan mı olmak istiyorsun?"

Yüzümü buruşturarak rahatsız bir şekilde, "Henüz bilmiyorum. Belki." diye yanıtlıyorum.

"Eh, tam da buna yakışan bir yüzün var," diye yanıtlıyor ve ben bir an donakalıyorum, iltifatın beni etkilemesine izin veriyorum. Az önce bana yakışıklı mı dedi?

Bildiğim kadarıyla, belki de dolaylı bir iltifat bile olabilirdi. Gündelik sohbetlerde iyi değilim. İnce ipuçlarını ve iğnelemeleri her zaman

anlayamam.

"Şey, teşekkürler," diye mırıldandım karşılık olarak, bu da Declan'ı güldürdü.

Bunun üzerine kolunu omzuma attı ve beni kapıya doğru çekti. "Hadi Shakespeare, biraz yemek yiyelim."

Kafeteryaya doğru ilerlerken kolunun yumuşak teni boynuma değiyor ve ben de başımı ona doğru çevirip, gökyüzünde asılı duran güneş gibi kısa süreli gülümsemesinin sıcaklığını içime çekiyorum.

Henüz kesin bir şey söylemek için biraz erken olabilir ama sanırım üniversitedeki ilk arkadaşımı edindim ve eğer ailem ilk oda arkadaşımı seçmede rol oynadıysa, Declan Barclay'i seçtikleri için çok mutluyum.

Beşinci Bölüm

Colin

Odamdaki ince yatakta uzanırken Declan beline sadece bir havlu sarmış halde içeri daldı. Soğuk bir cam şişenin ağırlığı karnıma düştü ve homurdandım. Elimde tuttuğum kitap düştü, oda arkadaşımın bana fırlattığı kahverengi cam şişeyi yerden aldım.

"Teşekkürler," diye mırıldandım ucuz biraları incelerken. "Bunları nereden çaldın?"

Declan nemli havluyu çekip kirli çamaşır yığınının yanına yere fırlattı. Sıkı siyah bir iç çamaşırı giyerken bakışlarım kısa bir an çıplak kalçalarına takıldı. Çıplak bölgelerine bakmamaya çalışarak, bunun yerine sırtından yavaşça damlayan su damlacıklarına takıldım.

"Koridorun sonundaki şu aptal. Kapılarını kilitlememişler," diye şaka yapıyor birasını açıp bir yudum alırken.

"Malcolm mu?" diye sordum, yatak başlığının köşesiyle biranın kapağını açmaya çalışırken.

"Evet," diye yanıtlıyor Declan.

"Seni fena dövecek," dedim, hâlâ boğuşurken ve neredeyse yatağın tahtasını kıracakken.

"Denemesini görmek isterdim." Declan, biramı alıp kapağını kolayca açarken gülererek bana geri verdi.

"Ragbi sahasındaki o adamı gördün mü? Seni ikiye katlayabilir, Dec."

Arkadaşım sadece omuz silkti.

Son üç aydır Declan Barclay ile birlikte yaşadıktan sonra, onun yenilmezmiş gibi davrandığını öğrendim. Ve içimde kötü bir şüphe uyandı; bunun zengin olmasından kaynaklanmadığını düşünüyorum. Bence bunu, dünyada hiçbir derdi olmamasından alıyor. Declan ölümden, başarısızlıktan veya yaralanmadan korkmuyor.

Bence o hiçbir şeyden korkmuyor.

Bu, onunla ilgili hayran olduğum birçok şeyden sadece biri.

Giyinmeye zahmet etmiyor. Sadece iç çamaşırıyla kendi yatağına uzanıp, bana bakmadan çaldığı birayı içiyor.

Hayatımda ilk kez yaşıttım bir erkekle birlikte yaşamak çok aydınlatıcı oldu. Declan'ın sergilediği rahatlık seviyesi benim için yeni bir şey. Yanımda soyunmaktan çekinmiyor. Küçük odamızda neredeyse çıplak dolaşıyor.

Sanki ben burada yokmuşum gibi davranıyor ve bu durum hoşuma gitmesi çok garip. Aramızda asla rahatsız edici veya garip bir durum olmuyor.

Şişenin sonuna geldiğinde inleyerek, "Sıkıldım, Shakespeare," dedi.

Kitabımı yatağın ayak ucuna fırlattım. "Ne düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum ama ben güzel bir sekse ihtiyacım var. Cuma gecesi. Hadi dışarı çıkalım."

Yatağından fırlayıp dağınık kıyafet yığınının içinde bir şeyler karıştırmaya başlayınca midem kasıldı. Seks ve/veya cinsel partnerler konusu henüz hiç gündeme gelmemiştir. Declan zaman zaman ortaokulda

birlikte olduğu kızlarla övünürdü ama bana kendi deneyimlerim hakkında hiç soru sormamıştı.

Sayıları çok az.

Ya da herhangi biri...

Yatakta doğrulup, gergin görünmemeye çalışıyorum. Bir yudum bira içerken, Declan'ın buruşuk bir polo tişörtü ve kalçalarını ve poposunu saran bol siyah bir pantolon giymesini izliyorum. Dağınık görünümüne rağmen, oda arkadaşımın bu akşam için bir yatak partneri bulacağından hiç şüphem yok. Bunu başarabilecek yakışıklılığa ve çekiciliğe sahip.

Ben ise...

"Bunu mu giyiyorsun?" diye sordu, başını benim krem rengi örgü kazağını işaret ederek.

Kıyafetlerime şaşkınlıkla baktım. "Değiştirmeli miyim?"

"Bunun içinde sikini emdirmeyeceksin," diye şakayla karışık bir şekilde biramı alıp şişeden bir yudum çekti.

"Üzerimi değiştireceğim," dedim yataktan kalkarken. Doğrusu, birinin oral seks yaptırmak için ne giydiğini tam olarak bilmiyorum. Bu hiçbir zaman moda tercihlerimin ardındaki motivasyon olmadı, ama belki de olmalıydı.

Gardırobumu karıştırdıktan sonra düz gri bir tişört ve güzel bir kot pantolon buldum. Giyindikten sonra Declan vücudumu süzdü, sonra omuz silkip "Yeterince iyi," diye mırıldandı.

Sonra kapıdan çıkıp yola koyulduk... Nereye gittiğimizi bile bilmiyorum. Declan ve ben daha önce hiç dışarı çıkmamıştık. Bazen tek başına geç saatlere kadar dışarıda kalıyor, ama birbirimizi tanıdığımız üç ay içinde, ne kadar yakınlaşmış olsak da, beni hiç davet etmedi. Doğrusunu söylemek gerekirse, hep yalnız daha iyi olduğunu düşündüğünü varsaydım.

Declan'ı takip ederek şehrin hareketli ve üniversite öğrencileriyle dolu bir pub'ına gidiyorum.

Ortam çok gürültülü ve çılgın, bara ulaşmak için kalabalığın arasından zorla geçmek zorundayız. Bira ve ter kokuyor ama müzik ve konuşmalar o kadar yüksek ki, duyularımı alt üst ediyor.

Bu gece burada kalabilmek için hızlıca sarhoş olmam gerek.

Declan, gamzeleri ve cilveli gülümsemesiyle barmenden bize birer bira ve viski ısmarladı. Sonra, etrafı gözlemlemek için barın kenarına yakın bir yere oturduk. Hemen, yüksek bir bar masasında bizim yaşlarımızda görünen iki güzel kadını fark etti. Ben bile, sohbetlerinin ortasında bize nasıl baktıklarını fark ettim.

İçki boğazımı yakarken bir yudum aldım. Sonra Declan, sanki iki azgın, sarhoş adam daha onları sahiplenecekmiş gibi, beni aceleyle kadınların yanına çekti.

Pub masasına vardığımızda müziğin gürültüsünü bastırarak "Hey!" diye bağırdı. "Size bir içki ısmarlayabilir miyiz?"

Soldaki kadının uzun, kahverengi saçları mükemmel dalgalar halinde. Yüzü yoğun makyajlı ve kirpikleri doğal olmayan derecede uzun ve kalın. Diğer kadının ise omuzlarına kadar uzanan kısa, çilek sarısı bukleleri var. Çok fazla makyajı yok ama yine de ikisinde de beni özellikle heyecanlandıran bir şey yok.

İkisi de güzel, hatta muhteşemler, ama onları görünce vücudumda en ufak bir cinsel uyarılma veya heyecan kıvılcımı bile oluşmuyor.

Elbette bunu biliyordum. Kendimle ilgili bunu her zaman biliyordum. Belki dışarıdan ifade etmediğim veya kabul etmediğim bir şey olabilir, ama kendi zihnimde apaçık ortada. Kadınlara karşı hiçbir cinsel çekim duymuyorum. Bunu bilmek için göğüslerini okşamama veya bacaklarının arasını keşfetmeme gerek yok.

Makyajlı olanla karizmatik bir şekilde flört eden Declan'ın arkasında dururken, kalabalık mekânı dolduran diğer erkeklere göz atıyorum. Hepsi de karşı cins için çok şeytani ve vahşi görünüyorlar. Kabarık göğüsleri ve şehvetli tavırlarıyla, eş arayan egzotik kuşları andırırlar. Ve aslında tek istediğim, bu birayı oda arkadaşımle eve götürüp, bunun dışında her şeyi yapmak.

Declan bayanlar için iki bira daha almak üzere bara geri döndüğünde, onlarla yalnız konuşmak zorunda kaldım ve bu inanılmaz derecede acı vericiydi. Okul hakkında kısa bir sohbet başlatmaya çalıştım, ancak ikisinin de ara yıllarında İngiltere'yi sırt çantalarıyla gezen Amerikalı turistler olduğu ortaya çıktı, her neyse o.

Neyse ki Declan içkilerini fazla uzatmıyor ve sosyal etkileşimin geri kalanını onun yönetmesine güveniyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, seks yapmaya çalışırken daha da büyüleyici oluyor. Hikayeleri daha komik ve elleriyle konuşma şekli daha da etkileyici. Kadınlar ona tamamen kapılıyorlar - ben de öyle. Üçümüz de onun konuşmasını izliyoruz ve doğru anlarda gülüyoruz.

Bira akmaya devam ediyor ve orada ne kadar uzun süre durursak, o kadar rahat hissediyorum. Birdenbire, bu kadınlardan biriyle flört etmem gerektiği ve hiç de böyle bir arzumun olmadığı gerçeği beni o kadar endişelendirmiyor. Declan'la birlikteyim ve o bana sürekli gülümsüyor, her şey harika.

Ayrıntılar bulanıklaşmaya başlıyor. Sevdiğim bir şarkı hoparlörlerden yankılanıyor ve ben bile müziğe ayak uydurmaya başlıyorum, kendimi hafif ve tasasız hissediyorum. Bir an için Declan'dan gözlerimi ayırıp kalabalığı gururla süzüyorum. Üniversiteye bunun için gelmişim—gerçek bir deneyim. Bu gürültülü, kokulu pub, Londra'daki korunaklı hayatımdan çok farklı ve bundan çok mutluyum.

Declan hâlâ konuşuyor, cilveli kahkahası etrafımdaki seslerin gürültüsünü delip geçiyor. Ama kahkahası kesilince, gruba dönüp baktığımda dudaklarının esmer kızın dudaklarıyla kenetlenmiş olduğunu görüyorum. Birdenbire alkolün etkisi vücuduma farklı bir şekilde giriyor ve odayı döndürüyor. Gözlerimi onlardan ayıramıyorum, dili kızın ağzına bastırırken çenesini okşayışını izliyorum. Kız onun dudaklarına doğru gülümsüyor ve midem kurşun gibi yere düşüyor.

Kıvırcık saçlı kızın bana baktığının aniden farkına vardım, ama sarhoş bakışlarımı onun yüzüne çeviremedim. Sadece Declan'ın o yabancıyla öpüşmesini izliyordum, keşke ayık olup da bakışlarımı ondan uzaklaştırabilseydim diye düşünüyordum. Onu öptükçe midem daha da bulanıyordu. Artık yerde kurşun gibi ağır bir yığın değildi. Şimdi ise bu masanın üzerine kusmakla tehdit eden, çalkalanan, isyankar bir şeydi. Şimşek gibi bir hızla gruptan uzaklaştım ve kalabalığın arasından tuvalete doğru koştum.

Midem boşalmadan önce tuvalete zar zor yetiştim. İğrenç bir pub'ın tuvalet kabininde diz çökmüş halde kusmaya devam ettim. Üniversiteye gelmekle ilgili hayalim kesinlikle bu değildi.

Declan'ın o kadını öptüğü görüntüsü kafamda tekrar tekrar canlanıyor. Şimdi boş olan midemde kıskançlık ve öfke girdap gibi dönüyor. Benimle değil, onlarla birlikte olmayı tercih ediyor. Onları öpmeyi, onlarla konuşmayı, onlarla birlikte olmayı tercih ediyor.

Ben ne diyorum ki? Sanki o benimle böyle bir şey isteyecekmiş gibi değil. Ben ondan bunu mu istiyorum acaba?

Çok sarhoşum.

Kapı açıldı ve biri içeri daldı, beceriksizce kabin kapılarına çarparak. "Shakespeare!" diye yankılandı yüksek, kekeleyen bir ses bu daracık tuvalet odasında. "Ah, dostum," dedi arkamdan, ama sesi linolyum kaplı kabinlerde bir o yana bir bu yana yankılandığı için her yerdeymiş gibi geliyor.

Güçlü eller kollarımın altından beni kaldırıp yerden kaldırdı. Ter içinde kalmış, kusmukla kaplı iğrenç yüzümü onun kusursuz, yakışıklı yüzünden saklamaya çalışırken utançtan kıvranıyordum.

O da sarhoş ama eğlenceli bir sarhoşluk. Ben ise pişman, hasta, perişan bir sarhoşum.

Gülerek beni lavaboya sürükledi. Yansımamı görünce inledim. Ama Declan hiç tereddüt etmeden yüzümü buz gibi suyla ve çıplak eliyle temizledi. Bu utanç vericiydi ama belki de biraz da rahatlatıcıydı.

"Özür dilerim," diye mırıldandım utanç içinde.

"Ah, üzülme. Zaten berbat bir öpüşçüydü."

Aynada iki yansıma oluşturmaya çalışan gözlerimi tek bir yansımaya odaklamaya çalışırken kekeleyerek, "Ben tek başıma taksiyle eve giderim. Sen eğlenmeye git," diyorum.

Declan tekrar güldü. "Sanmıyorum Shelby. Seni biraz ayıltmak için önce kahve içtikten sonra birlikte taksiye bineceğiz. Bütün İngiltere'yi kusak geçirmeni istemem. Bir gün ünlü olacaksın ve ünlü adamlar kusmaz."

Kolunu omzuma atıp beni kapıdan dışarı çıkarırken, kollarının rahatlığına yaslandım. Kokusu tanıdık geliyordu. Sesi bile bana huzur veriyordu. Sadece üç ay içinde, bu yabancı bir şekilde evimdeki yerime sızmayı başarmıştı.

Pubın dışındaki serin gece havasına ulaştığımızda, o havayı içime çekiyorum ve ne kadar taze ve temiz olduğunu görünce başım dönüyor. Binanın içindeki bayat, nemli havayla hiç alakası yok.

Omuzuma kolunu dolamış, yüzüm neredeyse göğsüne yapışmış halde, birlikte sendeleyerek yürüyoruz. Bunun normal olup olmadığını kısaca merak ediyorum. Heteroseksüel erkekler böyle davranır mı? Kim bilir. Belli ki hiçbir referans noktam yok.

Bunun özel bir şey olduğunu düşünmek isterdim. Declan başka hiç kimseye böyle davranmıyor. Bu sadece yerinden çıkmış, tehlikeli bir umut

filizi daha. Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, ait olduğu yere geri yerleştiremiyorum.

Tüm yürüyüş göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Üniversite öğrencileri için geç saatlere kadar açık küçük bir kafeye vardığımızda, içerideki sessiz ortam, pub'ın gürültülü atmosferine kıyasla bana anında daha rahat geldi. Büyük, kadife döşemeli bir kanepe bulup üzerine oturdum, Declan ise tezgaha gidip iki kapuçino sipariş etti.

Benimkini getirdiğinde kokusunu içime çekiyorum ve muhteşem kokuyor. Bu tam bana göre.

Declan yanımda, şezlongda oturuyor. Kalçası ve kolu benimkine iyice yaslanmış durumda.

Şimdi bu küçük şeyleri bu kadar çok düşündüğüm için kendimden nefret ediyorum. Bugünün başlarında, o sadece bir arkadaşken hissettiğim ve onun da aynı şeyi hissedebileceğine dair kısa bir umut ışığı için her küçük anın tadını çıkarmadığım zamanki halime geri dönmek istiyorum.

Tabii ki öyle düşünmüyor, aptal.

"İyi misin, Shakespeare?" diye soruyor sessizce, dirseğime hafifçe vurarak.

"Evet," diye yanıtlıyorum inandırıcı olmayan bir şekilde. "Neden bana sürekli öyle sesleniyorsun?"

"Durmamı ister misin?" Sesi neredeyse fısıltıdan ibaret ve başı bana dönük, bu yüzden nefesini kulağımda hissediyorum. Midem kasılıyor ve nefesim kesiliyor.

Masum bir soru bu.

Ama o sözler ve onları fısıldayarak söyleme şekli, doğrudan kasıklarına işledi.

Ona doğru dönerken gözlerimiz buluştu ve ben de onun ses tonuna uygun, nazik bir fısıltıyla "Hayır" dedim.

Gergin an uzuyor, gözlerimiz birbirine kenetleniyor. Her geçen saniye kalbim hızlanıyor ve tıpkı kartopu gibi büyüyen bir iyimserlikle daha fazla umut topluyor.

Ardından dudaklarında parlak bir gülümseme belirdi. "Evet, güzel."

Rahatsızlığımı yutarak öne döndüm, sanki hiçbir şey olmamış gibi davrandım. Kapuçinomdan bir yudum alırken o da yaklaştı ve sordu: "Peki, az önce ne oldu anlatmak ister misin? Zencefili sevmedin mi?"

Omuz silkerek, "O iyiydi. Ben sadece... çok fazla içtim," diye yanıtladım.

"Senin tipin değildi." Bunu o kadar doğal bir şekilde söylüyor ki, bir an dengemi kaybediyorum. "İkisi de değildi zaten," diye eklerken ona bakıyorum.

"Ben..." Kafam karışık bir şekilde gözlerimi kapatıp kaşlarımı çatarak başımı salladım. Cevabım, söyleme fırsatı bulamadan aklımdan uçup gitti. Ondaki bir şey saklamak ya da yalan söylemek istemiyorum. Beni eve getirmek için o barda seks fırsatını kaçırdı. Declan şu anda sadece bir oda arkadaşı değil. O benim arkadaşım. Ve yalanlar üzerine kurulu bir arkadaşlık istemiyorum.

"Sorun yok Shelby," diyor omzuma kolunu atarken. Sesi neşeli ve masum. "Bir şekilde çözdüm zaten."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Okulda birlikte olduğun kızlardan hiç bahsetmiyorsun. Belki de sadece utangaçsındır diye düşündüm."

Rahatsızlıktan kaskatı kesildim. Sanki saklamaya bile çalışmadığım bir sırrımı keşfetmiş gibiydi.

Kafe sessiz, ancak yukarıdan gelen müzik ve kısık sesli konuşmaların hafif kakofonisi seslerimizi gizliyor. O konuşmaya devam ederken ben cevap vermiyorum.

"Bana her zaman birlikte olduğun erkeklerden bahsedebilirsin. Beni hiç rahatsız etmez."

Dudaklarımdan hafif bir gülümseme döküldü.

"Komik olan ne?" diye fısıldıyor.

"Size anlatabileceğim hiçbir erkek ya da kız arkadaşım yok."

Bu sırrı açığa vuruyorsam kesinlikle hâlâ sarhoşumdur, ama o barda tüm çekingenliğimi bir kenara bırakmıştım.

"Yani demek istediğin..." diye şaşkınlıkla bana döndü. Gözleri kocaman açılmıştı.

Yakındaki masada oturan çift, ben koltuğa iyice sinerken bize doğru bakıyor.

Zoraki bir gülümsemeyle başımı salladım. "Evet."

"Shakespeare, bakir misin?"

"Olabilecek en masum kişiler," diye yanıtlıyorum.

"Şey, bakireler gerçekten orgazm olmuyorlar, değil mi?" diye soruyor ve ikimiz de sarhoş bir şekilde kıkırdıyoruz.

"Bir partnerle birlikteyken yapmazlar," diye hırıltılı bir sesle güldüm.

Kafenin öbür ucundan biri bizi susturdu. Kahkahalarımız kesilince, Declan kapuçinosunun geri kalanını bir çırpıda içti ve ardından koltuktan fırladı.

"Seni eve götürelim, bakire."

Bana doğru elini uzatırken, kafenin loş ışığı arkasından onu aydınlatırken, artık kalbimi dizginlemeye çalışmanın hiçbir umudu olmadığını biliyorum. Yeni arkadaşıma duyduğum hayranlık çok güçlü. Bu, bu ana kadar olduğumuz her şeyi yerle bir eden bir kasırga gibi.

"Yeter ki bana bu lakabı takmayacağına söz ver," diyorum beni ayağa kaldırırken.

"Artık sığmayana kadar," diye yanıtlıyor göz kırparak.

Bunun üzerine arkasını dönüp beni iki adım geride bıraktı. Tamamen mahvolmuş ve kalbi kırılmak üzere olan bir adam için oldukça iyi bir ruh halindeyim.

Altıncı Bölüm

Colin

Yaz güneşinin yakıcı sıcağında, sınav kıyafetlerimle kampüs boyunca yurt binasına doğru koşuyorum. Yılın son sınavım bitti, yani önümüzdeki yirmi dört saat boyunca en iyi arkadaşım ile vakit geçirmekten başka yapacak bir şeyim kalmadı.

Yarın kuzeye giden trenle yola çıkacak ve annem beni yaz tatili için eve götürmek üzere sabah erkenden Oxford'da olacak.

Dürüst olmak gerekirse, çok korkuyorum. Beni bıraktığı zamanki gibi hissetmiyorum artık. Noel'de onunla geçirdiğim bir hafta hariç, neredeyse on aydır Declan'la buradayım.

Hayatımda ilk defa kendimi tanıdığımı hissediyorum. Ve kendimi seviyorum.

Eskiden bildiğim anlamsız hayata geri dönmek istemiyorum.

Onların oğlu. Görevine bağlı. İtaatkar. Düzgün. Sessiz. Sadık.

Declan'ın bugün dersi yok, bu yüzden döndüğümde odada olacağını biliyorum. Günün geri kalanını her zamanki gibi geçirebiliriz. Şehrin bir yerinde sarhoş olup eve yalnız gideriz. Muhtemelen çok geç saatlere kadar konuşup müzik dinleriz.

Çoğunlukla, arkadaşşıma karşı giderek büyüyen bu hoşlanma duygusunu bir kenara bırakmayı başardım. Başlarda, bunun arkadaşşılığımızın önüne geçeceğinden korkmuştum, ama her şey yolunda gitti. Boş zamanının tamamını benimle geçiriyor, bu yüzden her iki dünyanın da en iyisine sahip oluyorum gibi.

Yaz tatilinde Declan'ın ne yapacağı konusunda içimde sürekli bir endişe var. Birileriyle birlikte olacak mı? Aşık olacak mı? Yeni bir kız arkadaş ya da en iyi arkadaş edinecek de benimle vakit geçirmek istemeyecek mi? O zaman ben ne yapacağım? Kim olacağım?

Odamıza giden koridor bugün sessiz. Öğrencilerin çoğu hala sınavda veya kampüsten çoktan ayrılmış durumda. Normalde binada insanların konuşmalarından ve müzikten kaynaklanan daha fazla gürültü olurdu.

Bu eşsiz sessizlik sayesinde, Declan'la paylaştığım odaya yaklaşırken kulaklarım belirgin bir ses duyuyor. Kapımız sadece bir santim aralık ve elim kapı koluna değdiği anda donup kalıyorum.

Bir inleme sesi duyuyorum.

Declan'ın daha önce çıkardığı bir ses değil bu. Alçak ve nefes nefese, hafif bir homurtuya benziyor.

İlk başta bunun hakkında hiçbir şey düşünmedim, ama sonra o bunu tekrar yaptı.

"Kahretsin," diye hırıltılı bir sesle söylüyor ve kasıklarımnda bir sıcaklık yükseliyor. Kendini tatmin ediyor...

Yalnız mı? Ben yokken birisi odamıza gizlice mi girdi?

Ama başka ses yok. Sadece onun sığ inlemeleri ve tenin tene hızlı hareketinin belirgin sesi.

Dudaklarım aralanıyor ve dinlerken nefesim ağırlaşıyor.

Gitmeliyim. Kaçıp gitmek ve sanki hiç yaşanmamış gibi davranmak için kendimi hazırlarken ayaklarım bir an kıpırdanıyor. Ama sonra o bunu tekrar

yapıyor, bu sefer hafif bir iniltiyle.

Kaçmak yerine, gözlerimi kapattım ve alnımı kapı çerçevesinin tahtasına yasladım, bu muhteşem adamın kendini tatmin etmesinin sesi kulaklarımı ve hayal gücümü doldurdu. Onu göremiyorum, bu yüzden görüntüyü zihnimde canlandırmak zorundayım. Onu yatağında çıplak, göğsünün ve karın kaslarının soluk teninden ter damlarken hayal ediyorum. Zihnimde neredeyse penisini görebiliyorum, yumruğuyla sıkıştırılmış, kendini şiddetle pompalıyor. Sırtı yataktan kalkık, başı zevkten geriye atılmış, gözleri kapalı ve alt dudağı dişlerinin arasında sıkışmış.

Kendi cinsel organım bu müstehcen fanteziye tepki veriyor ve arzuyla sertleşiyor.

Bu yaptığım çok yanlış. Bu konuda berbat biriyim. Arkadaşımın bilgisi ve rızası olmadan ona karşı şehvet duymak için özel hayatına müdahale ettim.

Benim neyim var?

İnlemeleri doruk noktasına ulaşıyor, doruk noktasına varırken kekeliyor. Ses nefes kesici. O sesi ve o fanteziyi çoktan hafızama kazıdım.

Kendi ereksiyonumu ellememek için kendimi zor tutuyorum. Bunun yerine, kapı çerçevesine yaslanıp, penisimi vücudumla parke arasında hafifçe sıkıştırıyorum. Acı, zevki artırırken aynı zamanda onun mahremiyetini ihlal ettiğim için bir tür ceza görevi görüyor.

Konuşması bittiğinde oda sessizleşti. Ne yapacağımı bilemedim ve burada öylece yakalanmak istemedim, bu yüzden kapıdan döndüm ve hızla koridordan çıkışa doğru ilerledim. Tam kapıya vardığımda onun sesini duydum.

"Hey, Shakespeare!"

Arkamı dönüp Declan'a doğru ilerledim, yüzüm kızarmıştı ve pantolonumda hâlâ sertleşmiş bir ereksiyon vardı, onu ders kitaplarımdan biriyle gizlemeye çalıştım.

"Sınavların bitti mi?" diye soruyor.

Boğazımı temizleyip, artık nasıl davranacağımı bilemiyormuş gibi ayaklarımı sürüyerek "Şey... evet, öyleyim." dedim.

Koridorun sonunda bana doğru gelirken, dudaklarının arasında yanmamış bir sigara ve yüzünde büyüleyici bir sırıtış vardı. Az önce orgazm geçirdiğine dair hiçbir belirti yoktu ve bundan en ufak bir utanç duymuyor gibiydi.

Ben ise tam bir enkaz halindeyim.

"Şerefe dostum," diyor omzuma kolunu atarak. "Öyleyse sarhoş olalım. Tatilden önce birlikte geçireceğimiz son gecemiz."

"E-evet," diye kekeledim, onun örneğini takip ederek.

Tuğla avluda yalnız başımıza dururken ve o sigarasını tütürürken bile, onun zevk sesini aklımdan çıkaramıyorum. Ne kadar muhteşem olsa da, onu dinlediğim için kendime çok kızıyorum. Aklıma girdi. Her şeyi değiştirdi.

Declan'ın kendini okşadığını duymak beynimdeki kimyayı değiştirdi ve sanırım bir daha asla düzeltemeyeceğim. Yüzümdeki şehvetin her yerinden okunduğundan eminim.

"Bu yaz hiç kaçamak yapma şansın olmayacak mı?" diye soruyor, bir eli cebinde tuğla duvara yaslanarak. Ona özlemle bakmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Olası değil," diye yanıtlıyorum, bakışlarımı aşağıda tutarak. "Annem okuldan eve geldiğimde beni yanında tutmayı seviyor."

"Peki ya baban?" diye soruyor.

Omuz silkerek, kaldırım taşlarının üzerinde bir çakıl taşını tekmeledim. "Artık pek sık gelmiyor. Eskiden hiç gelmiyor."

"Ama hâlâ evliler, değil mi?"

"Evet," diye yanıtlıyorum.

Declan'la bu dönem ne kadar çok konuşmuş olsak da, babamın ailemizin yanına neden pek gelmediğini ve nedenini ona hiç açıklamadım. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu durumdan biraz utanıyorum, bu yüzden bu kirli detayları kendime sakladım.

“Şey, daha üç ay oldu,” diyor omzuma elini vurarak. Dokunuşu altında geriliyorum, elinin az önce nerede olduğunu hatırlayıp penisimin buna tepki vermemesi için yalvarıyorum. Beni melankoliden kurtarmaya çalışır gibi neşeli bir şekilde başını sallıyor.

Sanırım okuldan ve ondan uzun süre uzak kalmanın beni ne kadar üzdüğünü anlayabiliyor. Bu yüzden kendimi çok acınası hissediyorum.

O da benim kadar üzgün mü? Beni özleyecek mi? Yoksa onun için sadece bir üniversite arkadaşı mıyım? Muhtemelen bir sürü arkadaşının ve hareketli bir sosyal hayatın olduğu eve dönüyor.

"Evet," diye mırıldandım. "Sadece üç ay."

“Ama bir anlaşma yapalım,” diye öneriyor. Başımı kaldırıp dinliyorum. “Mümkünse bu yaz en az bir kere görüşelim. Gerekirse ben sana gelirim, ne gerek var ki?”

Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. "Ne? Gerçekten mi?"

"Evet, sen benim en iyi arkadaşımsın Colin. Üç ay boyunca sensiz kalmak istemiyorum."

"Bana Colin dedin," diye yanıtlıyorum gülerek.

“Ciddi söylüyorum, aptal herif. Anlaştık mı, anlaşmadık mı?”

Omuzumdan hafifçe salladığında yüzümde beliren gülümsemeye engel olamıyorum. En yakın arkadaşına aşık bir adam için, onun bana "en yakın arkadaşım" demesini duymaktan bu kadar etkilenmemem gerekirdi, ama etkileniyorum. Üstelik, tatilde beni görmek istiyor. Bu süre boyunca bu arkadaşlığın tek taraflı olmasından korkuyordum, ama değilmiş. Beni özleyecek ve bu duygu, tekrar görüşene kadar dayanmam için yeterli.

"Pekala," dedim, az öncekinden çok daha hafiflemiş hissederek.
"Anlaştık."

"Güzel." Sigarasını söndürüp çöpe attı. "O zaman bu gece sarhoş oluruz ve yarından sonra birbirimizi tekrar görmek için sadece bir ay beklememiz gerekir."

Avludan çıkıp kasabaya doğru yola koyulurken kolunu omzuma attı. Ve birdenbire, az önceki kadar depresif hissetmiyordum. Declan Barclay bana bir söz vermişti ve biliyordum ki beni asla hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

Yedinci Bölüm

Declan

Düğüne altı gün kaldı

Soğuk viski, boğazımdan aşağı kaymadan önce damaklarımda bir tütsü yakıyor, mideme doğru ilerlerken yakıcı bir etki bırakıyor. Sıcaklığın içinde bir rahatlık var, sanki bu duyguları küle çevirebilirmiş gibi. Kanımdaki bu mide bulandırıcı kıskançlığı yok edebilirmiş gibi.

Masada karşımda, filmlerinde Pierce Michael Hall olarak anılan adam, kolunu Colin'in sandalyesinin arkasına atmış, durmaksızın her şeyden bahsediyor. Son on beş dakikadır susmadı.

Bardağımyı kaldırarak personelden birine yeniden doldurmam gerektiğini işaret ediyorum. İş yerinde sarhoş olmamam gerekiyor belki ama bunu ayık bir şekilde atlatmam mümkün değil.

Pierce, adı her neyse, durmadan konuşurken ben de Colin'i izliyorum. Gerçekten bu adamla evlenecek mi? Onu seviyor mu? Bana davrandığı gibi ona da davranacak mı?

"İkiniz nasıl tanıştınız?" diye sordum Amerikalı'nın sözünü keserek. Colin'in bacağına elini koyup yapmacık, samimiyetsiz bir gülümseme

verirken hiç de rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Colin bu adam hakkında ciddi olamazdı.

“Tabii ki sette,” diye yanıtlıyor ve onu nereden tanıdığını anlamam biraz zaman alıyor. Colin’in geçen yazki II. Dünya Savaşı filmi. Pierce’ı neredeyse tanıyamadım, çünkü filmde saçları kısa kesilmiş ve Gestapo üniformasının altında gizliydi. Colin’in rolü çok daha belirgindi ve bence çok daha iyi oynanmıştı.

“Ah evet, tabii ki,” diye alaycı bir şekilde cevap verdim. Dikkatimi Colin'e çevirip yüz ifadesini izledim. Sıcak bir gülümseme takınsa da gergin ve rahatsız görünüyordu. Bardağını sıkıca tutarken parmak boğumları bembeyaz olmuştu ve yutkunurken boğazı hafifçe kıpırdıyordu.

Pierce, Colin'in kulağının arkasındaki bir saç telini nazikçe okşarken, "Peşinden koştum," diyor yumuşak bir sesle. "Sonunda evet diyene kadar çıkma teklif etmeyi bırakmadım."

“Hemen evet dedim,” diye yanıtlıyor Colin, bakışlarını önündeki yarım yenmiş tabağa dikmiş bir şekilde. “Sana kim hayır der ki?” Son kısmı o kadar sessizce mırıldanıyor ki duymuyorum bile. Bu durum beni bir şekilde tedirgin ediyor.

Tam cevap verecekken, Pierce yine konuşmanın kontrolünü ele geçirdi.

"Peki, anlat bakalım," diyor. "Colin üniversitedeyken nasıldı?"

Masada karşımda oturan oyuncuya gözlerimi diktim; sesindeki soğuk, derin, otoriter tonu fark ettim. İnce bir kibir, sakın bir gösterişçilik.

Colin'e karşı kesinlikle baskın bir tavrı var. Bunu düşündükçe dişlerim gıcırıyor.

Bakışlarım solundaki sarışın adama kaydı. Colin bana bakıyordu ve acaba o da benim gibi aynı anıları mı hatırlıyordu diye merak ettim. Muhtemelen bu masada anlatacağım hikayelere dahil etmemem gereken anıları.

"Daha önce hiç bu kadar masum birini görmemiştim," diyorum alaycı bir gülümsemeyle.

"Colin mi?" diye soruyor Pierce, sanki bana inanmıyormuş gibi.

"Evet."

Pierce, nişanlısına gülümseyerek ve yanağından öperek, "Benim Colin'im, üniversitede masum muydu?" dedi.

Onun Colin'i benim diye çağırmasını duyunca çenemden çıtlama sesi geldi ve dişlerimi daha da sıktım.

"Onunla tanıştığım da masum olduğunu söylemiştim," diye ekliyorum, yeni doldurduğum bardağı dudaklarıma götürürken. "Ama asla öyle kaldığını söylemedim."

Masada giderek artan sessizlikle birlikte Colin'in gözleri bana doğru kısıılıyor.

Sonunda cevap veriyor: "Gençliğimizde çok eğlendik. Ve o korkunç bir etkiydi, ama o zamanlar istediğim buydu... Declan'la tanışana kadar korunaklı bir hayat yaşıyordum ve o beni bundan kurtardı. Eğlendik, ama gençtik. Ve o günler geride kaldı."

"Ne yazık, Shakespeare," diye karşılık veriyorum bardağımın üzerinden.

"Bana öyle seslenme," diyor tereddüt etmeden. Sesi hâlâ sıcak ve şakacı, ama altında daha derin bir şey sezebiliyorum, yani küçümsemesini gizliyor. Sanırım geçen sefer görüştüğümüzde olanlardan dolayı hâlâ bana kızgın.

"Eğlenceden bahsetmişken..." diye söze başlayan Pierce, garsona bir içki daha sipariş ederken, "Bu malikanenizin biraz kötü bir şöhreti var." dedi.

"Pierce!" diye çıkıştı Colin, ona doğru dönerek.

Amerikalı, Colin'in sırtını okşarken sadece gülüyor. "Ne? Sadece merak ettim."

Doğrulup oturdum ve viskimi masaya koydum. "O çok uzun zaman önceydi," dedim, kardeşimin meşhur seks partilerinin Amerika'dan bile

duyulacak kadar büyük yankı uyandırdığı fikrine irkildim.

Pierce, yüzünde neşeli ve keyifli bir gülümsemeyle konuşmayı ele geçirirken ben hiçbir şey söylemiyorum. "Şunu söyleyeyim, bu malikanenin eskiden düğünlerden çok farklı etkinliklerle ünlü olduğunu duydum."

"O zamanlar abim burada yaşıyordu," diye mırıldanıyorum, parmaklarım elimdeki bardağı sıkarken.

"Yeter artık," diyor Colin, giderek daha da rahatsız olarak.

Sonra bakışları benimkilerle buluştu ve sırtımdan bastırmak zorunda kaldım, çünkü bir yabancının ailemin kirli sırlarından sanki dedikodudan ibaretmiş gibi bahsetmesini duymak ne kadar utanç verici olsa da, yüzündeki o utangaç ifadeyi tekrar görmek buna değirdi.

Birbirimize bakarken, acaba o da Barclay'e geldiğimiz yılı hatırlıyor mu diye düşünüyorum. O yıl neredeyse o partilerden birine şahit oluyordu. Her şeyin altüst olduğu ve o gece aramızda yaşananlar...

Bir an için, nostaljiye benzer bir acı kalbimi delip geçti ve acıyı dindirmek için viskimden bir yudum alırken yüzümü buruşturdum. Belki de Colin'i düşündüğümünden daha çok özlemiştim.

Neredeyse on yıldır en iyi arkadaşımdı. Elbette onu özledim.

Evet, bir zamanlar arkadaştan çok sevgili gibi davrandığımız dönemler oldu. Ama hepsi bu kadardı. Eğer Colin Shelby'ye karşı romantik duygular beslemeyi düşündüysem, o günler geride kaldı. Bu, kötü sonuçlanacak bir hataydı.

Şimdi evleniyor, bu da iyi bir şey.

Ve bunun gerçekleşmesini sağlayacağım. Bu bahsi kazanıp sonunda bu evi istediğim gibi kendime ait kılmak için, düğünün her aşamasının sorunsuz geçmesini sağlamak için burada olacağım.

Eski bir aşk ilişkisinin bunu şimdi bozmasına izin vermeyeceğim.

* * *

Öğle yemeğinden sonra, çifti odalarına yerleşmeleri için yalnız bırakıyorum. Bir hafta boyunca burada kalacaklar ve düğün davetlilerinden bazıları da geldiğinde onlar için odalarımız var.

Odamla onların odası arasındaki mesafeye bir kez daha minnettarım.

Ablamın topuklu ayakkabılarının yerde çıkardığı tanıdık tıkırtıyı duyduğumda, saklandığım kütüphaneye doğru yaklaşırken, beni bulmaması için içimden sessizce dua ediyorum.

"İşte buradasın!" dedi Anna, beni kapı aralığında görünce. Hızla yaklaştı ve beni büyük, döşemeli koltukta, bacaklarımı eski bir pufun üzerine uzatmış, kucağında bir bardak viskiyle çökmüş halde buldu. "Saklanıyor musun? Ne oldu? Bu öğleden sonra nasıl geçti? Şimdiden mahvettin mi?"

"Anna, Allah aşkına, sakın ol."

"Ne oldu?" diye soruyor, biraz daha rahatlamış bir şekilde.

"Hiçbir şey olmadı," diye kekeleyerek cevap verdim, içeceğimden bir yudum alarak. Bugün bunlardan kaç tane içtiğimi sayamadım bile—öğle yemeğinde en az üç tane. "Onlara doğru dürüst bir tur attırdım ve şimdi odalarına yerleşiyorlar. Her şey kontrol altında."

"Tanrıya şükür," diyor iç çekerek masaya yaslanırken. "Sarhoş musun?"

Sesinde yargılayıcı bir ton vardı ve bakışlarımı odaklamaya çalışmadan önce ona alaycı bir şekilde baktım. Konuşmanın yönünü değiştirerek sordum: "Bunu berbat etmemi istemiyor musun? O zaman bahsi kazanırsın ve bu düğünleri tek başına yapmaya devam edebilirsin."

"Elbette başarısız olmanı istemiyorum, Declan. Mutlu olmanı istiyorum."

"Ne kadar iyi niyetlisiniz. Aslında ben de mutlu olmak istiyorum," diye karşılık verdim yapmacık bir sırıtişla.

Gözlerini devirdi ve viskiyi elimden kaptı. Bir yudum aldıktan sonra viskiyi masanın üzerine, ulaşamayacağım bir yere koydu.

"Peki ya?" diye soruyor.

"Ne olmuş?"

"Peki... kim o?" Heyecanlı bir gülümsemeyle bana bakıyor ve Colin ile Pierce'ın ünlü kişiler olduğunu hatırlamam biraz zaman alıyor. Ve bugüne kadar, bu gizemli konukların kim olacağı bilinmiyordu.

"Ah," diye tembelce cevap veriyorum. "Pierce Michael, bir şeydi."

"Pierce Michael Hall mı?" diye çığlık attı kız kardeşim. Gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde elini ağzına kapattı, ben de ona sanki aklını kaçırmış gibi suratımı astım.

"Evet, aslında o kadar da etkileyici değil," diye mırıldanıp içeceğime uzandım. Evimizdeki ünlü kişiyle o kadar meşgul ki, artık onu benden saklamaya zahmet etmiyor. Bunun yerine, oyuncuyu bir anlığına da olsa görebilmek umuduyla pencereye doğru koşuyor.

"O kadar da etkileyici değil mi?" diye soruyor. "İnanmıyorum. Çok yakışıklı. Evleneceğinden haberim bile yoktu!"

"Yani, dürüst olmak gerekirse Anna, kimin umurunda? Sanki ünlülerin hayatları bizi ilgilendiriyormuş gibi davranıyorsun."

Memnuniyetsiz bir ifadeyle bana döndü. "Ne kadar da huysuz birisin, Declan. Umarım ünlü oldukları için ona veya damadına kaba davranmazsın. Ha, damat kim? O da mı oyuncu?"

Dudaklarını ısırarak, heyecanla bekliyor. Bu sırada ben de bardağımdaki kehribar rengi sıvının geri kalanını bir çırpıda içiyorum, yakıcı hissin tadını çıkarıyorum, sonra nefesimi verip sessizce "Colin Shelby" diye cevap veriyorum.

Ablam donakalmış durumda. Hatta gözleri hafifçe açılmış, şok içinde bana bakıyor.

"Hayır," diye fısıldadı.

"Evet," diye yanıtlıyorum.

"Declan," diyor yalvarır, şefkatli bir ses tonuyla.

"Ne büyük bir tesadüf, değil mi? Üniversiteden eski arkadaşım bu hafta sonu burada evleniyor."

İnleyerek sandalyeden kalktım ve şöminenin yanındaki şişeye doğru sendeledim. Ablam arkamdan koşarak geldi ve ona ulaşmadan önce kolumdan yakaladı.

"Declan, hiç haberim yoktu. Nasılsın—yani, ne oldu...? İyi misin?"

Ona kekeleyerek ve gülerek cevap verdim: "Rahat ol Anna. Onu görmek sürpriz oldu, hepsi bu. Aslında güzeldi. O benim en iyi arkadaşım. Ya da en azından... öyleydi."

Şişeye uzandığımda, kendini benimle şişe arasına koydu. Sonra yüzümü ellerinin arasına alıp gözlerime bakmaya zorladı. "Sanırım ikimiz de bunun bundan daha fazlası olduğunu biliyoruz, Declan."

Kaşlarımı çatarak onu geçiştirdim. "Saçmalama. Tabii ki öyle değildi."

"Neden bu bahsi iptal etmiyoruz?" diye soruyor, dağınık saçlarımı yatıştırmaya çalışarak.

"Hayır!" diye bağırdım. "Killian beni bu kadar kolay bırakmayacak ve damatlardan biriyle arkadaş olduğum için de öylece boyun eğmeyeceğim."

"Killian'ın ne dediği umurumda değil," diye yanıtlıyor. "Ben senin için endişeleniyorum, Declan."

"Pekala, yeter artık!" Ses tonumdan irkildi ve derin bir iç çekerek arkamı döndüm. Endişelenmek kız kardeşimin yaptığı bir şey, ama bunun odağı olmaya katlanamıyorum. Özellikle de burada endişelenecek bir şey yokken. Kalbim kırık olduğu için ya da eski arkadaşımın evlenmesine üzüldüğüm için sarhoş olduğumu düşünüyor, ama değilim. Sadece sarhoşum.

Ona doğru döndüğümde, gözlerinde beliren yaşları görünce anında suçluluk duygusuna kapıldım. "Özür dilerim abla. Sadece benim için endişelenmeni istemiyorum."

Omuzlarından tutarak, bakışlarını kendime çevirmeye çalışıyorum. Sonra, olabildiğince sakın bir sesle, endişelerini gidermeye çalışıyorum. "Söz veriyorum, Colin'e karşı hiçbir şey hissetmiyorum, artık değil. O çok uzun zaman önceydi. Aksine, bunun düğünü benim için kolaylaştıracağını düşünüyorum. Bunu başarabileceğimi sana kanıtlayacağım. O zaman belki de beni rahat bırakırsın."

Gözyaşlarından biri kirpiklerinin üzerinden süzülüp yanağından aşağı aktığında, tişörtümün koluyla siliyorum. Sonra onu göğsüme yaslayıp sarılıyorum, böylece içini rahatlatıyorum.

"Sana inanmıyorum, Declan," diye fısıldıyor usulca. "Ama sana güveniyorum."

"Teşekkür ederim," diye yanıtlıyorum.

Bir an sonra gözlerini sildi ve geri çekildi. Derin bir nefes alarak yüzüne yapmacık bir gülümseme yerleştirdi ve heyecanla ellerini birbirine vurdu.

"Pekala, şimdi beni şu yakışıklı Amerikalıyla tanıştırın."

Sekizinci Bölüm

Declan

Stüdyomda, gecenin bu geç saatinde ve cehennem gibi geçen günün ardından bile huzur buluyorum. Çimenlerin üzerindeki çıplak kadın, sanki ilham bulmamı bekliyormuş gibi bana bakıyor, ama ilham yok.

Gözlerindeki çekicilik kayboldu.

Şu an sadece Colin'in yeni sevgilisine gülümserkenki yüz ifadesini görüyorum.

Bu konuda neden bu kadar kötü hissettiğimi anlamıyorum. Arkadaşım için mutlu olmalıyım. Belki de kendimi kötü hissetmemin bir nedeni de çok şey kaçırmış olmam. Birine aşık oldu ve ben orada değildim, bunu duymadım. Nişanlandı ve hiçbir fikrim yoktu.

Artık onun için bir önemim yok.

Tanrım, ne kadar acınasıyım. O umursamazken ben bu arkadaşlığı sürdürmeye çalıştım. Beni düğününe bile davet etmeyecekti.

Merdivenlerde bir tahta gıcirtısı duyuldu, ardından birinin sessizce koridordan stüdyoma doğru ayak sesleri geldi. Taburemde donakalmış, tabloya bakıyordum; kim olduğunu bildiğim için arkamı dönme zahmetine girmedim.

"Hoşuma gitmiyor," diye mırıldandı kapı aralığından.

Hafifçe güldüm. Duygularımı incittiği için değil; dört kelimeyle –eski bir anıdan alınmış, aramızda geçen bir şakayla– sanki yeniden bizmişiz gibi hissetmemi sağladığı için. Ve bunun nasıl bir his olduğunu neredeyse unutmuştum.

"Ben de beğenmedim, Shakespeare," dedim tabloya bakarak.

Odaya girerken, "Bana öyle seslenmemeni söylemiştim," diye yanıtladı.

"Ne zamandan beri seni dinliyorum?"

Resmin önüne geldiğinde, her zamanki gibi başını yana eğiyor ve gözlerini her fırça darbesine dikeyyor. Gözümün ucuyla, onun stüdyomda duruşunun gerçeküstü görüntüsünü algılıyorum.

"Bu korkunç," diye fısıldıyor.

"Sadece öyle söylüyorsun," diyorum başımı sallayarak.

"Hayır, ciddiym," diye yanıtladı bana doğru bakarak. "Gerçekten korkunç."

Dudaklarının kenarı hafifçe kıvrıldı ve göğsümün ortasında bir sıcaklık hissettim.

"Teşekkürler," diye yanıtlıyorum, ne demek istediğini gayet iyi biliyorum. Eskiden oynadığımız bir oyun bu. Shelby, iltifat almaktan ne kadar nefret ettiğini biliyor, bu yüzden onun yerine eleştiri yapıyor. Sanki beni eleştirse bile gerçekten ciddi olabilirmiş gibi.

"Bundan nefret ediyorum" dediğinde, aslında çok sevdiğini biliyorum.

"Berbat" dediğinde, aslında "enfes" demek istediğini biliyorum.

Yine sessizlik hakim ve hain zihnim hemen Colin'le bu odada yalnız kaldığımız son zamana gidiyor. Yedi yıl önce, muhtemelen asla unutmayacağım bir gece.

Her şey sona ermeden hemen önce.

"Yani..." diyor bana dönerek. "Gerçekten bunu yapmayı düşünmüyorsun, değil mi?"

Bu soru beni şaşırttı. Kaşlarımı çatarak ona doğru döndüm ve sordum: "Neyden bahsediyorsunuz?"

"Düğünümüzü sen düzenleyemezsin, Declan."

"Neden olmasın?" diye sordum, şaşkınlıkla.

Omuzları düştü ve gülümsemesi soğuk, ifadesiz bir hal aldı. "Nedenini biliyorsun. Anna'ya yaptır."

Patronluk taslamaya çalıştığında çok tatlı oluyor.

"Ne zamandan beri bana ne yapmam gerektiğini söyleyen sensin?" diye karşılık veriyorum.

Burada bir seçim yapmam gerekiyor. Onun isteğine boyun eğip bu durumdan kolay yoldan kurtulmayı mı seçeceğim yoksa herkes için işleri zorlaştırmayı mı? Ve ben hiçbir zaman kimseye kolaylık sağlamaya yatkın biri olmadım.

"Yapma," diye mırıldandı, öfkeli bakışlarını yüzümden kaçırarak. Odadaki havanın ne kadar çabuk neşeli eski arkadaşlardan acı ve kırgın eski arkadaşlara dönüştüğüne inanamıyorum. Sanki bu kavgayı yerde bırakmışız ve birimiz onu tekrar yerden kaldırmış gibi.

"Neyi sevmiyorsun Shakespeare? Bugün beni öğle yemeğine davet eden sensin. Yakışıklı Amerikalı erkek arkadaşınla evlenmek için evime gelen de sensin."

"Bana öyle seslenme demiştim!" diye bağırdı.

Onun sinirlendiğini görmek beni de sinirlendiriyor. Colin'in kavgacı tarafını her zaman sevmişimdir. Ama bunu çok sık görme fırsatım olmamıştı.

"Neden? Çünkü bu sana bir zamanlar arkadaş olduğumuzu hatırlatıyor mu? Ta ki sen gidene kadar."

"Ben mi?" diye öfkeyle karşılık verdi. "Neden ayrıldığımı hatırlamıyor musun?"

Tabureden kalkıp, fırçalarımın ve boyalarımın bulunduğu masaya doğru onun yanından geçiyorum. Bilerek onunla iletişime geçmiyorum. Beni sinirlendirdiğini ya da bu durumdan rahatsız olduğumu düşünmesini istemiyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, hayır. Artık bunu pek düşünmüyorum bile."

"Herhangi bir durumda kendi suçunu rahatlıkla unutman senin tipik davranışın. Gerçekten de kendinden başka kimseyi düşünmüyorsun. Tam bir pisliksin, Declan," diyor. Sözlerindeki acı tonu, siyah boyaya uzanırken beni tereddüte düşürüyor. Colin'in bana kızgın olması, bana hakaret etmesi, benden nefret etmesi canını yakıyor.

"Bunun senin için yeni bir haber olduğunu söyleme," diye soğukkanlılıkla yanıtlıyorum.

"Haklısın. Öyle değil. Senin kalpsiz olduğunu hep biliyordum," diyor sert bir tonla.

"Pekala, o zaman benimle flört etmeyi ya da her neyse bunu bırakabilirsin. Çok acınası bir durum, Shakespeare."

"Flört etmiyoruz, Declan. Cinsel ilişkiye de girmiyoruz."

Boya kutusunu açıp içindeki koyu siyah boyayı özensizce karıştırırken kısık bir kahkaha attım, boya masaya ve ellerime sıçradı.

"Nişanlını evime getirdiğinde bunu çok açık bir şekilde belli etmiştin," diye yanıtlıyorum hafifçe gülerek.

"Burada şaka yapmıyorum, Dec," diyor başını ciddi bir şekilde yana eğerek.

"Ah," diye homurdanarak karşılık verdim. "Tam olarak bunu yapıyorsun Colin. Ama merak etme. Ben de oyun oynayabilirim."

“Ben değilim—” diye itiraz ediyor, ama içimde bir şey kopuyor. Onu durdurmak için boyalı elimi göğsüne koyuyorum. Aniden onu geri itiyorum ve tipik Colin tarzında, itmeme itaat ederek pes ediyor.

"Evet, öylesin. Buraya gelip bana ne yapıp ne yapamayacağımı söyleyebileceğini sanan sensin, ama bu iş böyle yürümüyor ve bunu sen de biliyorsun. Kendini asla savunamadın, o yüzden neden herkesin sana söylediğini yapmaya geri dönmüyorsun? Tıpkı o küçük pısrık gibi."

"Ve dinle, beni bencil, cahil bir herif olarak görmen umurumda değil. Duygularını incittiğim için şimdi benimkileri de incitmek istemen umurumda değil. Evleniyor olman da umurumda değil. Senin adına mutluyum. Gerçekten mutluyum, o yüzden benimle tekrar bir şeyler hissetmek için bu kavgayı çıkarmaya çalışmaktan vazgeç, çünkü bu olmayacak. Bitti, hatırlıyor musun? Yedi yıl önce her şeyi bitirdik, Colin. Artık sana karşı hiçbir şey hissetmiyorum. Sen sadece eskiden tanıdığım birisin. Hepsi bu."

"Şimdi, sakıncası yoksa, benim bir düğüne ev sahipliği yapmam gerekiyor ve sizin de evleneceğiniz bir adam var. O yüzden beni rahat bırakın da ikimiz de istediğimizi elde edelim?"

Nefes nefese kalmış, sesi artık sessiz olan odada duyulabiliyor. Ve itiraf etmeliyim ki, gözlerindeki öfkeyi seviyorum. Yıllarca süren istekli itaatkarlığından sonra, Colin'in biraz dış göstermesini görmek hoşuma gidiyor.

Bu bana evcilleştirebileceğim bir şey veriyor. Ve onu evcilleştireceğim.

Elim yavaşça göğsünün ortasından boğazına doğru kayıyor. Simsiyah parmaklarım dikkatlice boğazını sarıyor, avucumda nabzını hissediyorum.

Bir an için bu pozisyonda donakaldık. Öfkesinden kuduruyordu, burun delikleri genişlemiş, göğsü öfkeyle inip kalkıyordu. Alt dudağında bir titreme fark ettim ve bu, kalbimi zehir gibi yakan birçok anıyı geri getirdi. Savunmasız gecelerin ve tutkulu buluşmaların anıları. Colin'i artık

umursamadığımı ne kadar söylesem de, o alt dudağın dilime değdiği hissi hala hatırlayabildiğim sürece bunun hiçbir önemi yok.

Bakışları kısa bir an için dudaklarıma kayd ve acaba o da aynı anıları yeniden mi yaşıyordu diye düşündüm. Ama sonra, beni sertçe itti ve geriye doğru sendeledim, boğazını bıraktım.

"Siktir git, Declan. Sen sefil bir herifsin. Sadece beni gerçekten önemseyen birini bulduğum için kıskanıyorsun ve muhtemelen yalnız öleceksin."

"Güzel," diye hırladım dişlerimi sıkarak.

"Dürüst olmak gerekirse, bunu hak ediyorsun." Sesinde bir titreme var ve bu, kelimelerin kendisinden daha çok acı veriyor.

Colin stüdyomdan aceleyle çıkarken boğazında ve mavi saten pijamasının önünde hâlâ siyah boya lekeleri vardı. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor, damarlarımda öfke akıyordu.

Bu lanet olası bahsin daha ilk günü ve şimdiden bir felaket, ama umurumda değil. Önümüzdeki altı günü atlatacağım ve sonunda burayı kendime ait hale getireceğim.

Colin bir konuda haklıydı. Yalnız öleceğim.

Beni hayal kırıklığına uğratacak kimse yok. Beni terk edecek kimse yok. Kalbimi kıracak kimse yok.

Bu düşünceyle, siyah boya kutusunu kapıp çimenlerin üzerindeki kadının resminin üzerine tamamını sıçratıyorum. Son altı aylık emeğimin karanlığın ardında nasıl kaybolduğunu izliyorum. Boya, resmin her santimini yutuyor ve kadın yavaşça yok olurken hiçbir şey hissetmemeye çalışıyorum.

Dokuzuncu Bölüm

Colin

On iki yıl önce

Oxford

Dönemin son haftasında her zaman olduğu gibi, pub tıklım tıklım dolu. Declan'ın masasında hikayesine dalmış sekiz kişi var: iki yanında iki kız, bizim sınıftan birkaç erkek ve ben. Bu hikayeyi yüzlerce kez dinlemiş olsam da, onun en sevdiği hikaye bu.

"Şu herif," diyor sarhoş bir şekilde, elindeki yanmamış sigarayla beni işaret ederek, "sonunda sarhoş bir halde, sendeleyerek koşmaya başladı."

Masada kahkahalar koptu, kızlar bile gülümseyerek bana döndüler ama ben sadece Declan'a başımı salladım.

Tabii ki, hikâyeyi biraz süslüyor. Onlara, Eyfel Kulesi'nde piknik örtülerinin üzerinde öpüşen bir çift turistin elinden bir şişe şampanya çaldığımız zamanı anlatıyor. İkinci ve üçüncü sınıflar arasındaki yazdı, ailelerimizi bırakıp Işık Şehri'nde bir hafta geçirmeye karar vermiştik.

Koşarak kaçmadım ve polis de bizi kovalamadı. Ama çok sarhoştum. O kısım doğrudu.

"Paçayı kurtardık," diyorum omuz silkerek.

"Evet, yaptık," diye yanıtlıyor. "Ve kulenin ışıltı ışıltı parlamasını izlerken köpüklü şarap içerek çok romantik bir akşam geçirdik."

Kızlardan biri kötü bir Fransız aksanıyla "Çok romantik" diyor.

O gecenin geri kalanını hatırladıkça gözlerim aşağıya kayıyor ve aslında hiç de romantik değildi. Ucuz şampanyadan dolayı fena baş ağrıları çektik, hastalandık ve otel odamızda sızıp kaldık. O gece Declan'la olmasını çok istediğim hiçbir şey olmadı.

Kolay olmadı ama yıllar içinde Declan'a karşı giderek büyüyen duygularımı başarıyla gizlemeyi başardım. Onu hiç tanımamaktansa arkadaş olarak yanımda bulundurmayı tercih ederim. Ve bunu tehlikeye atabilecek hiçbir şey söylemeyi veya yapmayı reddediyorum.

Dört yıldır bu çekimi bastırdım. Dört yıldır, onun kadınlarla olan cinsel maceralarını dinlemek zorunda kaldım. Dört yıldır, ona nasıl hissettiğimi söyleyebilmeyi dileyerek, kelimeler dilimin ucundaydı. Dört yıldır başkalarıyla ilişki kurmaktan kendimi alıkoydum. Ve şimdi, mezun olmak üzereyiz. Her yaz buluşacağımıza söz veriyor, ama ya bu durum zamanla azalmaya başlarsa?

Başka biriyle aşkı bulacak. Yeni arkadaşlar. Yeni maceralar. Yeni bir hayat.

Ya bu son ise?

Eğer hayatımın geri kalanını ona duygularımı söylemediğim için pişmanlıkla geçirirsem ne olacak?

Ben dağınık, bira lekeli masaya bakakalmış, pişmanlık ve korku düşüncelerime dalmışken, Declan kızlardan biriyle özel bir sohbete daldı.

"Öyle mi?" diye sordu solumdan alçak bir ses.

Yukarı baktığımda, edebiyat dersinden tanıdığım yakışıklı, iyi giyimli bir İngiliz adamın gözlerine bakıyorum. Sanırım adı Niall.

"Ne yaptım ben?" diye karşılık verdim.

"Paris'te ikiniz baş başa çok romantik bir akşam geçirdiniz mi?"

Bira bardağını dudaklarına götürüp bir yudum alırken yüzünde hafif bir gülümseme beliriyor. Bir an duraksıyorum, neler olup bittiğini anlamaya çalışıyorum. Ciddi mi?

"Şey... hayır," diye kekeledim başımı sallayarak. "Saçmalıyor. Biz sadece arkadaşız."

"Yazık," diye yanıtlıyor Belki-Niall. "Yani... sadece arkadaş olmanızdan değil, aranızda romantik bir ilişki olmamasından bahsediyorum..." Utançtan yüzünü buruşturarak başını sallıyor. "Biliyor musun, beni boş ver. Sarhoşum ve aptal gibi konuşuyorum."

Tamam, sanırım benimle flört ediyor.

Başımı kaldırıp Declan'a baktım ama onun dikkati kadındaydı. Erkeklerin benimle flört etmesine alışkın değilim ve arkadaşımın rehberliğine ya da başka bir şeye ihtiyacım var.

"Aptal gibi konuşmuyorsun," diye teselli edici bir şekilde cevap veriyorum.

Güldüğünde, bakışlarım yüz hatlarında gezinir. Çok yakışıklı, derin, etkileyici gözleri ve kusursuz beyaz dişleri var. Onun gibi biriyle kendimi hayal edebiliyor muyum? Eğer beni çıplak görmek isteseydi, izin verir miydim?

"Ben Niall," diyor kayıtsızca.

Demek ki haklıymışım.

"Colin," diye karşılık verdim ve el sıkışmak için elimi uzattım.

Niall, "Kim olduğunu biliyorum," diyor ve bu beni duraksatıyor.

Cevabının biraz yapışkanca geldiğini fark edince aceleyle, "Aynı edebiyat dersindeyiz," diye ekledi.

Onun gerginliğini azaltmak için gülüyorum. Belli ki rahatsız olmuş.

Masada karşımda oturan Declan'ın kahkahası dikkatini çekiyor ve yüzümde onun inceleyici bakışlarını hissediyorum. Dikkatini üzerimde tutma fikri hoşuma gidiyor, bu yüzden Declan'ın tepkisini görmek için Niall ile flört etmeye devam ediyorum.

"Mezuniyetten sonraki planlarınız neler?" diye soruyor.

"Londra'ya geri dönüyorum," diye yanıtlıyorum. "Umarım, mümkünse West End'de çalışırım."

"Bir oyuncu mu?"

Başımı salladım. "Evet. Ya da en azından öyle umuyorum."

"Ekran için biçilmiş kaftan bir yüzün var," diye yanıtlıyor Niall ve yemin ederim ki az öncekinden biraz daha yakın oturuyor. Gözlerimiz buluşuyor ve iltifatının beni etkilemesine izin veriyorum.

Daha önce bir erkek bana yakışıklı dedi mi? Declan hariç, ki onun da genellikle iğneleyici bir şekilde söylediğini varsayıyorum. Bu adamın iltifatı bana bambaşka bir heyecan veriyor, kanımı sıcaklık ve cinsel uyarılma kaplıyor. Daha fazlasını istiyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Shakespeare, bir şans daha lazım." Declan'ın sesi masanın karşısından yankılanarak, konuştuğum adamdan dikkatimi dağıttı.

Niall dizime elini koymadan önce, "Ben sana bir tane getireyim," dedi.

Niall'a cevap verirken Declan'a şakacı bir bakış attım. "Hayır, Declan bir doz daha aşya ihtiyacı olduğunu söylüyor ve bunu benim yapmamı istiyor."

Declan bana göz kırptı ve ben de sinirlenerek dişlerimi sıktım—ama bu sinir gerçek değildi. Ona asla gerçekten kızamazdım.

Masadaki yerimden kalkarken Niall da peşimden geldi. Bara vardığımızda yanımda durdu.

"Arkadaşın sana hep böyle mi emir veriyor?" diye sordu endişeli bir ses tonuyla. Güldüm.

“Evet, ama öyle değil.” Barmene el sallayıp iki viski shot'ı istedim. Artık bizi yeterince tanıdığı için bunu sesli söylememe bile gerek kalmadı.

"Ne gibi değil?" diye soruyor.

“Bana kötü davranmıyor ki,” diyorum. Ses tonumun ne kadar savunmacı olduğunu duyunca duraksıyorum. “Demek istediğim... o benim en iyi arkadaşım. Bazen birbirimizle dalga geçiyoruz. Hatta, ne kadar uysal olduğumdan nefret ediyor. Sürekli peşimde, kendimi daha çok savunmamı söylüyor. Ya da bana patronluk tasladığında defolup gitmemi söylüyor.”

Barmen içkilerimizi getiriyor ve ben de onları alıp masamıza doğru geri dönüyorum.

“Sen de mi?” diye soruyor Niall. “Hiç ona defolup gitmesini söyledin mi?”

Gülüyorum. "Her zaman."

Bunu gerçekten kastediyor muyum? Hayır.

İki kadehi de Declan'a uzattım ama o, kendine özgü göz kırpmasıyla birini bana doğru itti. Gözlerimi devirerek kadehi bir dikişte içtim ve yüzümü buruşturdum. Sonra başımı salladım ve elinde birayla beni bekleyen yeni arkadaşımın yanına döndüm.

Masaya geri çekilmek yerine, Niall ve ben yavaşça daha تنها bir köşeye doğru ilerledik.

“Peki ya sen?” diye soruyorum. “Mezuniyetten sonraki planların neler?”

Memnuniyetsiz bir şekilde içini çekti. "Ah, muhtemelen babamın yanında çalışmaya gideceğim," dedi. "Mühendislik."

"Ah," diye karşılık verdim kaşlarımı kaldırarak. "O zaman zekisin."

Bu onu güldürüyor ve bu hoşuma gidiyor. Çok güzel bir gülümsemesi var, onu tekrar güldürmek istiyorum.

"Bazı çevrelerde evet, sanırım öyle," diye yanıtlıyor.

Biraz daha laf arasında sohbet ediyoruz ama burası o kadar gürültülü ki Niall, söylediklerimi duyabilmek için sürekli bana doğru yaklaşmak zorunda kalıyor. Neredeyse yüzüme bir nefes kadar yaklaştığında gözleri buluşuyor ve tüylerim diken diken oluyor.

"Ne dersin, buradan gidelim mi?" diye yüksek sesle sordu.

Bu gece içtiğim iki bira ve bir shot, kemiklerimdeki sertliği biraz olsun hafifletti. Niall çok yakışıklı. Hatta çok çekici. Peki neden onunla bir yere gitme, onu öpme, ona dokunma, vücudunu benimkine yaslama fikri beni bu kadar geriyor?

Yirmi iki yaşımdayım. Bakire olmak için çok yaşıyım. Bu utanç verici. Şu anda ne yapacağımı bile bilmiyorum. Ona bunu söylemeli miyim? Anlayışlı olur mu? Belki o da bakirdir.

Bakışlarım, hâlâ masadaki kızlarla konuşan Declan'a kaydı. Eğer gidersem, ona söylemeliyim yoksa endişelenir. Gerçi, daha önce hiç biriyle eve gitmemiş gibi de değil. Muhtemelen bu kadınlardan birinin yatağında son bulacaktır.

Declan ile aramızda yazılı olmayan bir kural var; odamıza kimseyi getirmiyoruz, çünkü odamız çok küçük ve yataklarımız birbirine çok yakın, bu yüzden birbirimizin yakınında herhangi bir şey olması mümkün değil.

Ama daha önce hiç böyle bir durumda bulunmadım. Öyleyse neyi bekliyorum? Kendimi Declan için saklayacak halim yok ki. Yine de Niall'a başımı sallarken hafif bir suçluluk duygusu hissediyorum.

"Evet, hadi buradan gidelim."

Gülümseyerek elimi tuttu ve beni kalabalığın arasından kapıya doğru çekti. Declan'ın beni izlemediğinden emin olmak için sürekli arkama bakıyordum. Neden? Bilmiyorum.

"Erkek arkadaşın başka bir adamla gideceğini biliyor mu?" Niall'ın önünden acımasız, kalın tonda, genizden konuşan bir ses geldi. Yukarı

baktığımda Malcolm'un orada, büyük, çirkin, sivilceli yüzüyle gülerek durduğunu gördüm.

Malcolm, üniversitedeki ilk yılımdan beri sürekli bir eziyet kaynağı oldu. İğrenç, acımasız, aptal ve sanırım aynı zamanda bağınaz da. Benden ve Declan'dan nefret ediyor.

"Defol git, Malcolm," diyerek etraftan dolaşmaya çalıştım.

"Söyleyeceğim," diye takılıyor ama geçmeme izin veriyor.

Niall ve ben pubın dışındaki serin havaya ulaştığımızda, yan yana yürürken ellerimi ceplerime sokuyorum. Onun önden gitmesine izin veriyorum çünkü tekrar söylüyorum, odama geri dönme şansım yok ve eminim ki şehir merkezinde bir dairede yalnız yaşıyor. Ya da öyle duydum.

Nereye gittiğimizi sormam gerekebilir ama temkinli davranmak istiyorum. İyi giden bir şeyi bozmak istemiyorum.

Yürürken, "Bu adamın nesi var?" diye soruyor.

"O tam bir pislik," diye yanıtlıyorum.

Niall, "Sen ve masadaki o adam... sevgili değilsiniz, değil mi?" diye soruyor.

"Declan mı?" diye karşılık verdim. "Hayır. O benim oda arkadaşım, ayrıca Declan heteroseksüel," dedim.

Yavaşça yan yana yürürken Niall'ın gözleri üzerimdeydi. "Ve sen..." Sesi yarım kaldı.

Yukarı bakıp gözlerinin içine bakınca, alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Hayır."

Bu onun daha da geniş bir şekilde gülümsemesine neden oluyor. Sanırım bunu ilk kez sesli olarak, en azından Declan dışında birine söylüyorum. Annemin hala hiçbir fikri yok. Babamın umurunda değil. Başka kime söyleyeceğim ki?

Bunu bir yabancıya yüksek sesle söylemek ve belki de o yabancıyla eve gitmek, bana daha gerçekçi geliyor. Sanki artık bir sır değilmiş gibi. Sanki bu sadece benim kimliğimmiş gibi.

Birkaç dakika sessizce yürüyoruz. Bunu sindirdikçe, iyi hissediyorum. Bu özgürleşme hissinin bana verdiği hissi seviyorum. Garip bir şekilde, Declan'ı düşünüyorum. Ona bunu daha sonra anlatmayı, birine ilk kez açıldığım bu anın ve bunun ne kadar iyi hissettirdiğinin ayrıntılarını düşünüyorum.

Tam bu yeni özgüvenin tadını çıkarırken, Niall hiç beklemediğim bir anda adımı fısıldadı. Birdenbire, binalar arasındaki karanlık bir ara sokağa çekildim. Beni duvara ittiğinde kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu. Dudaklarıma değmeden hemen önce gözlerine baktım.

Bu benim ilk öpüşmem değil. Ortaokulda üç kızla öpüştüm. Ve çoğunlukla keyifliydim, ama oldukları gibiydiler işte. Dudaklar dudağa değiyor, diller birbirini okşuyordu. Eşsiz bir yakınlık biçimi.

Ama bu farklı. Niall dudaklarıma doğru inliyor, elleri yanlarıma saplanmış halde bana sürtünüyor. Bu bir öpücükten daha fazlası. Bu, seks olmadan seks. Bu içgüdüsel, her şeyi kapsayan ve nefis derecede şehvetli.

Onu öpüyorum, ellerimle ne yapacağımı tam olarak bilemiyorum. Ellerim onun yanlarına doğru yol alıyor ve ben onları orada bırakırken o da benim bedenimi keşfetmeye devam ediyor.

"Tanrım, çok ateşlisin," diye mırıldanıyor dudaklarıma doğru. Bu küçük övgü beni daha da cesaretlendiriyor ve içimde bir şeyleri uyandırıyor.

Bu gece ilk defa bunu başarabileceğimden oldukça eminim. Başlangıçta Niall'a çok fazla ilgi duymamış olabilirim. Yakışıklıydı ama aramızda hiçbir kimya yoktu. Şimdi, vücuduma dokunup öpüşerek ağzıma girerken, pantolonumun içinde penisim sertleşmeye başlıyor.

Ve şunu fark ettim ki, bunu istiyorum.

Ta ki Niall karanlık bir ses tonuyla, "Diz çökün," diye mırıldanana kadar.

Bir anda, içimde her şey değişiyor.

Bir anda, az önce heyecanlandığım şey kontrolümden çıkıyor. Gözlerim faltaşı gibi açılıyor. Ama çok karanlık ve o çok yakın, bu yüzden yüzümü göremiyor.

Büyük eli sertleşmeye başlayan penisimin üzerine bastırıyor ve bu beni şaşırttığı için bir çığlık atıyorum. Tanımadığım birinden gelen istilacı bir dokunuş bu. Bu tahrik edici, ama çok hızlı oluyor.

Ve işte böylece kendimi rahatsız hissediyorum. Ama bunu şimdi söyleyemem. Zaten onun beni öpmesine izin verdim. Zaten beni bu ara sokağa çekmesine ve beni tahrik etmesine izin verdim. Onun bana dokunmasına izin verdim.

"Bekle," diye mırıldandım.

Sadece biraz yavaşlamasını istiyorum, diye düşünüyorum içimden.

Bunu istiyorum. Sadece biraz düşünmeye ihtiyacım var.

"Hadi ama Colin," diye homurdanıyor. "Eğleniyoruz."

Konuşmayı bırakmasını umarak onu tekrar öpüyorum. Her şeyi bırakmasını umarak, ama olmuyor. Pantolonunu açarken kemer tokasının sesini duyuyorum.

"Bekle," diyorum tekrar, ama hiçbir işe yaramıyor. Penisimi okşamaya devam ediyor, ama onu kızdırmadan olabildiğince sert bir şekilde elini itiyorum. Sonra, bu durumda biraz kontrol sağlamak için nafile bir girişimle onu tekrar öpüyorum, ama yine de işe yaramıyor. Çılgına dönmüş ve heyecanlı. Acımasız değil. Yapmaması gereken bir şeyi yapmıyor. Ama sanki her şeyi yanlış okuyor, sanki bunu böyle istediğimi düşünüyor.

Bende ne yanlış var? Neden hazır değilim? Ona karşı bir çekim duyuyorum. Neden sadece penisini emmiyorum? Bunu yapabilirim. Ve sonra iş biter. Zararı olmaz.

"Sana çok azdım," diye inledi ağızıma doğru. "Lütfen dizlerinin üzerine çök."

"Burada değil," diye yanıtlıyorum, bulunduğumuz yeri bahane ederek.

"Burada bizi görebilecek kimse yok. Çabuk olacağım. Hadi gel."

Bu adamın iyi biri olduğunu düşünmüştüm. Ve gerçekten de iyi biri, ama beni dinlemiyor.

İşte o zaman ilk "Hayır"ımı söylüyorum.

İlk deneyiminin böyle olmasını istemiyorum. Hiçbirinin böyle olmasını istemiyorum. Neden kendimi oyuna veremiyorum? Neden bundan zevk alamıyorum?

Omzuma elini koydu, beni buraya geri çektiğinden beri ilk kez karanlıkta gözlerimle buluştu. Beni yere itmeye çalışırken yalvaran bir ifadeyle, "Emir verilmekten hoşlandığınızı sanıyordum." dedi.

Sözleri midemi bulandırıyor. Böyle olamaz.

"Hayır," dedim tekrar, bu sefer biraz daha yüksek sesle. "Ö-özür dilerim. Ben...gerçekten sadece..." Kekeledim, tam bir karmaşa halindeydim.

O hâlâ beni diz çöktürmeye çalışırken, yavaşça onu itmeye çalışıyorum. Kurtulamayacağımı fark ettiğimde içimi bir panik kaplıyor. Belki de başka seçeneğim yok...

Hiç beklemediğimiz bir anda, tanıdık bir ses haykırdı: "Hayır dedi, ahmak herif."

Sonra Niall'ın bedeni benimkinden hızla uzaklaştırıldı. Şok içinde onu karşı duvara itilişini izledim, aramızda esmer bir adam yükseliyordu.

Aklım biraz geç idrak etti, yüzünde saf ve katıksız bir öfke ifadesi olan yabancının Declan olduğunu fark ettim. Ağızım açık kaldı ve tam o anda, yumruğunu kaldırıp Niall'ın yanağına indirdi.

"Declan!" diye bağırdım, Niall'ın yere düşüşünü izlerken.

“Hadi gidelim Colin,” diyor öfkeyle homurdanarak. Declan kolumu kavrayıp beni sokaktan uzaklaştırıyor. Arkama dönüp Niall'a bakıyorum, o da burnunu tutmuş bana öfkeyle bakıyor.

"Onun senin sevgilin olduğunu biliyordum," diye mırıldanıyor.

"Hayır, değil," diye kekeledim, Declan beni sürüklemeye devam ederken. Hızlı adımlarla yürüyordu ve ben hala az önce olanları anlamaya çalışıyordum.

"Yaralandın mı?" diye sordu, bana doğru bile dönmeden.

Şaşkınlıkla başımı sallamakla meşguldüm. Beni sürüklemeye devam ederken aptalca bir şekilde "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Ne demek istiyorsun? O herif tam bir pislikti," diye homurdandı. "İki kere 'hayır' dediğini duydum."

"Ne kadar zamandır orada duruyordunuz?"

"Yeterince uzun."

Kolumu onun kavrayışından kurtardım. "Senin derdin ne, Declan?" diye çıkıştım, şimdi öfke ve belki de biraz adrenalinle doluydu sesim.

Bana doğru dönüyor, ilk kez gözlerime bakıyor ve gözlerindeki yoğun duygu beni yutuyor. "Bende ne yanlış var? Sende ne yanlış var?" diye karşılık veriyor. "Erkeklerin sana böyle davranmasına izin mi verdin? İstemediğini söylediğin halde seni karanlık bir sokakta diz çöktürmeye mi zorladılar? Ve bunu yapacaktın, değil mi?"

"Bu seni hiç ilgilendirmez!" diye bağırdım.

Göğsüme sertçe vururken yüzünde öfke vardı. "Bu benim lanet olası meselem, çünkü sen benim arkadaşımsın. Sen benim en iyi arkadaşımsın."

"Eh, en iyi arkadaşım bana seks yapmama izin verirdi," diye tersledim ama bu sözleri sesli olarak dile getirdiğim için kendimi aptal gibi hissettim.

“Ah, Colin, kimseyle seks yapmayacaktın. O adamın penisini emecektin. Sonra da eve gelecektin.” Bunu söyledikten sonra yürümeye devam etti.

“Ya sen?” diye bağıyorum. “Neden gidip am yalamıyorsun ya da sikini emdirmiyorsun?”

Bu onu güldürür ve başını sallayarak cebindeki paketten bir sigara çıkarır. "Şu anda burada olmalıydım," der acı bir şekilde. "Ama senin kışını kurtarmaya gelmekle çok meşguldüm."

"Ah, kışımın kurtarılmaya ihtiyacı yoktu," diye karşılık veriyorum.

Kollarını açmış bir şekilde bana doğru döndü. "Pekala, tamam Shakespeare. Senin dediğin gibi olsun. Git oraya, karanlık sokakta yere yatıp o adamın sikini em. Ama bana sorarsan, daha iyisini hak ediyorsun bence."

"Kimse sana sormadı ki," diye yanıtlıyorum, öfkem yavaş yavaş dağılıyor.

"Öyleyse git!" diye bağıyor.

“Pekala.” Declan yürümeye devam ederken olduğum yerde durdum. Şu an o ara sokağa geri dönüp Niall ile bir şey yapmak, hele hele onun penisini emmek hiç istemiyorum. Declan'a ne kadar kızgın olsam da, bütün gece burada durmak da istemiyorum. Bu yüzden, birkaç dakika sonra pes ettim ve onu eve kadar takip etmeye devam ettim.

Onuncu Bölüm

Colin

Yurt binasına vardığımızda Declan ile ben ikimiz de sessizdik, ama bu gergin, kin dolu bir sessizlikti. O kapıları çarpıyordu, ben yastıkları fırlatıyordum ama ikimiz de birbirimize tek kelime etmiyorduk.

Ona neden kızgın olduğumu bile bilmiyorum. Beni kötü bir durumdan kurtardı, ama belki de en başta o duruma düşmüş olmama kızıyorum.

Belki de biriyle gerçekten birlikte olma şansımın bir kabusu dönüşmesine kızıyorum.

Belki de Declan için her şeyin bu kadar kolay olmasına kızıyorum. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyor. Yakışıklı, çekici, komik. Kadınlar ona akın ediyor. Neredeyse hiçbir şey yapmasına gerek yok. Hoşlandığı kişiler yüzünden açığa çıkmaktan, zorbalığa uğramaktan veya tehdit edilmekten hiç endişe etmesine gerek yok.

O doğuştan baskın bir kişiliğe sahip. Çok savunmasız kalsa bile birinin ondan faydalanacağından asla endişelenmesine gerek yok.

İkimiz de yataklarımıza yığılıp ışıkları söndürdükten sonra, ikimizin de uyuyamayacağı apaçık ortada. İkimiz de bir o yana bir bu yana dönüyoruz ve acaba o da benim kadar kafasında bir girdap yaşıyor mu, bu gerçeklere

öfkeleniyor ama bunları çözmek için hiçbir şey yapmıyor mu diye merak ediyorum.

Yaklaşık bir saattir bu durum devam ediyor ve onunla konuşmak için can atıyorum ama ne diyeceğimi bilmiyorum. Özür dilemek için çok inatçıyım. Bu duruma kendimi ben soktuğumu kabul etmek için çok gururluyum, bana yardım ettiği için ona teşekkür etmek için çok kibirliyim.

Dönemimizin böyle bitmesini istemezdim. Bu sadece dönemin sonu değil, tüm üniversite hayatımızın sonu. Bu haftadan sonra o İskoçya'ya, ben de Londra'ya döneceğim. Ve her yaz birbirimizi göreceğimize dair zayıf sözler dışında, Declan ve ben artık birlikte yaşamayacağız ve birbirimizi görmeyeceğiz. İşte bu kadar.

Sessiz odada, "Declan," diye mırıldandım.

"Ne?" diye karşılık veriyor.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. Zayıf bir özürdü ama bir şeyler yapmam gerekiyordu.

"Ne için özür diliyorsun, Shelby?" diye soruyor.

"Çünkü..." Cevabımı düşünürken sesim titriyor. "Bana yardım ettiğin için sana teşekkür etmediğim için."

Declan yatağında doğruldu, dirseğine yaslandı ve karanlığın içinden bile beni süzdüğünü hissedebiliyordum. "Sence bu yüzden mi kızgınım?" diye sordu. "Çünkü bana teşekkür etmedin mi?"

"Sanırım öyle," diye kekeledim tereddütle.

"Tanrım, Shelby, sence bu yüzden mi bu kadar sinirliyim? Hayır, bu durumlara kendini sen soktun ve bu ahmakların seni ezmesine izin verdiğin için sinirliyim."

Şunu açıklığa kavuşturmak istiyorum ki, ortada hiç ahlaksız insan olmadı, çünkü bu bir kerelik fırsat dışında hiç şansım olmadı. Niall, gerçekten birlikte olabileceğim ilk erkekti, ama bunu sesli söylemiyorum.

“Kızgınlım çünkü asla kendini savunmuyorsun. Benim en iyi dostumsun ama senin için sokak aralarındaki aptalları yumruklayacak değilim. Onun kışını sokağın diğer ucuna itip, benim yaptığım gibi suratını yumruklamalıydın. Eğer bir daha sana yaklaşmakla tehdit etseydi, sikini ve testislerini tutup vücudundan koparmalıydın. Ama yapmadın Colin. Çok pasıfsın.”

Yatakta doğrulup ona öfkeyle baktım. "Böyle olmak istediğimi mi sanıyorsun?" diye sordum. "Herkesin bana her zaman söylediği her şeyi yapmak istediğimi mi düşünüyorsun? Bundan hoşlandığımı mı sanıyorsun?"

"Bilmiyorum," diye karşı çıkıyor.

"Bu sözler senden gelince çok komik oluyor, Declan," diye itiraz ediyorum. "Dört yıldır bana emir veren sensin. Her yere seni takip ediyorum."

"Çünkü bana güvenebilirsin," diyor göğsüne vurarak. "İşte asıl fark bu, Shelby. İyi bir takım oluşturuyoruz çünkü seninle birlikte her zaman liderliği ben üstleneceğim ama asla incinmene izin vermeyeceğim."

Sözlerinin etkisini sindirmeye çalışırken ağzım açık kaldı. "Ama böyle yaşayamam, Declan," dedim. "Hayatımın geri kalanında bakire kalamam. Senin arkana saklanamam. Bana bakmana izin veremem. Bir noktada bir ilişki istiyorum. Seks yapmak istiyorum. Senin yaptığın her şeyi yapmak istiyorum. Ya da diğer erkeklerin yaptığı her şeyi. Ve evet, bir gün muhtemelen bakireliğimi benden faydalanan bir piç kurusuna kaybedeceğim ve bu böyle olacak. Ama neyse, belki ben de ondan faydalanırım."

"Kimse senden faydalanamayacak," diye savunuyor. "En iyisinden başka bir şeyi kabul edemezsin çünkü bunu fazlasıyla hak ediyorsun. Anladın mı?" diyor.

Onun bana ne kadar değer verdiği konusunda tartıştığımızı fark ettiğimde dudağımda hafif bir gülümseme beliriyor.

"Bu gece kimseyle birlikte olamadığın için üzgünüm," diye fısıldadım karanlık odanın karşısından.

"Ah," diye mırıldandı. "Bununla ilgilenmiyorum. Seni artık barda görmeyince endişelendim. O adamla kaçmış olabileceğinden korktum. Onu tanımiyordum ama ona güvenmiyordum. Ve anlaşılan sezgilerim doğruymuş."

Birdenbire, Niall ile ilgili her şeyin anısı bir anda aklıma geldi. Çok mu ısrarcıydı? İşaretleri daha önce görmeli miydim? Doğru erkeği nasıl seçeceğimi bile bilmiyorsam, bunu nasıl başaracağım ki?

"Bende ne yanlış var, Declan?" diye sordum usulca, gecenin karanlığında bir fısıltı gibi.

Declan bir saniye bile kıpırdamadı. Sadece bana baktı. "Sende hiçbir sorun yok, anladın mı?" diye sordu. "Eninde sonunda iyi bir adamla tanışacaksın. Biliyorum. Ve o sana sahip çıkacak."

"Senin kadar mı?" diye soruyorum.

"Kimse senin kadar senin için endişelenmeyecek," diye yanıtlıyor. Ben de gülüyorum.

"Üniversiteden bakir olarak mezun olan ne tür bir kaybeden?" diye soruyorum.

"Henüz mezun olmadın," diye yanıtlıyor. "Hâlâ zamanın var."

Bu beni çok güldürüyor. "Dört gün sonra mezun oluyoruz, Declan. Dört gün içinde iyi bir insanla tanışıp seks yapacağımı pek sanmıyorum."

Yatağına uzandı, ellerini başının arkasına kavuşturmuş tavana doğru gülümseyerek baktı. "Pekala, inatçı aptal. Bakire olarak mezun olmaman için sana tatlı mı tatlı bir aşk yaşatacağım. Bunu mu istiyorsun?"

Ona bakarken kalbim göğsümde çılgınca çarpıyor. Tam olarak istediğim şey bu. Ama söyleyemiyorum. Benimle dalga geçiyor, şaka yapıyor. Ama komik değil çünkü gerçek ve onun hiçbir fikri yok.

Keşke o teklif gerçek olsaydı ama biliyorum ki asla gerçek olmayacak, çünkü Declan gibi biriyle birlikte olmak mükemmel olurdu. Güvendiğim biriyle. Beni her şeyden önce tutan biriyle. Bana gerçekten değer veren biriyle. Beni tanıyan biriyle.

Kısacası, gerçek olamayacak kadar iyi.

Cevap vermediğimde ya da gülümsemediğimde, Declan bana doğru dönüyor. Ve gülümsemesi yavaşça yüzünden kayboluyor. Bir an için birbirimize bakakalıyoruz. Yoğun bir sessizlik. Odadaki tek ses duvardaki saatin tıkırtısı ve nefes alışverişlerimizin düzenli ritmi. Onun şakasına gülmem gerekirken, işlerin bu hale gelmesine izin verdim. Ama yapamadım.

Ve şimdi, asıl istediğimin bu olduğunu biliyor. Sırrımı biliyor.

Hızla, yapmacık bir kıkırdama sesi çıkarıyorum. "Evet, tabii," diyorum. "Teklifin için teşekkürler." Ama sesim bile bayat ve rahatsız edici geliyor. Sanki gerçekten gülmüyormuşum gibi. Ve gerçekten şaka yapmıyormuşum gibi.

Hâlâ bana bakıyor. Yüzündeki ifade, çok önemli bir şey öğrendiğini gösteriyor.

O daha bir şey söyleyemeden yatağa uzanıp ondan yüzümü çevirdim. En son istediğim şey Declan'ın acımasıydı, hele de ne kadar acınası, aşık bir kaybeden olduğumu bildiği halde.

* * *

Ertesi gün, akşamdan kalma halimi atlatmak ve eşyalarımı toplamakla geçti. Annem saat on bir civarında aradı ve binalar arasındaki avluya doğru koridorda yürürken telefonu açtım.

“Merhaba,” diyorum.

"Ah canım, az önce Londra'daki daireni gezmeye gittim ve muhteşemdi," diyor heyecanla.

Yüzümü buruşturarak, beni göremese de zoraki bir gülümseme takındım. "Harika, anne. Teşekkür ederim," diye yanıtladım.

“Burayı kesinlikle çok seveceksin. Üstelik evden sadece beş dakikalık yürüme mesafesinde. Yani babanı ve beni istediğin kadar sık ziyaret edebilirsin.”

“Bu harika.”

"Ah, aşkım, senin tekrar memleketimde yaşıyor olmana çok sevindim," diye mırıldanıyor.

"Evet, ben de," diye sert bir şekilde karşılık verdim.

“Cambridge Tiyatrosu'ndan Rebecca Park dün öğleden sonra aradı. Tabii ki babanızın onun en büyük oğluyla birlikte çalıştığını biliyorsunuzdur.”

"Evet anne, hatırlıyorum."

“Şey, bahar gösterilerinde açık bir pozisyon olduğunu ve eve döndüğünüzde seçmelere katılmanızı çok istediğini söyledi. Babanız da sanat fonlarına yüklü bir bağış yapmayı kabul etti bile. Sanırım bu işi hallettik.”

Kaldırım taşlı zemine bakarken kendi kendime yüzümü buruşturdum. "Bunu yapmak zorunda değilsin anne. Gerçekten."

“Ah, Colin, bu kadar mütevazı olma. Dünya böyle işliyor canım. Dünyadaki her pozisyonun ve her görevin sadece liyakate göre verildiğini mi düşünüyorsun? Başarılı olmak için gereken tüm araçlara sahipsin Colin. Ve biz de bunu sağlayacağız. Baban ve ben, tüm hayallerini gerçekleştirmeni görmekten başka bir şey istemiyoruz.”

Evet, ama ben gerçekten de bunları başarmak istiyorum.

“Biliyorum,” diye yanıtlıyorum. “Ve size minnettarım.”

“Biliyorum, sevgilim. Ah, bu hafta sonu seni görmek için sabırsızlanıyorum.”

"Ben de," diye yanıtlıyorum.

"Babanızın şehir dışında olması gerektiği için üzgünüm," diye ekliyor ses tonunda pişmanlık hissediliyor.

Bu habere karşı en ufak bir hayal kırıklığı hissetmemi sağlayan bir yanım olmasını isterdim. Ama sanki babamla ilgili tüm duygularım çoktan kurumuş gibi. Diğer ailesiyle geçirdiği her an artık eskisi gibi yakıcı değil. Ve bu üzücü. Çünkü bu, benden bir parçanın öldüğü anlamına geliyor.

Annemle aramızda garip bir konuşma geçti; onun başka bir karısı ve iki çocuğu daha olduğunu, bunlardan birinin bu hafta sonu ilkokuldan mezun olacağını ve bu yüzden üniversite mezuniyet törenime gelemeyeceğini söylemedik.

Sonuçta onlar bir üst seviye. Aileler söz konusu olduğunda, biz geçen yılın modeliyiz; artık onun için yeni veya değerli değiliz.

“Tamam anne, gerçekten bavulumu toplamaya geri dönmeliyim,” diyorum, bu konuşmadan kurtulmak için can atarak.

"Evet canım, anlıyorum. Seni seviyorum ve birkaç gün içinde görüşeceğiz."

"Ben de seni seviyorum anne."

Telefon görüşmesi bittikten sonra arkamı döndüğümde Declan'ı duvara yaslanmış, parmaklarının arasında sigara asılı halde buldum.

"Shakespeare, neden suratın asık?"

Ellerimi ceplerime sokarken içimden bir ah çektim. "Bilmiyorum. Sanırım bunun bitmesini istemiyorum."

"Bak, istersen tüm sınavlarımızdan kalıp bir yıl daha okuyabiliriz," diyor ve bu da beni gülümsetiyor.

“Hayır. İlerlemeliyiz. Olgunlaşmalıyız,” diyorum.

"Ama bunu yapmak zorunda mıyız?" diye soruyor.

Declan'ın üniversiteden sonraki planları esasen resim yapmaya ve sanat üretmeye devam etmek. Ve bu ayrıcalığa sahip. Ailesi inanılmaz derecede zengin. Anne ve babası ona yüklü bir miras bıraktı. Ve teknik olarak hayatının geri kalanında bir daha çalışmasına gerek yok, bu bir sanatçı için harika bir şey, ama Declan için inanılmaz derecede tatmin edici olmadığını söyleyebilirim.

O da benim gibi. Hayattaki her mücadelenin getirdiği kanı, teri ve gözyaşını istiyor. Her şeyin hazır verilmesinden ve bir şey için gerçekten çabalama fırsatından mahrum bırakılmasından bıktı. İkimiz de normal bir hayatın getirdiği azmi ve emeği özlüyoruz. Ve biliyorum ki bu kadar zengin olmaktan şikayet etmem kibirli bir davranış, ama dünyada bunu ondan başka kimse bilemez.

"Annem bana West End'de sahnelenecek bir oyunda rol ayarlayacağına söz verdi," diyorum.

Declan bana bakarken kaşları yukarı kalktı. "Vay canına, annen seni gerçekten çok seviyormuş," dedi ve müstehcen bir hareket yaptı.

"Parayla ilgili demek istedim," diye karşılık verdim, omzuna vurarak. "Büyük bir bağış yapacaklar ve birileri birilerini tanır diye torpil geçecek, ben de rolü alacağım, iyi bir oyuncu olduğum için değil. Bu adil görünmüyor."

"Bu adil değil," diye yanıtlıyor, "ama hiçbir şey adil değildir zaten."

Öyle değil mi? diye düşünüyorum kendi kendime. Tıpkı dört yıldır en yakın arkadaşıma umutsuzca aşık olmak ve onun bana asla karşılık vermeyeceğinin kesin olması gibi. Bunda kesinlikle adil bir şey yok.

Birdenbire, hiç beklemediğim bir anda, dün geceki konuşmamızı ve Declan'ın uyumadan önce bana söylediği son sözleri hatırladım. Bakire olarak mezun olmamam için benimle yatmayı teklif etmesi, şaka gibi bir şeydi. İçten içe, bundan biraz rahatsız olmam gerektiğini biliyorum. Acıma

duygusuyla hareket eden biri gibi davranılmak. Sadece erkek olduğu için onunla yatmak isteyeceğimi düşünmek.

Elbette, onunla gerçekten birlikte olmak istiyorum, ama o bunu bilmiyor. Dün gece uyuyamadım, kafamda senaryoları tekrar tekrar canlandırdım. Mesela, ya o teklif gerçek olsaydı? Ya kabul etseydim? Nasıl olurdu? Hoşuna gider miydi? Nefret mi ederdi? Sadece beni önemsediği için mi yapardı?

Peki ya gerçekten öyle olsaydı? Ya inanılmaz olsaydı? Hayatımın en iyi seks deneyimi olsaydı? Çıtayı öyle yükseğe koysaydı ki, kimse ona ulaşmayı hayal bile edemezdi?

Ya bu durum onu daha çok sevmemi sağlasaydı? Ya bu vedayı imkansız hale getirseydi? Buna değeri miydi?

Tutku dolu, müstehcen, muhteşem, inanılmaz bir gece. Yüz yıl süreceğ kalp kırıklığına değeri miydi?

Evet. Yüzde bin oranında evet.

On Birinci Bölüm

Colin

Declan ve ben, kampüsteki son gecemizden bir önceki gece akşam yemeği yemeye karar verdik. Üniversiteye yürüme mesafesinde olan ve ikimizin de çok sevdiği bir pizzacıya gittik.

Dönüş yolunda, son dört yıldan en sevdiğimiz anıları yad etmeye daldık. Ve o kadar çok güzel anı var ki.

Dört yıl önce buraya gelen aynı kişi olduğuma inanmak zor. Eski halim çok saf ve bir o kadar da hırslıydı. O zamandan beri çok sarhoş oldum, cinselliğimi keşfettim ve belki de en önemlisi, en iyi arkadaşımı edindim. Declan'dan önce gerçek bir en iyi arkadaşımın hiç olmadığını düşünmek üzücü. Declan'dan önceki hayatımı hatırlamak zor.

Ve haklı, gerçekten de çok iyi anlaşıyoruz birbirimize. Tam uyum sağlıyoruz. Declan'la kendimi daha iyi anlıyorum. Onunla kendimi o kadar biçimsiz ve farklı hissetmiyorum. Onunla yalnız değilim.

"İkinci sınıftayken birkaç kez birlikte olduğum kıızı hatırlıyor musun?" diye soruyor.

"Çoraplarını çalan kişi mi?" diye sordum, bu da Declan'ı güldürdü.

"Tam bir asi kadındı. Onu sevdim."

“Evet, biliyorum. Onunla üç kez yattın,” diyorum. Onun herhangi biriyle yattığı anıyı pek sevmiyorum ama güldüğünü görmek hoşuma gidiyor.

"Ah evet, acaba ona ne oldu?" diyor.

“Ve çoraplarınız.”

Binamıza yaklaşırken ikimiz de kahkahalara boğulduk. Uzaktan Malcolm'ı bir grup arkadaşıyla birlikte dışarıda dururken görebiliyordum ve ses tonlarından ve konuşma tarzlarından, sarhoş olduklarını anlayabiliyordum. Tüylerim diken diken oldu.

Belki Declan ve ben sessiz kalıp, onlarla değil de kendi aramızda konuşursak, bizi görmezden gelirler veya fark etmezler.

Tabii ki, öyle olmadı. Binaya girmenin başka bir yolu kalmayınca, Malcolm arkadaşlarının arasından bana bağırdı.

“Aa, şu iki aşık kuş!” diye sesleniyor. “İkiniz birlikte çok tatlı değil misiniz? Bu okul yılından sonra birbiriniz olmadan ne yapacaksınız acaba? Birlikte mi yaşayacaksınız?”

"Onu görmezden gel," diye mırıldandım kendi kendime. Tabii ki, Declan beni dinlemedi.

"Sadece kıskanıyorsun Malcolm! Bundan pay alamadığın için kıskanıyorsun," diye alaycı bir şekilde söylüyor Declan, vücudunu işaret ederek.

Gözlerimi devirerek onu kapıya doğru çekiştirdim. "Onu görmezden gel dedim."

“Kahretsin, neden onu görmezden gelmek zorundayım? O cahil herif.” Bunu biraz fazla yüksek sesle söyledi ve Malcolm arkadaşına bağırdığında kapıya çok yaklaşmıştık.

“Bana ne dedin lan?” diye kükredi Malcolm bize doğru hızla gelirken. Declan'ı hızlıca itti ve içimde daha önce hiç hissetmediğim bir yanma hissi oluştu.

"O, senin cahil bir herif olduğunu söyledi," diye karşılık verdim ona.

Malcolm bana öfkeyle bakıyor. "Dikkat et, küçük sürtük," diye hırlıyor. "Seni burada yere sererim."

Şu an benim için tek avantaj, onun sarhoş olması ve benim ayık olmam. Ondan daha uzun, daha güçlü ya da daha dayanıklı değilim. Hayatımda hiç yumruk atmadım ve eminim ki ondan gelecek tek bir yumruk bile beni sonsuza dek bayıltmaya yeter.

Ama ben nefretle besleniyorum. Bana hakaret etmesinden nefret ediyorum. Declan'a el kaldırmasından nefret ediyorum. İstedliğini yapabileceğini ve benim de onun dediğini yapacağımı düşünmesinden nefret ediyorum.

"Shelby, hadi gidelim," diye mırıldandı Declan yanımdan. Birdenbire, kapıya doğru beni çeken o oldu, tersi değil.

"Hayır. Bu heriften nefret ediyorum," dedim Malcolm'a bakarak. "Declan, bizi yeterince oyaladı."

Malcolm, göğsüme vurarak, "Çünkü siz ikiniz de zengin ve kibirlisiniz," diye ekledi. "Ne yapacaksınız ki?"

Elim yumruk oluyor ve düşünmüyorum. Sadece sallıyorum.

O yumruğa tüm gücümü verdim. Onu yine Declan'ı iterken görüyorum. Koridorlarda duyduğum, bana "kız gibi oğlan" ve diğer iğrenç isimleri takarken görüyorum. Ona sırrımı söylememe gerek yoktu. Sanki zaten biliyordu. Yüzümden anlayabiliyordu ve bu yüzden ondan nefret ediyorum.

Yumruğum Malcolm'un yanağına isabet etti ve yüzündeki ifadeden onu gafil avladığımı hemen anladım. Bu yüzden tepki vermesine fırsat vermedim. Dizimi karnına saplayıp onu yere doğru fırlattım. Zar zor sendeledi ve ben de zorlukla kaçabildim.

Declan kolumu tuttu ve adam grubundan hızla uzaklaşmaya başladık. Adamlar çılgınca bağıyor, biz koşarken bizi kovalıyorlardı. Damarlarımda adrenalin akıyordu, her şey bulanık ve korkunç görünüyordu.

Elim zonkluyor. O kadar çok acıyor ki kırmış olabileceğimi düşünüyorum ama umurumda değil. Acıyı seviyorum. Heyecan verici, bana hayatta olduğumu, dört yıl önceki aynı çocuk olmadığımı hatırlatıyor. Artık sessiz ve boyun eğmiş olmak zorunda olmadığımı. Her nefeste yutkunurken kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor, hayatımda hiç bu kadar hızlı koşmamıştım.

Yanımda, Declan'ın ayak sesleri benimkileri yankılıyor ve yüzüne bakmak için yana doğru baktığımda, korku, şaşkınlık veya şok yerine bana gülümsediğini görüyorum.

Gece geç saatlerde, binaların çoğu kapalı ve her yer oldukça sessizken kampüste saklanacak pek yer yok, ama yine de arkamızdaki adamların ayak seslerini duyuyorum, bu yüzden koşmaya devam ediyoruz. Aramızda iyi bir mesafe var.

Spor salonunun etrafını dönerken, Malcolm ve arkadaşlarından yeterince uzaklaştığımızdan emin olduğum için koşmayı bırakıyorum ve Declan'ı kapıya doğru çekiyorum. Bir mucize eseri kapı açılıyor. Devasa oda hareketsiz ve sessiz, ortasında ise büyük, boş bir havuz var. Yüzeyin altındaki ışıklar hala açık, sakın mavi suyu duvarlara yansıtıyor ve havada klor kokusu hissediliyor.

Nefes nefese, sendeleyerek odaya girdim ve Declan pencereden gözden kaybolurken onu takip ettim. Tenimde ince bir ter tabakası ve damarlarımda atan bir adrenalin vardı. Aniden, Declan sertçe gömleğimin ön kısmına yumruk attı ve beni tuğla duvara doğru itti, darbenin etkisiyle nefesim kesildi.

Çok yakında duruyor, yüzü benimkinden sadece birkaç santim ötede, böyle aptalca bir şey yaptığım için bana bağırıp azarlamasını bekliyorum. Gözleri gergin ve telaşlı, bana bakıyor, göğüslerimiz aynı anda nefes nefese inip kalkıyor.

Sonra yüzünde bir gülümseme belirdi, bu beni şaşırttı. "Bu inanılmazdı," dedi Declan gülerek ve beni sarsarak. "Sen inanılmazsın."

Ben de karşılık olarak gülüyorum. Beklediğim bu değildi ama şikayetçi değilim. Hatta şu an bana bu kadar yakın olmasından çok hoşlanıyorum. Nefesi yüzüme geliyor. İstersem uzanıp onu öpebilirim—ve gerçekten de istiyorum.

O anın etkisi altındayım ki, hâlâ peşimizden koşan adamlar olduğunu ya da elimin muhtemelen kırılmış olduğunu umursamıyorum bile. Çünkü Declan, yüzünde ateşli bir ifadeyle gözlerimin içine bakıyor.

Cesaretleterek tişörtünden tutup onu kendime doğru çektim, acaba fark eder mi diye merak ettim.

"Bunu yaptığımı inanamıyorum," diyorum.

"Yemin ederim, şu an seni öpebilirim," diye heyecanla cevap veriyor.

Şaka yaptığımı biliyorum ama yine de kalbim neredeyse göğsümden fırlayacak gibi. Damarlarımda sıcak, yoğun bir uyarılma hissi dolaşiyor. Sonra yüzümün iki yanından tutuyor ve dudaklarını masumca benimkine bastırırken ben sadece bir gülümsemeyle karşılık veriyorum.

Bu, hiçbir anlam ifade etmeyen bir öpücük. Dostça bir öpücük. Aile üyelerine verilen türden bir öpücük.

Ama bu bana yeter.

Dudakları sadece bir saniyeliğine orada kalıyor, sonra geri çekiliyor. Çok uzaklaşmıyor.

Yutkunurken Adem elmasının hareketini izliyorum ve ikimiz de hala nefes nefeseyiz, ancak şimdi ben o öpücükten ve onun yakınlığından dolayı nefes nefeseyim. Elleri hala yüzümde ve parmaklarım hala gömleğinin yumuşak kumaşına sarılı.

İstediğim her şey elimde ve bu pervasızca ve tehlikeli hissettiriyor. Ama o ragbi oynayan piçi yumrukladıktan sonra kendimi yenilmez hissediyorum.

Aklıma çılgın düşünceler geliyor. Mesela... Declan beni gerçekten öpmeye izin verseydi, belki o zaman bunun ne kadar güzel olduğunu anlardı.

"Bunu tekrar yap," diye fısıldadım nefes nefese. Kendi sesimi neredeyse tanıyamadım. Ben istediğimi talep eden türden bir adam değilim.

Ama Declan hiç tereddüt etmiyor. Dudaklarını bir kez daha benimkine bastırıyor, ama bu sefer masum, cansız bir öpücük yerine, dudaklarını orada tutuyor ve sonra nazikçe benimkileri okşuyor. İlk başta çekingen bir tavır sergiliyor.

Sanki sarhoşmuşuz gibi hissediyoruz, oysa bütün gece bir damla bile içki içmedik. O benim en iyi arkadaşım, dört yıldır birbirimizi tanıyoruz ve şimdi beni öpüyor.

Bu benim için inanılmaz olsa da, onun için nasıl bir şey olduğunu çok merak ediyorum. Dudaklarının arasından dilimi geçirip onunkini tatmamı istiyor mu? Ona sürünmemi, boynunu öpmemi istiyor mu?

Hepsini ben yapacağım.

Her şeyi yaparım.

Uzun ve sessiz bir öpüşmenin ardından alnını benimkine yasladı. Koşumuz çoktan bitmiş olsa da, ikimiz de nefes nefese kalmıştık.

Sonunda, seksi bir yalvarışla fısıldar: "Colin."

Dudaklarından isminin dökülmesi kasıklarımda bir ateş yakıyor.

"Ne?" diye fısıldadım.

"Neler oluyor?"

"Bilmiyorum," diyorum. "Ama beni tekrar öpmelisin."

Declan'ın bakışları, sanki cevap arıyormuş gibi benimkilerle buluşuyor. Gözleri dudaklarıma doğru kayıyor ve yemin ederim ki onlarda arzu görüyorum.

Ama beni öpmek yerine, sadece fısıldayarak, "Biliyor musun, düşünüyordum da," dedi. "Dün gece söylediklerim hakkında, teklifim

hakkında, ve o bir şakaydı."

Sözleri üzerine içimdeki ateş sönüyor. Beni hayal kırıklığına uğrattıyor. Bana bunu istemekten vazgeçmem gerektiğini söylüyor. Dün gece ona baktığım gibi bakmamam gerektiğini söylüyor.

Sonra devam ediyor: "Ama belki de bu bir şaka olmak zorunda değil," diyor. "Çünkü ben yapardım. Yapacağım. Bunu senin için yaparım. Korkmuyorum—"

Zihnim karmakarışık, karışık, heyecanlı ve umutlu; bu yüzden onun ağzını tekrar benimkine yaklaştırmak için yapmam gerekeni yapıyorum.

"Declan," diyerek sözünü kestim. "Lütfen beni tekrar öper misin?"

Gözleri tekrar benimkine kayarken bir an daha tereddüt ediyor ve gözlerimiz buluştuğunda bana hafif bir sırtısla karşılık veriyor.

Sonra, dudaklarını şiddetle benimkine yapıştırmak yerine, eğilip dudaklarımı narin, tutkulu bir öpücükle öptü. Ve bu, tenin masumca birbirine değmesinden çok daha fazlasıydı. Alt dudağımı diliyle çok nazıkçe yaladı. Dudaklarım aralandı ve dillerimiz birbirine değdiği, lezzetli ve narin bir sürtünmeyle kaydığı anda, neredeyse yere yığıldım.

İçimi yakıcı bir cinsel uyarılma sarıyor. Şimşek gibi çarpıyor. Dudaklarının dokunuşu. Sırtımasının görüntüsü. Bunun Declan olduğunu hatırlatması.

Utanç verici bir inilti çıkardım, ama bu onu daha da kışkırtmış gibiydi. Beni daha derin öptü ve daha sıkı tuttu.

Gömleğindeki tutuşum gevşiyor ve ellerim yavaşça kaburgaları boyunca sırtına doğru kayıyor. Omuzlarına ulaştığımda, parmaklarımı öne doğru hareket ettirip göğsünün üzerinden, meme uçlarına dokunarak boynuna doğru çıkarıyorum. Onu kendime daha da yaklaştırmak için kollarımı etrafına sarıyorum.

Öpüşmeyi derinleştiriyor, dudaklarımı ısıyor, ağzımın içine doğru yalayarak ilerliyor ve bunu yaparken iniliyor. Vücudu şimdi benimkine

yapışmış durumda ve her sert noktayı, her küçük detayı, her çıkıntıyı, nabzının nasıl hissettirdiğini ve öpüşünün tadını ezberlemeye çalışıyorum.

Bu, uyanmak istemediğim bir rüya.

Kalçalarım sert bir şey değdiğinde, vücudum heyecanla doluyor. O sert. Benim için sert.

Declan beni öperken gözlerimi açıyorum, ağzımı nasıl da öptüğünü izliyorum ve bunun benim için yapmadığını fark ediyorum. Ben istediğim için beni öpmüyor. Gözleri kapalı ve tutkunun içinde kaybolmuş durumda. Bunu istediği için, benim hissettiklerimi hissettiği için yapıyor.

Onu kendime daha da yaklaştıırken inledim, kollarımı boynuna daha sıkı doladım ve dudaklarımın, dilimin ve yüzümün her santimini öpmesine izin verdim. Burada durup günlerce, hatta yıllarca beni öpmesine izin verebilirdim.

Ama çok geçmeden dışarıdan ayak sesleri duyuyoruz ve geriliyoruz. Bu öpücük ne kadar rüya gibi olursa olsun, bizi o kapıların ardında bekleyen gerçeklikten koruyamayacak.

Declan nefes nefese ve anın büyüüne kapılmış bir halde çıkışa doğru bakarak geri çekiliyor. Bedenini benimle kapı arasına koyarak beni tehditten koruyor ve bu da kalbimin daha da hızlı atmasına neden oluyor. Gergin bir şekilde bekliyoruz, kimsenin bizi takip etmemesi, kimsenin bizi burada böyle bulmaması, sadece yalnız kalıp kendimiz olabilmemiz için dua ediyoruz. Tek istediğim bu.

Ama birkaç dakika sonra, her şey yolunda gibi görüldüğünde ve gerçekten yalnız kaldığımızı hissettiğimizde, Declan benden uzaklaştı. Arkasını döndü, havuza baktı ve ensesini ovuşturdu, sonra da pantolonunun içinde biraz kıpırdandı.

O öpücüğe hâlâ tutunuyorum, sanki bir uçurumun kenarında asılı kalmışım ve beni hayatta tutan tek şey o. İnanamıyorum. Bu gerçekten oldu.

Daha fazlasını istiyorum. Her şeyi istiyorum. İstese ona bedenimi hemen şimdi verirdim. Bana istediğini yapabilir. Bunu bilmesi gerekiyor.

Sadece teklif etti, değil mi? İstersem bedenini bana verebileceğini söyledi. Ama gerçekten bunu mu kastetti? O öpücükten sonra bile, Declan'a acıma duygusuyla yaklaşmak istemiyorum. Gerçekten istiyor mu?

Odada duyulan tek ses, bu anın normale dönmesini beklerken aldığımız ağır nefeslerdi. Tam bir şok içinde, Declan arkasına uzanıp gömleğini kaptı ve vücudundan tamamen çıkardı. Ağzım açık kaldı.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım.

"Sen ne düşünüyorsun?" diye yanıtlıyor.

Ona sessizce bakıyordum, bir şeylerin mantıklı olmasını bekliyordum ki, pantolonunu ve ardından ayakkabılarını çıkardı. Sonra karşımda sadece iç çamaşırıyla duruyordu, bana utangaç bir gülümsemeyle bakıyordu.

"Bence biraz serinlemeye ihtiyacımız var, değil mi?" diye soruyor. Sonra bana göz kırparak havuza doğru dönüyor ve başını suya daldırıyor. Su yüzüne çıktığında gülüyorum.

"Aklını kaçırmışsın," diyorum.

"Evet. Ama Shelby, birlikte geçireceğimiz sadece birkaç günümüz kaldı, o yüzden kıyafetlerini çıkar. Hadi yüzmeye gidelim."

Ona gülümseyerek bakıyorum. Dediğini yapıyorum, hâlâ oldukça sert bir ereksiyon halinde olduğumu gizlemiyorum. Ama artık ondan saklamak istemiyorum. Dokunmasa bile, küçük teklifini asla kabul etmesek bile, bunu görmesini istiyorum. Bunu görmesini istiyorum, çünkü bu benim. Ona karşı bir çekim duyuyorum ve belki de hayatımın geri kalanında da duyacağım.

Ve ilk defa bununla barışık olduğumu fark ediyorum.

On İkinci Bölüm

Colin

Declan'ın alnından sular damlıyor ve gözlerimi ondan alamıyorum. Kendini havuzdan dışarı çekmiş ve kenarına oturmuşken ben de sakin bir şekilde derin kısımda yüzmeye devam ediyorum.

Paylaştığımız o öpücük beni bir tür büyü altına aldı. Bana hayal gücümün bile yetmeyeceği kadar çok şey verdi. Şimdi dudaklarının tadını ve dilinin benimkine değme hissini biliyorum. Bu anılar sonsuza dek zihnimde kilitli kalacak ve istediğim zaman onlara erişebileceğim.

Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

O da rahat görünüyor, erkek en yakın arkadaşıyla beklenmedik bir şekilde öpüşmekten dolayı dengesiz ve rahatsız değil. O öpücüğün onun için ne anlama geldiğini bilmiyorum ve bilmek istediğimden de emin değilim. Bundan habersiz olmaktan mutluluk duyuyorum ve bunu, ondan nefret ettiğini veya sadece benim için yaptığını öğrenmektense böyle kalmasını tercih ederim.

"Artık asla odamıza geri dönemem," diyorum gülerek, bizi bu spor salonuna kadar kovalayan o ragbi oyuncularını hatırlayarak.

Geniş odaya şöyle bir göz attıktan sonra, "Burası çok rahat görünüyor. Mezun olana kadar burada uyuyabiliriz," dedi.

Kollarımı kullanarak sessizce onun oturduğu yere doğru kürek çekerken gülüyorum. "Mezun olmadan önce tek bir cinsel eylemde bulunamayacağımdan endişeleniyordum. Şimdi ise ölmekten önce tek bir cinsel eylemde bulunamayacağımdan korkuyorum."

"Ah," diye homurdandı Declan. "Onun sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Ölmek üzere değilsin."

"Söylemesi kolay," diye yanıtlıyorum kenara vardığımda.

"Pekala, güzel, Shakespeare," diyor ve ayağıyla üzerime bir su sıçratıyor. "Ölmekten önce tam olarak ne yapmak istersin?"

Parmaklarım havuzun kenarını sıkıca kavradı, ona bakıyordum. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu gece öfkeli bir ragbi oyuncusunun elinde öleceksen, ölmekten önce ne yapmak istersin?"

"Yani seks mi demek istiyorsun?" diye sordum, boğazım birden sinirden tıkanmıştı.

"Evet."

Bu sorunun zihnimde yer etmesine izin verirken, gözlerim bir an yarı çıplak bedenini süzdü. Ciddi mi? İstedığımı söylersem, bana vereceğini mi ima ediyor?

"Şey," diye yanıtladım boğazımı temizlemeden önce. "En az bir kere penis emmek isterdim."

Declan ellerine yaslanarak geriye doğru eğildi, başını sallayarak uzaklara dalmış bir şekilde bakıyordu. Sanki bir şey üzerinde düşünüyor gibiydi. Sonunda gözleri benimkilerle buluştu.

"Elbette."

Dudaklarım aralandı, kaşlarım çatıldı. "Pekala, ne oldu?"

“Pekala, yapabilirsin... biliyorsun...” Bakışlarını hızla kendi cinsel organına indirdi, sonra tekrar bana döndü.

Boş spor salonunun neredeyse sessiz ortamında yankılanan bir kahkaha attım. "Şaka değil, Dec. Ciddiyim."

“Ben de öyleyim,” diye savunuyor. “Ve bunu sadece cinsel ilişkiye girmek için söylemiyorum. Bana güvenebilirsiniz. Üniversiteden sonra bir erkekle birlikte olduğunuzda, bunu iyi yapacağınızdan emin olmanız için size tam olarak ne yapmanız gerektiğini anlatacağım.”

"İlk deneyimimin düz bir adamla acıma duygusuyla yapılan bir ilişki olmasını istemiyorum," diye yanıtlıyorum.

"Benim heteroseksüel olduğumu kim söyledi?" diye soruyor, sesi kırılmış gibi.

Onun benimle dalga geçtiğini varsayarak, kahkaha ile şaşkınlık arasında bir ses çıkardım. Ama yüzünde alaycı bir ifade yoktu. Sadece yüzündeki şaşkınlıkla bana bakıyordu.

“Ama... sen sadece kadınlarla birlikte oldun,” diyorum, dalga geçip geçmediğini anlamaya çalışarak.

"Ne olmuş yani?" Omuz silkerek karşılık verdi.

Ona bakarken aklım karmakarışık oluyor. Bu gece hayatım altüst olmuş gibi, fantezi ve gerçek birbirine karışmış durumda. Dört yıl boyunca Declan'a olan duygularımı gizli tuttum çünkü onun heteroseksüel olduğunu varsaydım, ama sormaya bile tenezzül etmedim.

Bu gerçek mi?

"Dinle Shelby," diyor, soyadımı kullanarak; bu, ciddi olduğunda ama beni Colin diye çağırarak kadar da acil bir durum olmadığına yaptığı bir şey. "İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin, ama ben sana bir teklif sunuyorum. Üniversiteden tamamen deneyimsiz mezun olmak istemiyorsan, olmak zorunda değilsin."

“Hayır, ben...” Söylemek üzere olduğum şeyi fark edince sesim kesildi. Gerçekten bunu onunla mı yapacaktım? En iyi arkadaşım. Dört yıldır arzuladığım adamla. Bu gerçekten olabilir.

"İstiyorum," diye mırıldandım.

Bana bakarken gözleri kararıyor. Yüzünde şehvet dolu bir ifade beliriyor. Ve kalbim göğsümde o kadar hızlı çarpıyor ki nefes almakta zorlanıyorum.

"Öyleyse, buraya gel," diye emretti.

Omurgamdan aşağıya doğru yakıcı bir heyecan dalgası geçti. Kendimi yutkunmaya zorladım ve ona doğru yüzdüm. Havuzun kenarında oturmuş, ellerine yaslanmış, bacakları suda sallanıyordu ve bana bakıyordu.

Buradaki su, ayakta durabileceğim kadar sığ, bu yüzden parmak uçlarımda yükseliyorum. Dizlerinin arasında duruyorum, başım neredeyse göğsüne değiyor. Tam ideal yükseklikteyim, sadece aşağıya bakmam yeterli ve ıslak siyah iç çamaşırının içindeki penisinin hatlarını görebiliyorum.

"Bundan emin misin?" diye sordum gözlerine bakmadan.

Eliyle çenemin altından yüzümü kavrayıp yukarı doğru kaldırıyor, böylece birbirimize bakıyoruz. "Sen istiyorsan, ben de istiyorum."

"Bunu istiyorum," diye fısıldadım.

"Öyleyse al," diye karşılık verdi. Çenemi bıraktıktan sonra tekrar geriye yaslandı.

Parmaklarımı vücuduna götürürken kanım inanılmaz derecede sıcak hissediyor. Titreyen ellerimle iç çamaşırının lastiğini yavaşça aşağı indiriyorum ve alt karnına yaslanmış yarı sertleşmiş penisini ortaya çıkarıyorum.

Neredeyse panikleyip, yüzerek uzaklaşacak ve bunu yapamayacağımı ilan edecektim. Ama bunu istiyorum. Bu, karanlık bir ara sokaktaki barda tanıştığım rastgele bir adam değil. Bu Declan. Bu dünyada en çok

güvendiğim insan. Bana istediğim bir şeyi veriyor; sadece onu alma cesaretini göstermem gerekiyor.

Bir anlığına, sadece penisini izledim, manzarayı içime sindirdim. Benim gibi o da sünnetsizdi. Ama benimkinden daha kalındı, şişkin bir başı ve gövdesi boyunca belirgin damarları vardı. Ve henüz tam olarak sertleşmemişti bile.

Ağzım sulanırken eğildim ve tereddütle dilimin yüzeyini onun boyunca gezdirdim. Nefesimi verirken Declan'ın inlediğini duydum.

"Çok güzeldi. Tekrar yap," diye mırıldandı.

Ben de öyle yapıyorum. Bu sefer daha yavaş ve daha kararlı bir şekilde, damak tadımı nazikçe penisinin üzerinde gezdiriyorum, dilimin altında sertleştiğini hissediyorum. Uca ulaştığımda, dudaklarımı başının üzerine kapatıp tekrar çekiyorum.

Hafifçe homurdanıyor ve ben de bu tarz zevk seslerine çok susamış durumdayım.

Sonunda yeterince cesaretlenerek elimi penisinin etrafına sardım ve avucumun içinde hissetmenin keyfini çıkardım. Benimki gibi, pürüzsüz ve dokunulduğunda sıcaktı. Ve neyi sevdiğimi bildiğim için, kapüşonu aşağı kaydardım ve yumruğumu penisinin başına sıkıca kavrayıp yukarı doğru çevirerek hareket ettirdim.

Declan, bacaklarını etrafımda kıvrırken dişlerinin arasından tısladı: "Evet, bu çok iyi hissettiriyor."

Gergin bir şekilde ona baktım ve gözlerimiz buluştuğu anda aramızda elektriklenme oldu. O da bu işe kendini kaptırmıştı ve bu bana devam etme cesareti verdi.

Ağzımı açarak, penisini dilimin üzerinde yavaşça gezdiriyorum. Boğazımın arkasına ulaştığında, dudaklarımı onun etrafına kapatıp emmeye başlıyorum. Declan yüksek sesle inliyor ve yukarı baktığımda zevkten başını geriye doğru attığını görüyorum.

"Böyle olsun, Shelby," diye mırıldandı boğuk bir sesle.

Gerçekten ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok, bu yüzden onun övgüsü ve rehberliği tam da ihtiyacım olan şey. Dahası, benim yüzümden zevkin doruklarında olduğunu görmek, daha önce hiçbir şeyin beni bu kadar tahrik etmediği kadar beni etkiliyor.

Sadece ne istediğimi düşünmeye çalışıyorum, bu yüzden elimi penisinin dibine doluyorum ve başımı yukarı aşağı sallayarak her harekette daha sertçe emiyorum.

"Kahretsin," diye inledi, kelimeyi boğuk ve nefes nefese bir sesle uzatarak.

Ağzından çıkan her inilti, homurtu ve fısıltıyla hareketlerim daha da yoğunlaşıyor. Onun zevki benim hedefim ve onu mutlu etmenin bana ne kadar iyi hissettirdiğine inanamıyorum. Penisimin su altında zonkladığını hissediyorum ve duvara hafifçe sürtünmesini engelleyemiyorum.

"Shelby, biraz yavaşla," diye mırıldandı acı dolu bir ifadeyle.

Dediğini yapıyorum, dudaklarımı penisinin ucunda oyalıyorum. Ve tuzlu meni damlasının dilime değdiğini hissettiğimde, neredeyse iç çamaşırama boşalıyorum.

"Bana biraz diş ver," diye rica etti, göz bebekleri kocaman açılmış bir şekilde bana bakarak.

Şaşkınlıkla, dişlerimi yavaşça penisinin uzunluğu boyunca gezdirdim. Gözümün ucuyla bacaklarında tüylerin diken diken olduğunu ve dişlerinin arasından acı dolu bir nefes aldığını gördüm.

"Kahretsin, canım acıyor," diye inledi, ben de hızla başımı geri çekip şok içinde ona baktım.

"Ö-özür dilerim," diye kekeledim.

Seksi bir gülümsemeyle elini saçlarımın arasına daldırıp ağzımı tekrar penisinin üzerine götürüyor. "Hayır, hoşuma gitti. Tekrar yap."

Emin olamadan geriye doğru eğildim ve onu tekrar ağzıma aldım, dişlerimden gelen hafif acıyı tekrar hissetmesine izin verdim. Her zamankinden daha yüksek sesle inledi ve kalçalarını ağzıma doğru itti.

"Evet, kesinlikle, Shelby. Şimdi beni boşalt."

Onun zevk seslerine dalmış bir halde, dilim ve dudaklarımla penisini okşadım, hızımı artırdım ve onun övgüsünü daha çok duymaya can attım.

Declan saçlarımı avuçlarken, kıvranıp itip kakarken ben de sınırın eşiğindeyim. Hareket ettikçe yanaklarım içeri çöküyor, gittikçe daha sert emiyorum. Tek istediğim, boşalmasını dilimde hissetmek. Onun üzerindeki bu güç sarhoş edici.

Kalçalarım sürtünme arayarak ileri geri hareket etmeye devam ediyor. Ondan gelen boğuk bir homurtuyla kontrolümü kaybediyorum. Vücudum coşkuyla patlıyor, penisim onun etrafında mırıldanırken zonkluyor. Kendi boşalmamın sıcaklığı iç çamaşırlarımı dolduruyor ve hafif bir utançla titriyorum.

"Yeni mi geldiniz?" diye nefes nefese soruyor.

Ağzımı penisinden ayırmadan veya hareketimi durdurmadan, yüzümü buruşturarak başımı salladım.

"Aman Tanrım, bu çok ateşli," diye yanıtlıyor.

Saçlarımdaki eli boynumun arkasına doğru hareket ediyor ve başımı penisinin üzerine doğru yönlendirirken beni sevgiyle kavıyor, böylece boğazımı beceriyor. Gürleyen, ölümcül bir iniltiyle kasılıyor.

Boşalırken penisi inanılmaz derecede sertleşiyor. Sıcak, tuzlu meni akıntıları dilimi ve boğazımı kaplıyor. Ağzımı ondan ayırmak istemiyorum, bu yüzden yutmak için elimden geleni yapıyorum, ama kısa sürede boğulmaya başlıyorum.

Öksürdüm ve boşaldım, menisi havuz suyuna damladı. Elim hala penisinin etrafında sarılıydı, orgazmına kadar onu okşuyordum.

Boynumu hâlâ sıkıca kavramış halde yere yığıldı. Cinsel organını bıraktığında, yüzümü çıplak uyluğuna bastırdım ve kalbimin yavaşlamasını sağlamaya çalıştım.

"Bu inanılmazdı," diyor nefes nefese.

Övgüler bacağının üzerinde gülümsememe neden oluyor. Aklımda mantıklı hiçbir düşünce yok. Kelimenin tam anlamıyla coşku içinde yüzüyorum. En yakın arkadaşşıma ilk kez oral seks yaptım ve kendime dokunmadan boşaldım. Cennet böyle bir şey mi acaba?

Declan da aynı orgazm sonrası sersemliğine kapılmış gibi görünüyor. Birkaç dakika sonra doğruluyor. Yüzümü kucağından kaldırıp gözlerinin içine bakmaya cesaret ediyorum. Rahatlamama sebep olan şey, bunun rahatsız edici veya garip olmaması. İçimde her şeyin artık aramızda farklı olacağından korkan bir yanım var, ama gözlerindeki ifadeye bakılırsa, hala aynıyız.

"Peki ya...?" diye soruyor.

"Neden bana bakıyorsun?" diye karşılık veriyorum. "Asıl ben sana sormalıyım... nasıl yaptım?"

"İlk denemen için harika, Shakespeare." Umursamazca yumuşayan penisini tekrar iç çamaşırına soktu.

Kendi kendime gururla gülümsüyorum.

"Ama dış olayını diğer erkeklere yapmayın," diye ekliyor kaşlarını çatarak.

Şok içinde ona bakarken yüzüm düştü. "Ne? Neden?"

"Çünkü çoğu erkek bundan nefret eder."

Kucağım dolusu suyu üzerine fırlattım. "Ne halt ediyorsun, Dec?" diye bağırdım. "Bana iyi bir oral seksin nasıl yapılacağını öğretecektin!"

Suyu bana doğru tekmeleyerek güldü. "Üzgünüm ama ben sapık biriyim ve işte bundan hoşlanıyorum." Omuz silkerek yerden kalktı ve

kıyafetlerimizin atıldığı yere doğru yürüdü.

“Ugh,” diye homurdandım, gözlerimi devirerek.

"Ama bir daha sikimi emersen, artık biliyorsun," diyor, tişörtünü başından geçirirken. "Biraz acıdan hoşlanıyorum."

Başımı sallayarak arabadan indim ve yerden pantolonumu aldım. "Sana ne oldu böyle?"

Gülüyor. "Bak, asıl bana teşekkür etmelisin. Artık tamamen deneyimsiz mezun olmayacaksın."

Omzuna hafifçe vurdum. "Ah evet, sikini ısırmana izin verdiğin için teşekkür ederim."

Şimdi kahkaha atıyor. "Rica ederim."

Üzerimdeki kıyafetlerin geri kalanını giyerken gülümsememi bastırmanın bir anlamı yok. Oral seks harikaydı, ama en önemlisi aramızda hiçbir şeyin değişmediğini görmek beni mutlu ediyor. En iyi arkadaşımı kaybetmedim ve asıl önemli olan da bu.

On üçüncü Bölüm

Colin

"Gülümse, aşkım!" diye heyecanla söylüyor annem, üniversitemizin önünde diplomamı tutarken fotoğrafımı çekiyor. Etrafımızda ebeveynler ve mezunlar kalabalığı var. Sahneden geçip ailelerimizle buluşmak için ortak alana doğru yürürken Declan'ı bir yerlerde gözden kaybettim.

Kız kardeşinin burada olduğunu düşünüyorum, en azından öyle umuyorum. Onun yalnız olduğunu düşünmekten nefret ediyorum.

Annem belime kolunu doladı ve parmak uçlarına yükselerek başımın yanından öptü. "Seninle çok gurur duyuyorum," diye fısıldadı.

"Teşekkürler anne."

"Şoförümüz eşyalarını yurttan çoktan aldı, hazırsan canım, seni ait olduğun yere, evine götürelim." Kolunu benimkine doladı ve beni otoparka doğru çekti.

Declan'ı aramak için etrafa göz gezdirdim. En azından veda etmeden gidemem. "Anne, bir arkadaş bulmam gerek. Arabada buluşabilir miyiz?"

"Elbette," diye tatlı bir şekilde cevap verdi. Kolumu bıraktıktan sonra otoparka doğru yürümeye başladı ve ben de en iyi arkadaşımı aramaya koyuldum.

Declan ile aramdaki her şey, havuz başındaki o geceden beri -ya da benim tabirimle hayatımın en güzel gecesinden- çok normal ve rahattı. Hala bunun yaşandığına inanamıyorum ve bu olay sayesinde dostluğumuz daha da güçlendi. Şimdi, aylarca onsuz kalma düşüncesi beni melankolik ve nostaljik hissettiriyor. Bu dört yılı yeniden yaşayabilseydim, yapardım.

Declan kalabalığın arasında görünmeyince, onu odamızda aramaya karar verdim. Oraya vardığımda odanın benim tarafı boştu, ama onun eşyaları hâlâ yatağının yanındaki yerde kutular içinde duruyordu.

Ve o, hâlâ mezuniyet cübbesini giymiş halde, defterine alışılmış siyah kömür kalemle çizimler yaparak uzanmış duruyor.

"Hey, Shakespeare," diyor beni içeri girerken görünce çarpık bir sırıtışla. "Gittiğini sanıyordum."

Ağzım dümdüz bir çizgi halinde, yüzümde ise kabaran duygularla mücadele ederken ifadesiz bir bakış var. Bunca zamandan sonra bana vereceği tek şey bu mu? Hiçbir şey hissetmiyor mu?

"Sana veda etmeden gitmezdim," diye mırıldandım.

Gözleri çizimden yüzüme kaydı. "Vedalarından hoşlanmıyorum."

"Biliyorum," diye yanıtlıyorum. "Kız kardeşin geldi mi?"

"Evet," diye mırıldandı, dikkatini tekrar çizimine vererek.

Beni dışlıyor. Bunu anlayabiliyorum ve onu yeterince uzun zamandır tanıdığım için Declan'ın bu gibi zor anlarda verdiği tepkinin bu olduğunu biliyorum.

Geçtiğimiz dört yılı geride bırakmak benim için de zor.

Odaya girince yatağıma oturup bir süre onun çizim yapmasını izledim. Her şey bitmeden önce birlikte geçirdiğimiz bu son anların tadını çıkarmak istiyordum.

"Her yaz, Declan," diye mırıldanıyorum usulca.

"Biliyorum," diye yanıtlıyor umutsuzca.

"Belki vaktimiz olursa daha fazlasını da yaparız. Biliyorsun, benden sadece birkaç saat uzaklıktasın."

"Evet."

Bana bakmayı veya özlediğim ilgiyi göstermeyi ne kadar uzun süre reddederse, içimdeki gerginlik de o kadar artıyor. Ona bağırmak istiyorum. O çizim defterini alıp odanın öbür ucuna fırlatmak istiyorum.

Bunun yerine, dürtülerime göre hareket ederim.

Yatağımdan fırlayıp onun yatağına geçtim, elindeki kitabı alıp yanına, yatağına uzandım. Kolunu başımın altına koyarak, ben de kolumu beline doladım ve onu sıkıca kucakladım.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye soruyor, tutarsız davranışlarım karşısında şaşkına dönmüş bir halde. Vücudu benimkine kaskatı bir şekilde yapışmış.

"Beni görmezden gelmeyi bırak," diye mırıldandım göğsüne.

"Sen tam bir ilgi düşkünsün," diye homurdanıyor, ama bir an sonra gevşiyor, beni kollarına alıyor ve sanki en iyi arkadaşların yapması normal bir şeymiş gibi davranıyor.

Bir an öylece uzanıyoruz, o beni kucaklıyor ve bu hiç de cinsel bir gerilim veya tuhaflık hissi vermiyor. Belki diğer arkadaşlar böyle yapmaz, ama bence Declan ve ben diğer arkadaşlardan daha yakınız. İlişkimiz özel.

"Her yaz," diyor usulca. Sesinin titreşimi kulağıma çarpıyor.

"Her yaz," diye tekrarlıyorum.

"Sen West End'de yıldız olmakla meşgul olacaksın, ben de... Şey, ne yapacağımı bilmiyorum ama tekrar görüşene kadar kendimi meşgul tutacağım."

"Olağanüstü sanat eserleri yaratacaksın ve galerilerde, müzelerde eserlerin sergilenecek," diyorum, o tavana bakarken ben de duvara bakarak.

"Sadece öyle söylüyorsun," diye yanıtlıyor.

"Hayır, değilim."

"Bir dahaki görüşmemizde bana verdiğin tüm muhteşem oral sekslerden bahsedebilirsin," diye ekliyor kısık bir kahkahayla. Bu sesi duyunca içimde bir şeyler sertleşiyor.

Bunu başka kimseyle yaşamak istemiyorum ama ona bunu söyleyemem. Sonuçta biz sadece arkadaşız.

Bunun yerine, başımı kaldırıp ona baktım. O da bakışlarını bana çevirdi ve aramızda sadece birkaç santimlik bir mesafe kalana kadar birbirimize dik dik baktık. Anında aramızdaki hava değişti.

O öpücüğü sürekli düşünüyorum, acaba onu tekrar öpebilir miyim diye merak ediyorum. Bir şey değişir miydi? Beni onun arkadaşından daha fazlası yapar mıydı?

Birbirimizin gözlerine bakarken zaman duruyor. O da benim düşündüğüm şeyi mi düşünüyor? Dudaklarımın hatırası, onun rüyalarına da benimkiler gibi musallat oluyor mu?

Ama şimdi onu öpersem ne olacak? Daha ileri gidemez. Ne burada ne de şimdi. Vedalaşacağız ve tekrar görüşmeden önce iki ay daha bekleyeceğiz, o da sadece bir hafta için.

O gece spor salonunda yaşadığım olaydan öğrendiğim bir şey varsa, o da Declan'ın bana her zaman bir arkadaş gibi bakacağıdır. Ve ondan daha fazlasını istemek, kendimi sadece kalp kırıklığına uğratmak olurdu.

Bu yüzden, onun bana doğru yaklaştığını hissettiğimde geri çekiliyorum.

"İki ay sonra görüşürüz," diye fısıldadım. Bir an şaşkınlıkla bana baktı.

Sonra hızla kendini toparlıyor.

"Evet, iki ay sonra görüşürüz," diye yanıtladı boğazını temizleyerek.

Yataktan kalktım ve boğazımda biriken duyguyu yutkunarak bastırdım.

Kapıya doğru bir adım attığımda, Declan aceleyle doğruldu. "Shakespeare, bekle."

Arkamı dönüp ona beklentiyle baktım. Çizim defterini eline alıp şiddetle bir sayfa kopardı. Sonra, simsiyah parmaklarıyla defteri bana uzattı.

Kömür kalemle eskizi çizerken boğazımdaki ağrı daha da şiddetleniyor. Durmaksızın yanıyor. Ve çizime şöyle bir göz attığımda, her şeyi engelleyen barajı kaldırıyorum.

Sayfadaki çizime bakarken kırpıklarime bir damla yaş süzüldü.

Benim.

Gülüyorum, gözlerimin kenarları kırıkmış bir şekilde uzaklara bakıyorum. Çok etkileyici ve gerçekçi. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Bu benim düzgün ve sakin halim değil, içimde hissettiklerimle örtüşen mutlu ve rahat halim. Bir şekilde, Declan her zaman gerçek beni görüyor gibi görünüyor.

"Bu inanılmaz, Dec," diye fısıldadım, yanağımdan süzülen bir damla gözyaşını silerek.

Bu kadar duygusal olduğum için utanıyorum. Ama biliyorum ki o benimle bu yüzden dalga geçmeyecek.

"Lütfen öyle demeyin," diye homurdandı, övgülerden açıkça rahatsız olmuştu.

"Pekala," diye yanıtlıyorum hüzünlü bir gülümsemeyle. "Berbat bir durum."

"Çok daha iyi," diye yanıtlıyor umutsuz bir gülümsemeyle.

"Gerçekten, gerçekten berbat," diye ekledim, gözyaşlarımdan arasından ona alaycı bir gülümsemeyle bakarak.

"Yüzünüz çok güzel. Bu da işimi kolaylaştırıyor."

İltifatını içime çekiyorum çünkü tadı hoşuma gidiyor. Bana güzel dediğini duymak, beni çok yakışıklı göstermek... Hayatımda bundan daha çok istediğim bir şey olmadı.

Çizimi göğsüme bastırarak yüzümdeki nemi siliyorum. "Hoşça kal, Declan."

"Hoşça kal, Shakespeare," diye karşılık verdi usulca.

Odadan çıkarken gözleri eskiz defterindeki boş sayfadan ayrılmıyor. Giderken bir kez bile bana bakmıyor, bu beni üzmeliydi ama dürüst olmak gerekirse, bana güven veriyor.

Declan veda etmek istemiyor çünkü ben onun için çok şey ifade ediyorum ve ben de onun için olduğum kadar hiç kimse için bir şey ifade etmek istemedim.

On dördüncü Bölüm

Declan

Düğüne beş gün kaldı

"Bunları nereye koyalım, Bay Barclay?"

Arkamı döndüğümde, her birinin elinde hayatımda hiç görmediğim kristal vazolarla dolu bir kutu tutan iki genç kadın gördüm.

"Nereden bileyim ben?" diye karşılık verdim, bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz yüzümü buruşturdum.

Kızlar gözleri faltaşı gibi açılmış ve dehşet içinde bana bakarken, kutular adeta titriyordu; o sırada yumuşak bir el koluma dokundu ve sıcak bir ses, "Yemek odasındaki masalarda sorun olmaz," dedi.

Arkamı döndüğümde Blaire'in titreyen çalışanlara kıbarca gülümsediğini gördüm. Onlar hızla uzaklaşır uzaklaşmaz, içimden bir ah çektim ve alnımı ovdum.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım minnetle.

"Sorun değil," diyor gülerek. "Onlar Anna'ya alışmışlar, ama ben seninle başa çıkabilirim."

Fildişi rengi masa örtülerini katlamaya geri dönmeden önce bana göz kırptığında, kendimi dünyanın en büyük aptalı gibi hissediyorum.

"Dürüst olmak gerekirse," dedim, ona başka bir masa örtüsünü katlamasına yardım ederken. "Ne yaptığımı gerçekten bilmiyorum."

"Bu belli oluyor," diye yanıtlıyor gülümseyerek.

"Ablam bana bu lanet olası yapılacaklar listesini verdi ve beş gün içinde bunların hepsini nasıl yapacağımı hiç bilmiyorum. Çiçekleri düzenlemek. Menüü sonlandırmak. Pastayı seçmek. Masa örtülerini ütölemek. Bu saçmalık. Bütün bunlar bir düğün için."

Blaire kendi kendine gülüyor ve ben de şöyle bir bakıp tatlı gülümsemesine hayran kalıyorum. O gece birlikte olduktan sonra onu terk etmemeliydim. Ama sarhoştum ve aptaldım.

Peki ben ne diyorum ki? İşleri uzatmanın ne anlamı var? Seks güzeldi. Eğlendik. Başka ne yapabiliriz ki? Kimse beni erkek arkadaş olarak istemiyor.

Yine de, eğer tekrar buluşmak isterse...

"Dürüst olabilir miyim?" diyor, kollarının üzerine beyaz kumaşı örtmüş halde bana dönerek.

"Elbette," diye yanıtlıyorum, ona karşı davranış biçimimden dolayı sonunda beni yerden yere vuracağını bekleyerek.

"Düğünlerden nefret ederim."

İçimdeki rahatlama hissiyle birlikte dudaklarımdan bir gülümseme döküldü. "İnan bana, katılıyorum. Onlar en kötüsü."

"Öyle değil mi?" diyor. "Çok fazla iş, zahmet ve her şeyin mükemmel olması gerekliliği."

Birdenbire, bu kadına olan ilgim katlandı.

"Burada yaşamak zorundayım çünkü burası benim ailem, ama madem düğünlerden bu kadar nefret ediyorsunuz, neden burada çalışıyorsunuz?"

diye soruyorum.

Masa örtülerini bir masanın yanına götürüp diğerlerinin yanına bırakıyor. "Bu işe ihtiyacım var," diyor, "ve Anna ile çalışmayı çok seviyorum, ama ona bunun benim için ne kadar berbat bir şey olduğunu asla söyleyemem. Onunla çok yakınlaştık ve onu iyi bir arkadaş olarak görüyorum. Ve o da bu işi seviyor."

Kollarımı göğsümde kavuşturup masaya yaslandım ve Blaire'i ilk kez takdir ettim. "O gece seni terk ettiğim için ne kadar büyük bir pislik olduğumu söyleyeceğini sanıyordum."

Başını geriye atıp kahkaha attı. "Şaka mı yapıyorsun? Hiç kızgın değildim. Sadece kız kardeşinin öğrenmesini istemedim."

"Aman Tanrım, ben de bilmiyorum," diye rahat bir nefes alarak cevap veriyorum.

"Bak, ben romantik biri değilim. O gece eğlenceliydi ama gelecekte patronun kardeşiyle birlikte olmamaya daha dikkat etmeliyim sanırım." Sesini alçak tutuyor ve beni gülümseten sevimli bir yüz ifadesi yapıyor.

"Sanırım sana aşığım," dedim ses tonumda alaycı bir ifadeyle, bu da onun kıkırdamasına ve koluma şakayla vurmasına neden oldu. "Hayır, ciddi söylüyorum, bence sen benim kadın versiyonumsun."

Bu durum ikimizi de güldürürken, kapı aralığından üzerimde bir çift gözün olduğunu hissettim. Blaire onları ilk fark eden oldu ve gözlerini bize bakan adama çevirerek kahkahalarını kesti.

Arkamı döndüğümde Colin'in ciddi bir ifadeyle orada durduğunu gördüm. Blaire'e başımla selam verdikten sonra ona doğru döndüm.

"Bay Shelby, size yardımcı olabilir miyim?"

Dün geceki tartışma hâlâ aklımda taze. Bütün gece onun o öfkeli ifadesinin görüntüsüyle uyudum. Tenine bulaşmış siyah boya. Yanaklarındaki kızgınlıktan kıpkırmızı olmuş kızarıklık.

Bugün daha sakın görünüyor ama nefretinden hiçbir şey kaybetmemiş.

"Pierce pastanın aromasını seçme işini bana verdi," diyor ellerini ceplerine sokarken.

"Ne kadar da itaatkârsın, değil mi?" diye karşılık veriyorum muzip bir sırıtışla.

Gözlerini devirirken çenesi kasıldı. "Boş ver," diye mırıldanarak arkasını döndü. "Başka birini bulurum."

İçimden bir ah çektim. "Beni takip et, Shakespeare," dedim otoriter bir tonla mutfağa doğru yol gösterirken. Dosyaya göre, kek örnekleri bu sabah teslim edilmiş ve tadıma hazır.

Arkamı dönmeme gerek yok, Colin'in beni takip ettiğini biliyorum. Emirlerime uymaya asla karşı koyamadı.

Ve büyük mutfağa vardığımda—küçük, daha özel olan mutfağıma değil—bir ekip bugünkü yemekleri hazırlıyordu. Buzdolabını açtığımda, pastaneden gelen, süslü gümüş bir tepside çeşitli pasta örneklerinin sergilendiği bir kutu buldum.

Tepsiyi çekip pencerenin yanındaki masaya bırakıyorum. "Buyurun. İşiniz bittiğinde hangisini seçtiğinizi söyleyin yeter."

Bunun üzerine Colin'e sırtımı dönüp kapıya doğru yöneldim. Blaire ile konuşmama devam etmeyi, benden nefret eden biriyle burada olmaktan çok daha fazla tercih ederim.

Ama kapıya bile varamıyorum. Colin'in elinde o çatalla, birbirinden güzel süslenmiş minik pastaların arasında yalnız başına durması, uzun zamandır hissetmediğim duyguları kalbime işliyor.

İlk minik pastaya çatalını batırırken yüzünde mutsuz bir ifade var.

"Nişanlının da burada seninle birlikte bunu yapması gerekmez miydi?" diye iç çekerek soruyorum.

"Pierce bir rol için sıkı bir diyetle. Hiç pasta yemeyecek," diye soğuk bir şekilde yanıtlıyor.

"Kendi düşününde pasta yemeyecek mi?" diye soruyorum ama Colin cevap vermiyor. Sadece kırmızı beyaz pandispanyadan bir ısırık daha alıyor.

Onu yalnız başına otururken görmek bana doğal gelmiyor. Üniversite boyunca onu korumak benim görevimdi. Kimsenin ona kötü davranmamasını ve kendini asla kötü hissetmemesini sağlamak.

Bu artık benim işim değil; o bunun böyle olmasını sağladı.

Ama yine de... onu bunu tek başına yapmaya bırakamam.

Deri ciltli dosyayı masanın üzerine sert bir şekilde bıraktım. Ardından ikinci çatalı alıp karşısına oturdum.

Bana dik dik bakarken açık renk kaşları çatıldı. "Ne yapıyorsun?"

"İşimi yapıyorum," diye soğukkanlılıkla cevap veriyorum. Sonra çatalımı üstünde minik bir limon dilimi olan sarı keke batırıyorum. Colin çiğnerken beni şüpheyle izliyor, ama keskin limon kabuğu tadı dilime değdiğinde, adeta koltuğa yapışıp kalıyorum.

Ağızımdaki pastayla boğuşurken, "Aman Tanrım, bu çok güzel," diye mırıldandım.

Dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kalktı, sonra hızla geri çekti. Ardından limonlu keki kendisi de denedi. Lezzet dilinde patlayınca aynı tepkiyi verdi. Keyifle mırıldanırken öfkesi dağıldı.

"Bu iyi," diye mırıldandı.

"Kırmızı kadife nasıldı?" diye soruyorum.

Omuz silkerek kayıtsızca bir tavır takındı. "Özel bir şey yok."

Masadan kalkıp dolapta bir şişe viski ve iki bardak bulurken, "Damaklarımızı temizlemek için bir şeye ihtiyacımız var," dedim. Colin, viskiyi görünce başını dikkatlice yana eğdi.

"Ne?" diye soruyorum, kehribar rengi sıvıyı her bir bardağa dökerken.

"Bence su da işe yarardı," diye yanıtlıyor.

"Su nedir?"

Başını salladı ama itiraz etmedi, yavaşça küçük bir yudum aldı.

Limonlu kekten sonra ikimiz de çikolatalı keki denedik ve iyi olduğunu ama bizi çok etkilemediğini kabul ettik.

"Peki ya bu?" diye soruyor, açık mor renkli kremaya dokunarak.

"Şey..." dedim, verdikleri çizelgede tadı bularak. "Ha, o lavanta balı. Sen lavantadan nefret ediyorsun."

Pastaya alaycı bir bakış attıktan sonra dilimi kenara itti. "Lavantadan nefret ediyorum."

Bunun yerine, o vanilyalıdan bir ısırık alıyor, ben de ahududulu olanı deniyorum. Aptalca küçük kekleri yerken aramızda bir an sessizlik oluyor. Beni inceleyici bir bakışla izlediğini hissediyorum.

"Bunu hatırlıyor musun?" diye soruyor.

Omuz silktim. "Ne kadar çok şey hatırladığıma şaşırsınız."

Bir lokma daha alıyor, hiçbir şey söylemiyor, belli ki düşüncelere dalmış durumda.

Bu yüzden şunu ekliyorum: "Sen benim için, benim senin için olduğum kadar önemsiz değilsin."

Çatalını yere düşürüyor. "Bu adil değil."

"Hiçbir şey asla öyle değildir," diye yanıtlıyorum ona bakmadan.

"Sanki hiç denememişim gibi davranıyorsun, Declan. Sanki sana yalvarmamışım gibi."

"Haklısın," diye itiraz ediyorum. "Benden veremeyeceğim bir şey istedin ve bunun için beni cezalandırmak adına, beni en çok incitecek şeyi yaptın. Gittin. Sonsuza dek."

Başını sallarken dudakları ince bir çizgi halinde büzüldü. "Hak ettiğimi istedim."

Soğuk bir bakışma içinde birbirimize bakarken yaklaşan ayak sesleri bizi bu durumdan çıkardı. "Burada neler oluyor?" diye sordu Pierce odaya girerken, Colin ve ben karşılıklı oturuyorduk.

Tepsideki küçük keklerin her birinden birer tane koparılmış ve dağınıklığın arasında iki çatal duruyor. O kremadan daha yoğun olan tek şey, aramızdaki gerilim.

Pierce, Colin'in omuzlarına masaj yaparak onu nişanlısına gülümsemeye zorluyor. Ben ise yarım yenmiş tatlılara dik dik bakıyorum ve boğazımda yükselen öfkeyi yutmaya çalışıyorum.

"Peki, ne olmuş yani?" diye soruyor Pierce. "Hangisi kazandı?"

"Sanırım... limon," diye yanıtlıyor Colin yapmacık bir neşeyle.

Başımı kaldırıp ona ve sonra da Pierce'a gülümsedim. "Kesinlikle. Limon muhteşemdi. Çok iyi bir seçim."

Sonra deri ciltli not defterine limon yazıyorum.

"Harika görünüyor," diyor Pierce heyecanla.

Bunun üzerine masadan kalktım. "Çiçekçiyle bir toplantım var," dedim. "Ama benden bir şeye ihtiyacınız olursa..." Gözlerimi Colin'e dikerek ekledim, "Herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen bana bildirin."

Odayı hızla terk ederken, o da gözlerini kaçırdı ve iki adamı o saçma sapan pastalarıyla yalnız bıraktı.

Az önce bana ne oldu bilmiyorum, Colin'le neden bu kadar tartışmaya bu kadar hevesliydim, ama gerçekten kendime gelmem gerekiyor. Zaten zor olan bu düğünü daha da zorlaştırmanın bir anlamı yok.

Eski dostum olması umurumda değil. Yedi yıl önce aramızda bir sınır aşmış olmamız da umurumda değil. Bu düğünün derinlere gömülmüş bir kırgınlık yüzünden mahvolmasına izin vermeyeceğim. Bazı kırgınlıklar yüzünden bu bahsi kaybetmeyi reddediyorum.

Colin artık benim için önemli değil. Benim için önemli olan tek şey geleceğim, hayatım, huzurum. Artık her ne pahasına olursa olsun korumam gereken tek şey bu.

On beşinci Bölüm

Declan

Colin'le pasta tadımı olayı bütün öğleden sonra aklımdan çıkmadı. O ve Pierce düğün için alışveriş yapmak üzere günün geri kalanını şehirde geçirecekler ve ben de rahatlamak için çok gergin ve sinirli olduğumdan dolayı rahatlayamıyorum.

Anna'nın o aptalca listesindeki her şeyi tamamladım, şimdi biraz rahatlamak istiyorum.

Stüdyoma doğru ilerliyorum, telefonumdan bir çalma listesi seçip Bluetooth oynatıcıya bağlarken ellerim düzensizce hareket ediyor. Klasik müzik o kadar yüksek sesle çalıyor ki kendi düşüncelerimi bile duyamıyorum, ki tam da istediğim bu.

Bütün gün, anılarla boğuşuyormuş gibi hissediyorum. Üniversite yıllarından ya da sonrasında yaptığımız yaz tatillerinden anılar... Hassas anlar. Seksi anlar. Komik anlar. Hepsi bir virüs gibi, sadece kendimi berbat hissetmeme neden oluyor. Kaybın yasını tekrar tutuyorum ve bu beni çok rahatsız ediyor.

Bir arkadaşlık bittiğinde neden bu kadar acı çekmek zorunda? Colin'e kadar bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyordum. Acaba bu seferki daha mı

çok acı veriyor, aramızdaki o sınırları aşmamızdan dolayı mı? Sadece arkadaşlığımızın getirdiği bazı faydalar vardı, hiçbir bağlayıcı şart yoktu. Ya da en azından ben öyle sanıyordum.

Belki de aramızda fiziksel bir yakınlaşma olmasaydı, hâlâ arkadaş olurduk. Anılar muhtemelen yarı yarıya bile güzel olmazdı, ama o bir anıdan daha fazlası olurdu. Ve ben de bu kadar kızgın olmazdım.

Zihnimi dağıtmak için önlüğümü giydim ve masadaki kil yığınının büyük bir parça kestim, işim bittiğinde geri kalanını kalın bir plastik örtüyle kapattım. Kili çarkın üzerine sertçe vurmaktan o kadar çok zevk alıyorum ki, bunu iki kez yapıyorum.

Colin burada olsaydı, o lanet olası nişanlısıyla değil de, sadece sinirlendiğimde çömlek yaptığımı söylerdi. Tıpkı üzgün olduğumda resim yaptığımı, mutlu olduğumda çizim yaptığımı ve azdığında heykel yaptığımı belirttiği gibi.

Onun bunu dile getirmesi beni daha da sinirlendiriyor; sanki benim böyle bir öz farkındalığa ihtiyacım varmış gibi. Bunu bilmeden önce de gayet iyiydim.

Kili suyla ıslatıp, aklımda hiçbir plan olmadan şekillendirmeye başlıyorum. Birkaç kez elimde devriliyor ve bu sinirlendiğimde sakar olduğum için değil, kırıldığında hoşuma gittiği için oluyor. Bu vazoyu, kaseyi, bardağı ya da her neyse onu ne kadar mükemmel şekillendirebileceğimi görmek, sonra da tekrar ıslak bir kil yığınının dönüştürmek bana garip bir zevk veriyor.

Colin bana böyle mi davrandı? Yıllar boyunca beni yüceltti, sonra da tekrar yerle bir etti.

Yoksa ben mi ona aynısını yaptım?

"Declan!" diye bağırdı derin bir ses müziğin arasından. Kardeşimin orada olduğunu anlamak için arkamı dönmeme gerek yoktu, kapı aralığında duruyordu.

"Defol git," diye homurdandım kendi kendime, tüm dikkatim çömlekçi çarkındaki kile odaklanmış halde.

Killian kafamın arkasına bir tokat attıktan sonra hoparlörün kapatma düğmesine bastı, böylece çömlekçi çarkının dönme sesi dışında oda anında sessizleşti.

"Sana ne oldu böyle?" diye soruyor, kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Kendi evimde kötü bir ruh halinde olmama izin verilmiyor mu?" diye karşılık verdim ve yüzüne ıslak, çamurlu bir kil parçası fırlattım. Kil parçasından sıyrıldı ve parça, harap olmuş siyah tuvalin üzerine sıçradı.

Killian, benim öfke nöbetimi görmezden gelerek, "Düğün nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Çok kolay," diye yanıtlıyorum.

"Anna bana kim olduğunu söyledi."

"Elbette yaptı," diye mırıldandım kendi kendime.

Kardeşimin yüz ifadesi bir anlığına sertleşti ama cevap vermedi. Bunun yerine stüdyomda amaçsızca dolaştı ve onu dışarı atıp tekrar defolup gitmesini söyleme isteğiyle boğuştum.

Yalnız başına kederlenmenin gerekliliğini anlayabilecek biri varsa, o da Killian'dır. Neredeyse on yılını bu evde, hiç dışarı çıkmadan geçirdi. Sorunlarını seks ve alkolle bastırdı, ta ki Amerikalı bir kadın gelip ona umursaması için bir neden verene kadar.

"Peki, nasıl bir duyguydu?" diye soruyor. "Eski dostunu tekrar görmek gibi."

Omuz silktim. "Sorun yoktu. Ama artık arkadaş değiliz."

"Doğru," diye mırıldandı elini sakalının üzerinden geçirirken. Sesindeki endişeyi duyuyorum ama başka bir vazo şekillendirirken çarktan başımı kaldırmadım, sadece onu dağınık bir yığın halinde yere itmek için.

"Ne?" diye homurdandım.

"Bu düğün için bahsi iptal edelim," diyor, biraz daha yaklaşıyor.

"Ne?" diye şaşkınlıkla karşılık verdim.

Odanın diğer tarafından bir tabure alıp yanıma doğru sürükledi. Tabureyi yere koyup oturduğu anda, ben de kil yığınının tekrar çarkın üzerine sertçe vurdum.

"Killian, bana öyle bakmayı bırak," diye bağırdım. Onun acımasını hor gördüm ve endişesini kabul etmeyi reddettilim. İyiyim. Kötü bir ruh hali ve berbat bir hafta dışında hiçbir sorunum yok.

"Bak, benimle konuşmak istemiyorsan sorun değil. Ama ben de zaman zaman inatçı bir insan oldum ve yardıma ihtiyacım olduğunu kabul etmekten çok gururlu olduğum için hayatımın aşkını neredeyse kaybettim."

Kil kaplı ellerimi önlüğümün ön tarafına siliyorum. Kardeşimle bu konuşmayı yapmaktansa bu kili yemeyi tercih ederim.

"Konuşacak bir şey yok," diyorum, sesimi hafif tutmaya çalışarak. "Damatlardan biri üniversiteden tanıdığım biri. Hepsi bu. Şimdi çok iyi anlamıyoruz, evet, ama yine de bu düğünü halledebilirim ve bu anlamayı böylece bırakmayacağım."

"Anlaşma iptal oldu."

Ayağım direksiyonun pedalından ayağımı çekiyor ve kardeşime öfkeli gözlerle bakıyorum. "Hayır, öyle değil."

"Bu konuda neden bu kadar inatçısın?" diye soruyor.

"Çünkü eğer bu anlamayı bozmanıza izin verirsem, yoktan bir şey yaratmış olacaksınız ve Colin ile aramdaki bu şey gerçekten de yoktan bir şey. Bunu başarabileceğimi size ve Anna'ya ne kadar çabuk kanıtlarsam, bu evi o kadar çabuk kendime ait hale getiririm."

Killian, benim uzun uzun anlattıklarımı dinledikten sonra başını salladı ve cevap verdi: "Biliyor musun..."

Hayal kırıklığıyla bir ses çıkardım. "Ne?"

“Bence bu düğünü yapmalısın. Bahis yeniden başladı.”

Kardeşıme öfkeyle bakarken dişlerimi sıkıyorum. Küçümseyici davranıyor ama şu an umurumda değil. İstedigimi verdiği sürece, bana nasıl konuştuğu önemli değil.

Kollarını kavuşturup başını geriye doğru eğerek, sanki çok bilgeymiş gibi bana bakıyor. Bu da o çirkin suratına yumruk atmak istememe neden oluyor. "Sen de benim gibi konuşuyorsun."

"Ugh," diye inledim kil kaplı parmaklarımı saçlarımın arasına gömerken. Beni görmezden gelerek devam etti.

“İhtiyacım olanı bildiğimi sanıyordum. Bu yüzden eşimle arama bir duvar ördüm. Onu içeri almadım. Sonra, onu gerçekten sevdiğimde, ona söylemek için çok inatçıydım. Ve neredeyse onu kaybettim.”

"Artık aşk ve evlilik konusunda uzman oldunuz, doğru mu?"

Omuz silkerek, "Evet, kendimi artık biraz uzman sayıyorum," dedi.

"Size söz veriyorum, burada olan şey bu değil."

"Pekala," diye kayıtsızca cevap veriyor ve bu benim kanımı kaynatıyor.

Tartışmak yerine gözlerimi devirip tekerlek üzerinde çalışmaya geri döndüm. Killian ben çalışırken bir süre sessiz kaldı. Bu sefer, kütleyi kırılmasına izin vermeden şekillendirip biçimlendiriyordum.

“Çocukken eline ne geçerse onunla resim yapardın. Daha küçücükken yemek masasında yemeğinle resim yaptığını hatırlıyorum. Ve ne zaman sana takılsam, bana çok kızardın, odana kapanıp saatlerce resim çizerdin.”

"Ne demek istiyorsun?" diye mırıldandım kendi kendime.

“Annenle baban öldüğünde, sağlıklı bir çıkış yolu bulmuştun. Daha çocuktun ve uyanık olduğun her saniye resim yaptın. Haftalarca sadece bunu yaptın. Hayvanlar, manzaralar, yiyecekler ve aklına gelen her şeyi resmettin. Anna, resimleri çöpe atmaya başlamak zorunda kaldı çünkü onlarla ne yapacağını bilmiyordu.”

“Ne demek istiyorsun Killian?”

Öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı ve sert bir ses tonuyla konuştu: “Demek istediğim şu, Declan, diğer insanlarla iletişim kurmak hiçbir zaman senin güçlü yönün olmadı. Sorun değil; benim de olmadı. İkimiz de çekiciyiz, en uygun anlarda karizmatik olabiliyoruz, ama biri çok yaklaşılmaya cesaret ettiği anda duvarlar örülür.”

Dönen çark yavaşlıyor ve parmaklarımın arasında şekillendirdiğim vazo dik duruyor, ama ben gözlerimi ondan ayırmıyorum.

“Aradaki fark şu ki, ben gerçek duvarlar ördüm ve altı yıl boyunca kendimi bu eve kapattım çünkü bir daha asla kimseye karşı bir şey hissetmekten çok korkuyordum. Ama sen dünyaya çıktın ve sana güven veren o tek kişiyle tanıştın ve ona sekiz yıl boyunca tutundun.”

"Killian sadece arkadaşımı."

“Sana inanıyorum,” diye yanıtlıyor. “Sadece kendine yalan söylediğinden ve seni sevmesine izin verdiğin tek kişiyi kaybettiğinden korkuyorum. Ve bu, itiraf etmek istediğinden çok daha fazla acı veriyor.”

Sanki nefesim kesilmiş gibi hissediyorum. Aniden Killian'a defolup evimden çıkmasını söylemek istiyorum. Ona ve acımasız gözlemlerine ihtiyacım yok.

Bu yüzden insanların bana yaklaşmasına izin vermiyorum. Hayatımdaki herkes ya öldü ya da beni terk etti, bu yüzden şaşırmamak gerek.

Anne ve babamız bir trafik kazasında öldü. Killian tüm aileden uzaklaştı. Lachy ise fırsat bulur bulmaz Amerika'ya kaçtı. Anna gerçekten yanımızda kalan tek kişiydi ve onun yaptığı fedakarlıklar bile beni suçlu hissettirdi.

Colin gerçekten de içeri aldığım tek kişiydi ve sonuç ne oldu bakın.

"Bu düğünü yapmam için daha da fazla sebep var," diye mırıldanıyorum öfkeyle. "İyi olduğumu, yoluma devam ettiğimi ve onun için mutlu olduğumu kanıtlamak için."

Killian geriye yaslanarak ellerini teslim olurcasına kaldırdı. "Öyle diyorsan, Declan."

"Karının yanına geri dön, Killian," dedim.

"Gidiyorum," diye yanıtladı, tabureden kalkıp kapıya doğru yürürken. "İyi olmana sevindim. Hoşça kal, Dec."

Merdivenlerden aşağıya doğru uzaklaşan adımlarını dinlerken sessizce oturup çömlekçi çarkının üzerindeki vazoya bakıyorum. Mükemmel olmuş. Tek yapmam gereken teli tutup tabanından ayırmak.

Ama ben öyle yapmıyorum. Pedala basıyorum ve hareketin vazoyu şekilsiz bir hiçlik yığınınına dönüştürmesini izliyorum.

On Altıncı Bölüm

Colin

On bir yıl önce

Dublin

"Ama rugby umurumda bile değil!" diye bağırdı Declan, etrafımızdaki tezahürat ve alkışların gürültüsü arasında.

"Biliyorum!" diye kahkahayla karşılık verdim. Yine de ayaktaydım ve tezahürat yapıyordum, ayakkabılarım arenanın bira dolu zeminine yapışmıştı. Declan, sahadaki oyuncuları izlerken yüzünü buruşturarak bir yudum bira içti. Tiksinmiş ve mutsuz görünüyordu ve onu burada gördüğüme bu kadar sevinmeseydim, onu buraya sürüklediğim için kendimi kötü hissederdim.

"Öyleyse neden buradayız?" diye yakınıyor.

Alkışlar dinince, Declan ve ben tribündeki diğer insanlarla birlikte yerlerimize oturduk. Ona doğru dönerek gözlerinin içine baktım, o zengin kahverengi irislerin sıcak ve tanıdık havasını içime çektim.

Üniversiteden beri ikinci yaz buluşmamız. Geçen yaz mezuniyetten kısa bir süre sonra olmuştu ve kısa, olaysız bir yazdı. Kız kardeşiyle Londra'da

birkaç gün geçirmişti ve biz de birlikte, gözetim altında ve garip bir şekilde vakit geçirmiştik.

Anlaşılan ailesi, büyük kardeşiyle ilgili çok zor bir dönemden geçiyor ve onun bu kadar uzun süre uzakta kalması en uygun zaman değildi, bunu anlıyorum. Bu yüzden de fazla ısrar etmedim.

Ama bu yıl, tam on gün boyunca, o tamamen benim.

"Çünkü," diyorum sahadaki oyuncular kısa bir mola için kenara doğru koşarken, "İrlanda'dayız ve takımları finalde, o yüzden nasıl gelmeyebilirdik ki?"

Oyuncular tekrar scrum'a dönerken tezahüratlar artıyor, ama yanımda Declan'ın başını salladığını hissedebiliyorum. "Loca biletleri falan alamadın mı?" diye soruyor. "İsteseydin alabilirdim."

Kıkırdayarak ona döndüm ve omzuna hafifçe vurdum. "Bu bizim tarzımız değil. İnsanlarla birlikte oturup gerçek bir maçı deneyimlemek istedim. Ayrıca... bu biletler zaten oldukça pahalıydı."

"Eminim," diye inledi.

"Sadece sarhoş ol ve biraz eğlen, Declan!"

Bir süre oyuna kendimizi kaptırdık ve sanırım hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım. İronik bir şekilde, Declan hiç bu kadar mutsuz görünmemişti. Her anından nefret ediyor ve yakında onu bu ıstıraptan kurtarmam gerekecek.

İrlanda, Belçika karşısında önemli bir farkla öne geçtiğinde, çıkışa doğru başımı salladım ve Declan da şükran duası etti. Kalabalığın arasından sıyrılıp dışarı çıktık ve stadyumdan ayrılmadan önce bile biranın etkisi üzerime çöktü.

Kiralık dairemize doğru yan yana yürürken, Declan başını kaldırıp bir an bana baktı.

"Değiştin," diyor.

Yüzümdeki sırıtış biraz daha genişledi. "Öyle mi?"

"Evet. Sende bir değişiklik var. Sevgilin mi var yoksa?" diye soruyor soğuk bir şekilde.

Dudaklarımdan bir kahkaha fışkırdı. "Tanrım, hayır."

"Öyleyse, nedir bu?"

Arkamı dönerek, düzensiz kaldırım taşlarının üzerinde geriye doğru yürürken Declan'a neşeyle bakıyorum. Kollarımı açarak, "Bilmiyorum, Dec. Belki de sadece mutluyum," diyorum.

"Yani, Londra'yı seviyorsunuz, değil mi?" diye soruyor kaşlarını çatarak.

"Hayır," diye inledim. "Yani burada seninle mutluyum. En iyi arkadaşım ile yeniden bir aradayım ve dünyada her şey yolunda."

Bu gece ilk kez yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Kaba davrandığım için özür dilerim. Maçta çok eğlendim," diyor bir an duraksadıktan sonra.

"Hayır, yapmadın," diye gülüyorum kolundan tutup yanında yürürken. "Ama gece daha çok genç. Hadi sarhoş olabileceğimiz bir bar bulalım."

"İşte bu kulağa iyi bir plan gibi geliyor," diye coşkuyla karşılık verdi ve kolunu omzuma attı.

* * *

Declan ve ben, hareketli bir müzik grubunun çaldığı ve köşede boş bir masa bulunan bir pub bulduk. İlk saat içinde ikimiz de iki shot ve iki pint içmiştik ve haklı olarak sarhoş olmuştum.

Normalde içki içmem, çünkü Declan'la olduğum gibi insanların yanında kendimi rahat hissetmiyorum. Onunla istediğim kadar sarhoş, dağınık ve aptalca davranabilirim ve o beni bunun için yargılamaz.

Declan'ın alkol toleransı benden daha yüksek, bu yüzden o çoğunlukla akli başında kalırken ben ne kadar kavgacı bir hale geldiğimi

hissedebiliyorum.

"Biraz yavaşla bakalım, Shakespeare," diyor ben barmene bir içki daha sipariş etmek için el sallarken.

"Yavaşlayalım derken ne demek istiyorsunuz?" diye sordum sesim peltek bir şekilde. "Kutlama yapıyoruz!"

"Yine kafan tuvalette kutlama yapacaksın," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi. "Ve yarın da çok kötü bir akşamdan kalma yaşayacaksın."

"Umurumda değil," diye mırıldandım.

Söylemediğim şey şu ki—çünkü içimde hâlâ bir nebze de olsa çekingenlik var—bu gece içki içmemin bir diğer sebebi de geçen yıl aramızdaki ilişkiyi düşünmekten kendimi alamamam.

O öpücük.

O oral seks.

Ayıkken bu konuyu açamam ama bunun bizi tam olarak ne hale getirdiğini öğrenmek için can atıyorum. Kaldığımız yerden devam edebilir miyiz? Teklifi hala geçerli mi? Listemdeki diğer şeyleri tamamlamama yardımcı olmaya istekli mi? Bunu gerçekten istiyor mu?

Aklı başında olan tarafım, Declan için hiçbir şeyin gerçekten değişmediğini biliyor. Tamamen fiziksel bir olaydı ve bunu en iyi arkadaşım olduğu için yaptı. Beni asla daha fazlası olarak görmeyecek, ama beynimin o umut dolu kısmı can havliyle tutunuyor.

"Pekala, söyleyin bakalım," diyor Declan, barmen önümüze bir tur daha içki bırakırken.

"Neyi dışarı çıkaracaksın?" diye soruyorum.

"Seni en son gördüğümünden beri o yeni becerilerini herhangi bir şekilde kullanıp kullanmadığını öğrenmek istiyorum," diyor birayı dudaklarına götürmeden önce.

"Neyden bahsettiğini anlamıyorum," diye alaycı bir şekilde, yüzümde muzip bir gülümsemeyle cevap verdim.

"Saçmalık. Beni kandıramazsın, Colin Shelby," diyor.

"Sizi kandırmıyorum," diye yanıtlıyorum gülerek.

"Yani bana geçen yıl ağzını hiç kullanmadığını mı söylüyorsun?"

Yüzüme kan hücum ettikçe yanaklarım kızardı.

"O ağız," dedi.

Ağzım.

O kadar samimi, o kadar müstehcen bir şekilde bahsediyor ki. Tanrım, keşke bunu tekrar kullanabilse diye her şeyi yapardım.

"Affedersiniz," diye yanıtlıyorum flörtöz bir şekilde. "Aslında, sizi en son gördüğümünden beri bu ağız hiç kullanılmadı."

"Bu tam bir israf," diyor bir kadeh daha içmeden önce.

Alt dudağımı ısırıyorum, alkolü yutarken boğazının hareketini izliyorum. Bu konuşmanın tamamı inanılmaz derecede seksi ve cezbedici, ama yine de her şeyin sadece benim hayal gücümde olup olmadığından emin değilim.

"Peki bu neden bir israf olsun ki?" diye soruyorum.

"Nedenini gayet iyi biliyorsun," diye yanıtlıyor gözlerimin içine bakarak.

"Yani diyorsunuz ki, oldukça iyiydim?" diye soruyorum.

"Evet, ne kadar iyi olduğunu çok iyi biliyorsun," diyor alaycı bir gülümsemeyle. "Belki de bundan sonraki tüm oral seks deneyimlerimi mahvettin," diye ekliyor. "Birkaç ay önce aldığım bir tanesi bunun yanında sönük kaldı."

Bir başkasının da benimkine benzer bir şey yaptığını duyunca hem heyecanlandım hem de kıskançlıktan burkuldum. Bunu duymak canımı yakıyor ama benimki daha iyiydi ve bu yorum doğrudan cinsel organıma dokunuyor.

Cesaretlenerek içimi çektim ve omuz silktim. "Pekala, Declan, tekrar sikini emeyim."

Beni duyunca neredeyse içeceği boğazına kaçıyor. "Colin Shelby," diyor nefes nefese. "Ne kadar da pis bir sürtüğe dönüştün."

Başımı geriye atarak kakhaha atarken dudaklarımdan hafif bir kıkırdama kaçtı.

"Pek sayılmaz," diye yanıtlıyorum. "Ama senin için öyle olacağım."

Declan bira bardağının üzerinden gülüyor ama hemen gözlerini kaçırıyor. Az önce ne söylediğimi fark edince utançtan kıvranıyorum. Henüz o noktada değiliz. Sadece sarhoş olduğum için işleri fazla abarttım.

"Bunu kastetmedim," diye kekeledim.

"Endişelenme. Sarhoşsun Shakespeare," diye kayıtsızca cevap veriyor. "Ve ben konuyu açtım."

Sanki üzerime soğuk su dökülmüş gibi, heyecanım dehşete dönüştü. Hızla masada beni bekleyen kadehi kaptım ve yakıcı viskiyi bir dikişte içtim.

Dakikalar içinde görüşüm bulanıklaştı ve pub'ı dolduran kalabalığa dümdüz bakarken başım dönmeye başladı.

"İyi misin Shakespeare?" diye soruyor Declan, ama sesi çok uzaktan geliyor gibi.

"Hayır, hâlâ bakireyim," diye kekeledim sarhoş bir şekilde. "Ve dokunmaya cesaret ettiğim tek kişi en yakın arkadaşım. Ne kadar acınası bir durum."

Elini omzuma koyuyor ama neredeyse hiç hissetmiyorum. "Acınası biri değilsin, Colin." Sesi ciddi ve azarlayıcı, sanki kendim hakkında kötü konuşarak onu birdenbire kızdırmışım gibi.

"Bende ne yanlış var?" diye mırıldanıyorum.

"Sende hiçbir sorun yok."

Declan masadan kalktı ve ellerini kollarımın altına kaydıldı. "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Artık eve gitme vakti geldi, Shakespeare."

"Eve gitmek istemiyorum," diye itiraz ediyorum.

"Çok yazık, sevgilim."

Beni ayağa kaldırdıktan sonra, kalabalığın arasından kapıya doğru yönlendirmek için kolunu omzuma doladı. Ben de ayaklarımı yere sağlamca bastım ve kolunun altından kendimi kurtardım.

"Bana hakaret etmeyi bırak," diyorum ama kelimeleri söylemekte zorlanıyorum; her biri ağzımda çiğneme sakızı gibi, etrafından dolanarak söylemem gereken birer parça gibi geliyor.

"Pekala, duracağım," diyor ve ellerini teslim olurcasına havaya kaldırıyor.

Onun bana konuşma tarzından ve beni bardan zorla çıkarmaya çalışmasından giderek daha çok rahatsız oluyorum.

"Çocuk değilim," diye itiraz ettim, ciğerlerime vuran soğuk gece havasını hissettiğimde. Onu öfkeyle ittim ve hızla uzaklaşmaya çalıştım, ama ayağım kaldırım taşlarına takıldı ve pub'ın tuğla duvarına çarptım.

Declan anında orada belirdi, beni ayağa kaldırdı. Omuzlarıma elini atıp bana yol göstereceğini bekliyordum. Beklemediğim şey ise sıcak elinin boğazımı kavraması ve vücudunun beni duvara doğru itmesiydi. Aniden yüzü benimkine birkaç santim kala durdu ve aramızda bir şey değişirken ses tonu bir oktav düştü.

"Beni dinle," diye mırıldandı kararlı bir şekilde. "Çocuk olmadığını biliyorum, ama şu anda bir çocuk gibi davranıyorsun. Sana yardım etmeye çalışıyorum, bu yüzden dediğimi yapacaksın. Anladın mı?"

Sözlerinin beni nasıl etkilediğini açıklayamam. Bunun tahrikten mi yoksa alkolden mi kaynaklandığını bilmiyorum, ama şu an boynumu kavrayarak

benimle konuşma şekli beni neredeyse kaldırım taşlarına eritiyor. İsteddiği her şeyi yaparım. Tek bir kelimeyle onun için pasif, itaatkâr bir et yığınınâ dönüşüyorum.

"Evet," diye fısıldadım.

Elini bırakmıyor, daha da yaklaşıyor. "Sen benim en iyi dostumsun, o yüzden kendinden bahsetmeyi bırak ve bırak ben seninle ilgileneyim."

Başımı yana eğiyorum ve onu iki kişi olarak görsem de, gözlerinin içine—her ikisine de—bakıyorum ve sözlerinin içime işlemesine izin veriyorum. Ben onun en iyi arkadaşım. Ve o her zaman bana sahip çıkacak.

Eğer bu konuda onu zorlarsam ve şu anki halinden farklı bir şekilde beni sevmesini sağlamaya çalışırsam, her şeyi mahvedebilirim.

Sessizce başımı salladım.

"Güzel," diye mırıldandı boğazımı bırakmadan önce. Tenim onun dokunuşunu anında özledi.

Koluna sıkıca tutunuyorum, beni daireye doğru götürürken kolumu onun etrafına doluyorum. Ve az önce olanları anlamlandırmaya ne kadar çalışsam da, başaramıyorum. Sadece onun beni büyüünün altına aldığı, beni kontrolü altına aldığı, ona tamamen teslim olduğum zamanki kadar huzurlu hissetmediğimi biliyorum.

Her şeyin sadece benim hayal gücümde mi olduğunu yoksa Declan'ın bunu bilerek mi yaptığını bilmiyorum, ama onun üzerimdeki gücünün nasıl bir his olduğunu artık bildiğime göre, bunu asla unutabilecek miyim bilmiyorum.

On yedinci Bölüm

Colin

Penceredeki perdeden sızan ince ışık huzmesi, gözlerimi açtığımda başımın şiddetli bir şekilde acımasına yetiyor. Zihnimde hemen dün gecenin olayları tekrar tekrar canlanıyor.

Aman Tanrım, ne dedim ben?

Ne yaptım ben?

Declan'la barda olduğumu hatırlıyorum. Ağzımın becerileri hakkında oldukça heyecan verici ve biraz da utanç verici bir konuşma yaptığımızı hatırlıyorum. Bardan ayrılırken beni neredeyse kucağında taşıdığını hatırlıyorum. Bardan ayrıldıktan sonra Declan'ın çok acımasız ama aynı zamanda çok... kontrollü görüldüğü çok garip bir anı hatırlıyorum.

Ama ondan sonrasını hatırlayamıyorum.

Tanrım, kiraladığımız daireye nasıl geri döndüğümü bile hatırlamıyorum?

Yavaşça ve dikkatlice sırt üstü dönüyorum, başımın hareketten dolayı zonklaması geçene kadar bekliyorum. Odanın dönmesinin durması biraz zaman alıyor. Midem bulantıdan kasılıyor.

Battaniyeyi üzerimden kaldırıp aşağıya baktığımda neredeyse çıplak bedenimi görüyorum. Üzerimde sadece dar bir boxer şort var ve o da benim

değil.

Dün geceyle ilgili bir şeyler hatırlayabilmek umuduyla hafızamı tekrar yokluyorum. Declan ve ben...

Başımı sola çevirdiğimde, yanımda yatakta başka birinin daha olduğunu görünce şaşırdım. Declan'ın koyu kahverengi saçları battaniyelerin altından görünüyordu. Battaniyeleri kenara çektiğimde, dairede uyuyabileceği başka bir yatak olmasına rağmen, yanımda huzur içinde uyuduğunu gördüm.

Nasıl oldu da kendimi onun iç çamaşırlarının içinde buldum?

Cinsel ilişkiye girdik mi, yoksa ben hiç hatırlamıyor muyum?

Battaniyeleri biraz daha kaldırdığımda Declan'ın dar beyaz bir tişört ve kendi boxer şortunu giydiğini gördüm.

"Nasılsın Shakespeare?" diye mırıldanıyor uykulu bir şekilde, uyanık olduğumu fark edince. Gözleri hâlâ kapalı ve sesi uykulu.

"Berbat," diye yanıtlıyorum.

Yastığına yüzünü gömerek kıkırdadı. "Sana söylemeye çalıştım."

Neden bu kadar çok içtim? Bu hiç bana benzemez. Acaba sadece onunla tekrar birlikte olacağım için mi çok heyecanlıydım? Yoksa geçen yıldan bir anı yeniden yaratabileceğimiz umuduyla tüm çekingenliği bir kenara bırakmak istediğim için miydi?

"Akşamdan kalma değil misin?" diye soruyorum. "Aynı miktarda içtik."

Declan sırt üstü dönüp kollarını başının üzerine doğru uzattı. "Evet, yaptık ama ben buna senden biraz daha alışkınım."

"Tanrım, bana ne oluyor böyle?" diye mırıldanıyorum.

O da karşılık olarak kıkırdadı. "Sende bir sorun yok. Sadece biraz eğlendin."

Yanımda gerildim, tişörtüne baktım. Rahatsızlığımı hemen fark etmiş gibiydi çünkü kendi kendine kıkırdarak, "Merak etme, hiçbir şey yapmadık," dedi.

Rahatlamalı mıyım, yoksa rahatlamamalı mıyım bilmiyorum ama rahatladım. Eğer bekaretimi en yakın arkadaşımınla kaybedeceksem, bunu hatırlamak isterim.

“Peki kıyafetlerim nerede?” diye soruyorum.

"Dün gece sokaklarda çıplak koştuğunu hatırlamıyor musun?"

Gözlerim korkuyla irileşti, yanaklarıma kan hücum etti. "Ne?" diye çığlık attım. "Ciddi misin?"

Declan kahkahalarla gülmeye başladı. "Şaka yapıyorum Shelby. Sana aspirinini içmen için bir bardak su verdim, sen de hepsini üzerine döktün, hepsi bu."

Büyük bir rahatlama hissiyle içimi çektim ve ellerimle yüzümü kapattım. "Yani kıyafetlerimi değiştirdin mi?"

"Islak iç çamaşırınla uyumana izin veremezdim. Bavulun da oldukça düzenli. Hiçbir şeyi bozmak istemedim, bu yüzden sana benimkilerden birini verdim."

Gözlerimi ışıktan korumak için kolumu gözlerimin üzerine koyuyorum ve midemin sakinleşmesi için yalvarıyorum. Başım zonkluyor ve kusma isteğinden kurtulamıyorum. Declan'la bütün günümü akşamdan kalma bir halde geçirmek istemiyorum.

Sonra sanki her zamanki gibi aklımı okuyor. "Bence bugün evde tembellik yapmalıyız," diyor. "Biraz televizyon izleyebiliriz. Belki de çok sevdiğin şampiyonluk ragbi maçlarından birini daha izleyebiliriz. Eve yemek sipariş edebiliriz."

"Bir erkeğin sahip olabileceği en iyi arkadaşsın," diye homurdanarak söylüyorum, bu da onu gülümsetiyor.

"Benim."

Otuz dakika boyunca hiç kıpırdamadan suyun altında durduğum uzun ve yorucu bir duşun ardından, Declan yerel fırına gidip kruvasan ve kahveyle

geri döndükten sonra mutfakta benimle buluşuyor.

Sonra, tam olarak planladığı gibi yapıyoruz. Bütün gün pijamalarımın kalıyorum ve film, televizyon ve ilgilenmediğimiz spor karşılaşmalarını izlerken, çoğunlukla televizyonun sesleri arasında sohbet ederek hastalığı uzak tutmayı başarıyorum. Sanki yurt hayatı yeniden başlamış gibi. Sanki evimdeymişim gibi.

Declan'la ayrı kaldığımız zamanlarda neredeyse her gün konuşsak da, sanki hiç zaman geçmemiş gibi birbirimizle hasret giderebildiğimiz bu anları çok seviyorum. Bana ağabeyinin çılgın maceralarını, küçük kardeşinin daha sakın maceralarını, baş belası kız kardeşini ve sipariş üzerine yaptığı iki tabloyu nasıl sattığını anlatıyor.

Ona oynadığım oyundan bahsettim; annemin benim için West End'de ayarladığı rolü reddedip şehrin diğer tarafındaki daha küçük bir yapımda oynamayı tercih etmesiyle onu hayal kırıklığına uğrattığımı anlattım.

"Ve gerçekten de bütün yıl boyunca kimseyle birlikte olmadın mı?" diyor.

"Gerçekten mi?" diye yanıtlıyorum.

"Neden olmasın?" diye soruyor. "Kimseyle ilgilenmiyorsun, değil mi?"

Omuz silkerek karşılık veriyorum: "Bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, yakınlık beni biraz korkutuyor."

"Seni korkutuyor mu?" diye soruyor. "Seni bunda korkutan ne var ki?"

Bu soruya vereceğim cevabı düşünürken dudaklarımı büzüyorum. Flanel eşofmanımın pamuğunu çekiştirerek, gerçeğe en yakın olduğunu düşündüğüm bir cevabı dikkatlice oluşturuyorum.

"Biliyorsun, tıpkı havuz kenarındaki spor salonunda o gece gibi. Bana güvenebileceğim için seninle bir şeyler yapabileceğimi, çünkü bazı insanların benden faydalanabileceğini söylemiştin. Bu kadar gücü ve kendimin bir parçasını tamamen yabancı birine verme fikri beni dehşete düşürüyor. Ve bu onların bana zarar vereceğinden korkmuyorum. Korkuyorum ki..." Söylemek üzere olduğum şeyi tekrar düşününce sesim

kısılıyor. Ama sonra bunun Declan olduğunu ve onunla asla endişelenmeme gerek olmadığını hatırlıyorum. “Korkuyorum ki beni reddedecekler.”

Declan'ın kaşlarının çatıldığını ve başının yana eğildiğini izliyorum. "Aklını mı kaçırdın?" diye soruyor. "Seni reddetmek mi? Kim seni reddeder ki?"

Dudaklarımdan hafif bir kıkırdama döküldü. "Bilmiyorum. Bir sürü sebebi var sanırım. Ya çok pasifsem, ya çok yumuşak kalpliysen, ya yatakta iyi değilsem, ya iyi öpüşmüyorsam, ya da yeterince komik, zeki veya yakışıklı değilsem?"

“Pekala, dur, dur,” diye ısrar etti Declan, ellerini önünde sallayarak. “Saçmalıyorsun. Kendini duyuyor musun?”

“Evet, kendimi duyuyorum,” diye yanıtlıyorum. “Saçma davranmıyorum. Sadece özgüven eksikliği yaşıyorum, Declan.”

“Ama asıl mesele bu, Shelby,” diyor. “Cinsellik yarı yarıya. Pasifsen, daha baskın birini bulursun. Çok yumuşaksan, biraz daha sert birini bulursun. Cinsellikte en iyi olmak zorunda değilsin. Bunu yapan tek kişi sen değilsin ve her şey sana bağlı olmamalı. Kendine çok fazla baskı uyguluyorsun. Karşıdaki kişiyi memnun etmenin tamamen sana bağlı olduğunu düşünüyorsun, ama o karşıdaki kişi seni memnun ediyor mu?”

“Seks eğlenceli olmalı,” diye devam ediyor. “Bu kadar baskı yaratmaya gerek yok. Ve eğer biri, herhangi biri, sizi reddederse, o kişinin kafası kendi kışının içinde o kadar derine gömülmüş olmalı ki, hiçbir şey göremiyor.”

Kanepenin karşısında oturan adama bakarken dudaklarımda gergin bir gülümseme belirdi. "Bunu sadece en iyi arkadaşım olduğun için söylüyorsun," dedim yanaklarım kızararak.

“Bence bu, en yakın arkadaşların birbirine söyleyeceği türden bir şey değil, Colin.” Sesi birden ciddileşti ve gözlerimin içine dik dik bakmaya başladı, bu da benim gülümsememin solmasına neden oldu. Karnımda bir sıcaklık hissettim.

İkimiz de dikkatimizi tekrar televizyona çevirdik, ona donuk bir şekilde bakıyorduk ama onun sözleri kafamda tekrar tekrar yankılanıyordu. Declan huzursuz görünüyordu. Ne kadar rahatsız olduğunu anlayabiliyordum. Ve bunun benim söylediğim bir şeyden kaynaklanmış olabileceğinden endişelenmeye başladım.

"Aç mısın?" diye soruyorum gerginliği azaltmak için.

"Henüz değil," diye yanıtladı ve alt dudağını ısırma devam etti.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

"Evet," diye başını sallayarak cevap verdi. Ama hâlâ bir şeyler düşünüp taşındığını anlayabiliyordum.

Bir süre sonra kanepede uyuyakaldım ve birkaç saat sonra daireyi saran Çin yemeği kokusuyla uyandım. Declan mutfaktaydı ve onu karşılamak için yavaşça kanepeden kalktım.

Rahat bir sessizlik içinde yemek yedik ve sonra kanepeye geri döndük, o da başka bir film açtı. Oturma odasındaki pencereden içeri hava kararmaya başladı ve arkadaşımı hâlâ rahatsız eden bir şey olduğunu, muhtemelen benim söylediğim bir şey olduğunu bilerek huzursuzlanmaya başladım.

Filmin jeneriği akmaya başladığında, esneyerek koltuktan kalkıyorum ve yatacağımı söylüyorum.

Declan, beni giderken dalgın dalgın başıyla onayladı. Ama yatağa girdiğimde bile, öğleden sonra yaptığımız konuşma yüzünden huzursuzca dönüp duruyordum. Tam da yataktan kalkıp onunla konuşmaya gidecekken, kapıda durduğunu fark ettim.

"Hey," dedim ifadesiz bir şekilde, doğrulup otururken.

Gergin görünüyor, gözleri fal taşı gibi açılmış, elleri ceplerinde. Odaya doğru sendeleyerek giriyor ve "Merhaba" diye cevap veriyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum, artık arkadaşım olmak istemediğinden veya bu yaz buluşmalarına devam etmek istemediğinden

endişelenerek.

"Geçen yıl, mezun olmadan önce, bakire olarak mezun olmaman için seninle seks yapmayı teklif etmişim," diyor sakın ve kendinden emin bir şekilde.

Yanaklarım kızarmaya başladı ve kasıklarımnda bir uyarılma hissi oluştu. Boğazımı temizledim. "Hı hı."

"Ve ben de sana izin verdim..." Sesi titriyor, geçen yıl tam olarak ne olduğunu yüksek sesle söylemekten açıkça rahatsız olmuş.

"Declan, sorun yok," diyerek onu rahatlatmaya çalıştım. "Söz verdiğin şeyden seni sorumlu tutmuyorum."

Beni görmezden gelerek şöyle devam etti: "Yaptıklarımız eğlenceliydi, ama alıp karşılığını vermemem yanlıştı."

Ağzım açık kaldı. "Bunu senden hiç beklemiyordum."

"Biliyorum, ama yapmalıydım."

"Şey...şey iyi," diye kekeledim.

"Hayır, öyle değil," diyor azarlarcasına, ciddi bir tonla. "İnsanların senden faydalanmasını istemiyorum. Karşılığında bir şey almadan başkalarını memnun etmek zorunda hissetmemelisin."

"Declan, cidden," dedim sinirlenerek. "Kendini bu kadar suçlamana gerek yok. Gerçekten de ben—"

Sonra sözümü keserek odanın içine doğru ilerledi. "Şimdi yapmak istiyorum," diye ilan etti.

Bir an donakaldım, silüetine bakıp onu doğru duyup duymadığımı merak ettim.

"Ne?" diye hırıltılı bir sesle sordum.

"İzin verirseniz. Hala istiyorsanız."

Aman Tanrım.

Sonra, büyük bir şaşkınlıkla, yatağıma tırmanmaya başladı. "Bunu senin ağzından duymam gerekiyor," diye fısıldadı.

Şu anda bana teklif ettiğini düşündüğüm şeyi gerçekten teklif ediyor mu? Bana ağzını bana dayayacağını söylüyor. Buna neden hayır diyeyim ki? Aklım karışıyor.

Ama gerçekten istiyor mu, yoksa geçen yıl onun için aynısını yaptığım için suçluluk duygusundan mı böyle söylüyor? Az önce istediğini söyledi, o yüzden sözüne inanmalıyım, değil mi?

Bana doğru sürünerek yaklaşıyor, elini bacağıma koyuyor ve zihnim anında bomboş kalıyor. Tek bir dokunuşla aklımdaki her düşünciyi susturabilmesi inanılmaz.

"Colin, senin sözlerin."

"Evet," diye ağzımdan kaçırdım, nefes almakta zorlanırken nasıl konuşabildiğimi bilmiyordum. "İstiyorum. Tanrım, Declan, her zaman..."

Pişman olacağım bir şeyi itiraf etmeden önce kendimi durdurdum. Kalbim göğsümden fırlayacak gibi olurken o bana doğru yaklaşıyor.

"Bunu daha önce hiç yaptın mı?" diye fısıldadım. Başını sallarken gözlerimin içine baktı.

Ardından, göğsüme hafifçe bir itmeyle beni yatağıma yatırdı.

Üzerime doğru sürünürken, yemin ederim nefesim kesildi. Hayatımda hiç bu kadar hızlı bir şekilde penisimin sertleştiğini hissetmemiştim.

"Durmamı istiyorsan söylemen yeterli," diye fısıldıyor.

Declan parmaklarını eşofmanımın lastikli bel kısmının altına kaydırıyor ve bu hassas hissten ürperiyorum. Ağzını bana değıdirmesine bile gerek yok. Sadece bunu yapsa bile mutlu olurum.

Dirseklerimin üzerine kalkarken nefes nefese "Bekle," dedim. Sanki beni yakmış gibi elini vücudumdan hızla çekti. Kendimi toparlamak için bir an durdum ve "Acaba...?" diye sordum.

Tanrım, bunu sorduğum için kendimi aptal gibi hissediyorum.

“Acaba...önce beni öper misin?” Gözlerimi sıkıca kapatıp, bunu bir şekilde garip hale getirmemiş olmayı umuyorum. Ama sadece ağzının penisimde olmasını istemiyorum. Bundan daha fazlasına ihtiyacım var.

Hiçbir şey söylemeden, üzerime doğru sürünerek yaklaştı. Sonra bir an bana sırttıktan sonra elini çeneme doğru gezdirdi ve ağzımı yukarı, kendi ağzına doğru çekti.

Dudaklarımız birbirine değmeden hemen önce, "Ne istersen, Shakespeare," diye mırıldandı.

Sanırım öldüm. Dudakları benimkine değdiğinde, geçen yıl spor salonundaki gibi bir şey oldu. Önce tereddütlü, sonra açgözlü.

Dilinin dilime değdiği anda, vücudunu aşağı indirip üzerime uzandı ve ikimiz de aynı anda inledik. O beni öperken, sürekli yön değiştirip ısirmaktan yalamaya, emmeye geçerken tişörtünü yumruklarım ile sıktım. Ağızlarımız mükemmel bir uyum içinde dans ediyor, birbirimizin her hareketini önceden tahmin ediyorduk.

Bana sürtündüğünde utanç verici bir inilti çıkardım. Kendimizi kaptırmıştık ve bundan çok mutluydum. Kontrolünü kaybettiğini hissedebiliyordum ve bir an için bu bana güç gibi geldi. Sonra Declan ne yapması gerektiğini hatırladı. Bu yüzden öpüşmeyi bıraktı ve dudaklarını yaladıktan sonra tekrar aşağı doğru hareket etti.

Hayatımda hiç bu kadar sıcak ve tahrik olmuş hissetmemiştim. Rüya mı görüyorum yoksa öldüm mü anlamaya çalışarak tavana bakıp duruyorum. Çünkü bunun gerçek olması imkansız.

Külotumun üst kısmını toplayıp, eşofmanım ile birlikte aşağı çekiyor ve odanın serin esintisinin penisime değdiğini hissediyorum.

Bu oluyor. Bu gerçekten oluyor.

Sert, kapüşonlu uzantıma bakarken nefesi titreyerek dışarı çıkıyor. Ona bakmak için aşağıya doğru bakıyorum ve yüzündeki tereddüt ifadesini fark

ediyorum.

Penisimin ucunda meni öncesi sıvının nemini hissedebiliyorum ve bir an için utanıyorum. Nasıl engel olabilirdim ki? Beni öpüşü ve üzerimde sürtünme şekline bakılırsa, henüz boşalmamış olmam onun için büyük şans.

Ama belki de boşalmadan önceki sıvı onu korkutuyor ya da başka bir şey oluyor, çünkü hiç kıpırdamıyor.

“Gerçekten gerek yok,” diye başlıyorum ama sözlerim hızla kesiliyor, çünkü eğilip dilinin düz yüzeyini penisimin dibinden ucuna kadar gezdiriyor. Sonra dilinin ucunun sünnet derisinin altına kaydığını hissediyorum ve kelimeler yerine, sanki ciğerlerimden hava çekilmiş ve vücudum bir mengene gibi sıkıca kavranmış gibi boğuk bir inilti çıkarıyorum.

“Dec,” diye nefes nefese kaldım. Elini penisimin etrafına sardı, kapüşonu yavaşça aşağı indirdi ve yüzüme baktı.

Gözlerimiz buluşuyor, ardından üzerime eğiliyor ve beni dudaklarının sıcak, nemli ateşiyle sarıyor.

Dudaklarımdan utanmazca bir ses daha çıktı. Hayatımda hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Her şeyi ve hiçbir şeyi aynı anda yaşamak gibi. Uçmak ve düşmek gibi, cennet ve cehennem gibi. Onun oral seksinin beceriksiz ve endişeli olacağını bekliyordum, ama Declan bana doymak bilmezmiş gibi saldırıyor. Çılgınca inliyor, penisimi emiyor, ağzını hızlı ve aç bir şekilde yukarı aşağı hareket ettiriyor. Dudakları dişlerinin altında kıvrılmış ve dua ediyorum ki, benden onunkileri kullanmamı istediği gibi, o dişlerini bana kullanmasın. Acıdan hoşlanmıyorum.

Sonra ağzını tamamen etrafıma kapatıp emmeye başladı ve yemin ederim yataktan havaya yükseliyordum. İnlemelerim çığlık gibiydi. Nefes almak imkansızdı ve böyle ölmem umurumda değildi. Bu iyi bir ölüm şekliydi.

Cennet gibi hissettiriyor ama çok erken boşalmamak için kendimi tutma mücadelesi neredeyse işkence gibi. Bu kadar çabuk boşalmak utanç verici

olurdu ama ağzının beni bu şekilde tahrik etmesiyle, başka seçeneğim olup olmadığını bilmiyorum.

Şu ana kadar ellerim vücudumun iki yanındaki çarşafları sıkıca kavramıştı. Ama o emmeye başlayınca, ellerim içgüdüsel olarak saçlarına gitti ve onu yerinde tutmak için kafa derisinden kavradı.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin," diye inledim. Bana ne yaptığının farkında mı? Bunun ne kadar iyi hissettirdiğini biliyor mu? Ben de ona bu kadar iyi mi davrandım?

"Declan, bekle. Boşalacağım," diye inledim. Ağzı yavaşladı ve emme hareketi gevşedi; bu hem bir rahatlama hem de bir hayal kırıklığıydı. Nefesimi toparlamama ve bu yatakta boğulmama fırsat verdi.

Ama saçlarını bırakmıyorum. Bunun yerine, koyu kahverengi saçlarını nazikçe okşuyorum. Ağzı şimdi yavaşça hareket ediyor, dudaklarını ve dilini penisimin her santiminde gezdiriyor. Yavaş ve hoş hissin tadını çıkararak yatağa gömülüyorum.

"Aman Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor," diye fısıldadım. Sanki bana cevap veriyormuş gibi inledi. Boşta kalan eliyle testislerimi nazikçe kavradı ve ağzını penisimin üzerinde yukarı aşağı hareket ettirirken hafifçe masaj yaptı.

Başım geriye doğru eğik, boynum uzamış bir halde inliyorum. "Bunu çok iyi yapıyorsun," diye mırıldanıyorum. Etrafımda gülümsediğini hissediyorum. Aşağıya bakınca, dudaklarının—o mükemmel, dolgun pembe dudakların—penisimin etrafına sarıldığını görüyorum. Onları becerdiğimi hayal ediyorum. En iyi arkadaşım, dört yıldır sevdiğim adam, ağzını kullanmama izin veriyor. Gittikçe daha çok cennete gittiğime ikna oluyorum.

Hiç kimse Declan'la kıyaslanamaz. Belki de bunun sebebi arkadaşım olmasıdır. Belki de ona herkesten daha çok güvenmemdir. Ama hiç kimse benden bu kadarını asla elde edemez.

"Bana senin olduğumu söyle," diye inledim düşünmeden. Ağzı penisimin etrafında hareketsiz kaldı ve anında her şeyi mahvettiğimden, çok kişisel, çok samimi hale getirdiğimden korktum. O sadece arkadaşım. Bunu sadece bir iyiliğe karşılık yapıyor.

Ama sonra ağzını penisimden çekip bana sinsî sinsî sırttı. Testislerim hâlâ elindeyken, "Bunu mu istiyorsun Shelby? Bana ait olduğunu söylememi mi istiyorsun?" dedi.

Dün geceki o his geri döndü. Sanki sesinin tınısına doğru sürünüyormuşum gibi, kendimi orada evimdeymiş gibi hissediyorum. Kısık ama sıcak sesi bana onun da bundan hoşlandığını, sahiplenme fikrinden benim kadar heyecanlandığını söylüyor.

"Evet," diye inleyerek cevap verdim.

"Kendini benim sanıyor musun?" diye soruyor.

"Evet," diyorum nefes nefese, o da diğer eliyle penisimi okşarken.

"Güzel," diye yanıtlıyor, duyabildiğim bir memnuniyetle. Sonra eli yukarı doğru hareket ederken penisimi sıkıyor. "Çünkü sen benimsin. Tamamen benimsin. Benim küçük seks oyuncağım. Bu penis benim, değil mi?"

"Evet," diye fısıldıyorum.

"Ve bu toplar benim."

"Evet," diye yanıtlıyorum. Sonra dizlerimi aralıyor ve arka girişimi nazikçe okşarken parmağını kalçalarımın arasına kaydırıyor. Tüm vücudumda ürpertiler belirliyor ve neredeyse anında boşalıyorum. Orada bana dokunması beni hem savunmasız hem de istekli hissettiriyor.

"Ve bu çukur benim, değil mi?"

Vücudum ateş ve arzuyla tutuşuyor. "Evet!" diye bağıyorum.

"Şimdi gelmenize izin verildiğini söylememi mi istiyorsunuz?" diye ekliyor.

Alt dudağımı ısırđım ve onaylayıcı bir ses çıkararak başıımı salladım.
"Mm-hmm."

"Bu iyi," diye mırıldanıyor, penisimin ucunu öpmeden önce. "Aferin oğlum."

Bunun her anını sonsuza dek hafızama kazıyacağım. Söylenen her küçük şeyi, onun hislerini, ses tonunu, odanın kokusunu hatırlayacağım. Bunlar sonsuza dek hafızamda kalacak.

"ok iyiydin," diye mırıldanıyor penisime doğru. "ok iyiydin ve tamamen benimsin. O yüzden uslu bir ocuk ol ve boğazıma boşal," diye ekliyor.

Yüksek bir iniltiyle neredeyse nefesim kesiliyor. Dudaklarını penisimin etrafına sarıyor, tekrar emmeye başıyor ve sırtımın yataktan kalkmasına neden oluyor. Bu sefer kendini tutmuyor ve artık oyun oynamıyor. Beni doğrudan kendi orgazmıma doğru sürüklüyor. Vücudumun her santimi zevkle titriyor.

Ve sonunda boşaldığımda, neredeyse bağırıyorum, terim damlıyor, kalbim gümbür gümbür atıyor ve vücudum titriyor. Sanki ilk kez boşalıyormuşum gibi hissediyorum ve bu his bir türlü geçmiyor.

Haz, tekrar tekrar, dalga dalga yayılıyor ve sanki bir daha asla kendime gelemeyecekmişim gibi hissediyorum. Kulaklarım çınlıyor, ama uzaktan onun inlemelerini duyuyorum, emmeye devam ediyor, her damlasını yutuyor.

Bayılmış olmalıyım çünkü gözlerimi tekrar açtığımda sanki farklı bir odada, farklı bir zamanda ve bambaşka bir insan olarak uyanmışım gibiydi. Gözlerimi açtığımda Declan'ın yanımda yastığın üzerinde uzandığını gördüm. Tavanı tembel bir glmsemeyeyle izliyordu.

"Shakespeare, hayata yeniden kavuştuğun için hoş geldin," diyor ellerini başının arkasına koyarak.

"Bayıldım mı?" diye soruyorum.

"Olabilir," diye yanıtlıyor. "Nefesinizi toparlamanız epey zaman aldı."

Cildim hâlâ karıncalanıyor. "Aman Tanrım, Dec. Bunu daha önce hiç yaptın mı?"

Hayır. Sanırım iyi iş çıkardım?

Kahkahalara boğuldum ve utançtan yüzümü kapattım. Declan ise yanımda sadece kıkırdadı, yüzünde gurur dolu bir gülümseme vardı.

Ve işte böylece, yine biz olduk. Her şey rahat ve samimi, reddedilmekten, kullanılmaktan veya incinmekten endişelenmeme gerek yok. Çünkü Declan benim en iyi arkadaşım ve her zaman da öyle kalacak.

On sekizinci Bölüm

Declan

Düğüne dört gün kaldı

Evimin önü resmen otoparka döndü. Tanrı aşkına, bir düğünden dört gün önce neden nişan partisi düzenlensinler, asla anlamayacağım. Yemin ederim bu insanlar parti yapmak için her türlü bahaneyi arıyorlar.

Arka tarafta saklanmış, sigaramı yudumlarken, kız kardeşimin beni bulmak için evin yan tarafına doğru koşturduğunu duydum. Köşeyi dönüp hızla yanıma geldiğinde gözlerimi devirdim.

“Bıraktığını sanıyordum!” diye tersledi, yarı içilmiş sigarayı elimden kapıp çakılların arasına fırlattı. Ayakkabısıyla sigaranın üzerine basarken, ona sabırsızca baktım.

"Ben de kendimi yetişkin bir adam sanıyordum."

Elini sallayarak beni uğurlarken, "İşler nasıl gidiyor?" diye sordu.

“Bakalım. Kan kurbanı saat dördte, orgi saat altıda, sonra da saat sekizde tüm arabaları göle süreceğiz. Yani tam zamanında yetiştiniz.”

"Ciddi söylüyorum, Declan," diyor başını yana eğerek.

“Ne yani, Anna? Ne ters gidebilir ki? Bu bir düğün. En önemli iki kişi hayatta ve yerlerinde. Yani, bu etkinliğin daha neye ihtiyacı olabilir ki?”

“Çiçekleri sipariş ettiniz mi? Pastayı seçtiniz mi? Peki ya damatlıkları? Ütüye gönderdiniz mi? İhtiyacınız olursa arkada bir buharlı ütümüz var çünkü belki de çok geç olabilir—”

“Tanrı aşkına Anna, rahatla biraz. Her şey yolunda. Ve karışamazsın. Bunu kendi başıma yapmam gerekiyor,” diye iç çekerek söylüyorum.

“Evet, ama sen orada değilsin. Sen buradasın.”

“Ooo, tamam!” Sinirle evin arkasındaki partiye doğru yürüdüm. Çoğunlukla ilgi ve özen gerektiren ünlülerden oluşan arkadaşlarla samimi bir ortam vardı.

Yemek ve içeceklerle ilgilenen koca bir garson ekibi var, bu yüzden benden ne yapmamı istediğini bilmiyorum. Anna ile birlikte partinin kenarında durup her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için gözlem yapıyoruz.

Gözlerim hemen Pierce'ın yanındaki Colin'e takıldı. Amerikalı adam Colin'in sırtına elini koymuş, sanki onu yerinde tutuyormuş gibiydi ve içimde bir şeylerin sıkıştığını hissettim.

Anna bana doğru döndü ve fısıldayarak, "İyi olduğundan emin misin?" dedi.

"İyiyim," diye mırıldanarak arkamı dönüp eve doğru yürümeye başladım.

"Ben, Barclay!"

Parti sessizliğe bürünürken olduğum yerde donakaldım, eminim ki tüm gözler arkamdaydı. Amerikalı aktörün sesi bahçenin dört bir yanına yayıldı ve derin bir nefes aldıktan sonra ona doğru döndüm.

"Evet, Bay Hall. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Anna yanımda kaskatı kesildi.

"Aman, bu kadar resmi olmayın. Gelin, bizimle bir içki içelim!"

Ablama dönerek yüzüme yapmacık bir coşku ifadesi yerleştirdim. "Gördün mü? Harika gidiyorum. Şimdi rahatla."

Ama öyle yapmıyor. Aksine, daha da gergin görünüyor. Onu geride bırakarak, grupla aramdaki mesafeyi kapatıyorum. Çifte ulaştığımda, garsonun tepsisinden bir kadeh şampanya alıyorum.

"Elbette, Bay Hall," diye kibarca kadehimi kaldırarak söylüyorum. "Sevgili çifte."

Ben bir sahtekarım, kibar ve tebrik eden biri gibi davranıyorum, oysa ikisi de değilim. Dağınık, düzensiz, itici ve asi biriyim. Bu güzel çift için mutlu değilim, ama bu düğün bittiğinde ve istediğimi aldığımda mutlu olacağım. O zamana kadar rol yapabilirim.

Herkes kadehini kaldırıyor ve hep birlikte birer yudum alıyoruz. Colin bana temkinli bir ifadeyle bakıyor ve sanki buradaki tek kişi o, maskenin ardını görebiliyor. Rol yaptığımı biliyor.

Pierce bardağını dudaklarından indirdiğinde bana gülümsedi. "Buradaki arkadaşlarım evin ana salonundaki güzel sanat eserlerine dikkat çekiyorlardı. Onları sen mi boyadın gerçekten?"

"Hepsi değil," diye kibarca başımı sallayarak cevap veriyorum.

"Peki ya ailenin portresi?" diye soruyor güzel bir kadın.

Yanımda kız kardeşimin varlığını hissedince boğazımı temizledim.

"Evet," diyor tatlı bir sesle. "O Declan'ın işiydi. Anne ve babamız vefat ettikten sekiz yıl sonra, hafızasından yola çıkarak resmetti. Bu çok etkileyici değil mi?"

"Evet," diyor Pierce, sanki beni süzüyormuş gibi. Şampanyamın geri kalanını bir çırpıda içiyorum ve hemen bir tane daha alıyorum.

"Çok yetenekli," diyor kız kardeşim bana gülümseyerek. "Ayrıca heykel ve çizim de yapıyor, ama portreleri gerçekten başyapıtları."

"Anna," diye mırıldanıp bir yudum daha aldım. "Lütfen bırak."

"Ne?" diye soruyor masumca.

"Bence berbat," diye mırıldanıyor Colin ve partide toplu bir şaşkınlık nidası yükseliyor. Gözlerimde minnet duygusuyla ona bakarken dudaklarımın kenarı hafifçe yukarı kıvrılıyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım ona, nişanlısı ve kız kardeşim ise dehşet içinde ona bakakalmışlardı.

"Ne? Şaka yaptım," diyor tedirgin bir gülümsemeyle. "İltifatlardan hoşlanmaz."

Pierce, içeceğini alırken yüzünde buz gibi bir yargı ifadesiyle başka yöne bakıyor.

"Hayır, hiç yapmadı," diyor kız kardeşim kıkırdarak. "Sanırım abimiz bu konuda onu sürekli kızdırırdı."

"Bu bir nişan partisi, ama yine de benden bahsediyoruz," diye yakınıyorum.

Pierce, itirazımı açıkça görmezden gelerek, "Bir portreyi yapmak ne kadar sürüyor?" diye sordu.

"Duruma bağlı," diye yanıtlıyorum başımı sallayarak. "Çizim için bir gün. Küçükse boyama için birkaç hafta."

Pierce, Colin'e hayranlıkla bakana kadar onun sorusunu ya da cevabımı hiç önemsemedim. Kolunu hâlâ omzuna dolamış halde, onu daha sıkıca kucakladı ve dudaklarını Colin'inkine bastırmak için eğildi. Kendimi bakışlarımı kaçırmaya zorladım.

"Düğün telaşıyla çok meşgul olduğunuzu biliyorum, ama yakında eşim olacak kişinin bir resmini çok isterdim."

"Hayır, kesinlikle olmaz," diyerek Colin bu fikri anında reddetti.

"Neden olmasın?" diye yalvarıyor Pierce.

"Çünkü o meşgul ve ben de resim için poz vermek istemiyorum."

“Elbette ona ödeme yapacağım. Ama bu ne kadar özel olurdu ki, Colin? Evlendiğimiz yerin sahibi olan ressam bana hediye olarak senin bir portreni çizebilir.” Her kelimeyi telaffuz ediş biçiminde, şampanya sarhoşluğumun sisini dağıtan bir şey var. Gösteriş yapıyor. Daha doğrusu... yüzüme vuruyor. Yakında evleneceğim adam. Onun tablosu. Bu, benim umrumda olduğunu düşündüğü için sergilediği bir sahiplenme ve gözdağı verme gösterisi.

Pierce hevesli ve oldukça ikna edici, ama ben ikisinin de karşısında donakalmış bir halde duruyorum ve garip bir şekilde Colin'i bu işe ikna edebileceğine dair umudum var. Neden? Bilmiyorum. Bu abartılı, şovenist rekabeti olduğu gibi görüyorum, ama aynı zamanda onun meydan okumasını da kabul ediyorum.

Belli ki benden nefret eden biriyle yalnız kalmak istemiyorum. Ama işi ve parayı kabul ederim.

"Öyleyse neden ikimiz de birlikte portre çektirmiyoruz?" diye soruyor Colin.

"Çünkü içinde olmak istemiyorum," diye yanıtlıyor Pierce. "Ama izlemek isteyebilirim," diye ekliyor muzip bir göz kırpmasıyla.

Onların tartışmasını sessizce izlerken yanaklarım kızarıyor. İtiraf etmeliyim ki, Pierce Colin'e gerçekten de hayran gibi görünüyor. Ona sürekli hayranlıkla bakıyor, dokunuyor, sanki ona yapmak istediği sapıkça ve iğrenç şeyleri düşünüyormuş gibi gülümsüyor.

Nedense bu durum Pierce'tan nefret etmemi daha da artırıyor. Kibirli ve iğrenç biri. Bir zamanlar ben de hem kibirli hem de iğrençtim. Ama işler değişti.

"Ne dersin Barclay?" diye soruyor ve yüz ifadesinden, onu reddedeceğimi asla beklemediğini anlıyorum.

“Elbette,” diyorum ifadesiz bir şekilde. “Bunu halledebilirim. Belki bu gece... partiden sonra.”

Colin yutkunurken boğazındaki hareketi izliyorum.

Sonra, Pierce'ın yüzünde bir muziplik belirtisi fark ettim, bu da gözlerimi kısmama ve omurgamı diken diken etmeme neden oldu. Onunla ilgili bir şeyler şüphelerimi uyandırdı ama henüz tam olarak ne olduğunu anlayamadım.

"Yemek şirketini kontrol etmek için içeri geri dönmeliyiz," diyor kız kardeşim kolumu hafifçe çekiştirerek.

"Evet, elbette," diyor Pierce karizmatik bir gülümsemeye. "İkinizin de yaptıkları için teşekkür ederim."

Anna ve ben partiden uzaklaşırken Colin hiçbir şey söylemiyor ama gözlerinin beni takip ettiğini hissediyorum. Daha sesimizi duymayacak kadar uzaklaşmıştık ki kız kardeşim konuşmaya başladı.

"Bu durum içimi rahatsız ediyor," diye mırıldandı kendi kendine. "Onda garip bir şeyler var."

Adımlarımı hızlandırırken omuz silkip geçiyorum. Ona katılıyorum ama bunu dile getirmeyeceğim. Pierce'ın tuhaf davranışlarının bu düğünün ve geleceğimin önüne geçmesine izin vermeyeceğim.

Ayrıca, onların ilişkisi beni hiç ilgilendirmez. Ne kadar rahatsız etse de.

* * *

Düğün organize etmenin son derece yorucu olduğunu anladım. Masaları düzenleyip çiçek aranjmanlarını yaptıktan bir süre sonra, stüdyomdaki şezlongda uyuyakaldım. Akşam yemeğini tamamen atlamıştım, bu yüzden birinin adımı çağırdığını duyup uyandığımda pencerelerin karardığını görünce, saatin çok erken mi yoksa çok geç mi olduğunu anlamam biraz zaman aldı.

Sonra, kollarını göğsünde kavuşturmuş, üzerimde duran sarışın figürü tanıdım.

"Aa, merhaba Shakespeare," dedim uykulu bir sesle, kendimi zorlayarak doğrulurken.

"Ona senin bunu yapamayacak kadar meşgul olduğunu söyleyeceğim," diyor ifadesiz bir ses tonuyla.

"Ne için çok meşgulsün?" diye soruyorum.

"Resim, Declan."

"Aman Tanrım... Evet, bunu unutmuşum."

"Bunu yapmayacağız," diyor soğuk bir şekilde. "Bir bahane uyduracağım."

Koltuktan kalkıp uzun, dağınık saçlarımı elimle düzelttim. "Neyden bahsediyorsun?" diye sordum. "Buradasın. Yapacağımı söyledim, o yüzden yapacağım."

Köşede bir kahve makinesi bulunduruyorum, böylece kendime bir kafeinli içecek hazırlarken Colin'in arkamda bir heykel gibi durduğunu hissediyorum.

"Oturun lütfen," diye seslendim omzumun üzerinden.

Dinlemiyor, bu ona hiç benzemiyor. Stüdyomda dolaşmaya başlarken onu şüpheyile göz ucuyla izliyorum. Köşedeki büyük sandığa yaklaştığını fark ettiğimde geriliyorum, onu açmaya kalkarsa üzerine atılmaya hazırım.

Stüdyom darmadağınık, yarısı hala kutularda ve paketlenmiş eski resimlerle dolu. Hatırladığım kadarıyla hep stüdyom oldu. Çocukluğumda hiç yatak odam olmasa da, çoğu zaman burada uyudum. Annemin, beni tozlu zeminde uyurken bulmaktan bıktığı için babamdan eski bir yatağı yukarı taşımasını istediğini hatırlıyorum. Şimdi burada olanla aynı değil, ama aynı yerde.

Oda inanılmaz derecede büyük, bu yüzden kanepeler, birkaç masa ve bir sürü kutu için yer var. Sanırım eskiden çocuk odası olarak tasarlanmıştı; ironik bir şekilde, şimdi çok olgunlaşmamış bir yetişkin adama ait.

Elektrikli su ısıtıcısını kaynatmak için ocağa koyduktan sonra, Colin'in etrafta dolandığı yere doğru onu takip ediyorum.

"Bu odayı hatırlıyorsun, değil mi?" diye soruyorum, onun doğru ilerlediği dolabı sertçe kapatarak.

Bir an bana dik dik baktıktan sonra, "Elbette," diye mırıldandı.

"Bu sefer kıyafetlerimizi çıkarmayacağız," diye şaka yapıyorum, bunun onu daha da kızdıracığını gayet iyi biliyorum.

Alaycı bir şekilde arkasını dönüp kapıya doğru yürüdü. "Bunu yapmayacağız, Declan."

"Tamam, tamam, sakin ol. Şaka yapıyordum Shelby. Sadece otur."

Kanepenin yanında durdu ve derin bir iç çekerek bana bakmak için geri döndü. Şaşırtıcı bir şekilde, bu sefer gerçekten dinledi. Şezlongda otururken duruşu kaskatı, yüzü ifadesiz ve korumacıydı. Bir zamanlar tanıdığım, dünyaya karşı büyük bir merak ve heyecan besleyen o canlı, nefes alan adama hiç benzemiyordu. Onu son gördüğümde beri bir şey bu merakını ve heyecanını söndürmüştü.

Su kaynadığında çaydanlığım bip sesi çıkarıyor ve ben de sessizce kahveyi hazırlamayı bitiriyorum. Ona bir fincan uzatıyorum ve o da kabul ediyor, ben de onun kahvesini, bir zamanlar içtiği gibi, sütlü ve bol şekerli olarak hazırlıyorum. Ona götürdüğümde, hatırladığım için duygulanmış gibi görünüyor.

Sonra ben de tuvalimi, yeni bir tuvalin beklediği şövalenin yanındaki masaya koydum. Şövale üzerinde çizim yapmaktan nefret ettiğim için bir kömür kalemi alıp tuvali bacaklarımın üzerine yasladım. Ardından gözlerimi ovuşturup Colin'in şezlongdaki pozisyonuna baktım.

"Arkanıza yaslanın," diyorum, ona birçok anıyı hatırlatan kendinden emin bir tonla.

Hiç de rahat görünmeden kanepenin arkasına doğru kaydı.

“Rahatla, Colin.” Denemeye çalıştığını anlıyorum ama fiziksel olarak yapamıyorum. Omuzları doğal olmayan bir şekilde düşüyor ve sırtı kamburlaşıyor.

"İsa'm, sen oyuncusun," diye takılıyorum.

“Evet, şey... bu farklı,” diyor, son derece rahatsız görünerek. Ve ilk defa, olaylara onun bakış açısından bakmaya çalışıyorum. Bu hafta güzel, sorunsuz bir düğün yapması gerekiyordu. Bunun yerine, bir zamanlar çok tutkulu bir sevişme yaşadığımız ve ardından yüzyılın kavgasını ettiğimiz eski en iyi arkadaşının tavan arasında. Bunların hiçbirisi onun için kolay olmamalı.

Bu yüzden biraz acımaya karar verdim ve sandalyemden kalktım. Yanına yürüdüm ve onu hafifçe dürterek koltuğa yaslanmasını sağladım. Sonra dirseğini yana doğru kaldırdım ve daha doğal bir pozisyonda oturana kadar bacağını biraz yukarı kaldırdım.

Alnındaki saçları nazikçe yana doğru ittiğimde, bana dik dik baktığını fark ettim. Başparmağım kömür izi bırakmıştı, bu yüzden onu hafifçe sildim. Sıcak bakışları yüzümde kaldı. Bu kadar yakinken, tıraş losyonunun ve onun tanıdık kokusunun aromasını içime çektim. Ağzım sulandı ve kalbim hızlandı.

Colin'e duyduğum çekimi her zaman tam olarak açıklayamadığım bir şeydi. Vücudu ve güzelliği beni her zaman ona çekmişti, ama kişiliği ve karakteri beni çok daha fazla cezbediyordu. Genç yaştan beri çekiminin cinsiyetle sınırlı olmadığını biliyordum, ama Colin söz konusu olduğunda, bu çok daha fazlasıydı.

Ona bu kadar yakın olmanın ve onu herkesten daha iyi tanımanın özü buydu. Olgunlaşmasını izlemek, onu yoldan çıkarmak, bana duyduğu güveni ve kalbimi onun kadar kimsenin bilemeyeceğini bilmesini hissetmek... İşte bunlar, ona duyduğum cinsel özlemi gerçekten ortaya çıkaran kısımlardı.

Ben ay olsaydım, o gelgitler olurdu—akıl almaz bir uyum içindeydik. İkimizin de anlamadığı şekillerde birbirimize bağlıydık. Beynimin kimyasını değiştirdi ve ondan sonra hiç kimse benim için onun kadar çekici olmayacaktı.

Duruşu şimdi çok daha iyi, ama ben yine de yanında kalıp, ona dokunabilmek için küçük ayarlamalar yapıyorum. Omzunu biraz geriye çektiğimde, elime yaslandığını hissediyorum ve bunun tamamen hayal ürünü olup olmadığını kısaca merak ediyorum.

"Mükemmel," diye fısıldadım doğrulup kendimi zorlayarak yerime geri oturmadan önce. Tuvali ve kömür kalemleri alıp kafamdaki kirli düşünceleri uzaklaştırdım. Onunla o yola geri dönemem, o yüzden unutmalıyım.

Çizime başlarken odada yoğun bir gerilim hissediliyor. Kavga etmemizi, bana bencil bir piç demesini ya da yedi yıl önce yaptığım yanlış hatırlatmasını bekliyorum ama olmuyor. Hatta bir süre sonra her şey gayet rahat bir hale geliyor.

Colin şezlonga iyice gömüldü ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadık. Farkına varmadan saat sabah ikiye geçmişti ve ben soğuk kahvemden bir yudum alırken o da başını kanepeye yasladı, ama gözlerini kapattı ve bir daha kahveyi eline almadı.

Onu uyandırmak yerine, tuvali ve kalemi masaya bıraktım ve uyuduğu yere doğru yürüdüm. Kanepenin ucundan bir battaniye alıp üzerine örttüm. Çok uzun süre orada durup ona baktım.

Aptalca bir şey ama kendimi onu özlememe izin veriyorum. Güzel günleri, hatta mükemmel günleri anımsıyorum. Gülümsemesini ve bunu ona ben yaptırdığımı bilmenin verdiği hissi hatırlıyorum.

En çok da Colin'i sevmeyi özlüyorum. Çünkü ona aşık olduğumda kalbim çalışıyordu. Tozlu, neredeyse bozuk, yıpranmış eski organım, Colin hayatımdayken gerçekten atıyordu.

Ve içten içe biliyorum ki, o her zaman bir arkadaştan daha fazlasıydı.

Yani, o benim sevgilim ya da erkek arkadaşımdı demek istemiyorum. Bundan çok daha fazlasıydı. Bizim aramızdaki şey ezeldi. Sahip olduğumuz şey, hayatın kendisinden bile daha buykt.

Kimin mahvettiğini unuttum. İyi giden bir şeye karıştığı için o muydu? Yoksa daha fazlasını veremediğim için ben miydim? Emin değilim. Ama şimdi burada olması, bir zamanlar her şeyin ne kadar mükemmel olduğunu acımasızca hatırlatması çok zalimce geliyor.

şimdi yalnız kalma fikrini lekeledi. Zihnimi birini sevmenin ne kadar harika olabileceğine dair anılarla doldurdu.

Böyle düşünmem dikkatsizliğimden kaynaklanıyor. Bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Bu yüzden iki seçeneğim var: yalnız yaşamak ya da geçmişte yaşamak.

Bunun zerine uzun lambayı kapatıp köşedeki yatağa doğru yürüyorum. Kalın battaniyeyi bacaklarımın üzerine çekerek yatağa uzanırken gözlerimi kapatıp ikinci seçeneği tercih ediyorum.

Ondokuzuncu Bölüm

Colin

On yıl önce

Los Angeles

"Perde kapanıyor!" diye fısıltıyla bağırان bir ses sahne arkasındaki karanlık koridorda yankılandı. Oyuncuların geri kalanıyla birlikte koşuyordum. Üçüncü perdede on beş dakika önce ölmüştüm, bu yüzden kurgusal dul eşim sahnede hıçkırarak ağlarken ve eminim ki seyircilerden de gözyaşı dökerken, ben de Declan'ı seyirciler arasında görebilir miyim diye sahne arkasından gözetliyordum.

Onu hiçbir zaman bulamadım.

Ama solo selamlama için sahneye çıktığım anda onu duydum. Seyircilerin ön sıralarında bir yerlerdeydi, o kadar yüksek sesle bağırıp çağırıyordu ki, bu gece ikinci kez sahnede neredeyse ölüyordum. Bu sefer utançtan.

Sahne ışıklarının arasından onu zar zor seçebiliyorum, ama nerede olduğunu tahmin ettiğim yere gözlerimi kısarak bakıyorum ve ona şaşkın bir ifadeyle bakıyorum. Bu onu durdurmuyor. Islık çalmaya ve bağırmaya devam ediyor.

Perde kapandıktan sonra, rol arkadaşlarım kahkaha atıp, çok coşkulu arkadaşım yüzünden benimle dalga geçtiler.

Maeve, kolunu belime dolayarak ve beni daha sıkı kucaklayarak, "Sevgilin olmayan kişi seni gördüğüne çok sevindi," diyor.

"Bu gece nasıl geçtiğini düşünüyorsun? Onun orada olduğunu bilmek çok tuhaftı," diyorum birlikte soyunma odasına gidip üzerimizi değiştirirken ve makyajımızı silerken.

"Şaka mı yapıyorsun? Muhteşemdin ve tüm Los Angeles'ı gözyaşlarına boğdun," dedi koluma vurarak.

"Teşekkürler," dedim zoraki bir gülümsemeyle. "Siz de öyleydiniz."

"Biliyorum," diye yanıtlıyor başını tuhaf bir şekilde yana eğerek.

Maeve, geçen sonbaharda Londra'da bir tiyatro oyununda tanıştığımızdan beri en iyi arkadaşlarımdan biri. Hemen kaynaştık. Beni Amerika'ya taşınmaya ikna etti ve annemin ne kadar baskıcı olduğunu düşünürsek, beni ikna etmek zor olmadı. Onun dairesinde yaşıyorum ve buraya taşındıktan hemen sonra, tek başıma, oyunda bir rol kaptım.

O beni menajeriyle tanıştırıyor ve neredeyse her boş günümüzde birlikte seçmelere gidiyoruz. Sanki hayatım nihayet başlıyor gibi hissediyorum.

Maeve, yüzündeki kalın sahne makyajını beyaz bir bezle silerken, "Sevgilin olmayan kişiyle büyük planların neler?" diye soruyor.

"Sahilde bir yer kiraladım ve sanırım tüm haftayı onunla birlikte denizde, sarhoş olarak geçirmek istiyorum," diyorum.

"Hımm," diye yanıtladı alaycı bir gülümsemeyle.

Maeve'e Declan hakkında her şeyi anlattım; havuzdaki oral seks olayından tutun da geçen yıl Dublin'de olanlara kadar. Onun buraya gelip beni ziyaret etmesini ve sonunda ilişkimizi bir üst seviyeye taşımayı umduğumu ne kadar çok beklediğimi biliyor. Maeve'e utanmadan veya mahcup olmadan içimi dökabiliyorum. Başka herhangi birine, yirmi dört

yaşında hala bakire olduğumu ve yılda sadece bir kez gördüğüm, hatta erkek arkadaşım bile olmayan birini beklediğimi itiraf etmekten utanırım.

Maeve bunun romantik olduğunu ve hiç de acınası olmadığını düşünüyor.

Hepimiz temizlendikten sonra sahne kapısından dışarı çıktık. Bir sürü hayran bekliyordu ve etrafımızdakilere el sallarken flaşlar patladı. Birkaç oyun kitabı imzaladık ve birkaç selfie çektik, derken elinde son derece büyük bir çiçek buketi tutan esmer adamı fark ettim.

Maeve, Uber'ine binmeden önce minnet dolu küçük bir ses çıkarıyor. Kapı kapanmadan önce "İyi eğlenceler," diye sesleniyor.

Çiçekleri Declan'dan alırken, "Vay canına," dedim. "Teşekkür ederim."

"İnanılmazdın!" diye gürlüyor, kalın İskoç aksanı son altı aydır Amerika'da yaşadığımdan beri çok daha kalın ve belirgin geliyor. Sadece sesini duymak bile beni anında nostaljik ve mutlu hissettiriyor.

O da çok iyi görünüyor. Biraz garip duruyor ama iyi. Dağınık kahverengi saçları ve hafif bol kıyafetleriyle, onu tam hatırladığım gibi. Ama son on bir aydır onu özlemek, varlığını şimdi daha da parlak kılıyor. O benim için artık eskisinden daha çok Declan.

Çiçeklerin sallanmasına izin verdim ve onu sıkıca kucakladım, gerekenden daha uzun süre öylece kaldım.

"Tanrım, seni çok özledim," diye fısıldadım boynuna ve onun tutuşunu daha da sıkılaştırdığını hissettim.

"Ben de seni özledim," diye mırıldandı.

Onun gideceği günü şimdiden korkuyla bekliyorum.

"Geldiğinize çok sevindim," diyorum garip bir şekilde duygusallaşarak.

Ensemden yakalayıp beni kendine doğru çekti, alınlarımız birbirine değene kadar. "Bunu dünyada hiçbir şeye değişmem, Shakespeare."

Boğazımda biriken yakıcı duyguyu yutmak zorunda kaldım, o beni bıraktığı anda gözyaşlarımı hızla sildim.

"Hadi gidip sarhoş olalım," diyorum gülümseyerek, bu da onu heyecanla alkışlamaya itiyor.

"İşte tam da bundan bahsediyorum!"

* * *

Declan ve ben bu gece barlara gitmek yerine kiraladığım yerde içmeye karar verdik. Plajın hemen üzerinde bir apartman dairesiydi, bu yüzden bira ve bir şişe viski alıp kumsala indik ve ayaklarımız suda sarhoş olduk.

Üzerinde sadece dar siyah bir şort var ve ben onun karın kaslarına ve göğsüne bakmaktan kendimi alamıyorum. Declan'ın her zaman fit bir vücudu vardı, ama yirmili yaşları ona çok iyi geldi. Ben ise zaten pek de etkileyici olmayan fiziğimi korumak için spor salonunda çok çalışmam ve sıkı bir diyet uygulamam gerektiğini hissediyorum.

Sırtüstü uzanıp yıldızlara bakarken, "LA'de yaşadığına inanamıyorum," diyor.

Bu akşam plaj sakin, sadece biz varız ve kıyıdaki evlerden kayalıklar ve bitkilerden oluşan iskele sayesinde çoğunlukla gizlenmiş durumdayız.

Huzursuz hissediyorum. Beklemekten yorulmuşum. Aramızdaki durumun ilerleyip ilerlemeyeceğini bu hafta öğrenmek istiyorum. Hala Declan'ın ilk sevgilim olmasını istiyorum, ama eğer o bunu istemiyorsa, bunu şimdi bilmem gerekiyor. Sonsuza kadar bakire kalamam.

"Beni ziyarete geldiğine inanamıyorum," diyerek çıplak omzuna hafifçe vurduğum.

"Ne? Bunu özleyeceğimi mi sandın?" diye karşılık veriyor. "Shakespeare, bu dünyada gitebileceğin hiçbir yer yok ki ben gelmeyeyim."

O bunu söyledikten sonra her şey sessizleşiyor. Ben kumları eşeliyorum, boşluğu dolduran tek şey dalgaların çarpması. Dürüst olmak gerekirse, böyle şeyler söylerken gerçekten ne demek istediğini merak ediyorum.

Birkaç gergin anın ardından bana döndü. "Sen benim en iyi arkadaşısın ve sana bir söz verdim. Birlikte bir söz verdik."

"Daha önce hiç kimse bana verdiği sözü tutmadı," diye mırıldanıyorum sessizce. Söylemesi kırılğan bir şey bu, ama bu Declan. Onunla ilgili endişelenmeme gerek yok. Söylediğim hiçbir şey, diğerleriyle olduğu gibi riskli değil.

"Evet, ben de bilmiyorum," diye mırıldandı kendi kendine.

Ortam tekrar sessizleşiyor ve kendimi derimden çıkacak gibi hissediyorum. Tam bir şey söylemek üzereyken ya da aramızda garip bir şekilde asılı duran bu konuyu açmak üzereyken, o ilk önce başlıyor.

"Peki, Amerikalı bir erkek arkadaşın oldu mu?"

Başımı hızla onun yönüne çevirdim. "Hayır," diye patladım. "Benim erkek arkadaşım yok."

"Hadi ama," diyor. "Burada etrafında bir sürü yakışıklı adam olmalı."

Alaycı bir şekilde, "Ben öyle düşünmüyorum," dedim.

"Hiçbir şey mi?" diye soruyor.

Dudaklarımı ısırarak bakışlarımı kaçırdım. Göz temasından kaçınırken, bakışları beni delip geçiyordu.

"Yüzünden anlıyorum!" diye bağırdı kahkahayla. "Kimdi o?"

Omuz silkerek kayıtsızca şöyle dedim: "Birkaç kez birlikte oldum. Hepsi bu."

"İlişkiye mi girdin?" diye soruyor, Amerikan argo kelimelerimle dalga geçerek. "Ne tür bir ilişki?"

Ona doğru döndüm ve gülümsememi bastırmaya çalıştım. "Yılbaşı partisinde el ile cinsel ilişkiye girdim."

"Shelby!" diye bağılıyor sırtarak. "Sürtük!"

"Hayır, değilim!" diye itiraz ediyorum.

"Başka ne?"

Rahat görünmeye çalışarak ekliyorum: "Ve alçıdaki bir adamla karşılıklı oral seks yaptım. Hiçbir şey olmadı."

"Hiçbir şey gibi görünmüyor," diye yanıtlıyor.

Kahkahası gerginleşiyor ve gülümsemesi solmaya başlıyor. Ya da belki de yanlış görüyorum.

Ben de ekliyorum: "Ama hepsi bu. O kadar da iyi değillerdi ve ben hala geleneksel anlamda bakireyim."

Dalgaların sesi sessizliği doldurmaya devam ederken Declan bir bira daha açıp uzun uzun yudumladı. Düşünceli görünüyordu, daha önce de gördüğüm bir ifade. Acaba o diğer adamlarla beni mi düşünüyor? Acaba kıskanıyor mu? Buna hayalperestlik deyin.

Sonra, sanki hiç beklenmedik bir anda, "İrlanda'daki o geceyi hatırlıyor musun?" diye soruyor.

Sanırım yatağıma girip penisimi emdiği gecedен bahsediyor ve dürüst olmak gerekirse, bunu gündeme getirmesine şaşırdım. Konuşmayı başlatanın ben olacağımı sanıyordum. "Evet, elbette."

"Beğendin mi?" diye soruyor. "Ben..."

"Şey... evet," diye kekeledim şaşkınlıkla.

"Shelby, senin penisini emmekten bahsetmiyorum. Tabii ki bundan hoşlandın," diyor gözlerini devirerek. "Hayır, demek istediğim seni 'benim' diye çağırdığımda ne oldu? Sana bana ait bir şeymiş gibi davrandım. Bundan... hoşlandın mı?" Konuşurken bana bakmıyor. Elinde bir bira ile sadece okyanusa bakıyor. Onun malı olma ihtimalinin akla gelmesi bile penisimi şortumun içinde seğirtiyor.

"Öyle mi?" diye soruyorum.

Sonunda bana doğru baktı. Gözlerimin içine bakarak, "Evet," diye yanıtladı.

Damarlarımda kan akışını neredeyse hissedebiliyorum. Kendimi yutkunmaya zorladıktan sonra sorusuna cevap veriyorum: "Ben de öyle. Çok beğendim."

"Bu ne demek lan?" diye soruyor, sanki birbirimizle keşfettiğimiz derinlere kök salmış bir sapkınlığı anlamaya çalışmak yerine, sıradan ve basit bir şeyi çözmeye çalışıyormuşuz gibi.

"Sanırım bu şu anlama geliyor..." Sesim titriyor. "Bana ne söylersen onu yapacağım anlamına geliyor."

"Herhangi bir şey?"

Omuz silkerek, "Makul sınırlar içinde. Gerçekten istemediğim durumlar hariç." dedim.

"Ve bunu mu istiyorsunuz?" diye soruyor.

Kemiklerime kadar titriyorum, heyecan ve beklentinin titremesi tenimin altında. Daha önce hiç böyle konuşmamıştık. Uzun zamandır seks konularını birlikte geçiştirmiş, sanki karşılıklı iyilik alışverişiymiş gibi ele almıştık. Sanki arkadaşların yaptığı normal bir şeymiş gibi.

Ama şimdi... daha derin bir şeyden bahsediyoruz. Bu kadar rahat bir şekilde konuşulamayacak kadar erotik bir şeyden. Bu yola girersek, geri dönüş yok.

"Evet," diye yanıtlıyorum, hiç düşünmeden.

Bir an duraksıyor; sonra bira şişesini kuma saplıyor ve ayağa kalkmak için hareket ediyor. "Kalk ayağa," diyor kararlı bir şekilde ve ben de itaat etmeye hevesle hızla kalkıyorum. Onunla burun buruna geldiğimde, bir süre hiçbir şey yapmıyor. Sanki beni takdir ediyormuş gibi bana bakıyor. Gözleri yüzümü, boynumu ve göğsümü tarıyor.

Onu memnun etme, onun istediği kişi olma, onun ihtiyacı olan kişi olma konusunda içimde her şeyi tüketen bir arzu var.

Parmaklarını göğsüme koyduğunda, şaşkınlıktan neredeyse nefesim kesiliyor. Ve o yavaşça göğüs kasımı, köprücük kemiğimi ve omzumu okşayıp koluma doğru inerken kıpırdamıyorum. Dokunuşunun ardından tüylerim diken diken oluyor.

"Seni başka erkeklerle düşünmekten hoşlanmıyorum," diyor sessizce, göğsüme bakarken.

"Neden?"

"Çünkü senin benim olduğunu hissediyorum. Ve sana iyi davranıp davranmadıklarını, sana zarar verip vermediklerini veya senden faydalanıp faydalanmadıklarını bilmiyorum."

Nefes alamıyormuş gibi hissediyorum. Bu an çok hassas. Tek bir yanlış hareket onu milyon parçaya ayırabilir.

"Ben de sanki seninmişim gibi hissediyorum," diye fısıldıyorum.

Bakışları yüzüme kalktı ve gergin sessizlik içinde o kadar uzun süre birbirimize baktık ki, ne hakkında konuştuğumuzu bile unuttum.

Sonra, hiç beklemediğim bir anda, kolumu kaldırıp omzunu karnıma bastırarak beni yerden kaldırdı, omuzlarında sallanır halde kaldım.

"Declan!" diye bağırarak bedenine sıkıca sarıldım. Ondan biraz daha zayıf olabilirim ama boyum ve kilom neredeyse onun kadar. Yine de, sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni sıkıca tuttu.

Gülerek beni suya doğru taşıyor. Omuzlarında ben varken devrilmesini bekliyorum ama dalgaların beline kadar yükseldiği yere kadar ulaşmayı başarıyor.

İkimiz birden suya yuvarlanırken su soğuktu, çığlıklar ve kahkahalar birbirine karışıyordu. Tam sudan çıkarken gelgit yükseldi ve tekrar üzerime vurdu.

Declan'ın elleri belimi kavradı ve ikimiz birlikte sudan kalkarken beni kendine doğru çekti.

"Seni pislik!" diye bağırdım, yüzüme tuzlu sular dökülürken. Declan o kadar çok gülüyordu ki, bulaşıcıydı, bu yüzden ben de gülmeye başladım. Islak saçlarını yüzünden çekmek için başını geriye attı. Ve her dalga geldiğinde üzerimizden geçmeyecek şekilde birbirimize dokunabileceğimiz bir yerde durduk.

"Elimde değildi," diyor.

Elleri hâlâ belimde, oysa artık kendi başıma rahatça ayakta durabiliyorum. Sadece beni tutmak için tutuyor. Tereddütünü hissedebiliyorum. Şimdi nasıl devam edeceğini bilmiyor, dürüst olmak gerekirse ben de bilmiyorum. Bana dokunuyor, sanki beni istiyormuş gibi, ama bir sonraki hamlenin ne olacağından emin değil. Birbirleriyle yakınlaşmak isteyen en iyi arkadaşlar için bir kural kitabı yok.

"Sana ne oldu?" diye sordum, ellerimi omuzlarına koyarak.

"Ciddi konuşmalardan hoşlanmıyorum. Üzgünüm," diye yanıtladı gülümseyerek. Gökyüzündeki tek ışık aydan geliyor ve o kadar karanlık ki, Declan'ın yüzünü, benimkinden sadece birkaç santim ötede, zar zor seçebiliyorum.

"O kadar ciddi bir şey değildi," diyorum. "Şimdi ise donuyorum resmen!"

"Buraya gel," diye karşılık verdi ve beni kendine doğru çekti. Bedenlerimiz birbirine yapıştı, dudaklarımız sadece birkaç santim uzaklıktaydı.

Elini sırtımdan aşağı, kalçamın üzerinden kaydırıyor, ardında ürpertiler bırakarak, sonunda bacaklarımdan birini kaldırıyor. Küçük bir nefes kesiği çıkarıyorum ama kendimi tutmuyorum. Kollarımı omuzlarına yaslayıp bacaklarımı beline doluyorum ve o da beni olabildiğince sıkıca kucaklıyor.

Eğer beni ısıtmaya çalışıyorsa, işe yaradı. Artık üşümüyorum. Aksine, yanıyorum resmen.

"Hadi bakalım," diye mırıldandı alçak sesle, bakışları dudaklarıma inerken. "Yap şunu."

"Neyi?" diye fısıldadım.

"Öp beni, Shelby."

Anlaşılan, en sevdiğim şey ona itaat etmek. Tereddüt etmeden parmaklarım ıslak saçlarının arasına kayarken, dudaklarını onunkine yaklaştırıp onu açlıkla öpüyorum. Dudaklarını hafifçe ısırıp dilimi onunkine sürtüyorum, aramızdaki tuzlu suyun tadını alıyorum. Bu gece içimde hiçbir kısıtlama yok. Onu istiyorum ve her şeyi istiyorum.

Yirmiinci Bölüm

Colin

Declan ve ben birkaç saniye öpüştükten sonra ikimizin de daha fazlasını istediği anlaşıldı. Beni beceriksizce sığ suya taşıdı ve kıyıya doğru ilerlerken ayaklarımı yere indirmek zorunda kaldım. Ama dudakları asla benimkilerden ayrılmadı.

Dalgalar bize çarptığında da, kuma düştüğümde de değil. O sadece ıslak kıyıda bedenini benimkinin üzerine seriyor ve mutluluktan ölecekmişim gibi hissedene kadar beni öpmeye devam ediyor.

Bacaklarım aralandı ve o aralarına yerleşti. Islak şortlarımız, ikimizin de bunu ne kadar çok istediğini gizleyemedi. Penisi, benimkine şiddetle bastırdıkça çelik gibi sertleşti.

"Declan," diye inliyorum, o da bana sürtünürken.

"Ne?" diye karşılık verdi, ağzını boğazıma doğru indirirken.

"Lütfen..." Geri kalan kelimeleri bir türlü söyleyemedim. Son anda vazgeçtim.

"Benim muhtaç oğlum ne istiyor?" diye soruyor, ardından boynumu sertçe emiyor. Gözlerim geriye doğru kayıyor, kendimi kontrol etmeye çalışıyorum.

“Seni istiyorum...” diye mırıldanıyorum.

"Colin, benden ne istiyorsun? Kelimeleri kullan ve ne istediğini söyle."

Adımın kullanılması ve ses tonu tüylerimi diken diken etti. Hayatımda hiç bu kadar arzu duymamıştım. Peki neden söyleyemiyorum ki?

“Senden şunu istiyorum...”

"Söyle bakalım bebeğim," diye mırıldanıyor. "Söylediğini duymak istiyorum."

"Seninle sevişmek istiyorum."

"İşte benim oğlum," diye hırılıyor tenime doğru. O bana sürtünürken, beni tanımadığım bir şeye dönüştürürken, inleyen, sızlanan, nefes nefese kalmış bir haldeyim. Bu noktada, neredeyse insan değilim. Sadece şehvet ve arzu var içimde.

"Tanrım, seni o kadar çok becermek istiyorum ki," diye mırıldanıyor ağzı göğsümün üzerinde aşağı doğru hareket ederken. Dişleri meme ucumu kavradığında, daha önce hiç duymadığım bir ses çıkarıyorum. Bu, yalnızca şu an beni hayatta tutan uyarılmanın beslediği şehvetli, hırıltılı bir ses.

Islak kumun üzerinde çaresizce yatıyorum, o da meme ucumun sıkı tomurcuğunu emiyor ve ısıyor. Bu noktada o kadar çok zevk sıvısı akıttım ki, sanırım çoktan boşalmış bile olabilirim.

"Önce seni boşaltmak istiyorum," diye mırıldanıyor tenime. "Tam burada, uslu bir çocuk olmanı ve benim için boşalmanı istiyorum."

“Declan,” diye yalvarıyorum, muhtaç bir sesle. Her şey çok fazla. Sırtım geriliyor, vücudum kasılıyor. Bu noktada beni boşaltmak için çok fazla şeye gerek yok. Ve boşalmayı ne kadar istesem de, bu işkence dolu coşkunun bitmesini istemiyorum. Bu, şimdiye kadar hissettiğim en harika şey ve henüz seks aşamasına bile gelmedik.

Ama eğer Declan'la özgür olmak böyle bir şeyse, daha fazlasını istiyorum. Ve sonsuza dek istiyorum.

Hassas tomurcuğu emmeye devam ederken eli şortumun içine uzanıp penisimi kavradı. Parmağını kapüşonun altına sokup hassas başı okşadı ve ben dişlerimin arasından nefesimi tuttum.

"Kahretsin!" diye bağırdım, soğuk ve ıslak zeminde kıvranırken.

Çaresiz ve istekliydi, şortumu zar zor indirdi ve hızla eğilerek beni ağzına aldı. Sert ve şiddetli bir şekilde emdi, beni hızlı ve yoğun bir orgazma doğru sürükledi. Penisime ağzıyla birkaç kez bastırması yetti, sonunda ona teslim olmak zorunda kaldım.

"Aman Tanrım, boşalıyorum!" diye çığlık attım. Zirveye ulaştığımda kendi bedenimin kontrolünü tamamen kaybettim. Zevk dalgaları şiddetli bir şekilde vücudumu sararken titreyip sarsılıyordum.

Nihayet coşkudan kendime geldiğimde, vücudum sanki yeniden hayata dönüyormuş gibi karıncalanıyor. Declan beni ayağa kaldırmadan önce kendime gelme fırsatım bile olmadı. Sonra beni eve doğru sürüklemeye başladı, her birkaç saniyede bir durup beni öptü. Dilinde kendi tadımı hissettim ve bu beni hiç beklemediğim kadar çok tahrik etti.

Bir ara elimi yakalayıp sertleşmiş penisinin üzerine bastırdı ve ben de onun zevk çığlıklarını duymak için can atarak elini hevesle sıktım. şortunun üzerinden okşarken ağzıma inledi.

Eve vardığımızda sırtım kumla kaplıydı. Ama o an umurumda bile değildi. Süręülü cam kapıyı hızla açtı ve beni içeri çekti. Birbirimize penelerimizi geçirerek, bu arzu tsunamisinin üzerinde ilerliyorduk.

Mutfağa vardığımızda dudaklarımın arasından "antam," diye mırıldandı. Sonra, yerde duran spor çantasını karıştırmak için öpüşmemizi bir anlığına bıraktı. Geri döndüğünde elinde bir paket prezervatif ve şeffaf bir şişe kayganlaştırıcı vardı.

Onları görünce kalbim alev alev yanıyor. Bunu planlamıştı. Bu oluyor. Sonunda bu oluyor ve bunu planlamıştı. Beklentinin verdiği heyecanla tüylerim diken diken oluyor.

Mutfakta duruyorum; oturma odasındaki tek lambanın loş ışığı, bana yaklaşıırken yüzünü aydınlatmaya yetiyor. Göz bebekleri kocaman açılmış ve yüzü bana hiç bu kadar seksi görünmemişti.

Eli boğazıma gidiyor ve ben de başımı geriye doğru eğerek ona daha fazla erişim imkanı veriyorum. Ona benden daha fazlasını veriyorum.

"Önümde diz çök," diye emretti ve ben hiç tereddüt etmeden diz çöktüm. "Şimdi ağzını aç."

Onun dediğini aynen yapıyorum. Emirleri yerine getirmek hiç bu kadar iyi hissettirmemişti.

Declan boğazımı bıraktı ve şortunu ayak bileklerine kadar indirdi. Sonra penisini tuttu ve ıslak bir şaplakla başını dilime vurdu.

Dudaklarımın arasında penisiyle bana bakarken çok tahrik olmuş görünüyor. Beni kirletmek, kullanmak, mahvetmek istiyor gibi. Tanrım, ben de aynısını istiyorum. Şu anda ne isterse yapabilir.

"Ağzında benim penisimle çok iyi görünüyorsun. Çok güzel bir oğlan. Çok güzel bir küçük sürtük," diye mırıldanıyor dudaklarını yalayarak. "Kalk ayağa, Colin."

Dediğini hızla yaptım, kalçam mutfak tezgahına çarpana kadar geri çekildim. Sonra, şaşırtıcı bir şekilde, önümde diz çöktü, yavaşça şortumu aşağı çekti ve bunu yaparken karnımı öperek ilerledi. Dudaklarım aralandı ve penisim tekrar sertleşerek zonkladı.

Pantolonum yere düştüğünde, Declan kalçama dokundu. "Tezgaha çık."

Hızla üzerine tırmandım ve o da dizlerimin arasına yerleşip beni tekrar tutkuyla öptü. Ellerim vücudunda dolaştı, artık özgürce hissedebildiğim için onu hissetmeye can atıyordum. Omuzlarının ve göğsünün kıvrımları ve çıkıntıları...

Ona dokunurken, tezgahın üzerindeki kayganlaştırıcı şişesine uzandı ve şişenin kapandığını duydum. İçimde bir gerilim hissettim.

Ya bunu yapamazsam? Ya canım acırsa ya da hiç hoşuma gitmezse?

Declan, yüzümdeki endişeyi okuyormuş gibi gözlerimin içine bakarken dudaklarımı nazıkçe öptü. "Bana güvenebilirsin," diye fısıldadı.

O geri çekilirken, ben de bacaklarımı daha da açarak kendimi tezgâhın kenarına doğru kaydurdum. Bir kolunu bacağımın altına doladı ve beni ona doğru açık tuttu; tam o sırada parmağının kaygan ucunu kalçamın sıkı kenarında hissettim.

Anında tekrar gerildim.

Köprücük kemiğimi öpüyor.

"İçeri girmeme izin ver, bebeğim."

Onun yatıştırıcı sözleri beni sarıp sarmalıyor ve içimde bir şey gevşerken derin bir nefes alıyorum. Parmağı girişi masajlamaya devam ediyor, ancak içeri girmek için baskı uyguladığında gözlerimiz kenetleniyor ve ben sadece ona odaklanıyorum.

Bu Declan. Güvenebileceğim tek kişi. Kendime en yakın kişi. O benim, ben de oyum ve artık aramızda hiçbir şey yok.

Parmakları kas halkasının arasından kayıp geçtiği anda nefesim kesildi. Sanki bir anda hem hiçbir şey hem de her şey oldu. İçimdeydi ve bu, penisinin kalınlığıyla kıyaslandığında hiçbir şey olmasa da, bu küçük an muazzam bir öneme sahipti.

"İşte bu kadar," diye fısıldıyor. "İyi misin?" diye soruyor.

Sessizce başımı salladım.

Böylece parmağını içeri ve dışarı doğru hareket ettirmeye başlıyor, hareket ettikçe beni açıyor. Ve oradan itibaren, sanki bedenim bana değil, ona kulak veriyor gibi. Çok geçmeden ikinci parmağını, sonra da üçüncü parmağını içeri sokmayı başarıyor. Parmaklarını kıvrıyor ve içimde var olduğunu bilmediğim yerleri buluyor. Beni havai fişekler gibi hislerle tahrik ediyor ve daha fazlasını keşfetmek istememe neden oluyor.

Elinin her itişinde inliyor ve bedenime sahip olmasının verdiği hisle o kadar büyülenmiş durumdayım ki tek bir ses bile çıkaramıyorum. Penisimin ağzından yine zevk suyu akıyor ve bu beni kirli, seksi ve tamamen ona ait hissettiriyor.

"Benim için hazır mısın?" diye soruyor boğuk bir sesle. "Artık daha fazla bekleyemem."

"Hazırım," diye inledim.

Declan hızla elini bacaklarımın arasından çekip prezervatiflere uzandı. O prezervatifi penisinin üzerine geçirirken ben de dudaklarını ve çenesini öptüm. Bunun hiç bitmesini istemiyorum, daha başlamadı bile.

Prezervatifi taktıktan sonra üzerine bolca kayganlaştırıcı sürüyor ve işi sağlama almak için biraz daha bana sürüyor. Sonra beni daha da ileriye çekiyor, neredeyse kenardan sarkıyorum. Penisimi elimle karnıma bastırıyorum ama ne kadar cazip olsa da okşamıyorum.

Gözleri aşağıya doğru kaymış, kendisini benim deliğimle hizalarken izliyor. Her nefesimde çırpınıyor, ona sanki benim çapamış gibi bakıyorum, derken penisinin sıcak ve küt başının anüsümün kenarına bastığını hissediyorum.

Bir an bana bastırdı ve neredeyse panikledim, işe yaramayacağından, sığmayacağından ve her şeyin boşuna olacağından korktum. Sonra kas halkasının arasından sıyrıldı ve ben de bütün gece çıkardığım en yüksek, en hırıltılı sesi çıkardım.

Declan'ın bakışları, yavaşça içime doğru ilerlerken gözlerimi delip geçiyor. Onu her yerimde hissediyorum. Bu kadar dolu olma hissi yabancı ve yeni. Beni dolduruyor, böylece ben kendimden çok o oluyorum. Acı verici ve bunaltıcı ama aynı zamanda inanılmaz ve tüketici. Acının sızısı, daha fazlasına duyulan ihtiyaç tarafından bastırılıyor.

Başını aşağıya eğip kalçamın penisini yutmasını izliyor ve yüzündeki coşku bana yetiyor. Bedenim ona zevk veriyor.

Kalçalarını bana değdirdiğini hissettiğimde, gidebileceği en ileri noktaya ulaştığını anlıyorum ve rahat bir nefes alıyorum. Gerçekten içimde. Bu gerçekten oluyor.

"İyi misin?" diye fısıldıyor.

Başımı coşkuyla salladım. "Evet, iyiyim."

"Acıyor mu?"

"Evet," diye yanıtlıyorum.

Cevabım üzerine yüzünü buruşturdu, ben de kalçasından tutup onu yerinde tuttum. "Ama bu iyi bir acı."

Tamamen içine girmişken beni kendine doğru çekiyor ve dudaklarımı şefkatli bir tutkuyla öpüyor.

Öpüşme bittiğinde, "Hoş geliyor mu?" diye soruyorum.

Declan gözlerini sıkıca kapatıp alnını omzuma yasladı. "İnanılmaz," dedi inleyerek.

Parmaklarım saçlarına dalmış, onu daha da sıkıca kucaklarken yüzümde bir gülümseme beliriyor ve bu anı sonsuza dek koruyabilmeyi diliyorum.

"Artık hareket edebilir miyim?" diye fısıldıyor.

Başımı salladım. "Evet."

Yavaşça uzaklaşırken, kolunu tekrar bacağımın altına geçiriyor. Sonra sonuna kadar çekiyor ve yavaşça geri içeri giriyor. Hareket ederken yüzünde acı dolu bir ifade var. Sonra, kendini tutamıyormuş gibi hızlanmaya başlıyor.

Ne kadar hızlı hareket ederse, o kadar iyi hissediyorum. Tüm vücudum zonklamaya başlıyor ve Declan yumruğunu penisime geçirdiğinde, zevkten bir inilti çıkarıyorum.

"Kahretsin, çok iyi hissettiriyorsun," diye mırıldanıyor. "Shakespeare, kışın sikimi boğuyor. Bundan sonra bir daha asla başka kimseyle sevişemeyeceğim."

"Seninim, unutma? Bu kış senin," diyorum nefes nefese.

"Evet, öyle," diye yanıtlıyor ve bana daha sert bir şekilde çarpıyor. "Tamamen benim."

Hızını artırdıkça, bu tutkunun akıntısına kapılıyorum. Sonra beni geriye doğru itiyor, dirseklerimin üzerine yaslanıyorum. Ve itişlerinin yönünde ufak bir değişikliklerle, Declan içimde beni tekrar inlemeye iten bir noktaya dokunuyor.

Granit tezgahın üzerine erirken "Aman Tanrım," diye inledim. O, penisimi itişlerinin ritmine göre okşuyordu ve ne kadar hızlı hareket ederse, zevkim o kadar yoğunlaşıyordu.

"Artık dayanamıyorum!" diye bağırdım. "Kahretsin, Declan. Ben..."

Cümlemi asla tamamlayamıyorum. Orgazmım bir fırtına gibi geliyor, kelimeleri göğsümden çekip alıyor. Kendi menimin sıcak, ıslak damlaları göğsüme düşüyor.

Declan, boşalmanın etkisiyle adeta kükredi. İçimde durmadan önce iki kez daha sertçe ileri geri hareket etti. Boşalırken penisinin kasıldığını ve seğirdiğini hissettim.

Sonra ikimiz de işe yaramaz birer et yığını olduk. O üzerime yığıldı, ben de tezgahın üzerinde ölü gibi yattım. Yanaklarım Declan'ın onları tezgaha bastırmasından acıyordu ama bu noktaya kadar hiçbir şey hissetmemiştim. Bacaklarım ağrıyor. Vücudum okyanus suyu ve kumdan dolayı soğuk ve yapış yapış.

Ama bunların hiçbiri önemli değil. Çünkü istediğim her şeye kavuştum. Artık bakire değilim. En yakın arkadaşım ve muhtemelen hayatımın aşkıyla birlikte oldum.

Artık hiçbir şey bana zarar veremez.

Yirmi Birinci Bölüm

Colin

"Kıpırdama," diye mırıldandı şövalenin arkasından.

"Daha ne kadar süreceksin? Bu çok sıkıcı," diye homurdanıyordum koltuktan.

"Shakespeare, daha iyi bir yerde olman gerekmiyor mu?"

"Üç saattir burada yatıyorum Declan. Bir fotoğraf kullanamaz mısın?" diye soruyorum.

"Fotoğraf gerçekle aynı değil," diye yanıtlıyor. "Fotoğrafta ışık ve açılar aynı görünmüyor. Neredeyse bitirdim. Sadece sabırlı olun."

Resim sehпасına kömürle hararetle karalama yaparken kaşları çatılıyor. Declan'ın dilinin ağzından dışarı çıktığını fark edince dudaklarımın kenarı hafifçe kıvrılıyor. Gerçekten konsantre olduğunda hep böyle yapar.

Sonra gözleri bana kaydı ve ben de hemen gülümsememi gizledim.

"Ne?" diye sordu beni yakalayarak.

"Hiçbir şey," diye yanıtlıyorum, yüz ifademi nötr tutmaya çalışarak.

Declan'la fiziksel olarak birlikte çok şey yapmış olsak da, ona resim yaparken ne kadar tatlı olduğunu söyleyebilecek kadar romantik bir noktada değiliz. Dağınık kahverengi saçları alnına dökülüyor, acilen kesime ihtiyacı

var. Çalışırken uzun kirpikleri titriyor, tuval üzerine çizim yaparken gözlerini ağır ağır kırıyor. Konsantre oluşu altında ve gözlerinin arasında kırışıklıklar oluşturuyor, bu da onu çok yakışıklı ve sevimli kılıyor.

Bu hafta çok hızlı geçti, bu yüzden sürekli bir mutluluk ve korku hali içindeyim. İlk gece seviştiğimizden beri birbirimizden ellerimizi çekemiyoruz. Tiyatroda olmadığım zamanlarda ya da sahilde olmadığımız zamanlarda, bir şekilde birbirimizi tatmin ediyoruz.

Kendimi asla cinsel bir insan olarak görmemiştim, ama Declan'la birlikte, nelerden hoşlandığım konusunda çok şey öğreniyormuş gibi hissediyorum. Seks inanılmaz. Ama bundan çok daha fazlası. Bana karşı tavrı, bana hükmetmesi, bana hissettirdiği o harika hisler... Başka hiç kimseyle yaşayacağım seksin bununla kıyaslanabileceğini hayal bile edemiyorum.

Ondan hafif bir tereddüt seziyorum. Fiziksel olarak değil. Bana dokunmaktan korkmuyor. Bu hafta her sabah, dudaklarının bir yerime değdiğini hissederek uyandım. Sevgi dolu ve şefkatli, nefesimi kesen şeyler söylüyor.

Ama ben henüz Declan'ın sevgilisi değilim. Ve asla da onun erkek arkadaşı olmayacağım.

O beni en iyi arkadaşı olarak seviyor. Ve bunun sonsuza kadar böyle devam edebileceğinden korkuyorum.

Tuval üzerindeki kömürün sesi bir anlığına sustu ve ben de sandalyede oturan, yüzünde alaycı bir gülümsemeyle beni hayranlıkla izleyen adama baktım.

"Ne?" diye soruyorum.

"Biraz ara vermeyi düşünüyorum," diyor dudaklarını ısırmadan önce. Gözleri yüzümde değil, bacaklarımın arasındaki noktaya kilitlenmiş durumda. Onun için kanepede çıplak bir şekilde uzanmışım. Aslında, bu sabah seviştikten sonra hiç giyinmedim. Bütün gün üzerimde tek bir kıyafet bile yoktu.

"Yine mi ara?" diye sordum alaycı bir gülümsemeyle.

"Yani... başka planların varsa sikini emmek zorunda değilim," diyor ve dört ayak üzerine çökerek yerde sürünerek bana doğru geliyor.

"Elbette," diye yanıtlıyorum. "Hiçbir planım yok."

"Güzel," diye mırıldandı kanepeye doğru yaklaşırken. Dudakları sağ ayağımın üstünden başlayıp yavaşça yukarı, bacağım boyunca ve dizimin üzerinden geçti. "Dürüst olabilir miyim?" diye sordu, ardından uyluğumun iç kısmında bir çizgi halinde yaladı.

Penisimin hissettiğim seğirmeyle koltukta kıpırdanıyorum. "Evet, lütfen. Söyle bana." Neredeyse nefesimi tutmuş, tam olarak duymak istediğim şeyi söylemesini bekliyorum. Aslında her şey işe yarardı. Üniversite oda arkadaşına aşık olacağını hiç beklemediğini söyleyebilirdi. Ya da bu hafta bunun olmasını gizlice umduğunu. Ya da Los Angeles'ta kalıp asla ayrılmak istemediğini.

Tüm yanıtlar mükemmel olurdu.

Bunun yerine, tamamen hazırlıksız yakalandım.

Kanepede bacaklarımın arasına tırmanıp karnımı öperken, "Hiçbir bağ veya yükümlülük olmadan sadece seks yapabileceğim birinin olması ne büyük bir rahatlık. Seninle kendimi çok rahat hissediyorum, Shakespeare. Sevişebilir ve birbirimizi tatmin edebiliriz. Ve ne olursa olsun, her zaman arkadaş kalacağız." dedi.

Sözlerinden dolayı anında gerildim, içimi bir ürperti kapladı.

"Evet," diye mırıldanıyorum ses tonumu değiştirmeden. "Ama biz bundan daha fazlasıyız..." diyorum.

Ağzıyla penisimin etrafını okşuyor ve sözleri beni şaşırtmış olsa da, bedenim hâlâ onu istiyor.

"Elbette öyleyiz," diye mırıldandıktan sonra penisimin tamamını öperek okşamaya başladı.

"Seninim," diyorum nefes nefese, o da dudaklarını başımın etrafına kapatıp nazikçe emmeye başlarken.

Sonra birden patladı ve bana takılarak, "Sen benimsin," dedi.

"Şey, eee..." diye kekeliyorum, anlamlı cümleler kurmaya çalışırken aynı zamanda vücudumda olup bitenlerin tadını çıkarmaya da gayret ediyorum. "Bana sanki bir tür bağ ve yükümlülük gibi geliyor."

Penisime sürtünerek kıkırdadı. Sonra doğrulup bana gülümsedi. "Bunu kastetmedim, Shelby."

"Öyleyse ne demek istediniz?" diye soruyorum, şu an istediğimden daha savunmasız hissederek.

"Sadece şunu demek istedim..." Kollarını bacaklarımın üzerine koydu ve bana yukarıdan baktı. Gülümsemesi solmuştu, kahkahası gitmişti. Geriye sadece ayık bir dürüstlük kalmıştı. "Kahretsin, ne demek istediğimi bilmiyorum Colin. İlişkiler konusunda berbatım ve birlikte olduğum çoğu insan bana veremeyeceğim şeyler vaat ettirmeye çalışıyor. Ama seninle..."

Benden uzaklaşırken sesi kısılıyor, sırtını kanepeye yaslıyor. Bu konuşmayı yaparken burada çıplak ve sertleşmiş bir penisle yatmak istemiyorum, bu yüzden kanepenin arkasından battaniyeyi alıp kucağıma seriyorum ve öne doğru eğiliyorum.

"Peki ya ben?" diye soruyorum.

"Seninle her şey çok kolay."

Benimle işler kolay. Benimle işler kolay çünkü hiçbir şey talep etmiyorum. İsteddiği kadarını almasına izin veriyorum ve karşılığında hiçbir şey istemiyorum. Benimle işler kolay çünkü ne isterse o olurum. Arkadaşı. Seks oyuncağı. Her şey.

Declan'ın ne istediğini anlıyorum: bir arkadaşlığın rahatlığıyla bir sevgilinin tüm avantajlarını bir arada yaşamak.

Ama neden tartışalım ki? Çünkü bu doğru. Onun için bunların hepsi olabilir. Beni bir günlüğüne istiyorsa, bir günlüğüne alabilir. Beni yüz yıl boyunca istiyorsa, ölene kadar onun olurum.

Öyleyse daha fazlasını istemenin ne anlamı var? Zaten her halükarda pes edeceğim.

"Seninle de kolay," diyorum.

Gözlerime bakmak için döndüğünde, bakışları bir anlığına gözlerime kilitlendi.

Belki de ikimiz de bu konuda iyi değiliz. İlişkileri nasıl iyi yöneteceğimizi bilmiyoruz çünkü bize hiç öğretilmedi.

Ama bir konuda haklı: Ben onunum. Zaten önemli olan da bu.

"Şimdi nerede kalmıştım?" diye soruyor, bana doğru dönüp kucağımdaki battaniyeyi alarak.

* * *

Declan'ın Los Angeles'taki son gecesinde arabayla bir yolculuğa çıkıyoruz. Bu hafta rüya gibiydi ve bir daha asla bu kadar güzel olmayacakmış gibi hissediyorum. O İskoçya'ya eve dönecek, ben de kariyerime odaklanacağım ve bundan sonra bir araya gelsek bile, eskisi gibi olmayacak.

Onu adını bilmediğim bir dağın tepesindeki bir park yerine götürüyorum ve arabayı oraya park ediyorum, böylece şehrin ışıklarını ve Hollywood tabelasını hayranlıkla izleyebiliyoruz.

Araba sürerken elimi tutuyor ve bu da her şeyi daha da kötüleştiriyor.

Sanırım Declan için bir arkadaştan daha fazlası olup olmamamın pek bir önemi olmadığını kabul ettim, çünkü o bunu zaten ifade edemeyecek. Ve belki de onun için oynamam gereken rol tam olarak budur.

Beni böyle sevecek, sevgilisi gibi değil.

Bu iç karartıcı ama doğru.

Arabayı park ettikten sonra başımı omzuna yasladım. Dudaklarını saçlarıma bastırdı ve bir süre sessizce oturduk. Gözyaşlarımı tutmaya çalışmadım. Beni bununla alay etmeyecekti. Vedalardan nefret ettiğim için ağladığımı biliyordu, ama bu hafta diğerlerinden daha özel olduğu için bu vedadan daha çok nefret ediyordum.

Ben de onların düşmesine izin verdim, yanaklarımdan aşağı kayarken onları sildim.

"Resmin nasıl olacağını keşke görebilseydim," dedim burnumu çekerek.

"Yapacaksın," diye yanıtlıyor. "Dünyanın seni o şezlongda uzanmış minicik bir bebek gibi çıplak halde hayranlıkla izlemesi için internete yükleyeceğim."

"Aman Tanrım," diye yanıtladım, gözyaşlarımın arasından gülerek. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Elbette," diyor. "Biliyorsun, sanat eserlerimi paylaşmayı sevmiyorum. Ayrıca, o eser özel koleksiyonum için."

"Bunu tercih ederim, teşekkürler."

Başımın tepesini tekrar öpüyor.

Arkadaşlar böyle yapmaz. Declan ve benim birbirimize söylediğimiz gibi sarılmazlar, öpüşmezler, sevişmezler ve benzer şeyler söylemezler.

Ama belki de bizler gece gökyüzünde birbirinin yanından geçen yıldızlar gibiyiz. Hiçbir zaman doğru zamanda kesişmiyoruz. Hiçbir zaman aynı yere konmuyoruz.

Eğer yapabilseydim, ona şimdi onu sevdiğimi söylerdim. Onun da bana aynı şeyi söylemesini duymak için her şeyi yapardım. Ama bu riski göze almak istemiyorum, bu yüzden onun bunu hayalimde söylemesine izin vereceğim.

"Artık bakire değilsin, Shakespeare," diyor ve ben de gözlerimi sıkıca kapatıyorum çünkü bu işin nereye gittiğinden nefret ediyorum.

"Bununla ilgilenmiyorum."

"İlk deneyiminizi bu kadar güzel hale getirebildiğim için mutluyum ve her zaman amaç da buydu. Sizi korumaya çalışıyorum sadece."

"Beni korumanıza ihtiyacım yok," diyorum hıçkırarak.

"Biliyorum, istemiyorsun. Bu yüzden istemiyorum..." Sesi kısılırken duraksıyor ve yemin ederim ki dışarıya vurması gereken duyguları içinde saklıyor. Keşke sadece bunun berbat bir şey olduğunu söylese. Korkunç. Birbirimizi açıkça seviyoruz, ama o kalmayacak. İstedğim kişi olmayacak. Bu yüzden bana kalbimi başka birine vermemi söyleyecek ve bu, şimdiye kadar hissettiğim her şeyden daha çok acıtıyor.

"Beni beklemeni istemiyorum, Colin."

"Ama ben seninim," diye yanıtlıyorum. Acınası görünmemeye çalışmaktan vazgeçtim. Acınasıym zaten. Ağlayan, kalbi kırık bir haldeyim.

"Kesinlikle haklısın, ama yılda bir kereden fazla dokunulup öpülmen gerekiyor."

"Bunun umrumda bile değil," diye haykırıyorum.

Yüzümü tutuyor ve çenemi kavrayarak bana bakmaya zorluyor. Sonra başparmaklarıyla yanaklarımı siliyor ve her birini öpüyor. Konuşmuyor, ama bu noktada konuşmasını da istemiyorum. Ağzından çıkan her kelime, ne kadar doğru olduğunu bilsem de, canımı yakıyor.

Declan'ı sabırsızlıkla bekliyorum.

Yoktan bir şey uyduramam.

Hayatımı yaşamalı, kendimi dışarıya açmalı ve diğer ilişkilerin nasıl bir şey olduğunu deneyimlemeliyim. Zaten o öğrenci yurduna taşınmamın amacı da buydu. Gerçek hayatı deneyimlemek istiyordum ama onun kanatlarının altına saklandım.

Şimdi, yoluma devam etmeliyim. Hatalar yapmalıyım. Mahvetmeliyim. Aşık olmalıyım. Kalbim kırılmalı.

Declan ağlarken beni kucaklıyor, ben de yüzümü boynuna gömmeme izin veriyor. Kucaklaması çok sıkı ve çok rahatlatıcı çünkü günün sonunda o benim arkadaşım ve arkadaşlar böyle yapar.

O gece, araba yolculuğundan eve döndükten sonra, Declan benimle vakit geçirdi. Giysilerimi çıkardı ve vücudumun her santimini öptükten sonra yavaşça benimle sevişti. Yan yana uzanmıştık, kollarını arkadan belime dolamıştı, böylece kendini içime sokarken beni olabildiğince sıkı tutabiliyordu.

İkimiz de orgazm olduktan sonra, prezervatifi çıkarıyor ve beni temizliyor, sonra tekrar kollarına alıp uykuya dalmaya başlayana kadar bana sarılıyor.

"Gelecek yaz görüşürüz, değil mi?" diye soruyorum.

"Her yaz, Colin. Bu bir söz. Her lanet olası yaz."

Bu, endişelerimi hafifletmeye yetiyor çünkü Declan sözünü tutuyor. Ve bununla birlikte, sonunda hayallerin beni götürmesine izin veriyorum ve uykuya dalıyorum.

Yirmi İkinci Bölüm

Declan

Düğüne üç gün kaldı

Pencereye vuran yağmurun sesiyle uyandım. Gözlerimi açtığım anda şezlonga baktım ve boş olduğunu gördüm. Bundan hayal kırıklığına uğramamalıydım. Onun burada kalmasını, benimle kahvaltı yapmasını mı bekliyordum?

Bu gece yine o koltuğa oturacak, böylece onu biraz daha resmedebilirim. Onu özlemem çok mu yanlış? O benim arkadaşım. Bir zamanlar, daha fazlasıydı.

İnleyerek alnımı ovdum. Tanrım, şu kafamdan kurtulmam lazım.

Telefonum, dün gece düşmüş olması gereken yatağımın yanındaki yerde durmadan titriyor. Elime aldığımda, bildirimlerle dolu olduğunu görüyorum.

Anna beni bugün hakkında uyardı. Anlaşılan, düğünden üç gün öncesine kadar her şey yolunda gidiyor ve iyi olacak gibi görünüyor, ancak üç gün kala her şey altüst oluyor. Telefonumdaki tüm mesajları okumak on beş dakikamı alıyor.

Aniden bastıran yaz yağmurları nedeniyle gül kıtlığı yaşanıyor gibi görünüyor. Düğün pastasını yapacak olan pastacı aniden yaz gribine yakalandı ve Pierce'ın sağdıcının takım elbisesinin pantolonu kuru temizlemeden eksik olarak geri geldi.

Bugün önümde zorlu bir iş var.

Hızlıca duş alıyorum, giyiniyorum ve bu lanet olası düğünün sorunsuz geçmesi için halledilmesi gereken tüm sorunları çözmeye hazırlanıyorum. Düğünün ilk etapta yapılması gerekip gerekmediğinden emin değilim. Ama neyse. O kısım bana bağlı değil.

Evin ana bölümüne vardığımda, ortalığın çılgın bir enerjiyle dolu olduğunu gördüm. Çalışanlar deli gibi koşturuyorlardı ve Blaire beni koridorda, kollarında sıırıslıklam ıslak perdeler dolu bir kovayla buldu.

"Anormal bir fırtına. Hiç beklemediğim bir anda çıktı," diyor gözlerini devirerek.

"İskoçya," diye yanıtlıyorum gülerek.

Şakamı umursamadan, ıslak çarşafı yıkatmak için çamaşırhaneye doğru hızlı adımlarla giderken bana bağırdı: "Öğle yemeği bugün içeride servis edilecek."

"Kahretsin, özür dilerim," diye seslendim arkasından, gerçi ben de tam olarak Doğa Ana ya da bir hava tahmincisi değilim.

Mutfağa giderken yemek odasının önünden geçiyorum ve orada tanıdık sesler duyuyorum. Bu yüzden durup bir göz atıyorum.

Öncelikle Pierce'ın gür sesi, o yüksek sesli Amerikan aksanı dikkatimi çekiyor. Köşeden onları büyük masada birlikte otururken görebiliyorum. Pierce geniş koltuğuna yaslanmış, parmaklarını göğsünde birleştirmiş, dirseğini masaya dayamış olan Colin'e sevgi dolu bakışlarla gülümsüyor.

İçimde bir şey sıkışıyor ve bir an durup Colin'in yüzünde bu adamı gerçekten sevdiğine dair bir işaret arıyorum. Bana davrandığı gibi ona da mı davranıyor? Pierce ona hak ettiği gibi davranıyor mu?

Colin'in her zaman yanlış adamlara aşık olma gibi bir huyu olmuştur. İlgiye bayılır ve ona ilgi gösteren herkesi ödüllendirir. Eskiden bu beni çıldırtırdı. Ama şimdi otuzlu yaşlarımızdayız ve evleniyor. Bu konuda endişelenmemin bile bir anlamı yok.

Pierce duyamadığım bir şeyler mırıldanıyor, Colin ise masada neredeyse kızarak arkasını dönüyor ve ben de gözlerimi onlardan alamıyorum. Sonra Pierce'ın "Buraya gel" dediğini duyuyorum ve içimdeki koruyucu bir taraf kabarıyor.

Bence onu dinleme.

Ama Colin yine de sandalyeden kalkıp nişanlısının yanına gidiyor, kucağına oturup gözlerinde sevgiyle ona bakıyor. Onun adına mutlu olmalıyım. Colin aşkı buldu. Bir ilişki içinde olabiliyor ve kıskandığım şey de bu olmalı. Her şeye rağmen, yoluna devam edebildi. Sadece bu da değil, birine bağlanabildi. Kırılgan olabildi. Kalbini verebildi. Kalbinin ezilmeyeceğine güvenebildi.

O, benim asla başaramadığım şeyleri başardı.

Colin eğilip dudaklarını Pierce'ınkine bastırıyor ve ben de karşılık olarak çenemi sıkıyorum. Bunu neden izliyorum ki? Çok acı verici.

Sonra Pierce bir şeyler fısıldıyor ve Colin'in omurgasının dikleştiğini ve yüzündeki gülümsemenin kaybolduğunu fark ediyorum.

"Bilmiyorum, Pierce," diyor tereddütle.

"Neden olmasın?" diye yanıtladı Pierce, elini Colin'in omurgasında yukarı aşağı doğru gezdirirken.

"Çünkü sana bunun yapmak istediğim şey olmadığını söyledim. Burada bunu yaparken kendimi rahat hissetmiyorum."

"Şaka yapıyorsun herhalde," diye yanıtlıyor Pierce. "Bunun ne kadar özel bir şey olduğunu biliyor musun?"

Colin, adamın kucağından kalkıp, sırtını dönerek ve ondan uzaklaşarak karşılık veriyor. Az önce izlemek istemiyordum, şimdi ise ne hakkında tartıştıklarını anlamaya çalışırken tüm dikkatim onlara odaklanmış durumda.

"Lütfen bu sefer beni dinler misin?" diye yalvardı Colin.

İstesem de gözlerimi onlardan ayıramazdım. Başka bir çiftin tartışmasını izleyen bir yabancıydım ve yapmamam gerektiğini biliyordum ama kendimi tutamadım. Colin'in gözleri durduğum kapı aralığına kayınca, geriye doğru bir adım atıp kendimi duvarın arkasına sakladım.

"Bebeğim, bana güvenmeni istiyorum," diye yanıtlıyor Pierce. Ayağa kalkarken sandalyenin hareket ettiğini duyuyorum.

"Sana güveniyorum," diye yanıtlıyor Colin. Ses tonundaki bu tınıyı biliyorum. Daha önce de duymuştum. Konuştuğu kişiyi memnun edemediğini bildiğinde takındığı bu yalvaran, özür dileyen tonu. Ve bunun onun için ne kadar zor olduğunu da biliyorum.

Colin'le tanıştığım günden beri, o her zaman insanları memnun etmeye aşırı derecede düşkün biriydi; bu alışkanlığından onu vazgeçirmek için çok uğraştım, ama dürüst olmak gerekirse, bundan benim de birçok kez faydalandığım oldu.

Pierce, "Bana güvenmiyormuşsun gibi konuşuyorsun," diyor. "Benden utanıyormuşsun gibi konuşuyorsun. Bebeğim, ben böyleyim. Eğer hoşuna gitmiyorsa, bunu şimdi bilmeliyim," diye karşı çıkıyor Pierce.

"Öyle deme," diye yanıtladı Colin çaresizce. "Utanmanı istemiyorum. Sadece nasıl hissettiğimi söylüyorum."

"Evet, bir de bana benim sevdiğim şeylerden hoşlanmadığını söylüyorsun. Ve bunu şimdi mi gündeme getiriyorsun? Bu bir sorun mu olacak?"

Onlardan biri odanın karşısına geçiyor. Topuklarının yere vuruş sesini duyabiliyorum. Yumruklarımın sıkılı olduğunu ve nefesimi tuttuğumu

ancak şimdi fark ediyorum.

“Elbette hayır,” diye yanıtladı Colin usulca. “Hiçbir sorun istemiyorum. Sadece töreni yapıp evlenebilir miyiz? Romantik bir gün olabilir. Bunların hiçbirini burada yapmak zorunda değiliz. Lütfen başka bir zaman?”

Bir sessizlik anı yaşanıyor. Ardından Pierce, "Gerçekten bunu mu istiyorsun?" diye soruyor. Ses tonu, Colin'in söylediklerini açıkça sorguluyormuş gibi geliyor. Şu anda odaya dalıp bu aptala haddini bildirmemek için kendimi zor tutuyorum.

Ve Colin'in teslimiyet dolu bir iç çekişle "Bilmiyorum," diye mırıldanması durumu daha da kötüleştiriyor.

Hayır! Onu boş ver, Colin. Ona hayır de. Bu her neyse, dik dur. Lütfen, bebeğim, dik dur.

Köşeden baktığımda, Pierce'ın kollarını Colin'in etrafına doladığını ve onu göğsüne çektiğini görüyorum. Ellerin Colin'in gömleğinin kumaşı üzerinde gezinme sesini duyuyorum.

"Bana güven canım, tamam mı? Bütün arkadaşlarımız burada olacak. Çok eğlenceli olacak ve inanılmaz derecede ateşli olacak."

"Ya kabul etmezse?" diye karşılık veriyor Colin.

"Evet diyecek. Bana güvenin. Burası bu tür partileriyle meşhurdu."

Kahretsin, gerçekten bunu mu düşünüyor?

"Pekala," diyor Colin, sesi umutsuz bir tonda.

Pierce konuyu değiştirerek, "Anne babanız bugün saat kaçta burada olacaklar?" diye soruyor.

"Sanırım öğlen civarı," diye yanıtlıyor Colin.

Anne ve babasının bugün evi görmeye geleceği hatırlatması beni anında rahatsız etti. Annesiyle sadece birkaç kez tesadüfen karşılaştım, babasıyla ise hiç tanışmadım ama o şerefsizden nefret ettiğimi bilmek için onunla tanışmama gerek yok. Colin'e hayatı boyunca ikinci sınıf muamelesi yaptı.

Bir insanın kendi öz evladını böyle bir kenara atabilmesi aklımı almıyor. Ama en iyi arkadaşımı incittiğini bilmek, hayatımda hiç kimseye bu kadar nefret duymadığım anlamına geliyor.

"Harika," diye yanıtlıyor Pierce. "Mükemmel bir gün geçireceğiz, iki gün sonra prova ve o gece de parti... Her şey çok güzel bir şekilde bir araya geliyor, benim seksi küçük İngilizim."

O kendini beğenmiş Amerikalının istediğini elde etmesinin sesi midemi bulandırıyor. Karnımda kemirici bir huzursuzluk hissiyle kapıdan uzaklaşıp, çift beni duymasın diye sessizce mutfığa doğru ilerliyorum.

Colin neye razı oldu böyle? Biliyorum, umursamamalıyım. Yaptıkları beni ilgilendirmez. Ama son dört gündür nişanlısıyla burada ve bir şeylerin ters gittiğini hissedebiliyorum. Gülümsüyor ve her şey yolundaymış gibi davranıyor olabilir, ama ben gerçek Colin'i tanıyorum. Pierce'ın ona gösterdiği sevgi bana doğru gelmiyor ve nedenini açıklayamıyorum. Bu düğün beni huzursuz ediyor, ama kendime sürekli olarak bunu yapmam, işi bitirmem, evi almam ve yoluma devam etmem gerektiğini hatırlatmalıyım. Önemli olan tek şey bu.

Colin artık benim sorumluluğumda değil. Hayatıyla ne yapacağı tamamen ona kalmış ve geçmişte yaşamaya çalışmanın bana hiçbir faydası olmayacak.

* * *

İki saat sonra, Colin'in ailesinin eve gelişinin yaklaştığını, çakıl taşları üzerinde lastik sesleri duyarak haber verildi. Tam bir cehennem gibi bir sabahtı ve bugün kendini beğenmiş heriflerle uğraşacak havamda değilim. Hiçbir şey halledilemedi ve eğer pastayı, smokini ve çiçekleri yakında halledemezsem, belki de düğün hiç olmayacak.

Ama Colin'in tiyatrodarken dediği gibi, bu lanet olası gösteri devam etmeli.

Yağmur nedeniyle, personel Bay ve Bayan Shelby'yi arabalarının yanında şemsiyelerle karşılıyor ve onları içeriye, kuru bir yere yönlendiriyor.

Onlar içeri girerken ben bir kenarda duruyorum, önce Colin ve Pierce'ı selamlamalarına izin veriyorum. Blaire yanımda, koluyla omzuma şakayla vuruyor ve beni güldürmek için gözlerini deviriyor. Bir anlığına işe yarıyor.

"Lütfen, Allah aşkına, o bahsi kazan," diye fısıldıyor kendi kendine.

Ona çarpık bir gülümseme veriyorum. Ne büyük bir karmaşaya dönüştü bu iş. Lanet olası bir bahis. Neredeyse her şeyin bununla ilgili olduğunu unutmuştum. Nedense şimdi riskler daha yüksek görünüyor. Belki de haddimi aşıyorum.

Shelby ailesi giriş holünde büyük bir tantana yaparak önce Colin'i, sonra da Pierce'ı karşılıyor. Hakkında duyduğum onca kötü şeyden sonra Colin'in babasını ilk kez görmek biraz gerçeküstü geliyor.

Colin, annesinden çok babasına benziyor. Adam uzun boylu ve oldukça yakışıklı, açık tenli, açık renk saçlı ve delici mavi gözlere sahip. Ancak benzerlik burada bitiyor çünkü Colin'in babası, Colin'in asla sahip olmadığı bir kibirle hareket ediyor.

Colin'in annesi onu sevgiyle kucaklıyor, yanağından öpüyor ve saçlarını okşuyor; bunu daha önce de gördüğüm gibi yapıyor. İşte bu yüzden onu çok sevdiğini anlıyorum. Annesi yanağına dokunduğunda Colin de ona hayranlıkla gülümsüyor.

Bu sırada babası gururla Pierce'ın elini sıkıyor ve Pierce da bundan büyük keyif alıyor. Büyük bir gülümseme ve abartılı bir heyecan gösterisiyle Pierce, oldukça iyi bir oyuncu olduğunu kanıtlıyor. Doğal olarak, Colin'in babası bu ilgiden memnun.

Colin, babasının onu selamladığında gösterdiği coşkunun yarısını bile alamıyor. Gurur yok. Sevinç yok. Sevgi yok. Colin'i selamlayış biçimi neredeyse robotik; omzuna vuruyor, elini sıkıyor ve olabildiğince hızlı bir şekilde arkasını dönüyor.

Colin'in bu durumdan nasıl etkilendiğini, gözlerindeki o ince hüznü izliyorum. İçimde bir şeyleri paramparça ediyor. Onu oradan uzaklaştırmak ya da kendimi onunla onların arasına koymak istiyorum. Bu benim görevim. Ben onun en iyi arkadaşıyım, ona göz kulak olması gereken kişiyim. Onun böyle berbat hissetmesine izin vermemeliyim.

Bunlar, yıllar öncesinden kalma eski duygular olmalı; o zamanlar sık sık böyle yapmak zorunda kalıyordum, yani onun bana ihtiyacı olduğunda. Ama artık bana ihtiyacı yok.

Dördü giriş holünde sohbet ederken, Colin'in gözleri bana kaydı. Bir an gözlerime kilitlendi ve acaba acısını gördüğümü fark etti mi diye düşündüm, sanki bunu sadece ben görebiliyormuşum gibi. Nişanlısı ise babasıyla gülüşmekle, yakışıklılığıyla, parasıyla ya da çekiciliğiyle onu etkilemeye çalışmakla meşguldü.

"Anne, Declan Barclay'i hatırlıyorsun, değil mi?" diye soruyor Colin, annesini bulunduğu yere doğru yönlendirirken.

"Elbette," diyor heyecanla ve beni kucaklamak için ellerini uzatıyor. Bu beni şaşırtıyor, bu yüzden o bana sarılırken sakarca sırtına dokunuyorum.

"Sizi tekrar görmek çok güzel," diyorum.

"Sen de," diye yanıtlıyor. "Colin'in senin evinde evlenecek olması ne kadar da uygun, değil mi? İkiniz gerçekten çok eski dostunuz, eski üniversite arkadaşlarısınız."

Boğazımı temizleyip bakışlarımı yere çevirdim. "Evet, hanımefendi, oldukça büyük bir tesadüf," dedim. "Umarım bugün ziyaretiniz sırasında evin tadını çıkarırsınız. Personel sizin için yemek odasında bir öğle yemeği hazırladı. Ve eminim ki yağmur dinerse, Colin ve Pierce size törenin yapılacağı arka taraftaki çardakı göstermekten mutluluk duyacaklardır."

"Ah evet, çok isterim," diye kesin bir dille yanıtlıyor. Bu coşku Colin'e geçmiyor. Orada durup ikimizi izlerken temkinli ve rahatsız görünüyor. Ne düşündüğünü keşke bilseydim. Bu sabah nişanlısıyla ne kavga ettiğini

keşke bilseydim. Bu düğünün gerçekten istediği şey olup olmadığını keşke kesin olarak bilseydim.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Declan

Shelby ailesi yemek odasında otururken ben mutfakta saklanıp yapılması gereken işlere odaklanmaya çalışıyorum. Ama yine de onları duyabileceğim mesafedeyim ve kulak misafiri olmaktan kendimi alamıyorum.

Yemek boyunca çoğunlukla Pierce konuşuyor. Daha doğrusu Pierce ve Colin'in babası. Bol bol övünüyor. Colin'i de eleştiriyor, ki bundan nefret ediyorum.

Colin'in annesi ne zaman konuşmaya çalışsa, kocası tarafından hemen sözü kesiliyor. Ve onun kocasına yaptığı ince iğnelemeleri fark etmeden edemiyorum. Tatlı, tiz bir ses tonuyla, kaçırıldığı etkinlikleri veya uzakta olduğu zamanları çok ince bir şekilde gündeme getiriyor. Çünkü masadaki herkes, o zamanların onun diğer ailesiyle birlikte olduğu zamanlar olduğunu biliyor. Bu, aslında hiç de sır olmayan bir sır.

Bu ailenin onun yaptığı şeylere hiçbir sonuçla karşılaşmadan izin vermesi çok sinir bozucu. Başka bir ailesi olabiliyorken, bu ailenin bunu öylece kabul etmesi inanılmaz.

Ama sonra Colin'in kariyerini gündeme getiriyorlar. Omurgam dikleşiyor ve başka bir pastanenin numarasını çevirmeye başlarken neredeyse telefonu

düşürüyorum.

Babası Colin'in kabul ettiği bir film rolünden bahsedince, Pierce araya girip "Ona kabul etmemesini söylemeye çalıştım" diye tekrarladı. Masadaki hiç kimse, annesi dışında, Colin'i destekleyici bir söz söylemedi; ama zaten kimse annesini de dinlemedi.

Artık bir saniye daha dayanamadığımda, sinirlerim bozuluyor.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Blaire, mutfaktan yemek odasına doğru yürürken. Ona cevap vermedim. Sadece odaya girdim ve yemeklerinin yenmiş olduğunu, tembel tembel oturup sohbet ettiklerini gördüm.

İçeri girdiğimde herkes beklentiyle bana bakıyor. "Sözünüzü kesmek zorunda kaldığım için çok özür dilerim, ama Colin'i bir anlığına ödünç alabilir miyim lütfen? Pastalarla ilgili bir karar vermem gerekiyor ve onun da fikrini almak istiyorum."

Colin'in kaşları çatıldı ve Pierce dalgın bir şekilde elini sallayarak onu uzaklaştırdı. "Elbette, evet, devam edin."

Colin'e sessizce ayağa kalkmasını söyleyen bir bakış attım, sonra arkamı dönüp onun da gelmesini bekledim. Ama mutfağa girmedim.

Onu koridordan, evin içinden geçirerek arka kapıya kadar götürdüm. Yağmur durmuştu ve ikimizin de biraz temiz havaya ihtiyacı olduğunu düşündüm.

Arka taraftaki çakıllı yola çıkar çıkmaz, neredeyse bağırarak, "Allah aşkına ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

Yürürken, "Seni kurtarıyorum," diye karşılık veriyorum. Ondan öndeyim ama arkamdan gelen adımlarını duyuyorum.

"Beni mi kurtaracaksın? Neyden?"

"Babanızdan. Bütün bunlardan. Bir saniye daha dinlemeye tahammülüm yoktu," diye yanıtlıyorum.

Arkamı döndüğümde Colin'in bir an sırttığını, sonra da arkamdan hızlandığını gördüm. "Kurtarılmaya ihtiyacım yok, Declan," diye mırıldandı ve sessizce ekledi, "ama teşekkür ederim."

"Rica ederim," diye yanıtlıyorum. "Buna pasta acil durumu diyelim."

"Elbette," diyor. "Pasta acil durumu. Bahçede."

Arazinin kenarına doğru çimenlerin arasından yürürken kendi kendime gülümsüyorum.

Nedense, uzakta düğünün yapılacağı çardak tarafına doğru gidiyormuşuz gibi bir his var içimde. Kardeşim iki yıl önce orada evlenmişti.

"Açıkçası, düğün pastası yaptırıp yaptırmayacağınızdan emin değilim," diye ekledim.

"Ne?" diye şaşkınlıkla karşılık verdi. "Nelerden bahsediyorsun?"

"Fırıncı grip olmuş. Yeni bir fırıncı bulmam gerekiyor."

"Üç gün içinde düğün pastasına ihtiyacımız var ve sen bunun yerine benimle yürüyüşe mi çıkacaksın?"

Gülümsememi bastırmaya çalışarak omuz silktim. "Evet, sanırım öyleyim."

Alaycı bir şekilde güldü ve başını salladı. Sonra ellerini yanlarına indirdi. "Dürüst olmak gerekirse, pastayı hiç umursamıyorum," dedi.

Duraksıyorum. Birdenbire ona bunların herhangi birini umursayıp umursamadığını sormak istiyorum. Bu düğün onun için gerçekten bu kadar önemli mi?

"Evet," diye yanıtlıyorum kayıtsızca. "O limonlu kek inanılmaz lezzetliydi."

"Orgazm mı oldunuz?" diye soruyor gülerek.

"Öyleydi," diye yanıtlıyorum, başıma hafif bir yağmur damlaları düşerken. Yürüyüşümüze devam ederken buna aldırış etmiyorum.

"O kadar iyi olup olmadığından emin değilim," diye yanıtlıyor.

Birdenbire ikimiz de gülümsüyoruz. Yalnızız, kavga etmiyoruz, rahatız ve bunların hepsi bir anlam ifade ediyor gibi geliyor.

Ve sonra, hiç beklenmedik bir anda, gökyüzü açıldı ve sağanak yağmur yağmaya başladı.

"Aman Tanrım!" diye bağırdım, kollarını yana açmış, şaşkın ve sırlıklam ıslanmış bir halde duran Colin'e bakarak.

Bir an için, ikimiz de nereye sığınacağımıza karar vermeye çalışıyormuş gibi olduğumuz yerde donakaldık.

"Çardak!" diye bağırdım, çünkü daha yakın görünüyordu. Sonra kolundan tutup onu bahçenin kenarındaki küçük barınağa doğru sürükledim. İkimiz de koşmaya başladık, kahkahalarımız yağmurun sesi arasında yankılanıyordu.

"Sırlıklam oldum!" diye bağırdı ve ben de dönüp baktığımda, baştan aşağı ıslanmıştı. Dalgalı sarı saçları ıslak tutamlar halinde başına yapışmıştı. Cildi nemden parıltıyordu, su damlaları dolgun pembe dudaklarından aşağı, düz ve kusursuz çene hattına doğru akıyordu.

Onun ne kadar yakışıklı olduğu ve çimenlerin ne kadar kaygan olduğu beni o kadar büyüledi ki, ayağım kaydı ve popomun üzerine sertçe düştüm.

Colin bana gülerek koşmaya devam etti, ama bir an sonra sağ ayağı sakarca yana kaydı ve o da düştü. Ama onun düşüşü daha kötüydü.

Yağmurun sesi ve kahkahalarımızın arasında, ikimiz de pantolonunun arkasından yırtılmasının o belirgin sesini duyabiliyoruz. İkimiz de ayağa kalkmaya bile zahmet etmiyoruz. Ben sırt üstü yatıyorum, yüzüme vuran yağmur altında kahkaha atıyorum.

Ne kadar da uyumlu bir ikiliyiz!

Colin'in kolu ve sırtı çamur izleriyle kaplı. Dar gri pantolonu arkadan ortadan yırtılmış ve altındaki iç çamaşırı görünüyor. Ayrıca o kadar çok gülüyor ki yüzü kıpkırmızı olmuş. Karnının üzerine yatmış ve kıkırdarken yüzünü çimenlere saklıyor.

Bir an için zamanda geriye yolculuk ediyorum. Artık bugün değil, dününden üç gün önce değiliz. Artık otuzlu yaşlarımızda değiliz. Birkaç anlığına, tekrar yirmi bir yaşıdayız. Los Angeles'ta, Dublin'de veya Amsterdam'da, hiçbir şeyden endişe etmeden, anın tadını çıkararak, pervasız ve dokunulmaz bir şekilde yaşıyoruz.

Gözlerimiz buluştuğunda, sanırım o da aynı şeyi hissediyor. Bir arkadaşsa sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu neredeyse unutmuştum. Gülmekten karnım ağrıyana kadar gülmenin, beni gerçekten özgür hissettiren biriyle birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu.

Kahkahalarımız sonunda yeterince dindi ve ben ayağa kalkabildim, ama Colin'in zorlandığını fark ettim.

"Kahretsin," diyor gülerek. "Sanırım bileğimi gerçekten incittim."

Kolundan tutarak ayağa kalkmasına yardım ettim ve hemen anlaşıldı ki koluna ağırlık veremiyordu.

"Ah, ah, ah," diye mırıldanıyor. Yağmur hâlâ şiddetli yağıyor ve biz de iliklerimize kadar ıslanıyoruz. Çardak sadece birkaç adım ötede.

"Hadi ama, Shakespeare," dedim kolunu omzuma atarken. Birkaç adım sekerek ilerledi ama çok yavaştı, bu yüzden kolumu bacaklarının altına kaydırıp onu yerden kaldırdım.

"Ne yapıyorsun sen?" diye soruyor ama yine de boynuma yapışıyor. Onu sığınağa götürürken her adımı bir öncekinden daha dikkatli atıyorum.

Oturacak yer yok, bu yüzden Colin'i sağlam ayağının üzerine oturtup yavaşça yere indirdim. Üzerinde sıırılsıklam olmuş ve tenine yapışmış beyaz bir gömlek var. Gözlerimi saydam kumaştan ve göğüs kaslarının görünmesinden alamıyorum.

Colin her zaman biraz zayıf bir yapıya sahipti. Benim vücut tipime ulaşmak için ne kadar çabalasa da, benim gibi kemikli bir vücuda asla sahip olamadı. Ve eskiden kendini ne kadar eleştirse de, ben onu azarlardım çünkü o mükemmeldi. Her zaman da öyleydi.

"Pantolonumun yırtıldığına inanamıyorum," diyor alnını ovuşturarak. "Böyle eve nasıl döneceğim?"

"Eve nasıl geri döneceksin ki?" diye soruyorum, ayak bileğine bakarak. "Yürüyemezsin."

"Kahretsin," diyor, kasını göstermeye çalışarak. "Umarım kırmamışımdır."

"Bir bakalım," dedim, onun önünde yere diz çökerek.

Elimle sağ ayağını tutup kucağıma koyuyorum. "Sana zarar verdiysem söyle."

Sonra, dikkatlice ayakkabısını ve ardından çorabını çıkarıyorum. Kahkahalar kayboluyor ve aniden aramızda sessizlik oluyor. Tek ses, çardak çatısına düşen yağmurun tıkırtısı. Çıplak ayak bileğini elimde tutarken, morarma veya şişme olup olmadığını kontrol ettiğim o hassas, sessiz an.

"Acıyor mu?" diye sessizce soruyorum eklemi sıkarken.

Başını salladı. Sonra gözleri yüzüme kalktı ve birbirimize bakakaldık; ben ayağını tutuyor, başparmağımla bileğini yavaşça okşuyordum. Bacağını yavaşça masaj yaparken acıyla yüzünü buruşturdu ve ben durdum.

"Üzgünüm."

"Sorun yok," diye yanıtlıyor. "Sanırım sadece burkulmuş."

Yağmur hafiflemeye başlarken, "Seni eve kadar taşıyayım," dedim.

"Hayır, bunu yapamazsın," diye yanıtlıyor.

"Evet, yapabilirim."

"Gerçekten istiyor musun?" diye soruyor.

"Acı çekmeni istemiyorum," diyorum.

Cevap vermeden önce gözleri bir süre benimkilerde kaldı. "Henüz onlarla geri dönmeye hazır değilim. Sanırım burada biraz daha kalmayı tercih ederim."

Bunun üzerine, hiçbir geçerli sebep yokken, kalbim umutla doldu.

“Pekala, Shakespeare,” diye yanıtlıyorum, rahatça önünde yere oturmuşken, ayağı hala kucağımda. “Bir süre burada kalacağız.”

* * *

Yağmur durmuyor. Hafif çiselemeye dönüşse bile, tamamen durmuyor. Colin soğuk ve ıslak zeminde karşımda oturuyor. Giysilerimiz hala sırlıklam ve ayağı hala kucağımda, onu yüksekte tutmak için duruyor.

"Ondan gerçekten nefret ediyorum," diye mırıldandı soğuk bir şekilde, yağmura doğru bakarken.

"Babanız mı?"

Başını salladı. "Biliyor musun, onun burada olmasının tek sebebi, film yıldızı nişanlımdan etkilenmiş olması."

Başımı yana eğip kaşlarımı çatıyorum. "Bu doğru olamaz."

“Öyle,” diye yanıtlıyor ciddi bir ifadeyle. “Hiçbir gösterime gelmedi. Mezuniyet törenime ya da ödül törenlerime de gelmedi. Anlaşılan diğer karısı tekrar hamile ve öncelik onlarda.”

Başımı geriye atarak, memnuniyetsiz bir iç çekişle, "Kendini duyuyor musun? Diğer karısı? Sen ve annen neden ona katlanıyorsunuz? Bu çok saçma." dedim.

“Sence neden böyle, Declan?” Yüz ifadesi tamamen donuk.

"Para," diye üzgün bir şekilde cevap veriyorum.

Yine başını salladı. “Miras bana kaldı ama annemin hiçbir şeyi yok. Boşanırlarsa beş parasız kalacak. Ve içten içe, bir hayale tutunduğunu düşünüyorum. Bilmiyorum... Belki o da öyle, bu yüzden ondan boşanmadı.”

Yağmurun sesinden başka hiçbir şey duymadığımız sessizliğe geri dönüyoruz. Ona bakmaktan kendimi alamıyorum, yüzünde beliren o

hüzünlü ifadeyi izliyorum. O her zaman umutsuz bir romantikti, aşk fikrine asla tam olarak gerçekçi olmayan bir şekilde tutunmuştu.

Ya da belki de ben sadece kötümser biriyim.

"Şunu da belirtmekte fayda var," diyorum, "Yaptığınız o tarihi biyografik filmi çok sevdim."

"Bunu gördün mü?" diye soruyor şaşkınlıkla yukarı bakarak.

"Elbette," diye kayıtsızca cevap veriyorum. "Yaptığınız her şeyi gördüm."

Gözleri bir an yüzümde oyalandıktan sonra bahçeye doğru döndü. "Pierce, düşük bütçeli filmlere evet dediğimde hoşuna gitmiyor. Mantıklı da. Onlardan çok para kazanmıyorum. Kariyerime de pek katkı sağlamıyorlar."

"Evet, ama keyif aldığını anladım."

"Evet, yaptım," diye mırıldandı, sanki bir anıya dalmış gibi.

"Hem zaten bu senin kararın," diye yanıtlıyorum. "Onun ne düşündüğünün ne önemi var ki?"

Bunun üzerine Colin, son derece kuru bir kahkaha attı. "Yakında kocam olacak. Elbette onun ne düşündüğünü önemsiyorum."

"Şey, ben senin kocan değilim ama senin ne düşündüğünle çok daha fazla ilgileniyorum ve onun da ilgilenmesi gerekiyor."

Colin içini çekti. "Kes şunu, Declan," dedi alnını ovmadan önce. Bana kızgın görünüyordu ama ne yaptığımı tam olarak anlayamadım.

"Neyi durduracaksın?" diye soruyorum.

"Kendini onunla kıyaslamayı bırak. Kahraman olmaya çalışmayı bırak. Benim için ondan çok daha iyi olduğunu düşünmeyi bırak."

İçimden bir hıçkırıkla başımı salladım. İnanılmaz. "Ben bunların hiçbirini söylemedim," diye itiraz ettim.

"Evet, ses tonundan anlayabiliyorum."

"Kendimi onunla kıyaslamıyorum, ama kıyaslasaydım, ondan çok daha iyi olduğumu kanıtlardım."

"İşte bu," diye yanıtlıyor gülerek. "Ne kadar kibirlisin, Declan. Ve hepsi boş laf."

"Beni kibirli mi sanıyorsun?" Ses tonum alaycıydı. "Onunla kıyaslandığında mı?"

"İkiniz de öylesiniz," diye tersliyor. "Tek fark, onun benim nişanım olması."

"Şaka yapıyorum, Shakespeare. Ben senin nişanlın değilim. Erkek arkadaşın da değilim, kocan da değilim. Ben senin arkadaşımım. Ve arkadaşın olarak her zaman arkada olacağım. Onun için de aynı şeyi söyleyebilir misin?"

Buradan bile çenesinin şakırdadığını ve sinirle azı dişlerini gıcırdattığını görebiliyorum. Kendi kendine, "Sen her zaman çok iyi bir arkadaştın," diye mırıldanıyor.

Tartışmaya girmiyorum. Altta yatan anlamı okuyabiliyorum ve sesindeki öfkeyi duyabiliyorum. O benden arkadaş olmamı istese bile, ben hiçbir zaman onun arkadaşından öte biri olmadım. Bu argümanda yanlış bir şey yok, bu yüzden sessiz kalıyorum.

Sanki önceden planlanmış gibi, yağmur daha da şiddetlendi, gökyüzü sanki acı çekiyormuş gibiydi.

"Peki ya sen, ha?" diye sordu yorgun bir iç çekişle bana dönerek. "Neden nişanlı değilsin, evli değilsin ya da biriyle çıkmıyorsun?"

"Ben ne zaman öyle bir şey yaptım ki?" diye karşılık veriyorum.

"Zamanla geçeceğini tahmin etmiştim," diyor.

"Bunu zamanla atlatacak mısın?"

"Evet, biraz moral bozucu değil mi sence? Sonsuza kadar yalnız kalmak zorunda olma fikri."

“Evet, öyleyim,” diye iç çektim. “Ama bu benim karakterim, Colin.”

“Hatırlıyorum,” diyor sesinde hafif bir hüzünle. “Yani hiç kimse ilgini çekmedi ve fikrini değiştirmeni sağlamadı mı?”

Söyledin. Ama bunu sesli olarak dile getirmiyorum.

"Kimse," diye kesin bir dille yanıtlıyorum.

"Şimdi ne yapacaksın peki?" diye soruyor. "Bu koca eski evde tek başına mı yaşayacaksın? Boya yapıp, önümüzdeki elli yılı öylece çürüyerek mi geçireceksin?"

"Hiç de fena değilmiş," diye yanıtlıyorum.

"Kulağa çok mutsuz ve yalnız hissettiren bir durum gibi geliyor," diye alaycı bir şekilde, yüzünde kederli bir ifadeyle söylüyor.

Bu çok acı verici ve yalnızlık dolu bir durum. Bunu ona söylemek istiyorum ama Colin'i her zaman daha karanlık, daha iç karartıcı şeylerden korumaya çalıştım.

"Hey," dedi bana biraz daha coşkuyla bakarak. "Üniversitedeki o pislik Malcolm'u hatırlıyor musun, ragbi oyuncusu?"

Konunun aniden değiştirilmesi beni şaşırttı.

"Evet," diye yanıtladım, anıyı hatırlamaya çalışırken kaşlarım çatıldı.

"Profesyonel olduğunu biliyor muydunuz?" diye soruyor.

"Mezun olduğumuzdan beri onu hiç düşünmedim doğrusu," diye yanıtlıyorum.

“Evet, yaptı,” diyor Colin yüzünde hafif bir alaycı gülümsemeyle. “Hatta bir aktrisle evlendi ve o da son filmimde oynamıştı.”

"Gerçekten mi?" diye sordum, birden meraklanmışım. "Onu gördün mü?"

"Evet, yaptım. Filmin çekimlerinin bitiş partisinde."

"Ona tekrar yumruk attın mı?" diye soruyorum gülerek.

Yanaklarında gamzeler belirirken başını salladı. "Hayır, ama seni sordu."

Ağzım açık kaldı. "Benim hakkımda mı? Neden?"

"Bizim birlikte olduğumuzu ve hâlâ arkadaş olduğumuzu düşünüyordu."

"Hım," dedim. "Peki ona ne söyledin?"

Colin, vereceği cevabı düşünürken bir an duraksıyor. "Ona iletişimimizin koptuğunu söyledim," diye üzgün bir şekilde yanıtlıyor.

Pişmanlık içimi kemirirken, gözlerimi yüzünden aşağıya, aşağıya doğru kaydardım. "Bunu söylemenin güzel bir yoluydu."

O da bana başıyla onaylıyor ve ikimiz de bir an için sessiz kalıyoruz. Colin ve benim bir zamanlar inanılmaz bir şey olduğumuz gerçeğinin, o şeye bir isim veremesek bile, bu kalıcı hatırlatıcısı canımızı yakıyor.

Biz arkadaştık. Biz sevgiliydik. Birbirimize aşıktık, ama yine de asla birlikte değildik, asla doğru zamanda doğru yerde değildik.

Birdenbire, "Onu seviyor musun?" diye mırıldandım.

Colin'in boğazı kasıldı, yutkunurken boğazı kıpırdadı. "Declan, bunu yapma."

"Bana onu sevdiğini söyle, ben de endişelenmeyi bırakırım."

"Artık benim için endişelenmene gerek yok," diye yanıtladı, soğuk zeminde kıpırdanarak.

"Seni koruyor mu?" diye ısrar ediyorum. "Seni dinliyor mu? Ona kontrolü verdiğini biliyorum Colin. Bunu anlayabiliyorum. Ama ona güveniyor musun?"

Bana bakarken gözleri irileşti. Eski bir yarayı deşiyorum. Colin'in itaatkâr yönünü gündeme getirmek alçakça bir hareket, bunun farkındayım, ama emin olmam gerekiyor.

"Elbette, ona güveniyorum," diye fısıldıyor. Sesindeki titreklik endişemi daha da artırıyor.

“Bana güvendiğini mi sanıyorsun?” diye sordum ve Colin’in gözlerinin etrafı nemlendi. Cevap vermeyince, heyecanlandım ve huzursuzlandım. Ona daha da yaklaşıp elini uzattım ama o elimi çekti. “Senin arkadaşın olarak konuşuyorum Shelby. Çok nazıksın, çok affedicisin, onun gibi adamlara çok hoş geliyorsun. Kendini hak etmeyen birine kaptırma. Ona izin verme—”

“İşte buradasınız.” Bahçenin öbür ucundan Amerikalı bir ses geldi. Colin ve ben hızla birbirimizden uzaklaştık. Pierce'ın yaklaştığını görmemiştim, hatta yağmurun hafıflediğini bile fark etmemiştim. Elinde bir şemsiye taşıyor ve yüzünde endişeyle bize doğru yürüyor.

Doğal görünmeye çalışırken kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Bakışlarım sürekli, çardakın soğuk duvarına rahatsız bir şekilde oturmuş olan Colin'e kayıyor.

Pierce, Colin'in ayak bileğini görünce "Bebeğim, ne oldu?" diye sordu.

"Çimlerde kaydım," diye kekeledi gergin bir şekilde.

"Aman Tanrım, iyi misin?" Pierce, Colin'in önüne çömeldi.

"İyiyim. Sanırım öğleden sonra biraz dinlenmem gerekiyor."

"Elbette. Pastayla ilgili kararın burada verilmesi mi gerekiyordu?" diye soruyor Pierce, kibirli bir kahkahayla.

“Hayır,” diye yanıtladı Colin, bana doğru bakarak. “Babamla yüzleşmeden önce biraz ara vermeye ihtiyacım vardı,” dedi.

Pierce omzunu ovuşturarak, "Ah, o kadar da kötü değil," diye yanıtladı. "Ona bu kadar yüklenmeyin."

Colin cevap vermiyor; sadece biraz içine kapanıyor gibi görünüyor.

"Hadi gel," diyor Pierce. "Seni geri taşıyayım."

“Pekala,” diye yanıtlıyor Colin.

Sinirden göğsüm sıkıştı. Onu geri taşımayı teklif etmiştim. Bunu ben yapmalıydım.

Hayatımda hiç bu kadar çaresiz ve yabancı hissetmemiştim. Burada ne yapıyorum? Onların ilişkisinin benimle bir ilgisi olduğunu neden hissediyorum? Buraya ait değilim.

"İşe geri dönmeliyim," diyerek yerden kalktım ve pantolonumdaki toprağı silkeledim.

Gitmeden önce Pierce omzuma elini koydu. "Onunla ilgilendiğin için teşekkürler," dedi. "Ama gerisini ben hallediyorum."

Cevap vermiyorum. Sadece Colin'e kısa bir bakış atıp Pierce'a başımla onay veriyorum. Sonra ikisine de sırtımı dönüp yağmurun altına doğru yürüyorum.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Colin

Dokuz yıl önce

Amsterdam

“Daha önce hiç bir tekne evde seks yapmadım.” Declan çantasını kiralık evin zeminine bıraktı ve ikimiz de aynı anda yukarı bakıp, oturma odasının karşısından birbirimize gülümsedik. Bir yıldır birbirimizi görmemiştik ve o ilk olarak bununla mı başladı? Dudaklarından dökülen "seks" kelimesi kalbimi heyecanla çarptırdı. Taksi bizi yeni bırakmıştı ve içeri adımımızı attığımızda Declan'ın ilk sözleri bunlardı. Kaldığımız yerden devam edip etmeyeceğimizden emin değildim ama Declan'ın yolunu izlemeyi planlıyordum.

Bu gerçekten çok hoş bir sürpriz.

"Şey... Kanal turuna çıkabiliriz ya da Kırmızı Işık Bölgesi'ne bir göz atabiliriz diye düşündüm," diye cilveli bir şekilde cevap verdim ve ona doğru bir adım attım.

"Elbette," dedi başını sallayarak ve bana doğru bir adım daha attı. "Ya da..."

Yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi, sonra dudağımı ısırđım ve yanaklarımdaki kızarıklığı gizlemek için başımı aşağıya eğdim. İkimiz de bu sabah Amsterdam'a uçtuk. Ben Los Angeles'tan geldim, o ise küçük kardeşiyle birlikte yaşadığı Edinburgh'dan geldi.

Geçmiş yaz tatillerimizde, her zaman önce biraz tereddüt eder, sonra doğrudan işe koyulurduk. Ancak geçen yaz farklıydı. Los Angeles yeni bir emsal oluşturdu ve bundan hiç de rahatsız değilim.

"Ya da..." diyorum, yaklaşıp sesimi kısıyorum.

Elini bana doğru uzattı ve yakamdan tutarak beni kendine doğru çekti, ta ki tamamen ona yaslanana kadar. Heyecan ve cinsel uyarılmadan karnımda bir sarsıntı hissettim.

"Ya da bu," diye mırıldanıyor başını eğip boynumu öpmeden önce. Anında cennete ulaşıyorum. Kalçalarım ona doğru uzanırken penisim pantolonumun içinde seğiriyor, sertleşiyor.

Ona sarılırken zevkle mırıldanıyorum, başımı aşağıya eğerek ona kendimden daha fazlasını sunuyorum. Her şeye sahip olabilir. "Sadece..." diye mırıldanırken sesim tereddütle kesiliyor.

Açgözlü dudaklarını boynumun bir tarafından diğerine doğru hareket ettiriyor, kulak mememe kadar ilerleyip hafifçe ısıyor ve bu da beni inlemeye itiyor.

"Tam olarak ne?" diye soruyor.

"Biliyorsun işte. Tekrar işe koyulabilirsin," diye yanıtlıyorum.

Geri çekiliyor ve başını yana eğerek bana bakıyor. "Bu bir sorun mu?"

Panik içinde boynundan yakalayıp kendime doğru çektim. "Hayır, asla."

Sonra dudakları benimkine değiyor ve beni tutkuyla öpüyor.

Ona ne kadar çok sürtündüğüm neredeyse utanç verici, ama o bunu teşvik ediyor. Kalçamdan tutup beni kendine doğru çekiyor, kendi penisinin sürtünmesini sağlamak için beni kullanıyor.

O yatak odasına doğru geri çekilirken birbirimizin kıyafetlerini yırtıyorduk. Bacakları yatağa değdiğinde geriye doğru düştü ve ben hızla üzerine tırmanıp kalçalarının arasına oturdum ve onu açlıkla öptüm.

Ellerinin kalçalarımnda yarattığı hissi seviyorum. Altımda duran vücudunun büyüklüğünü. Göğüs kıllarının parmaklarıma değmesinin yumuşaklığını.

Ona sürtünürken, o da pantolonumun fermuarı ve düğmesiyle oynamaya başladı.

"Bunları çıkarın," diyor. "Hemen."

Onun emirlerine bayılıyorum. Tanrım, onları çok özledim. Kimse onun gibi yapamazdı. Ve ben de denedim. Bu yıl sonunda Declan'ın bana söylediğini yaptım ve başka erkeklerle çıkmayı denedim. Declan'ın bana hissettirdiği kadar iyi hissettirecek birini bulma umuduyla daha baskın erkekler aradım. Ama şansım yaver gitmedi.

Pantolonum bir anda çıktı, ama iç çamaşırlarımı çıkarmakta tereddüt edince, ne yaptığını görmek için yukarı baktım. Üzerindeki her şeyi çıkarıp çıplak kaldı ve ben de kendi kendime gülümseyerek üzerimdeki tüm kıyafetleri çıkardım. Yatağa geri dönmeden önce, bana doğru dönerek dizlerinin üzerine çöktü.

"Buraya gel," diye emretti.

Hemen yatağa atlayıp onunla yüzleştim ve o da beni tekrar öpmek için kendine çekti. Elleri tekrar kalçalarımna gitti ve hareketlerimi yönlendirerek vücudumun ona sürtünmesini sağladı. Bu kadar incelikli bir şey nasıl bu kadar ateşli olabilir?

"Tanrım, seni çok özledim," diye mırıldandı dudaklarımla arasına. Eli sırtımdan yukarı, sonra da kalçalarımna doğru kayd ve yuvarlak küreyi parmaklarıyla sıkıca kavradı.

"Ben de seni özledim," diye fısıldadım.

“Size bir şey söyleyebilir miyim?” diye soruyor ve ben bir an geriliyorum. Ne söyleyeceğini kesinlikle tahmin edemiyorum ve kendimi muhtemelen olması gerekenden daha umutlu hissediyorum.

Bana bu yazın bitmesini istemediğini söyle.

Bana veda etmek istemediğini söyle.

Bana beni sevdiğini söyle.

"Ne?" diye karşılık verdim.

"Geçen yazdan beri kimseyle birlikte olmadım."

Dudaklarım aralık bir şekilde geri çekilerek donakaldım. "Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Geçen yaz inanılmaz derecede güzel geçtiği için miydi yoksa ailemle çok fazla şey yaşadığımız için miydi bilmiyorum ama senden beri kimseyle tek bir şey bile yapmadım."

Donakaldım. Bu ne anlama geliyor? Ne demeye çalışıyor?

“Bu yüzden önce hiç gezip dolaşmak istemedim. Buna ihtiyacım vardı, Shakespeare'e. Seninle her şey çok kolay.”

“Doğru,” diye mırıldanıyorum karşılık olarak. Hayal kırıklığına uğramadım, ya da en azından kendime öyle söylüyorum. Gurur duymalıyım. Declan'ın en rahat hissettiği kişi benim. O ihtiyacını giderecek kişi benim.

"Ya sen?" diye soruyor ve ben geriliyorum.

Elleri hâlâ kalçalarımda, sertleşmiş organlarımız bedenlerimizin arasında düz bir şekilde uzanıyor. Bir tepki vermenin yolunu düşünürken, elini penisimin etrafına sarıyor ve gözlerim geriye doğru dönüyor.

"Hadi ama," diye ısrar ediyor bana. "Dürüst ol."

O bunu yaptığında doğru düzgün düşünemiyorum. "Şey..."

Sonra penisimi bırakıp "Tükür" dedi.

Gözlerimi açtığımda elinin çenemin altında açık olduğunu gördüm, bu yüzden dediğini yaptım ve ıslak avucunu tekrar penisime götürdüğünde, daha da iyi hissettim. İnleyerek ona cevap verdim: "Birkaç... kişi... oldu."

"Birkaç kişi mi?" diye soruyor ve tepkisini anlamak için gözlerimi zorla açıyorum. Bana kızgın olma düşüncesi beni felç ediyor, ama yüzünde oyunbaz bir sırıtış var, bu da bu yıl birkaç kişiyle birlikte olduğum için mutlu olduğu anlamına geliyor diye düşünüyorum.

Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim.

"Evet...sadece üç tane."

"Aferin sana, Shakespeare," diyor ama bu sefer alaycı gülümseme kayboluyor ve biraz huzursuz hissediyorum.

Sonra penislerimizi hizaya getirip bir elini etrafına sararak okşamaya başladı ve kalçalarımın onun kavrayışına doğru itildiğini hissettim. Durdurmaya çalışsam da başaramazdım.

Çok güzel bir duygu.

Konuşmak istediğim son şey ama Declan ısrarcı. "Sana iyi davrandılar mı?" diye soruyor.

Yüzümde acı dolu bir ifadeyle başımı salladım.

"Korunma yöntemi kullandınız mı?"

"Evet."

"Aferin oğlum," diyor daha da sıkıca sıkarak ve ben tekrar inliyorum.

Elimle kolunu sıkıca kavramış halde beni dik tutuyor. Kollarının arasına düşmek istiyorum ama penisime uyguladığı tutuş o kadar harika ki, bu pozisyondan kıpırdayamıyorum. Sıcak, yumuşak penisi benimkine cennet gibi geliyor. Onun her tanıdık santimi beni bir transa sokuyor. Sıkı göğüs kasları. Kalın uylukları. Penisinin dibindeki kıl tutamı. Hepsisi Declan'a özgü ve istediğim her şey bu.

"Ama hiçbirisi sen değildin," diye mırıldanıyorum nefes nefese. Bunun çok samimi olabileceği veya söylenmemesi gereken bir şey olabileceği aklıma gelmiyor.

"Haklısın, değillerdi," diye homurdanarak karşılık verdi.

Sonra bir baktım, penislerimizi serbest bırakmış. Aşağıya baktığımda penisinin ucunu benimkinin ucuna bastırıldığını görüyorum ve kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım.

"Bir şey denemek istiyorum," diye yanıtlıyor.

Hâlâ tükürükle ıslak olan penisinin sünnet derisini benimkinin başına geçirdi ve ben nefesimi tuttum.

"Declan," diye sesleniyorum, sanki kendine zarar vermesini engellemeye çalışıyormuş gibi. Dişlerinin arasından derin bir nefes alıyor.

"Sadece kıpırdama." Yüzünde adeta vahşi bir alay ifadesi var ve göz bebekleri büyümüş. Sonra okşamaya başlıyor, nefesimi kesen sıkı bir kol oluşturuyor.

Omurgamdan aşağıya doğru yayılan karıncalanma ve tüylerin diken diken olmasıyla birlikte koluna daha sıkı tutunuyorum.

Bu his cennet gibi. Sanki onun içindeymişim gibi. Sanki o benim içimdeyken ben de onun içindeyim gibi.

Aklım başımdan gidiyor ve vücudum titriyor. Bu anın hiç bitmesini istemiyorum. Ve bu sadece penisimin hassas başının etrafındaki gergin deri ve meni sıvısının inanılmaz hissi değil. Declan'ın bunu benimle denemek istemesi de önemli. Birlikte olmadığımız zamanlarda bunu düşünmüş olmalı. Bu düşünce bile beni neredeyse çıldırttı.

Hızla okşuyor, göğüslerimiz senkronize bir şekilde inip kalkıyor ve ben tam boşalmak üzereyim. Başım geriye atılmış, gözlerim kapalı ve zevk çılgınlıkları dudaklarımdan dökülürken, "Bana bak, Shelby," diyor.

Bakışlarımı yüzüne çevirip ona dik dik bakıyorum, yavaş yavaş kendini kaybedişini izliyorum. O kadar savunmasız ve mahrem ki, bunu izlememi istemesine şaşırdım. Dudakları aralık, nefesi kesik kesik, kendi orgazmının etkisiyle kendinden geçmiş durumda.

Çıkardığı inilti yüksek ve hırıltılıydı, tam o sırada parmaklarından sızan sıcak meni akıntılarını hissettim. Onun zevkine o kadar kapılmıştım ki kendi zevkim elimden kayıp gitti. Declan neredeyse üzerime yığıldığında, penisim hâlâ aramızda sertti, ama hayal kırıklığına uğramadım. Onun kendini kaybetmesini izlemek ve benim de izlememe izin verdiğini bilmek, kendi başıma hissedebileceğim her şeyden daha iyiydi.

Bir süre sonra, göğsü hâlâ hırıltılı nefes alırken, Declan başını kaldırdı ve hâlâ sertleşmiş ve zonklayan penisimin, onun menisiyle kaplı olduğunu fark etti.

Vücudunu aşağı doğru kaydırduğunda, onu durdurmak için kolundan tuttum. "Hayır, Declan. Bunu yapmak zorunda değilsin—"

Elimi itti. Sonra ölümcül bir ciddiyetle gözlerimin içine baktı. "Sana bakıyorum, değil mi?"

Bir an şaşkına döndüm, sonra başımı salladım. "Evet."

Şaşkınlıkla, başparmağını kullanarak boşalmasını penisimin uzunluğu boyunca yaydı ve sonra yavaşça ağzına aldı. Ağzım açık kalmış bir şekilde, ne kirlilikten ne de kendi tadından rahatsız olmadan, beni boğazının derinliklerine kadar emmesini izledim.

"Declan," diye mırıldandım, parmaklarımı saçlarının arasına uzatarak.

Zihnimde yine aynı yankı var: Arkadaşlar böyle şeyler yapmaz.

Bu çok daha fazlası ve o bunu kabul etmiyor. Bana o kadar çok zevk veriyor ki, sanki içinde boğulacakmışım gibi hissediyorum, gözlerimin içine özlemle bakıyor. Bu sapkın, kirli veya yanlış değil. Sadece bana iyi hissettirmek istiyor ve bunu başarıyor. Tanrım, herkesten çok bunu başarıyor.

Sıcak bir yaz esintisiyle savruluyorum ve bunu vücudumun her zerresinde hissediyorum. Beni sarsan sadece ruhumu alt üst eden bir orgazm değil, o da bu.

Boşalırken ağzı benden hiç ayrılmıyor, sanki tek bir varlıkmişiz gibi vücudumdan her damlayı kendi vücuduna çekiyor. Ve sonunda, tavana bakarak yatağa yığılıyorum. Bir anlığına ortadan kayboluyor, sonra beni temizlemek için bir şeyle geri geliyor. Ve sonra yanımda uzanıyor. Çıplak bedenlerimiz birbirine yapışmış halde, sanki dünyanın en doğal, en normal şeyiymiş gibi beni kollarına çekiyor.

Sanırım bazı yönlerden öyle.

Yirmi Beşinci Bölüm

Colin

Declan ve ben Amsterdam'da yan yana sokakta yürüyoruz. Ben çikolata kaplı bir waffle yiyorum, o da kolunu omzuma atmış, çoğunlukla bisiklet yoluna girip neredeyse ölmemi engellemek için.

"Reklam mı yani?" diye soruyor sigarasından bir nefes çekmeden önce.

"Sıradan bir reklam değil. Parfüm reklamı. Genellikle bunları mankenlere ve A sınıfı ünlülere veriyorlar," diye yanıtlıyorum bir lokma almadan önce.

"Ama seni seçtiler, demek ki ne yaptıklarını biliyorlar," diye yanıtlıyor.

Kendi kendime gülümsüyorum. Onun iltifatlarında, başkalarınınkinden daha iyi hissettiren bir şey var.

"Bu benim için çok büyük bir fırsat olabilir," diyorum.

"Hiç şüphem yok Shakespeare. Dünyanın senin ne kadar büyük bir yıldız olduğunu keşfetmesi sadece zaman meselesi."

"Sadece öyle söylüyorsun," diye karşılık verdim, yüzümde hafif bir gülümsemeyle ona doğru dönerek.

"Sana asla yalan söylemem." Sonra bana kendine has göz kırpmalarından birini yaptı ve waffle'ımın son lokmasını çalmak için öne eğildi. Yüzü tamamen çikolataya bulaştı, bu yüzden ikimiz de durduk ve ben yüzünü

temizledim. Amsterdam'da sıcak bir yaz sokağının ortasında kıkırdıyorduk ve bu cennet gibiydi.

Kendimizi bir çift gibi hissediyoruz.

Bana dile getirmek istediğim şeyleri dile getirme özgüvenini veren tek şey bu. "Yani..." diyorum kağıdı ve peçeteyi yakındaki bir çöp kutusuna atmadan önce. "Bazı şeyler öğrendim."

Kaşları yukarı kalktı. "Öyle mi? Ne tür şeyler?"

Kanal boyunca yürüyüşümüze devam ediyoruz ve mimariye ve şehre hayran kalmamız gerekirken, dikkatim tamamen ona odaklanmış durumda.

"Bizim için şeyler," diyorum, basit şeylerle başlayarak.

Başını çevirip bana meraklı gözlerle bakıyor. Sigara izmaritini attıktan sonra ellerini kayıtsızca ceplerine koyuyor. "Pekala," diye mırıldanıyor sessizce.

"Biliyorsun..." diye kekeledim. "Bana yapmamı söyleyebileceğin şeyler. Ya da bana yapabileceğin şeyler..."

"Dinliyorum." Yürürken göz ucuyla beni izliyor.

"Bu konuyu herkesin önünde konuşmak pek uygun değil, Declan," diye yanıtlıyorum etrafımızdaki diğer yayalara göz atarken.

"Amsterdam'dayız, Shakespeare. Her neyse, duymuşlardır."

Solumuzda bir pub görünce kahkaha attım. Sırıtarak ve başımı sallayarak kolundan tutup onu içeri sürükledim. Köşe bir masa bulup iki Heineken sipariş ettik, ben de bu konuşmayı yapacak cesareti toplamaya çalıştım.

"Pekala," diyor, elini titreyen dizime koyarak. "Bana her şeyi anlat."

Çevremizdeki pub gürültülü, ama bulunduğumuz köşe sessiz ve samimi bir ortam sunuyor. Küçük yeşil bir kavanozun içindeki yanan mumun sıcak ışığı altında bana doğru eğilmiş. Birdenbire, bunun Declan olduğunu fark edince tüm gerginliğim dağılıyor. Ona her şeyi anlatabilirim. Hayatımı ona emanet edebilirim. Bana gülmeyecek ya da beni yargılamayacak.

Elimi masaya koydum ve o da hemen elini, bana rahatlık verdiğini göstermek için, elimi masanın üzerine koydu.

“Yani, bana ne istersen yapabilirsin dediğimde, bunu gerçekten kastediyorum. Ve yapmanı istiyorum. Yapabilirsin...” Sinirlerimi yutkunarak söylüyorum. “Beni bağlayabilirsin. Beni... cezalandırabilirsin. Beni kölen yapabilirsin ya da istersen mobilyaya dönüştürebilirsin. Sadece... senin tarafından... kullanılma fikrini seviyorum.”

Konuşurken Declan bir an bile gözlerini benden ayırmıyor. Konuşmam bittikten sonra bile, sanki onu bir trans haline sokmuşum gibi, o küçük boşlukta bana bakmaya devam ediyor. Sonunda gözlerini kırıp bakışlarını başka yöne çevirdiğinde, konuşmadan önce boğazını temizlemek zorunda kalıyor.

"Bir güvenlik kelimesine ihtiyacımız olacak," diyor.

“Elbette,” diye yanıtlıyorum omuz silkerek. “Ama bu senin istediğın bir şey mi?”

"Elbette," diyor nefes nefese.

Sonra, aramızda nefes mesafesi kalana kadar öne eğiliyorum. "Sadece kontrolü ele almanı istemiyorum Declan. Gücünü hissetmek istiyorum. Onu benim üzerimde kullanmanı istiyorum."

Hırıltı ile inilti arasında bir ses çıkarıyor.

"İstediğım her şey?" diye soruyor.

"Evet efendim," diye yanıtlıyorum, unvanı ona test etmek için ve o da alt dudağını ısırarak karşılık veriyor.

Keşke şu an yalnız olsaydık, sanırım o da aynı şeyi düşünüyor. Masanın altında dizimi acıtacak kadar sıkıyor.

"Güvenli bir kelime seçin," diyor.

Aklımda, onu asla kullanmayacağımı biliyorum. Ama o birini seçmemi istiyor, o yüzden seçeceğim.

"Amsterdam," diye yanıtlıyorum.

"Pekala," diyor. "Şimdi, buradan defolup gidelim."

Yarı dolu biralarımızı masaya bırakıp adeta koşarak pubdan çıktık. Tekneye doğru koşarken tek kelime etmedik. Giderken hemen arkasından yürüdüm, bu teslimiyetin verdiği hissi şimdiden çok sevdim.

Declan'a söylediğim her kelimenin arkasındayım, ama onun için ne kadar ileri gidebileceğimin farkında olup olmadığını merak ediyorum. Fiziksel ilişkimiz uçurumun kenarında gibi hissediyorum ve onu bir sonraki seviyeye taşımak bize kalmış.

Tekne eve vardığımızda kapıyı açtı ve biz de aceleyle içeri girdik. "Diz çökün!" diye bağırdı hemen, bir saniye bile vakit kaybetmeden.

Yere yığılırken heyecanım dorukta. Kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyor.

Kemerini çözüp bana doğru yürüyor, onu daha önce hiç görmediğim kadar seksi ve baskın görünüyor. Penisimin pantolonumda zonklamaya başladığını hissediyorum.

"Beni dinle, Shelby," diyor ve seksi durumlarda soyadımı kullanma şeklini fark ediyorum. Adımı sadece çok kızgın, ciddi anlarda kullanıyorum. Ve geri kalan her şey için Shakespeare.

Ona itaatkar bir şekilde bakıyorum, onun için en iyi köle olmaya hazırım.

"Şu anda bana söz ver ki, gerekirse o güvenlik kelimesini kullanacaksın."

Yüzümde bir ürperme belirdi. Duymayı beklediğim şey bu değildi. "Elbette, ama buna gerek kalmayacak," diye yanıtladım, ona ne kadar güvendiğimi göstermeye çalışarak.

"Sınırlamalara ihtiyacımız var, Shelby."

"Sınırlamalar istemiyorum," diye savunuyorum.

Çenemi kavrayıp, "Ciddi söylüyorum Colin. Bana hemen şimdi bunu kullanacağını söyle." dedi.

Bir an tereddüt ediyorum. Bu hiç de planladığım gibi gitmiyor ve daha başlamadık bile. Benden onu durdurmamı mı bekliyor? Ben kendi istediğimi yapmak istemiyorum. Onun istediğini yapmak istiyorum.

"Anlamıyorum. Sana güveniyorum. Bunu biliyorsun," diye yumuşak bir sesle cevap veriyorum.

Omuzları gevşedi ve yüzünde hayal kırıklığının belirlediğini gördüm. Bu durumu düzeltme ihtiyacı hissederek, "Declan, bana acı çektirmeni istiyorum," diye ekledim.

Çenemi bıraktı ve uzaklaştı. Bıkkın bir iç çekişle yatağa çöktü ve kollarını dizlerinin üzerine koydu.

"Ne yaptım ben?" diye soruyorum.

"Buraya gel," diyor yumuşak bir sesle.

Dört ayak üzerine çömelip ona doğru emekledim. Dizlerine ulaştığımda aralarına yerleştim. Ellerini yüzüme koyarak beni yukarı çekti, neredeyse onu öpecek kadar yaklaştım.

"Bana güvendiğini biliyorum, Shelby. Ama benim de sana güvenmem gerekiyor. Seni gerçekten incitmek istemiyorum. Sınırını bulduğumda bana söyleyeceğini bilmek istiyorum. Ama söyleyemem."

"Evet, söyleyebilirsin," diye yalvardım. "Sana anlatacağım."

Ama başını salladı. "Hayır, yapamayacaksın."

İçten içe haklı olduğunu biliyorum. Ama yapmayacağım. Onu durdurmaya razı olacağım hiçbir senaryo yok. Asla sesimi çıkarmam ya da onu durdurmaya çalışmam, çünkü bunun için bile sahip olmadığım bir cesarete ihtiyacım var.

İçimde duygular kaynıyor. Öfke, utanç ve üzüntü. Yanaklarımın kızardığını, gözlerimden yaşların aktığını hissediyorum. Aşağılanmış bir şekilde ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama o beni durduruyor.

"Buraya gel dedim," diyor beni daha da sıkıca kucaklayarak. Ve beni kucakladığında, kaçmaya çalışıyorum ama izin vermiyor. Bunun yerine, yüzümü göğsüne bastırıp öfkeli bir iç çekiyorum.

"Bende ne yanlış var?" diye soruyorum.

"Neden hep bunu soruyorsun? Seninle ilgili hiçbir sorun yok," diye fısıldıyor. "Boyun eğdirilmek istemekte hiçbir sakınca yok, Shelby. Ama seni korumak benim görevim."

Kollarında titrerken, onun benim arkadaşım olarak görevini değil, benim Dom'um olarak görevini kastettiğini fark ediyorum ve bu beni derinden sarsıyor.

"Öyleyse neden bunu yapamıyorum? Neden kendimi savunamıyorum?"

"Bilmiyorum bebeğim," diye yanıtlıyor. Bu sevgi sözcüğünü her kullandığında kalbim duruyor. Bu hissin ne kadar güzel olduğunu nefret ediyorum. "Ama üzerinde çalışabiliriz," diyor. "Sanırım heyecanlandık ve zaman ve hazırlık gerektiren bir şeye neredeyse atladık. Oraya ulaşana kadar küçük şeyler yapabiliriz."

"Biz mi?" diye soruyorum, biliyorum ki bu yaz sadece sekiz günümüz var ve sonra tekrar bir araya gelmemize tam on iki ay kaldı.

"Evet, biz," diyor. "Çünkü seni böyle Los Angeles'a geri gönderip, seni umursamayan başka birinin seni ezmesine asla izin vermeyeceğim. Benim gözetimim altında asla olmaz."

O beni kucaklarken göğsüne doğru gülüyorum. Sonra çok uzun zamandır söylemediğim bir şey söylüyorum.

"Sen benim en iyi arkadaşımsın, Declan."

Beni daha sıkı kucaklıyor. "Evet. Ve her zaman da öyle olacağım."

Bir yanımda, onun bunu daha fazlasını istediğini bildiği ve beni nazikçe hayal kırıklığına uğratmak istediği için söylediğini düşünüyor. Onun için

bunun her zaman sadece seks olacağını ve asla bunun ötesine geçmeyeceğini biliyor.

Ama bence biz bundan daha fazlasıyız. Belki birlikte yaşamıyoruz ya da başkalarının anlayabileceği şekilde romantik bir ilişkimiz yok, ama ikimiz de o kadar karmaşık bir durumdayız ki bu bize yetiyor. Başkaları için anlam ifade etmiyoruz, ama birbirimiz için anlam ifade ediyoruz ve önemli olan da bu.

"Hadi sarhoş olalım," diyor.

Böylece ikimiz de ayağa kalktık. Buzdolabından iki bira aldı ve onları teknenin çatısına, küçük bir balkona ve şehrin güzel bir manzarasına götürdük. Bu gece için planladığımız şey bu değildi, ama o planımız tam bir felaket olduğu için, bu belki de daha iyi olabilir.

Bir süre ikimiz de konuşmadık, ama sonunda ilk konuşmayı yapma cesaretini buldum. "Aileme eşcinsel olduğumu açıkladım."

Declan şaşkınlıkla bana bakıyor. "Neden bana söylemedin ki?"

Omuz silktim. "Çünkü önemsiz bir şeydi."

"Saçmalık. Hiçbir şey değildi."

"Hiçbir şey olmamış gibi davrandılar. Ne gücendiler, ne şaşırdılar, ne de mutlu oldular. İkisi de sadece başlarını salladılar ve babam başka bir şey gündeme getirene kadar durum gerçekten rahatsız ediciydi."

"Şaka yapıyor olmalısın," diyor.

"Belki de bu yüzden insanları memnun etmeye bu kadar düşkünüm," diyorum gülerek. "Ailem beni asla ses çıkarmamaya, tek bir kelime bile etmemeye alıştırdı."

Şişeden bir yudum alırken, "Boş ver," diye mırıldandı. "Dışarı çıkıp kutlayacağız, çünkü bu kesinlikle önemsiz bir şey değil."

Bira bardağımı dudaklarıma götürürken, yüzümde hafif bir tebessüm belirdi çünkü Declan'ın altı yıl önce tanıştığımızdan beri bana dalgalar

yaratmayı ve gürültü çıkarmayı öğrettiğini fark ettim. Bu süre boyunca beni yavaş yavaş iyileştirmiş.

Yirmi Altıncı Bölüm

Colin

"Bu liste oldukça kapsamlı," diyorum, Declan'ın bu sabah bana gönderdiği telefonumdaki internet sitesini incelerken.

"Kapsamlı olması iyidir," diye yanıtlıyor.

Amsterdam'daki son günümüz ve hafta boyunca Declan'la istediğim tüm seks ve zamanı geçirmiş olsam da, cinsel fantezilerimizi biraz yavaşlatmaya karar verdik.

İlk başta hayal kırıklığına uğradım, hayır, yıkıldım. Ama haklı. Hazır değilim. Bana güvenemediği sürece hazır değilim.

Yani, internetten bu listelerden birini bulup, çiftlerin yatak odasında yapabileceği şeyleri listeleme fikri ondan geldi ve ben de onun için, ya da sanırım herkes için, dolduracaktım. Bu şekilde, sınırlar önceden belirlenmiş olurdu ve potansiyel olarak zararlı herhangi bir şeyin olmasını önlerdi.

"Yani, istemediğimi nasıl bileceğim ki..." Sesim kesildi, yürüyüşümüz sırasında kimsenin bizi duymadığından emin olmak için etrafa baktım. "Dosyalama," diye fısıldadım, "denemeden mi?"

Declan gülüyor. "İşte tam da bu noktada 'güvenlik kelimeleri' işe yarıyor, Shakespeare," diye yanıtlıyor. "Çünkü o durumun ortasında kalıp,

beğenmediğine karar verdiğinde bunu ifade etme imkanın olmamasını istemezsin."

İçimden bir ah çektim. "Doğru. Şimdilik bunu silsek iyi olur."

Listenin geri kalanına göz gezdirirken biraz buruk bir his duyuyorum. Bunların bazıları ne kadar heyecan verici olsa da, çoğunun Declan ve benim sahip olmadığımız bir şeye, yani zamana ihtiyaç duyacağını fark ediyorum.

"Keşke Kaliforniya'ya gelebilseydin," diyorum, bunun ne kadar pervasızca bir hareket olduğunu bilerek.

"Evet, yapardım," diye yanıtlıyor, bu da beni şaşırtıyor.

"Gerçekten mi?"

"Şu anda ailem, özellikle kardeşim ve evle ilgili olarak çok zor bir süreçten geçiyor. Hâlâ mücadele ediyoruz," diye yanıtlıyor. "Bence hâlâ birbirimize yakın olmamız gerekiyor ve onları yalnız bırakmak istemiyorum."

"Anlıyorum." Yine de bundan nefret ediyorum. Kederin sadece acıya yol açmasından nefret ediyorum. Tüm hayatını ve geleceğini sakat bırakmasından nefret ediyorum. "Belki Londra'ya daha sık dönebilirim," diyorum umutlu bir ses tonuyla.

"Hayır. Kariyerin yükselişe geçmek üzere, Shakespeare. Önceliğin bu olmalı, benimle vakit geçirmek değil."

Haklı olduğunu biliyorum ama yine de canım acıyor.

"Şimdi şu formu doldur, çünkü seni tekneye geri götürmeden önce sana bir şey göstermek istiyorum. Birlikte geçireceğimiz son bir gecemiz daha var."

Hayatımda hiçbir zaman bir formu doldurmak için bu kadar motive olmamıştım, bu yüzden dediğini yapıyorum. Sakin bir ara sokakta yavaşça yürürken listede gezinmeye başlıyorum ve kesinlikle hayır

demeyeceğimden emin olduğum maddeleri işaretlerken biraz daha temkinli davranıyorum.

Her zamanki gibi, beni yanından ayırmadan, trafiğe karışmamı engelledi. Listeyi bitirdiğim anda, sessiz bir sokağın sonundaki bir kapı girişinde durdu.

"Bu ne?" diye soruyorum.

"Sana bir şey göstermek istiyorum," diye yanıtlıyor, "ama bunu çok büyütmeni istemiyorum." Yüz ifadesi sert, bu da beni güldürüyor.

"Neden bahsediyorsun?"

"Buraya hiç kimseyi getirmedim, hatta kimseye bundan bahsetmedim bile, tamam mı? Yani sadece sen varsın."

Declan için garip olan şu ki, neredeyse gergin görünüyor. Benim yanımda her zaman çok özgüvenli ve rahattır, ama sanki benden teselli arıyormuş gibi bana bakıyor.

"Sadece ben mi? Bu da neyin nesi?" Sonra kapıdaki yazıyı okudum. "Bir sanat galerisi mi?" diye sordum.

"Hadi gel," diyor iç çekerek. Sonra kapıyı açıp beni içeri davet ediyor. İçimde bir heyecan dalgası hissediyorum.

Kapıda bizi kıvrırcık saçlı, şık takım elbiseli yakışıklı bir adam karşıyor. Elleri arkasında, Declan'a başıyla selam vererek, "İyi günler, Bay Barclay," diyor.

"İyi günler, Karl," diye yanıtlıyor.

"Neler oluyor?" diye şaşkınlıkla sordum.

"Lütfen etrafa bir göz atın," diyor adam, "ve bir şeye ihtiyacınız olursa bana bildirin."

"Teşekkürler, Karl," diye yanıtladı Declan, elini belime koyarken. Sonra beni nazikçe galerinin bir kapısından içeri götürdü ve ben de şaşkınlıkla odayı inceledim. Bu hafta sonu epey müze gezdik. Van Gogh Müzesi'ni ve

Rijksmuseum'u gördük, bu yüzden daha önce hiç duymadığım sanatçıların eserlerinin sergilendiği bu küçük galeride neden bulunduğumuzu anlamakta biraz zorlandım.

"Dediğim gibi," diye mırıldanıyor, "bunu çok büyütme."

"Neyi bu kadar büyütüyorsun?" diye soruyorum, ama sonra bir köşeyi dönüyoruz ve işte orada. Ya da şöyle mi demeliyim, işte ben oradayım?

"Kanepede çıplak olanı kullanmadığıma şükretmelisin," diye fısıldıyor kulağıma, ama cevap veremiyorum. Veremiyorum. Dilim tutulmuş durumda.

Başka biri resimdeki adamın ben olduğumu anlamayabilir, ama ben biliyorum çünkü o anı hatırlıyorum. Gece yarısı, loş ışıklı bir kafedeydim. Yeşil kadife bir koltuğa yığılmış, sarhoş bir gülümsemeyle ellerimi gözlerimin üzerine koymuş, parmaklarımın arasından gülüyordum.

Declan'ın resimlerinin kendine özgü nitelikleri var. Işığı ve duyguyu yakalama biçimi, resim yaparken hissettiklerini hissedebilmem... Ve yine de, bu resmi daha önce hiç görmemiştim. O gecenin anısından yola çıkarak yapmış olmalı. Çok sarhoş olduğum ve onun da beni bekleyen anlamsız bir ilişkiyi feda edip benimle ilgilendiği gecedен bahsediyorum.

Kapuçinlarımızı paylaştığımız ve sırlarımızı paylaştığımız gece.

O gece benim en iyi arkadaşım oldu.

Bu benim için her zaman önemliydi. Onun için de bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum.

"Declan," diye fısıldadım. "Nasıl? Neden?"

"Bu yerin sahibi," diyor, "bir arkadaşımın arkadaşı ve benden bir eserimi sergilemek istedi, ben de ona bunu verdim. Ondan ayrılmak zor oldu."

"Bunu bana neden hiç göstermedin?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum," diyor. "Sanırım utanmıştım. O gece seni resmetmemin garip olduğunu düşünmeni istememiştim, ama o anı o kadar canlı

hatırlıyorum ki, kolay oldu.”

Bir adım öne atıp resmin yanındaki yazıyı okudum: Sıcak bir ışık altında güzel bir adam. Yüzümde bir gülümseme belirdi.

"Sence güzel miyim?" diye sordum, ona doğru dönerek ve muzip bir sırıtışla. Normalde kızaran ben olurum ama bu sefer Declan'ın yanaklarında da pembe bir renk tonu fark ettim, sırttı ve başını salladı.

"Elbette," diye yanıtlıyor, umursamaz bir tavır takınmaya çalışarak. "Eğer sevmeseydim, seninle bu kadar zevk alarak sevişmezdim."

Bence havalı ve maço bir cevap vermek istiyor ama ben bunun ardındaki gerçeği görüyorum. Çünkü Declan'la cinsel ilişkiye girmemiz, onun beni güzel bulmasından çok daha fazlasıyla ilgili. O da biliyor, ben de biliyorum.

"Bekleyin, bu bir galeride sergilediğiniz ilk eseriniz mi?" diye soruyorum.

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdıktan sonra başını salladı. "Evet," diye mırıldandı.

"Ve bana gösterdin mi?"

"Başka kime gösterebilirim ki?" diye soruyor, sanki kendisi için hiç kimsenin ondan daha önemli olmadığını söylemek istercesine.

Uzanıp parmaklarımı onun parmaklarıyla kenetledim ve dudaklarımı yanağına bastırdım. "Teşekkür ederim," dedim.

"Bunu çok büyütme," diye mırıldanıyor. "Ama rica ederim."

* * *

Declan'ın bacaklarının arasında çıplak yatıyorum, yüzüm karnına yaslanmış, o da parmaklarıyla saçlarımı okşuyor. Saat sabah üç olmalı ama uyuyamıyorum. Neredeyse iki saatlik seksten sonra bile hâlâ uyanığım.

Ve açıkçası, o da öyle düşünüyor.

Sanırım ikimiz de kaçınılmaz olanı uzatmaya ve elimizden gelen her saniyeyi doyasıya yaşamaya çalışıyoruz.

"Size kişisel bir soru sorabilir miyim?" diye fısıldadım.

"Shakespeare, ağzın penisime sadece birkaç santim uzaklıkta. Sanırım artık bunu sormamıza gerek yok."

Hafifçe kıkırdayarak devam ediyorum: "Havuzda o gün, heteroseksüel olmadığını söylemiştin. Peki, sen nesin?"

"Ben neyim?" diye karşılık verdi başını yana eğerek. "Bir sarhoş. Bir aptal. Azgın bir İskoçyalı."

Gülerek göğüs kıllarının bir tutamını büküyorum. "Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?" diye ekleyince kahkaha atıyor.

"Pekala, tamam," diye kıkırdadı. "Dürüst olmak gerekirse, Shelby, bilmiyorum. Sana olan çekimimi tanımlaması kolay bir şey olarak hiç bulmadım, ama hep seni istedim. Seni, kişi olarak. Seni, adam olarak. Bunun için bir etikete ihtiyacım var mı?"

Göğsünde parmaklarımı hafifçe gezdirirken yüzümde bir gülümseme belirdi. "Hayır, gerek yok."

Bir an sessiz kaldıktan sonra ekledim: "Aileniz biliyor mu? Yani... sizin ve başka bir adamın birlikte olmanızda bir sorun görürler mi?"

Çenesi bir an kasılıyor. "Hayır. Onlar sadece benim mutlu olmamı istiyorlar. Hepimiz istiyoruz."

"Peki ya anne baban?" diye soruyorum, onları gündeme getirmekten çekiniyorum çünkü bunun bazen Declan'ı karanlık bir ruh haline soktuğunu biliyorum.

"Seni çok severlerdi."

Ona bakarken göğsüm ısınıyor. Yüzümü tekrar karnına yaslarken, Declan'ın böylesine mutlu bir aileye sahipken, bu ailenin böylesine trajik bir

şekilde elinden alınmasının ne kadar adaletsiz olduğunu düşünüyorum. Ve yine de babam, ailesini aldatma ve yalanlarla istismar ediyor.

Her zamankinden daha çok, Declan için önemli biri olmak istiyorum. Onların ölümlerinin ardında bıraktığı boşluğu doldurmak istiyorum.

Ve bugün bana gösterdiği tabloyu düşünüyorum. O an onun için ne kadar netti. Onu ne kadar mükemmel bir şekilde yeniden yaratmıştı.

"Bazı şeyleri hafızanızdan bu kadar canlı bir şekilde resmetmenizin sebebi nedir?" diye soruyorum.

"Bazı anlar akılda kalıyor sanırım," diye mırıldanıyor.

"Tıpkı o kahve dükkanındaki gece gibi mi?"

"Evet, Shakespeare. Ve o gece havuzda. Ve Dublin'deki odanda o gece. Ve Kaliforniya'daki plaj."

Çenemi ellerime yaslayıp pencerelerden sızan loş ışıktaki ona bakıyorum. "Yani sadece ben miyim?" diye çekingen bir şekilde soruyorum.

Gülümsüyor. "Evet, sen. Ama sadece sen değil."

"Öyle mi? Başka biri mi var?" Bu, altında hafif bir endişe gizleyen şakacı bir soru. Declan hiç başka birine benim kadar değer veriyor mu acaba?

"Anne babamı çok net hatırlıyorum," diyor hüzünlü bir ses tonuyla.

"Onlar öldüğünde kaç yaşındaydınız?" diye soruyorum.

"On üç."

"Onları bu kadar iyi hatırlaman gerçekten etkileyici," diye yanıtlıyorum, baş parmağımla karnının yumuşak derisini nazikçe okşayarak. "Bana onlardan bahseder misin?"

Bunca yıldır hiç sormadığım veya merak etmediğim anlamına gelmiyor bu, ama Declan hiç bu kadar açık olmamıştı. Sanki içinde hazineler olan bir malikanenin kapıları kısa bir süreliğine aralanmış gibi hissediyorum. Declan'ın en ufak bir parçası bile benim için altın değerinde.

“Annem çok komikti,” diyor çarpık bir gülümsemeyle. “Killian gibi dağınık saçları vardı ama Anna'nınki gibi sıcaktı. Çok iyi bir anneydi ve hepimizi çok severdi. O malikane bizim tüm dünyamızdı ve oradan hiç ayrılmak istemedi. Orada ihtiyacı olabilecek her şeye sahip olduğunu söylerdi.”

Onu daha sıkı kucaklıyorum, odamızın karanlığına dalgın dalgın bakarken gözlerindeki hafif nemi fark ediyorum.

"Beni oraya götürür müsün?" diye soruyorum.

"Keşke yapabilseydim," diye yanıtlıyor.

“Neden yapamıyorsun?”

Gözlerimin içine bakarken saçlarımı okşuyor. "Çünkü seni oraya götürürsem, bir daha asla ayrılmak istemeyeceğimden korkuyorum."

"Sorun değil," diye fısıldıyorum. "Kalırım. Seninle her yerde kalırım."

Derin bir iç çekerek cevap verdi: "Biliyorum, Shakespeare. İşte bundan korkuyorum."

Boğazımda biriken duyguyu yutuyorum. "Bana babandan bahset."

“Babam çok ciddi ve katı bir adamdı. Ama yumuşak bir yanı da vardı. Hayvanları severdi ve bize karşı her zaman nazikti. Ama annemi her şeyden çok severdi. Sanırım annem onu herkesten daha iyi anlıyordu.”

"Çok hoş geliyorlar," diye mırıldanıyorum. "Onları çok özlemiş olmalısınız."

“Özlüyorum...” Sesi titriyor ve bir anlığına kendi duygularına kapılıp donakalmış, adeta felç olmuş bir halde kalıyor. “Eskiden her şeyin nasıl olduğunu özlüyorum. Hayatın normal olduğu zamanları. Güneşin parladığı, geleceğin parlak görüldüğü zamanları.”

"Gelecek hâlâ parlak olabilir, Declan," diyorum elini uzatarak. "Bu durum sonsuza dek senin üzerinde bir yük olmak zorunda değil. Hâlâ mutlu olabilirsin."

“Nasıl?” diye soruyor. “Mutlu görünebilirim. Rol yapabilirim. Ama artık bunu hissedemiyorum, Colin.”

Yanına doğru sürünerek uzanırken gözlerim yaşlarla doldu. Yüzünü kendime yaklaştırıp dudaklarını nazikçe öptüm. "Bunu söylediğini duymak kalbimi kırıyor. Tek istediğim senin mutlu olman."

"Seninle geçirdiğim bu yazlar beni mutlu ediyor," diye yanıtlıyor.

"Öyleyse, bütün yılı birlikte geçirelim, Declan," diyorum.

Gözlerine bakarken, umut bir sel gibi içimi kaplıyor. Ve bu fikri hemen reddetmediğinde, neredeyse ben de bu fikre kapılıyorum.

“Londra’ya geleceğim. Oradan çalışabilirim,” dedim yüzüne dokunarak. “Sen de Londra’da yaşayabilirsin. Ailene yeterince yakın, değil mi?”

“Shelby...”

"Lütfen beni dinleyin," diye yalvarıyorum. "Size yardım etmeme izin verin. Bu konularla ilgilenen terapistler var. Bu şekilde yaşamak zorunda değilsiniz. Ben sizin güneş ışığınız olacağım."

Gözünü kırptığında yanağından bir damla yaş süzülüyor ve ben de öne eğilip bıraktığı izi öpüyorum. Sonra dudaklarını öpüyorum. Ve geri çekildiğimde, bu planın işe yaramayacağını, tüm yıl birlikte olamayacağımızı söylemesini bekliyorum.

Bunun yerine, "Tamam," diye fısıldadı.

"Tamam mı?" diye heyecanla soruyorum.

“Evet.” Başını salladı. “Ama yalnızca Londra'dan çalışmaya devam edebileceğinizden eminseniz.”

"Bunu bir şekilde hallederim."

Sonra onu ağızla öpüyorum. Bu, şimdiye kadar istediğim her şeyin sonunda elimde olduğu hissini veriyor. Sadece Declan'ı tüm yıl boyunca yanımda tutmakla kalmayacağım, aynı zamanda sonunda ona ihtiyacı olan

bakımı almasına da yardımcı olabileceğim. Onun her zaman benim için olduğu gibi ben de onun için orada olabileceğim.

"Eski güzel günlere geri döneceğiz," diye mırıldanıyor dudaklarımın arasından.

Sözlerin anlamını kavramadan önce bir an gülümsüyorum, sonra gülümsememin kaybolduğunu hissediyorum. Eski günler.

Eskisi gibi olmasını istemiyorum. Acaba o bunun eskisi gibi olacağını mı düşünüyor? Ev arkadaşı mı olacağız? Tekrar arkadaş mı olacağız?

Geri çekilip gözlerinin içine bakıyorum, belki de yanılıyor olabileceğime dair bir işaret arıyorum. Onu yanlış anlamış olabilirim. Kastettiğı bu değil.

Ama bunu sorgulamaya cesaret edemiyorum. Çünkü bu an çok hassas ve çok fazla şey istersem her şeyi kaybedebilirim.

Yirmi Yedinci Bölüm

Declan

Düğüne iki gün kaldı

Yağmur durmuyor. Hava tahminleri bu hafta sonu büyük bir fırtınanın geleceğini gösteriyor. Sadece yağmur değil, Temmuz ayında şiddetli rüzgarlar ve hatta dolu bile olabilir.

Üstelik Colin'in ayak bileği burkulmuş. Doktor ona bütün gün üzerine basmamasını söylemiş. Colin ve Pierce'ın bugün fotoğraf çektirmesi gerekiyordu ama yollar çok tehlikeli olduğu için fotoğrafçı iptal etmiş. Bu da demek oluyor ki herkes evde birlikte mahsur kalmış.

Colin'in ailesi şehirdeki bir tatil köyünde kalıyor, şükürler olsun.

Blaire, salonda Colin'e çay ikram ederken, "Duyduğuma göre yağmur düğün için uğurluymuş," diyor. Yapacak hiçbir şeyleri olmadığı için Colin ve Pierce can sıkıntısından ölüyorlar. Pierce bilgisayarında çalışarak ve repliklerini ezberleyerek vakit geçiriyor gibi görünüyor.

Ve ben de sürekli onların bulunduğu odaya girmenin bahanelerini buluyorum.

Colin, Blaire'e sıcak bir gülümsemeyle, "Teşekkür ederim," dedi. "Umarım bu doğrudur."

Pierce, "Kapalı bir spor salonunuz falan yok mu?" diye yakınıyor. "Bütün gün böyle hareketsiz oturamayız."

"Colin'in bugün hareketsiz kalması gerekiyor," diye soğukkanlılıkla yanıtlıyorum ve bu da Amerikalıdan sert bir bakış almama neden oluyor.

"Pekala," diyor bilgisayarını kapatırken. "Bu zamanı yarın akşamki bekarlığa veda partimizi planlamak için kullanabiliriz."

Colin, "Pierce," diye uyarıyor.

"Ne? Belli ki bir bekarlığa veda partisine ihtiyacımız var ve bunu birlikte yapmaya karar verdik."

İkisinin arasında gidip gelirken ense tüylerim diken diken oldu. Bunun dün aralarında geçen tartışmayla ilgili olduğunu hissediyorum. Umarım yanlış duymuşumdur ya da konuyu hiç açmadan geçip giderler.

"Pierce," diyor Colin tekrar, bu sefer ayağa kalkacakmış gibi kanepede doğrulup oturuyor.

"Tamam, tamam, rahatla," diyor ve ellerini Colin'e doğru uzatıyor.

Odada bulunmam için pek bir sebep olmadığı için çıkmak üzereydim ki Pierce beni hemen geri çağırdı. "Lütfen, Allah aşkına, gitme."

"Sizin için ne yapabilirim?" diye soruyorum.

"Bana Colin'in gençliğiyle ilgili birkaç hikaye daha anlatır mısın? Çok sıkıldım ve bir şeye ihtiyacım var. Görünüşe göre o da burkulmuş ayak bileğiyle baş edemiyor, bu yüzden yalvarıyorum. Beni eğlendir."

Adamın sırtına dönükken gözlerim kısılıyor. Colin'in ona cinsel ilişkiye hayır dediğini ve bunu ayak bileğine bağladığını bilmekten teselli bulmam hoşuma gitmiyor.

"Pekala," diye yanıtladım köşedeki bara gidip üç bardak çıkarırken. Sonra her birine viski doldurup iki adama uzattım, birini kendime sakladım.

“Ne duymak istersiniz?”

Pierce'ın karşısındaki sandalyeye oturuyorum ve bir yudum alırken bardağımın üzerinden onu izliyorum.

"Hepimiz yetişkiniz burada. Lafı uzatmayalım," diyor muzip bir sırıtışla. "İkiniz ne kadar süre seviştiniz?"

“Pierce!” Colin oturduğu koltuktan neredeyse fırlayacaktı. Sakat ayağı ayak taburesinin üzerindeydi ama onu hareket ettirmeye çalışırken acıdan yüzünü buruşturdu. Onu durdurmak için elimi kaldırdım.

"Otur aşağı," dedim Colin'e. Sonra Pierce'a döndüm. "Bu, senin ve eşinin konuşması."

"Zaten birlikte yattığınızı bana söyledi. Sadece kirli detayları duymanın eğlenceli olacağını düşündüm. Bana bunları anlatmayacak," diyor Pierce göz kırparak.

“O zaman ben de yapmayacağım.” Ses tonum kuru, ifadem ise donuk. Bu adamın her şeyi beni rahatsız ediyor. Evrenin merkezinde olduğunu, Colin ve benim de onun yörüngesindeki uydular olduğumuzu düşünüyor gibi görünüyor.

Bu hafta sonunun bitmesini ve onu bir daha asla görmek zorunda kalmamayı dört gözle bekliyorum.

“Hadi ama!” diye yalvardı Pierce, viskisini tek nefeste bitirerek. “Saçmalama. Kıskanç bir adam değilim. Aksine, bence inanılmaz derecede çekici ve sadece ikinizin nasıl olduğunu duymak istiyorum.”

"Bunun ne kadar kişisel bir şey olduğunu görmüyor musun?" diye soruyor Colin alnını ovuştururken.

"Kişisel mi?" diye sordu Pierce, sesi kırılmış gibiydi. Bana baktı, sonra nişanlısına döndü. "Bana bunun sadece seks olduğunu söylemiştin."

Cevabını beklerken bakışlarım aniden Colin'e çevrildi. Üzgün bir ifadeyle başını kaldırıp, "Öyleydi," dedi.

Bu kadar acı vermemeliydi aslında. Kendi ilacımın karşılığını alıyorum. Ona bir zamanlar böyle dememiş miydim? Sadece seksti.

Bu asla sadece seks değildi.

Keşke bunu ona şimdi bağırabilseydim. Ama o bu kelimeleri bana karşı kullanıyor ve bunu biliyorum. Onunla tartışamam, ne burada ne de Pierce'ın önünde, ama eğer bunun asla sadece seks olmadığını bilmek istiyorsa, ona söyleyeceğim. Lanet olası nişanlısı bunun sadece seks olduğunu duysun.

"Hadi ama, Shakespeare," diyorum. "Ona ilk aşkının ben olduğumu söyledin mi?"

Colin bana şaşkın bir ifadeyle baktı.

"İşte başlıyoruz," diyor Pierce heyecanlı bir gülümsemeyle.

"Evet, yaptım," diye yanıtladı Colin usulca.

Çarpık bir sırıtışla devam ediyorum. "O gece spor salonunda o rugby oyuncularından kaçtığımızı ona anlattın mı?" diye soruyorum, gözlerimi Colin'den ayırmadan. Gözleri sıcak, devam etmemi bekliyor.

"Bana ilk kez dudaklarını değdirdiğin geceyi hatırlıyorum. Tecrübesiz olduğuna asla inanmazdım. Ya da Dublin'de yatağına girmeme izin verdiği geceyi. Bana 'seni benim' diye çağırmam için nasıl yalvardığını. O geceyi hatırlıyor musun?"

"Elbette yaparım," diye mırıldandı. Dili dışarı fırlayıp alt dudağını yaladıktan sonra dişlerinin arasına aldı.

"Amsterdam'da kaç kere sadece seks yaptık?" diye soruyorum, bir noktaya dikkat çekmek için. Colin gülümsemesini bastırmaya çalışıyor ama gülümsemesinin ortaya çıkmak üzere olduğunu görüyorum. "Günde iki kere miydi? Hayır, belki daha fazla."

"Kesinlikle daha fazla," diyor yanakları kızararak.

"İkimiz de oldukça deneyimsizdik, değil mi? Ama birlikte öğrendik."

“Evet, yaptık,” diyor. Aramızdaki bağ çok güçlü ve acaba o da bunu hissedebiliyor mu diye merak ediyorum. “O hafta demirlemiş olan tek şey yüzen ev değildi.”

Ağzımdan bir kahkaha fırladı ve o da kendi kendine yaptığı küçük kelime oyununa kıkırdadı.

Bu tehlikeli. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum, eski anıları yeniden yaşıyorum ve eskiden birlikte ne kadar iyi olduğumuzu hatırlıyorum.

"İkinizin de çok ateşli olduğunu tahmin ediyorum," diyor Pierce ve bu, üzerime buz gibi su dökülmüş gibi bir his veriyor. Birdenbire onun burada olduğunu fark ediyorum ve bu beni dalgınlığımdan uyandırıyor.

Ayağa kalkıp bara geri döndüm ve kendime bir tane daha doldurdum. Colin de ben de bir an için konuşmadık çünkü ikimiz de anılarımıza dalmıştık. Pierce ise bu anları onunla paylaştığımızı sanıyordu. Onu asla bu anılara davet etmezdim.

"İlk tanıştığımız zamanki halimize benziyor," diyor Pierce ve sesindeki yapmacık tatlılık midemi bulandırıyor. "Bütün gün tavşan gibi sevişiyorduk. Seni çok çabuk tasmaladım, değil mi?"

İçeceğimi neredeyse tükürüyordum. "Tasmalı mı?"

Colin'im... tasma mı takıldı?

"Ne kadar hızlı?" diye ekledim, dikkatlice onlara dönerek. Pierce gururla gülümsedi, ama Colin kendi içine kapanmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu.

"Ne kadardı bebeğim?" diye soruyor Pierce. "İki hafta mı?"

"İki hafta mı?" diye tekrarladım, bu sefer Colin'e dik dik bakarak.

Bu kadar şaşırmam yanlış.

Ne olacağını sanıyordum ki? Colin'le bir an paylaşacağımızı, Pierce'ın da çekip gideceğini mi? Tabii ki hayır. O onun nişanlısı, benim değil. Başka bir

adamın sevgilisi hakkında konuşup da bunun bir ters köşeye dönüşmeyeceğini bekleyemem.

Ama bu mu? Sadece iki hafta sonra bir başkasının onun üzerinde bu kadar samimi, özverili bir kontrol kurmasına izin verdiğini duymak mı? Colin hayal kırıklığını hissedebiliyor, çünkü bana bakmıyor. Güvenini hak etmeden bir başkasının eline kaptırdığı için utanıyor. Ona daha iyisini öğrettim.

"Onu hiç tasmaladın mı?" diye soruyor Pierce kibirli bir şekilde ve onu yumruklamak istiyorum. Tasma takmak samimi ve önemli bir şey, o ise Colin'e sanki sahipleri değişmiş bir gösteri köpeğiymiş gibi davranıyor. Şu an Colin'ime baktığı şekilden dolayı boğazını sıkmak istiyorum.

Sorusuna cevap vermeye tenezzül etmiyorum çünkü bir dahaki sefere ağzımı açtığımda, bu samimiyetsiz herife acımasız bir dürüstlikle karşılık vereceğimden eminim.

Artık bu odada bulunmaya tahammül edemiyorum. Açıkçası, Pierce'ın sıkılıp sıkılmadığı ya da onları eğlendirmem gerekip gerekmediği umurumda değil. Onların birlikte olmalarıyla ilgili bir dakika daha duymaya dayanamıyorum.

"Affedersiniz," dedim küstahça. Arkamı dönüp hızla kapıdan çıktım, giderken Colin'in gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyordum.

Mutfağa doğru yürüyordum ki arkamdan koridorda Pierce'ın ayakkabılarının sert tıkırtısını duydum. Adımı seslendiğinde içimden bir inilti çıkardım.

"Barclay."

Olduğum yerde durdum, memnuniyetsiz bir iç çekişle arkamı dönüp ona baktım.

"Size yardımcı olabilir miyim?" diye sordum, sanki son yirmi dakika hiç yaşanmamış gibi. Sanki nişanlısıyla cinsel hayatımı hiçbir şey olmamış gibi açıkça konuşmamışız gibi.

Bana yaklaşırken gülümsüyor ve kolunu omzuma doluyor; onun bu kadar çekici olması beni iğrenç derecede rahatsız ediyor. Onunla ilgili her şey sahte, sanki beni ölüme sürükleyen bir yılan gibi.

"Hey, hiç dert etme," diyor soğukkanlılıkla. "Eğer o konuşmadan rahatsız olduğumu düşünüyorsan, sana söz veriyorum, hiç rahatsız olmadım."

"Bunu duyduğuma sevindim," diye mırıldandım dişlerimi sıkarak. Gerçekte, onun duyguları umurumda bile değil. Bu, ani hoşnutsuzluğumla hiçbir ilgisi yok.

"Benim o gergin, kıskanç tiplerden biri olmadığını biliyorsun, değil mi? Aslında..." İkimizin de az önce Colin'i bıraktığı odaya doğru baktı. "Dinle, açık konuşabilir miyim?" diye sordu beni koridorun sonuna doğru çekerken.

"Elbette," diye mırıldandım tereddütle.

"İkinizi birlikte izlemek çok heyecan verici. Aranızdaki geçmiş görebiliyorum ve aranıza açıkça bir kimya var. Ayrıca bana aranızdaki ilişkinin her zaman sadece fiziksel olduğunu da söyledi."

"Ne demek istiyorsun?" diye homurdanarak sordum.

"Şunu bilmelisiniz ki, Colin ile benim aramda özel bir ilişki var."

"Özel?"

"Bunu nasıl ifade edeyim?" diyor kollarını kavuşturarak. "Nişanlımı çok seviyorum. Bence o harika biri. Seksi, zeki ve yakışıklı. Herkes onu istiyor."

Onun Colin hakkında böyle konuşmasını dinlerken omurgam kaskatı kesildi. Benim Colin'im.

"Ve onun benim olmasından büyük gurur duyuyorum," diyor sesi daha alçak ve tehditkar bir tonda. "Güzel bir arabaya sahip olmak gibi. Gerçekten nadir, belki de klasik bir şey. Ve onu garajınızda tutmak yerine, gezintiye çıkarıp biraz da gösteriş yapmayı seviyorsunuz."

Bu herif ne anlatmaya alışıyor? Vucudumdaki her kas sertleşti ve huzursuz.

“Arabamı dn vermeyi de seviyorum. Ne kadar güzel sürdüğünü göstermek istiyorum. Anladın mı?”

fkemden kanım kaynadı. O, sinsi bir sırıtışla yaklaşırken cevap vermedim.

"Ne demek istediğimi anlıyor musun, Barclay?" diye soruyor ve ben de tam olarak ne demek istediğini bildiğimden korkarak başımı yana eğiyorum.

"Yani arabamı sürmeni istiyorum."

Anında midem bulanıyor. Dişlerim gıcırıyor. Gözlerim kısılıyor. Yumruklarım sıkılıyor. Ona yumruk atmak istiyorum.

Hayır, daha kötüsü. Onu hastaneye yatırmak istiyorum. Kanını akıtmak istiyorum. Ağlamasını istiyorum. Evime adım attığı güne pişman olmasını istiyorum. Hayır, Colin'e dokunduğı güne pişman olmasını istiyorum.

Onun hakkında böyle konuştuğuna ya da bu sapık fikri aklından geçirdiğine pişman olmasını istiyorum. Ona bakarken damarlarımda şiddet ve nefret dolu bir duygu dolaşıyor, şu anda bana söylediklerini gerçekten duyduğuma inanamıyorum.

Omzumu hafifçe salladı ve ben de hemen geri çektim. "Rahat ol, Barclay. Bunun tamamen karşılıklı rıza ile olduğunu biliyorsun. O da bundan hoşlanıyor."

Hayır, yapmaz. Benim Colin'im yapmazdı.

"Ne saçmalıyorsun?" diye mırıldandım karanlık bir sesle.

“Sanırım ne demek istediğimi anlıyorsun,” diye yanıtlıyor alaycı bir gülümsemeyle. “Bu hafta ikinizi birlikte izledim. Ona nasıl baktığınızı, onu nasıl istediğini görüyorum.”

Uzaklaşmak için çabalıyorum ama o beni daha sıkı tutuyor, yanından ayırmıyor. Bütün bunlar bir güç gösterisi. Bir iktidar gösterisi.

“Yani benden şunu yapmamı istiyorsun...”

"Evet," diye yanıtladı, bana şeytani bir bakışla bakarak. "Nişanlımla birlikte olmanı istiyorum, ben de izliyorum."

“Yani onu geri alabilirsin, değil mi? Benden daha güçlü olduğunu kanıtlayabilirsin. Onun gerçekten sana ait olduğunu gösterebilirsin.” Dudaklarımda alaycı bir ifade beliriyor.

"Şimdi anlıyorsun," diyor Pierce, omuzlarımı silkerek ve gülerek. "Colin ve ben sıradan bir bekarlığa veda partisi istemiyoruz. Özel bir şey istiyoruz ve yarın akşam burada bunu yapmayı umuyorduk."

"Bütün bunlara neden razı olayım ki?" diye itiraz ediyorum.

“Çünkü onu istiyorsun, değil mi? İnkâr etmeye çalışabilirsin, ama hepimiz gerçeği biliyoruz. Ve eğer düğünümüzü burada yapmak istiyorsan... o zaman anlayışlı olacaksın, değil mi?”

İçimde bir şey koptu. Onu iterken ellerim Pierce'ın göğsüne çarptı. Yumruklarımı sıktım ve bir şekilde kendimi tutarak yumruklarımı yüzüne indirmekten vazgeçtim.

"Bunu yapmak istemezsin," diyor kendinden emin bir şekilde, yumruklarıma bakarak. Onun umursamaz, kibirli tavrı öfkemi daha da artırıyor. Sanki bunların hiçbir önemi yokmuş gibi düşünüyor. Sanki az önce beni onun için bir seks partisi yapmaya zorlamak için şantaj yapmaya çalışmamış gibi.

"Hadi ama," diyor neredeyse fısıltıyla. "Bana meydan okuyacağını umuyordum. Onu kazanacağını ya da seni seçmesini sağlayacağını falan söylemeni bekliyordum. Bu gerçekten hayal kırıklığı."

"Senin neyin var Allah aşkına?"

“Ben mi? Senin neyin var? Senin de bundan hoşlanacağını sanıyordum.”

"O bir ödöl değil. O bir insan ve böyle uğruna kavga edilmeyi hak etmiyor. Bu iğrenç bir durum."

Pierce, arkasındaki odada hâlâ yalnız olan Colin'e bakarak sessizce güldü. "Bunu sevdiğini biliyorsun. Bunu istiyor."

"Hayır, öyle değil," diye mırıldandım tekrar.

"Onu tanıdığını sanıyorsun ama tanımıyorsun."

Bu cümledeki bir şey midemi bulandırıyor. Belki de haklıdır. Belki de Colin'i artık tanımıyorumdur.

Hâlâ ona yumruk atmak isterdim ama yapmadım. Bunun yerine arkamı dönüp öfke ve kızgınlıkla uzaklaştım.

"Bir düşün bakalım!" diye sesleniyor arkamdan.

Cevap vermiyorum. Öfke ve kızgınlık damarlarımda dolaşırken, evin bana ait kanadının kapısından içeri giriyorum.

Bu olamaz. Colin'in buna izin vermesi mümkün değil. Benim Colin'im asla böyle bir muameleye razı olmazdı.

Midem alt üst olmuş, kasılıyor. Aklım karmakarışık. Çok öfkeliyim. Sanki gözlerimden yaşlar akmak üzere.

Çığlık atmak istiyorum.

Bir şeyleri kırmak istiyorum.

Dışarıda sağanak yağmur yağmıyor olsaydı, şu lanet olası çardakı şimdi ateşe verirdim, böylece iki gün sonra düğün yapılacak bir yer kalmazdı.

Stüdyoma çıkan merdivenleri hızla tırmanıyorum, odayı paramparça etmeye hazırım. Arka cebimden bir paket sigara çıkarıp titreyen parmaklarımla birini yakıyorum. Perişan haldeyim. Doğru düzgün düşünemiyorum.

O konuşmanın tamamını tekrar tekrar zihnimde canlandırıyorum, kafamın karıştığı kısmı bulmaya çalışıyorum çünkü bu gerçek olamaz. Bu neden oluyor? Resmen sınanıyorum, işte bu.

Bahsi kazanmak için basit bir düğün yapamazdım. Hayır, sevdiğim tek adamla ve onun iğrenç, manyak, adi herif nişanlısıyla evlenmek zorundaydım ve bunu başarmak zorundaydım.

Bu düğünü gerçekleştirmeliyim. Mutlaka yapmalıyım. Amacım buydu. İstedğim buydu.

Düğünü yap. Bahsi kazan. Evi al. Huzur içinde yaşa.

Çünkü eğer bunu yapmazsam, o zaman ne olacak? O zaman sonsuza dek sonsuzluğun karanlık boşluğuyla yalnız başıma yüzleşmek zorunda kalacağım. Kendi evimde düğün üstüne düğün izlemek zorunda kalacağım, asla böyle bir şeye sahip olamayacağımı bilerek.

Aşk ya da arkadaşlığı asla bulamayacağım; herkesin istediği ve aradığı şeyler bunlar. Benim için asla mümkün olmayacak. Gençliğimde, iyileşmeyen ve yerine bağlanma yeteneğinden yoksun bir adam yaratan, sürekli gelişen bir keder ve travma fırtınası yüzünden bu şanslar benden çalındı.

Bunu kaldıramam.

Hiçbir şeyle yüzleşemiyorum.

Hayatın kolay olduğu tek yer yalnız olduğum zaman, ya da sanatımla ve içimdeki şeytanlarla baş başa kaldığım ve kimseye hesap vermek zorunda olmadığım zamanlardır. Hayatın acımasız değil, sakın olduğu ve sürekli olarak sahip olduğum kişiyi ve kaybettiğim aşkı hatırlatılmadığı yerlerdir.

Fırça ya da kil almak yerine, bu saçmalığın başlamasından önce masanın altına yuvarlanan viski şişesini arıyorum. Şişenin yarısı dolu ama bu gece için yeterli olacak.

Sigaradan çektiğim nefesleri şişeden içtiğim içkilerle değiştiriyorum, artık hissetmeyene kadar kendimi içiyorum. Colin'i sonsuza dek kaybettiğimin kemirici hatırlatıcısı göğsümde bir filin ağırlığı gibi hissettirmeyene kadar.

Çünkü bu, bardağı taşıran son damlaydı. O sadece Pierce ile evlenmiyor. O, gerçekten ona ait oluyor.

Bir zamanlar bana ait olduğu gibi.

Şişe boşaldığında ve içki kanıma karıştığında, oda bulanık ve karanlık bir hal alıyor. Acıyı bastırıyor ve sesleri susturuyor. Yatağa uzandığımda, tek bildiğim şey hiçbir şey hissedemediğim; karanlığa doğru sürüklenirken beni saran sıcak bir çift kol dışında.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Colin

Sekiz yıl önce

Toskana

Dizlerim üzerinde onu bekliyorum. Telefonda konuştuğumuz gibi. Ellerim titriyor ve dudajımı ısırırken dışarıda taksi kapısının kapanma sesini duyuyorum.

Ya Declan değilse? Ya da İngiliz bir aktörü yerde çıplak halde bulmak için aniden içeri giren İtalyan ev sahibi ise?

Kafamdan atmam gerek. Bunu konuşmuştuk.

Bu hafta diğerlerinden farklı olacaktı, çünkü bu hafta gerçekten onun olacaktım. Yani, gerçekten, cinsel fantezilerle dolu yatak odası anlamında. Romantik ilişki anlamında değil.

O gemiden umudumu kestim, çoktan yola koyuldu.

Hayır, bu hafta Declan ve ben cinsel ilişkimizi bir üst seviyeye taşımak için çok özel planlar yaptık. En zor kısmı, onu gördüğümde kollarına koşmamak olabilir. Bir yıl ayrı kaldığımız süre boyunca onu özlemek her

geçen yıl daha da zorlaşıyor. Ve kaç kişiyle yattığının veya ne yaptığının hiçbir önemi yok.

Aslında bu yıl başka bir "arkadaşlık artı cinsel ilişki" ilişkisi kurdum. Ama cinsel ilişkiye girmiyoruz. Beni kanatlarının altına aldı ve bilmek istediğim tüm sapkın, itaatkâr şeyleri bana gösteriyor. Bunu neden bu kadar çok sevdiğimi anlamama yardımcı oluyor. Ve sürekli başkalarını memnun etmeye çalışan biri gibi hissetmeden kendime sınırlar koymayı öğretiyor. Bu yüzden artık sevdiğim şeyler konusunda kendimi o kadar garip hissetmiyorum.

Ön kapının otomatik kilidi çalışıyor ve heyecandan omurgam dikleşiyor. O burada. Bu oluyor.

İçeri girip çantasını kapının yanına bırakırken gülmek için alt dudağımı ısırdım.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı seksi bir hırıltıyla. "Bu yerin çok lüks olanakları var."

Kendi kendime kıkırdadım. "Beni güldürmemen gerekiyordu."

"Kahretsin. Özür dilerim," dedi boğazını temizlemeden önce. Sonra bana doğru birkaç adım attı, kahverengi deri ayakkabıları karo zeminde tıkırdadı. "Bu, hafızama kazınacak anlardan biri, Shakespeare. Yerde beni beklerkenki görüntün. Buna alışabilirim."

"Tamamen seninim," diyorum ona bakarak.

Nefesini verirken eğildi ve parmaklarını kısa saç tellerimin üzerinde gezdirdi. Rol için normalden çok daha kısaydı. Popüler bir seride rol aldım ve oynadığım karakterin saçları tamamen kazınmıştı. Altın sarısı saçlarımdan ayrılmak zordu ama buna değdi. Bu rol, şimdiye kadar aldığım en yüksek ücretli işti.

Declan'a gelince, her zamankinden daha iyi görünüyor. Saçları, daha önce hiç görmediğim kadar uzun, omuzlarına kadar uzanıyor. Kulaklarının

arkasına doğru kıvrılmış, çok güzel kıvrılıyor ve çok seksi görünüyor. Sakalı kısa ama onu ilk defa sakal benzeri bir şeyle görüyorum.

"Ne şanslıyım," diye mırıldanıyor karşılık olarak. "Peki ben sizinle ne yapacağım?"

"Ne isterseniz," diye yanıtlıyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, şu an inanılmaz derecede iyi görünüyorsun. Sadece sana bakmak bile yeterli sanırım."

Ayaklarımın üzerinde geriye yaslanarak, gülümsememe engel olmaya çalışarak ona baktım. "Pekala."

Bir süre sonra oturma odasındaki büyük koltuğa doğru yürüdü. Sonra dizine vurarak, "Buraya gel," dedi.

Dört ayak üzerine çömelip ona doğru emekleyerek ilerliyorum, onu memnun etmek için can atıyorum. Ona ulaştığımda, tekrar dizine vurup, "Buraya gel. Sana bir bakayım," diyor.

Ben de kucağına oturdum ve o da koltuğa yerleşip, gözleriyle ve elleriyle beni yavaşça süzdü. Sanki tadını çıkarıyormuş gibi beni yavaşça içine sindirdi.

Bu, üniversite spor salonunda mesai saatleri dışında öpüşürken yakalanan iki genç adamdan çok farklı bir durum. Sadece dört yılda ne kadar yol kat ettik.

"Çok güzelsin," diye fısıldıyor elini bacağımda yukarı doğru gezdirirken. Penisimin yarısı sertleşmiş halde uyluğumda duruyor, dokunulmayı umutsuzca bekliyor. Ama o beni kışkırtıyor, acele etmiyor. Bunun yerine, parmaklarını omurgamdan yukarı ve boynuma doğru gezdiriyor.

Beni kendine doğru çekiyor, kulağımın altından ve omzumdan öpüyor.

Ne yaptığını biliyorum. Beni ısıtıyor. Dokunuşuna can atıyorum. Ona o kadar muhtaç hale getiriyor ki, onsuz işlev göremez hale geliyorum.

Bu acımasız ve ahlaksız bir oyun.

Ve mükemmel bir şekilde işe yarıyor.

Beni ne kadar çok kızdırırsa, o kadar çok coşuyor, ta ki tenime sürtünerek, göğsümün ve sırtımın etini küçük küçük ısıklar alırcasına kemirmeye başlayana kadar. Bu, acı ve haz karışımı bir şey ve daha fazlasına ihtiyacım var.

"Yere yat," diye fısıldadı kulağıma.

Dizlerimin üzerine çöküp bacaklarının arasına yerleştim ve sözünü bekledim. "Shelby, penisimi çıkar," derken gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı.

Parmaklarım, pantolonunu açarken açlıktan titriyor.

"Çıkarın onları," diyor ve kalçasını koltuktan kaldırıyor.

Ayakkabılarını tek tek çıkarıp pantolonunu tamamen çıkarmaya çalışıyorum. Biraz uğraştırıyor ama sonunda onu sandalyede sadece dar iç çamaşırıyla bırakıyorum ve tam istediğim gibi oluyor.

Keşke zamanı durdurabilseydim. Keşke tüm hayatımı tam şu anın etrafında kurabilseydim. Hayatımın aşkı için çıplak bir şekilde yerde diz çökmüşüm. Ve en güzel yanı, sonunda bana güvenebileceğini bilmesi. Bu noktaya geldik ve bu, hayallerimdeki hayata bir adım daha yaklaştığımı hissettiriyor.

"Devam et," diyor, başını aşağıya, cinsel organına doğru sallayarak. Kalın ve iç çamaşırının altından gerilmiş halini görebiliyorum.

Koltuğa yaslanıp kollarını yanlara dayadığında, bana bir tanrıyı hatırlatıyor. Ve ben de ona zevk veriyorum. Beni o seçti.

Lastikli bel bandını aşağı doğru çekip penisini dışarı çıkarıyorum. Elime alıyorum ve eski bir dostla yeniden tanışmış gibi hissediyorum. Elime aldığımda hissettiğim ağırlığı çok seviyorum. Pürüzsüz, sert yüzeyini. Tabanından ucuna kadar uzanan kalın damarları.

"Ağzını aç, Shelby. Dilini göreyim."

Dediğini yapıyorum, hevesli ağzımı ona veriyorum. Penisini boğazıma doğru kaydırmak yerine, bir eliyle boynumun arkasından tutuyor ve diğer elinin iki orta parmağını ağzımın derinliklerine sokuyor. Hemen öğürüyorum, bu yüzden bırakıyor.

Yüzünden bunun onu ne kadar tahrik ettiğini görebiliyorum. Göz bebekleri büyüyor, dudakları aralanıyor ve burun delikleri genişliyor.

Yani, ben dayanamayıp öğürmeye başlamadan önce parmaklarını ne kadar ileriye ve ne kadar derine sokabileceğini görmek için tekrar deniyor. Ona ne kadar iyi olabileceğimi kanıtlamaya kararlıyım.

Gözlerim yaşarmaya başladı ve midem kasıldı, ama ona ne kadar derine inebileceğimi göstermeyi başardım. Şehvetin etkisiyle parmaklarını boğazımdan çekti ve yerine dilini koydu.

Boynumu o kadar sıkı kavıyor ki, adeta acı veriyor, beni derin ve tutkulu bir şekilde öpüyor.

Öpüşmeyi bitirdiğinde yüzünü benimkine yakın tutarak, "Bana ne yapıyorsun, Shakespeare?" dedi.

Şu anda onun bana böyle seslenmesini duymak çok özel hissettiriyor ve her şeyi çok daha gerçek kılıyor.

"Beni kullan. Tamamen seninim."

Gözleri benimkilerle buluştu ve o anda bunun biz olduğumuz bana çok açık geldi.

Yüzümü penisinin üzerine çekmeden önce bana bir an gülümsüyor. Ve bundan sonra ne yapmam gerektiğini söylemesine gerek yok. Zaten biliyorum. Son on iki aydır her gün sadece bunu düşünüyorum.

Elimle penisinin dibini kavradım ve hiç vakit kaybetmeden boğazıma indirdim. Dudaklarımı dişlerimin üzerinde gezdirerek, penisinin uzunluğunu tükürükle ıslattım, ağzımın her hareketinde ulaşabildiğim kadarını ıslattım. Penisinin boğazımın arkasına çarptığını hissettiğimde, hemen öğürmemek için kendime meydan okudum.

Onu ne kadar derine alabileceğimi hissettiğinde homurdanıyor ve inliyor. Her inilti bir öncekinden daha yüksek sesli oluyor ve ben onun çıkardığı seslerden zevk alıyorum. Ona iyi hissettirdiğimde hissettiğim kadar gururu daha önce hiç hissetmedim.

"İşte bu. Aferin sana," diye mırıldanıyor ben onu emerken. "Durma. O güzel boğazından aşağı boşalmamı sağla."

Hoşuna gittiğini bildiğim için, penisinin dibinde dişlerimi hissetmesine izin verdim. Acıyla inledi ve neredeyse sandalyeden havaya kalktı, ama beni durdurmadı. Bu yüzden onu kışkırtmaya devam ettim, acıyla doruk noktasına ulaşmasını sağlayacak kadar ısırdım ve kazıdım.

Penisinin kasılıp şiştiğini hissediyorum. Bu ve çıkardığı kükremelerden, boşalmak üzere olduğunu anlıyorum. Bir an sonra meni ağzımı doldurduğunda, bunun ağırlığı altında eziliyorum. Hepsini yutmaya çalışıyorum ama beklediğimden çok daha fazla ve boğulmaya başlıyorum.

Declan çenemi kavradı ve penisini ağzımdan çekti. Boşalırken penisinin ucundan akan meni ve tükürük damlaları dudaklarıma aktı.

"Ne kadar da pis bir herifsin sen," diye homurdandı beni görünce. "Tanrım, senin benim benimle kaplı halini görmek çok hoşuma gidiyor. Sen de hoşuna gidiyor, değil mi?"

Ona bakarak başımı salladım.

Çok seviyorum.

Çenemi kavrayarak beni oturma odasının zeminine sırt üstü yatırıyor. Altımda pahalı görünümlü bir halı var ve şimdiden temizlenmesi gerekeceğini anlayabiliyorum.

Declan, aç bir hayvan gibi üzerime atıldı. Bacaklarımin arasına, yere tırmanırken, kendi boşalmasından çok benim boşalmamı istiyor gibiydi.

"Sıra bende," diyor şeytani bir sırıtışla. Elindeki tükürüğü kullanarak sertleşmiş penisimi okşuyor. Diğer eliyle bacaklarımin göğsüme doğru çekiyor, sonra eğilip testislerimi ağzına alıp emmeye başlıyor.

Ağzının sıcak zevkinden dolayı iniltili bir ılık attım. "İşte bu, küçük fahişem. Hadi sesini duyayım."

Önce her birini yalayıp emiyor, sonra da penisime doğru ilerleyip beni yutuyor. Sanki parçalara ayrılıyormuşum, sonra tekrar bir araya getiriliyormuşum gibi hissediyorum. Beni tam bir coşkuya sürüklüyor, sonra da sanki hasta bir oyunmuş gibi geri çekiyor.

Bundan keyif alıyor.

Bana işkence ediyor, bunun için beni çalıştırıyor, hiçbir şeyi bana kolayca vermiyor.

Dizlerimi göğsüme çekmiş, yerde kıvranırken o tekrar testislerime doğru yaklaşıyor, ama bu sefer ağzı daha da aşağıya iniyor. Beni neredeyse ikiye böler gibi, dilini deliğimin kaslı kenarı boyunca gezdiriyor ve nefesim kesiliyor.

"Kahretsin, Dec!" diye bağırdım.

Ağzını geri çekiyor. "Durmamı ister misin?" diye soruyor.

"Tanrım, hayır!" diye haykırdım. "Durma!"

Sıkı halkayı tekrar yaladığında, o kadar iyi hissettiriyor ki, yemin ederim sadece bundan bile neredeyse boşalabilirdim. Bu kiralık evin zemininde kızgın bir kedi gibi inliyorum ve miyavlıyorum.

"Ne kadar da muhtaç bir çocuk," diyor, yüzünde hissedebildiğim bir gülümsemeyle. "Benim muhtaç çocuğumun şimdi gelmesini istiyorum."

O, penisimi okşarken aynı zamanda testislerimi öpüp bir parmağıyla girişimi dürttüğünde, kendimi kaybediyorum. O kadar şiddetli orgazm oluyorum ki, gözlerim kararıyor.

Boşalmamı göğsümün her yerine yapıyorum ve umurumda bile değil. İşimi bitirdiğimde, artık hissetmiyorum bile. Halının üzerinde, meniyle kaplı bir ağırlık gibiyim.

Declan beni temizledikten sonra üzerime eğilip dudaklarımdan öptü.

"Demek ki doğru bir şeyler yapmışım," diye mırıldandım ona bakarken.
"Bu ödülü hak etmişim."

"İlginç," diye yanıtladı eğilip başını göğsüme yaslarken. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum."

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Colin

İtalya'daki bir haftalık tatilimiz için üstü açık bir araba kiraladım, ancak Declan ısrarla hiçbir ulaşım aracımız olmaması ve haftayı Toskana kırsalındaki özel kiralık evimizde geçirmemiz gerektiğini söyledi. Ve kulağa ne kadar hoş gelse de, onunla dışarı çıkmayı çok seviyorum.

Bir hafta boyunca, sanki hayatımız buymuş gibi hissetmeyi seviyorum. Birlikte seyahat eden ve İtalya'nın tepelerinde romantik araba yolculukları yapan bir çiftiz.

Bugün, elini tutarken ya da yanında dururken kendimi garip hissetmediğim, şirin bir kasabada vakit geçiriyoruz. Bunu Los Angeles'ta veya Londra'da da yapabilirdik, ama şu anda giderek daha fazla tanınmaya başlıyorum. Özel hayatımın sınırları saniye saniye daralıyor; bu da bu kariyer yolunda keskin, iki ucu keskin bir kılıç gibi.

Dükkanları gezerken sonunda en çok korktuğum konuyu açtı.

"Peki, New York nasıldı?" diye soruyor.

Yutkunmaya ve rahat görünmeye çalışarak kendimi zorluyorum.

"Harikaydı. Çekimler beklediğimizden uzun sürdü. Hayatımda hiç bu kadar uzun saatler çalışmamıştım," diye yanıtlıyorum gülerek.

Geçen sonbaharda, kariyerimin en büyük rolünü üstlendim. Bu da altı ay New York'ta kalmam anlamına geliyordu. Ne yazık ki bu, Declan ile birlikte Londra'ya taşınmamız gereken zamana denk geldi.

Bana üzülmediğini söyledi. Rolü kabul etmem için beni cesaretlendirdi ve eğer kabul etmezsem beni asla affetmeyeceğini söyledi.

Ama o zamandan beri içimde küçük bir şüphe var; acaba o rolü kabul ettiğim için memnun muydu, çünkü bu onun benimle tekrar yaşamak zorunda kalmaktan kolayca kurtulmasını sağlamıştı?

Eskiden oda arkadaşı olduğumuz günlere benzediğini söyledi. Gerçekten de o günlere geri dönmek mi istiyordum? En azından bu yaz buluşmalarında iki ayrı odada kalmıyoruz. Aynı yatakta uyuyoruz ve sadece sekiz günlüğüne bile olsa, arkadaşlıktan öte bir ilişki içindeymişiz gibi hissediyoruz.

"Seninle çok gurur duyuyorum," diyor, elini belimin alt kısmına koyarak.

"Teşekkürler," diye mırıldandım ona doğru eğilirken. "Bu yıl Londra planım tutmadığı için üzgünüm, ama belki bir şeyler planlayabiliriz..."

Sesim tereddütle titriyor.

"Belki," diyor kesin bir dille.

Bu konuşma moralimi bozmaya başladı, bu yüzden dikkatimizi dükkândaki takılara çevirdim. Gözüme kalın bir gümüş zincir çarptı ve onu parmaklarıma taktım. O da arkamda durup takıları inceliyordu.

"Benim iyi oğlum, ona güzel bir şey almamı mı istiyor?" diye kulağıma fısıldadı. Dudaklarımda çarpık bir sırıtış belirdi.

"Evet efendim," diye fısıldadım. "İsterdim."

Ona bunun gerçek bir tasma olmasını dilediğimi söylemek için henüz çok mu erken? Muhtemelen. Bence o buna hazır değil. Hatta ben bile hazır olup olmadığını bilmiyorum. Bu baskınlık ve boyun eğme rolleri bizim için yeni ve tasmalar ciddi şeyler. Bağlılığı ve sadakati temsil ediyorlar.

Onunla bir ilişkiye ihtiyacım yok zaten. Sonsuza dek onun olacağımı biliyor. Ya da en azından ben öyle düşünüyorum.

Declan cüzdanını çıkarırken dükkan sahibine başıyla selam verdi. Kadın kolyeyi paketlemeye başlayınca, Declan ona el salladı. Bunun üzerine kadın kolyeyi ona uzattı.

"Grazie," diyor nazik bir gülümsemeyle.

Sonra onu boynuma doluyor ve ensede bağlıyor. Mükemmel. Gözlerimdeki maviyle uyumlu, gümüş renginin ışıltısıyla maskülen bir görünüm.

Memnun bir şekilde aynada kendime bakıyorum. Tam o sırada arkamdan yaklaşıyor ve ikimizi birlikte görüyorum.

Birdenbire, hiç beklemediğim bir anda, içimde o tanıdık kötü his belirdi. Ne yapıyoruz biz? Bir çift gibi görünüyor ve davranıyoruz, ama değiliz.

Neden buna katlanıyorum ki? Neden daha fazlasını talep etmiyorum? Ona ne istediğimi söylemeliyim.

"Sorun ne?" diye soruyor, ruh halimdeki değişikliği fark ederek.

"Hiçbir şey," diye mırıldanarak arkamı dönüp dükkandan çıktım.

O da arkamdan geliyor ve tüm yol boyunca elini sırtımda tutuyor.

Bir süre yürüdükten sonra "Colin," diyor. Adımı kullanması, niyetimi belli ettiğim anlamına geliyor. Üzgün olduğumu anlamış olmalı.

Ve bu şekilde hissetmekten bıktım. Şehrin merkezindeki meydana vardığımızda durdum ve ona doğru döndüm.

"Declan, biz ne yapıyoruz?"

Ani sorum karşısında şaşırmış görünüyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Bizden bahsediyorum, Declan," diye itiraz ediyorum, dikkat çekmemek için sesimi alçak tutarak.

"Her yıl yaptığımızı yapıyoruz Colin," diye yanıtlıyor. "Anlamıyorum."

“Ben de anlamıyorum,” diye yanıtlıyorum. “Benden ne istediğini anlamıyorum. Bir an sevgilin gibi, bir an da arkadaşın gibi davranmanı anlamıyorum. Bunu daha ne kadar sürdürebiliriz?”

Bana doğru yaklaştı. "Yani durmak mı istiyorsun? Bütün bu iş senin fikrindi."

"Hayır, durmak istemiyorum," diyorum, sesim yükseliyor ve daha da sinirleniyorum.

"Peki sonra ne olacak?"

“Daha fazlasını istiyorum, Declan,” diye yanıtlıyorum, bıkkınlıkla. “Seninle yılda bir kez birlikte olmak istemiyorum. Yılın her lanet olası günü seninle birlikte olmak istiyorum. Gerçekten senin olmak istiyorum. Sadece seks sırasında ya da sana uygun olduğunda değil.”

Ellerim titremeye başladı ve çok gerildim. Bana doğru uzanırken yüzünde endişeli bir ifade belirdi.

Ve aniden bir panik hissi baş gösterdi. Bunu neden gündeme getirdim? Neden başlattım? Ya her şeyi mahvettiysen?

“Tamam bebeğim, bir dakika derin nefes al. Eve gidince daha detaylı konuşuruz, olur mu?”

"Evet, hadi gidelim!" diye bağırdım.

Ondan uzaklaşıp arabamızı park ettiğimiz yere doğru yürümeye başlarken çok telaşlı hissediyorum. Peşimden hızla geliyor ama bana alan lazım. Düşünmem gerekiyor.

Çok dikkatim dağılıyor ve kendimi sakinleştirmek için sürekli derin nefesler alıyorum. Bu atak nereden çıktı? Bana ne oluyor? Neden böyleyim?

Arabaya doğru aceleyle giderken, kafamda sorular çılgınca dönüp duruyordu; içimde fırtına gibi yükselen duygular vardı. Arabayı yolun

ilerisinde gördüm ve ona doğru karşıya geçmek için park halindeki iki kamyonun arasından yürüdüm.

Sonra her şey çok hızlı oldu. Motosikletin vücuduma çarpmasının ani ve acı verici darbesini hissettim. Declan'ın korku dolu çığlığını ve adımı haykırışını duydum. Sıcak İtalyan kaldırım taşlarının kafama çarpmasının şiddetli etkisine teslim oldum.

Ve sonra, hava kararıyor.

* * *

Hastane limon kokuyor, bu garip ve gözlerimi açtığımda ilk fark ettiğim şey bu. Başım zonkluyor ve ışıklar çok parlak. Parmaklarımı kaldırdığımda başımın etrafına sarılmış gazlı bezleri görüyorum ve o gün yaşadığım travmatik olayları hatırlıyorum.

Ambulansa bindirilirken kendime geldim. Bu anıyı ne kadar istesem de zihnimden silemem, çünkü Declan yanımdaydı, onu benden ayırmak zorunda kaldıkları sırada telaşlı ve duygusal bir haldeydi.

Sanırım kısa süre sonra tekrar bayıldım çünkü hastaneye gidiş yolculuğunu veya bu yatağa yatırılmamı hiç hatırlamıyorum.

"Affedersiniz," diye hırıltılı bir sesle, bir hemşirenin aceleyle yanımdan geçtiğini fark ettim. Burası özel odaları ve milyon dolarlık tıbbi ekipmanları olan büyük bir Amerikan veya İngiliz hastanesi değil. Burası muhtemelen beyin sarsıntıları ve yaygın hastalıklar dışında pek bir şeyle ilgilenmeyen küçük bir İtalyan hastanesi.

Hemşire tekrar aceleyle yanımdan geçtiğinde, onun tek başına olduğunu fark ettim.

"Mi scusi," diye seslendim. İtalyanca bir şeyler söyledikten sonra başka bir odaya girdi.

Başım çok ağrıyor ve burada iyi bir ilaç yazma ihtimalimin çok düşük olduğunu fark ettim. İnce perdelerle ayrılmış iki hasta daha var gibi

görünüyor.

Hemşire geri döndüğünde önce bana geliyor. Cebinden bir el feneri çıkarıp gözlerime tutuyor.

"Lütfen," diyorum. "Arkadaşım. O burada mı?"

"İtalyanca," diye yanıtladı ve ben de içimden bir inilti çıkardım.

"İtalyanca bilmiyorum," dedim yatağa yığılmadan önce.

Tam o sırada binanın başka bir bölümünde bir kargaşa ve lobide de öfkeden kudurmuş bir İskoç'un sesini duydum.

Yaklaştığını duyduğumda, "Umurumda bile değil!" diye bağırdı.

"Beyefendi, lütfen!" diye seslenir genç bir ses, ama o, bir an sonra kapıdan içeri dalan uzun boylu, öfkeli adama karşı koyamaz.

"Aman Tanrım," diyor beni görünce. Görünüşümü incelerken hem rahatlamış hem de dehşete düşmüş gibi.

"İyiyim," diyorum ama bu onun bana doğru koşup beni kollarına almasını engellemiyor. Peşinden koşan kadın pes edip bizi bırakıp, giderken kendi kendine bir şeyler mırıldanarak ön tarafa doğru yürüyor.

Declan beni o kadar sıkı tutuyor ki, kalbinin göğsünden attığını hissedebiliyorum. Nefes nefese kalmış ve kemiklerinde bir titreme var gibi görünüyor.

"İyi misin?" diye soruyor, yaralarımı incelemek için geri çekilirken. Kaburgalarım ve dizlerimde kötü çizikler ve morluklar var, ama en kötüsü kesinlikle başım.

"İyiyim, söz veriyorum," diyorum, sadece endişelerini biraz olsun hafifletmeye çalışarak.

"Beni çok korkuttun, biliyor musun?" diyor. Gözleri vahşi, günlerdir uyumamış gibi görünüyor, oysa ben buraya sadece birkaç saat önce gelmişim.

"Özür dilerim," diye mırıldandım.

Yüzümü ellerinin arasına alıp beni kendine doğru çekiyor ve dudaklarımızı birleştiriyor.

"Özür dileme. Hayatta olduğuna sevindim."

"Hayatta mısın?" diye alaycı bir şekilde sordum. "Declan, bana kamyon değil, Vespa çarptı."

"Evet, ama..." Cümlesi dudaklarında kaldı, yüz ifadesindeki değişimi fark ettim. Sanki yüzüne hüznün yayılmıştı ve bunu gözleriyle silmeye çalışıyordu.

Sonra gerçekte yüzleşir. Anne ve babası trajik bir trafik kazasında hayatlarını kaybetmişlerdir.

Tanrım, zavallı Declan'ım bunca zamandır yalnız ve korkmuş bir halde, benim de aynı kaderi paylaştığımı sanıyordu.

Ona doğru uzanıp sıkıca kucakladım. "Ah, Declan, çok özür dilerim. Seni korkutmak istemedim. İyiyim."

Cevap vermiyor. Sadece beni kucaklıyor, ta ki boğazını temizleyerek veya uzaklaşarak gizlemeye çalıştığı, bastırılmış gözyaşlarının o belirgin titremesini hissedene kadar. Ağlamamak için kendini cehennem azabına sürüklüyor. Bazen keşke içindikileri dışarı vursa diye düşünüyorum.

"Çok memnunum, Shakespeare," diye fısıldıyor boynuma. "Gerçekten çok memnunum."

Otuzuncu Bölüm

Colin

Kazadan beri Declan eskisi gibi değil. Ben sağlık açısından iyiyim. Beyin sarsıntısı geçirdim ve muhtemelen kaburgalarım da morluklar var, ama hayati tehlike arz eden bir şey yok.

Ama yine de, sanki bir türlü atlatamadığı duygusal bir gribe yakalanmış gibi.

Bence ben iyiyim ve ölmedim, ama o en az iki üç saat boyunca öldüğümü hayal etti. Ve o saatlerin travması öylece geçip gitmiyor.

Son zamanlarda her zamankinden daha çok çizim yapıyor. Sabahları birlikte olduktan sonra bile günün büyük bir bölümünü yatakta geçiriyor ve sadece defterine çizim yapıyor. Onu böyle görmek kalbimi kırıyor.

Kazadan altı gün sonra nihayet araba kullanmaya yetecek kadar iyi hissettim, bu yüzden saatlerce yalvardıktan sonra tabii ki beni en yakın plaja götürdü.

Büyük bir battaniyenin üzerinde, devasa mavi ve turuncu bir şemsiyenin altında oturmuş, çiftlerin ve ailelerin suda eğlenmesini izliyoruz. Ben de ona doğru uzanıyorum.

Elimi tutarken bana hüzünlü bir gülümseme sunuyor.

"Özür dilerim," diye fısıldadım yanağımı dizime yaslayarak.

Kaşları çatıldı. "Ne için özür diliyorsun?"

"O gün tüm bunları gündeme getirdiğin için. Seninle kavga başlatmamalıydım—"

"Shakespeare," diye sözümü kesiyor. "Bırak şu işi. Her şeyin senin suçun olduğunu düşünmeyi bırak. Ya da herkesin duygularından sen sorumlusun sanmayı bırak, çünkü değilsin."

"Biliyorum ama..."

"Ama yok," diyor elimi sıkarak. "Haklıydın. Bazen sana bir arkadaş gibi davranıyorum, ama bu sadece başka ne yapacağımı bilmediğim için."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum, ona doğru biraz daha yaklaşıp.

"Senin hayatın Kaliforniya'da, benimki İskoçya'da ve ben zaten ilişkiler konusunda pek başarılı değilim, o halde uzun mesafeli bir ilişkide nasıl iyi olabilirim ki? Ya işler yolunda gitmezse? Ya berbat bir erkek arkadaş olursam ve bu ilişkimizi mahvederse? Sen hayatımdaki en önemli insansın, Colin Shelby. Eğer seni kaybedersem..."

Elimi boynuna doladım ve dudaklarını kendiminkine doğru çektim. "Beni asla kaybetmeyeceksin."

Dudaklarına bir öpücük kondurduğumda, o da karşılık veriyor ama pek bir canlılık yok. Geri çekildiğimde üzgün bir şekilde soruyor: "Bana daha fazla zaman verebilir misin? Gelecek yıl. Söz veriyorum. Gelecek yıl sana daha fazlasını verebilirim."

"Elbette," diye yanıtladım onu tekrar öpmeden önce.

Bir süre battaniyenin üzerinde uzanıp, birbirimize sarılarak güneşin tadını çıkarıyoruz. Sonunda onu benimle birlikte suya girmeye ikna ediyorum.

El ele tutuşarak dalgalara doğru yürüdük, ama dalgalar tahmin ettiğimden daha soğuktu. Beni belime kadar suya çekmek zorunda kaldı, sonra ikimiz de kahkahalar ve gülümsemelerle dolup taşık.

Bu bir yara bandı. Daha kalıcı bir soruna geçici bir çözüm, ama şimdilik yeterli.

* * *

Eve döndüğümüzde, ben arabayı boşaltırken Declan önce duşa giriyor. İkimiz de yarın eve dönüyoruz ve birlikte geçirdiğimiz bir başka olaylı hafta sona eriyor.

Bu ziyaretler arasındaki aylar sadece zaman geçirmek gibi geliyor. Rol peşinde koşarken, replikleri ezberlerken ve kariyerimi ilerletmek için çalışırken bile, bu yine de kendi hayatımda bir ara dönem gibi hissettiriyor. Ait olduğum yere, yani ona kavuşmadan önce zaman öldürmek için bir şey gibi.

Banyoya girdiğimde, duşun buzlu cam kapılarının arkasından beni izliyor. Tişörtümü çıkardıktan sonra aynada kendime bakıyorum. Morluklarım ve sıyrıklarım iyileşmeye başladı ve eve döner dönmez, bir sonraki rolüme hazırlanmak için kişisel antrenörümle spor salonu rutinime geri döneceğim.

Zaman geçirmek.

"Neden bana katılmıyorsun?" diye soruyor Declan duşun içinden.

Utangaç bir gülümsemeyle ona dönerek, "Sanırım öyle yapacağım," diye yanıtladım.

Mayomu çıkarıp onun yanındaki büyük kabine girdim. Beni nazıkçe ılık suyun altına çekti ve suyun saç derime kadar akması için başımı geriye doğru eğdim.

Declan ellerini sabunla köpürtüp kısa kesilmiş saçlarımı yıkamaya başladı. Çok güzel bir his. Hafifçe mırıldandım ve suyun altında duruladığında arkaya uzanıp kalçasına dokundum. Bana çok nazik davranıyor, sanki kırılgan ve hassas bir şeymişim gibi saçlarımı yıkıyor.

"Artık bana karşı bu kadar nazik olmana gerek yok," diyorum.

Islak eli boğazımı kavrayıp beni vücuduna doğru çekti. Daha da arkama uzanarak penisini elimle kavradım, sıkıp okşayarak sertleşmesini sağladım.

Ağzı kulağımın dibinde, "Oğlum sert bir ilişki mi istiyor?" diye mırıldanıyor.

"Evet, lütfen," diye haykırıyorum.

Biliyorum, Declan'ın beni şımartmak isteyen bir yanı var çünkü beni neredeyse kaybetmişti. Hatta, kendi zihninde beni gerçekten kaybetmişti. Ama ben buradayım, hayattayım, onunlayım ve bana böyle davranmasını istiyorum.

Avucunu daha fazla sabunla doldurdu ve göğsümden başlayıp karın kaslarıma doğru vücudumu köpürtmeye başladı. Parmakları göbek deliğimden penisime kadar uzanan kıllı bölgeyle oynadı. Elini penisimin etrafına sarıp onu canlandırırken boğuk bir inilti çıkardım.

Ama orada durmuyor. Köpüklü elleri vücudumun her santimini keşfediyor, testislerimi okşuyor ve daha da geriye uzanarak kasık bölgemi tahrik ediyor. Sonra elleri bacaklarımdan aşağı iniyor, ayaklarıma kadar sabun köpüğüyle kaplıyor beni.

O beni her zerreme tanıyor. Şu an bedenim benimkinden çok onun ve ben bunu çok seviyorum. Bu kadar çok sevilmenin, bu kadar çok değer verilmenin ve bu kadar kıymet görmenin bana verdiği rahatlığı kelimelerle ifade edemem.

Bugün bana hayatındaki en önemli kişinin ben olduğumu söyledi. Bu duyguyu, ayrı kaldığımız her anı atlatmama yardımcı olması için yanımda taşıyacağım.

"Ellerimi duvara dayayayım," diye mırıldandı.

Avuçlarımla fayansa bastırıp gözlerimi kapatıyorum, o da arkamda diz çöküyor. Sabun köpüğünü bacaklarımdan arkasına ve kalçalarımdan arasına sürüyor.

Beni kızdırmayı çok seviyor. Sanırım benden yalvarmamı istiyor.

“Lütfen,” diyorum iç çekerek.

"Ne kadar da muhtaçsın," diye karşılık veriyor. "Şimdi de sızlanmanı duymak istiyorum."

Daha da fazla sabun kullanarak, iki parmağıyla beni açıyor ve bunu yaparken hiç de nazik davranmıyor, ki bu da tam olarak istediğim şey. Titreyen, inleyen, ihtiyaçtan perişan bir hale gelene kadar hareketleri sertleşiyor.

Kalçalarımı ona doğru iterek, beni doldurmasını bekliyorum, sanki onsuz tam anlamıyla bütün değilmişim gibi, onun içimde olmasına ihtiyaç duyuyorum. Ayağa kalkıp küt penisinin başını deliğime bastırdığında, hafif bir zevk nefesi veriyorum.

Şu an keşke ona onu sevdiğimi söyleyebilsem. Arkadaş olarak değil, erkek olarak. Onun erkeği olarak.

Kas halkasını geçerek içime giriyor ve sanki derine gömülmesi bir rahatlamamış gibi ikimiz de aynı anda inliyoruz.

"Sen benim için yaratılmışsın, Shelby," diye mırıldanıyor sonuna kadar içeri girerken. "Bunu biliyor musun? Başka hiç kimse seni benim gibi istemeyecek."

"Kimse," diye nefes nefese cevap veriyorum. Yavaşça ucuna kadar çıkıyor ve daha da yavaşça içeri giriyor, tıpkı lezzetli bir işkence gibi.

"Lütfen, Declan," diye yalvardım.

"Oğlum ne istiyor?" diye soruyor, sesi gergin bir şekilde yavaşça tekrar dışarı çekilirken.

"Lütfen benimle seviş," diye rica ediyorum.

“Böyle mi?” diye karşılık verdi. Kalçalarımın sertçe kavrayarak tekrar içime girdi. Ve sağır edici, boğuk bir inilti çıkardım. Prostatıma değdiği sırada penisimin ucundan sıvı sızdı. Ama bir kere başladıktan sonra, ağır homurtularla durmaksızın içime girmeye devam etti.

İşte tam da bu anlarda, her ziyaretimizden önce test yaptırmaya karar verdiğimiz için çok mutluyum, böylece aramızda hiçbir şey olmadan onu içimde hissedebiliyorum. Onun menisinin içimi doldurmasının ve sonra bacaklarımdan aşağı damlamasının verdiği hissten asla bıkmayacağım. Sanki onun tarafından damgalanmış gibi hissediyorum. Sanki beni sonsuza dek onun olarak işaretlemiş, kokusu bir tür ilkel çiftleşme ritüeli gibi tenime işlemiş.

Beni becerirken hızlanıyor, acımasızca vururken kalça kemikleri kıcıımı morartıyor.

"Kendini okşa, Shelby," diyor homurdanmalar arasında. "İçindeyken senin orgazm olduğunu hissetmek istiyorum."

Tamamen öne eğilmiş, yüzüm duvara yaslanmış halde sağ elimle sızlayan penisimi okşuyorum. Onun itişlerinin ritmine uymaya çalışıyorum ve çok geçmeden orgazmım içimde birleşiyor.

Bir an için, sanki varoluşum sona eriyor. Kendi benim parmaklarımdan üzerinden taşarak duvara damlarken yüksek sesle inliyorum.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor Declan, tutuşunu sıkılaştırırken. "Boşaldığında kıklarının kasıldığını hissedebiliyorum," diyor. "Tanrım, çok iyi hissettiriyorsun. Benim iyi, pis oğlanım. Benim iyi, kirli oğlanım."

Boşalmaya yaklaşırken hareketleri yavaşlıyor. İçime boşalırken penisinin titrediğini hissedebiliyorum. Ve işi bittiğinde, neredeyse dışarı çıkmasını istemiyorum. Menisinin içimden sızmasını istemiyorum.

Ve bunu silmek istemiyorum, çünkü biliyorum ki tekrar hissetmek için bir yıl daha geçmesi gerekecek.

Tükenince benden uzaklaşıyor ve beni kollarına alıp başımın yanından öpüyor, sanki taptığı bir şeymişim gibi. Sanki sevdiği biriymişim gibi.

"Söylemem gereken şeyleri söylemediğim için özür dilerim," diye mırıldandı yanağıma. "Bu konuda çok beceriksizim Shelby, ama bilmelisin ki sen hayatımdaki en güzel şeysin. Umarım bunu biliyorsundur. Ve seni

daha fazlası olarak da istiyorum, gerçekten istiyorum. Sadece... sana her şeyden çok arkadaşım olarak ihtiyacım var."

Bir an nefes alamıyormuş gibi hissediyorum. Aramızdaki bu durumu ve bunca zamandır arkadaş olarak kalmış olmamızı kabul etmesi, eskiden benimle seksin ne kadar kolay olduğunu itiraf eden adamdan çok büyük bir değişim gibi geliyor.

Şimdilik, onun daha fazlasını istediğini söylemesini duymak bile yeterli.

Arkamı dönüp gözlerinin içine bakarak, "İhtiyacın olan her şey olacağım. Ve bunu gerçekten kastediyorum." dedim.

Öne eğilip dudaklarımı nazıkçe öperken gülümsüyor.

Otuz Birinci Bölüm

Declan

Düğüne bir gün kaldı

Sıcak kolların beni sarmasıyla uyandım. Gözlerimi araladığımda Colin'in elinin göğsümde olduğunu gördüm. Onu bu kadar yakınımda hissetmek kalbimi burdu. Gecenin ortasında burada olduğunu, beni teselli ettiğini bilmek...

Bu ne anlama gelir?

Elimi kolunda gezdirip parmaklarımı onun parmaklarıyla kenetledim. Kenetlenmiş ellerimizi kalbimin üzerinde tutarak derin bir nefes aldım ve her sabah böyle uyanmayı hayal ettim.

Hayatımda ne yapıyordum da onu elimden kaçırdım?

"Günaydın," diye fısıldadı arkamdan.

"Günaydın," diye yanıtlıyorum.

İkimiz de kıpırdamıyoruz. Düğünden bir gün önce damatlardan biriyle böyle yatakta yatmak elbette son derece uygunsuz, ama o bunu umursamıyor gibi görünüyor.

"Dün gece resim için oturmaya geldim ama sen çoktan uyumuştun," diyor.

"Yani uzanıp benimle kucaklaşmaya karar verdin mi?" diye soruyorum.

Bir an tereddüt ettikten sonra, "Huzursuzdun. Kabus görüyordun ve seni yalnız bırakamazdım," dedi.

Anlamadığım bir nedenden dolayı parmaklarını sıkıyorum. "Teşekkür ederim."

Yataktan kalkarken, başımdaki zonklamadan dolayı inledim. "Saat kaç?" diye sordum.

Saatine baktı. "Sabah yediyi biraz geçiyor."

Arkamı dönüp yatağımda ona bakıyorum ve bu beni bir şekilde etkiliyor. Yatağımın üzerinde uzanmış hali, altın sarısı saçları yastığıma değmiş. Sabahın erken saatlerindeki ışıktaki sıcak, kızarmış teni.

Bir sürü anı birden aklıma geliyor. Güzel anılar.

Muhteşem anılar.

"Yıkanmam gerek," diye mırıldanarak yataktan kalktım. Ama odadan çıkmadan önce ona döndüm. "Sakın... hiçbir yere gitme," diye kekeledim.

Dirseklerinin üzerine doğrulup bana bakıyor. "Yapmayacağım."

Kasıklarımda bir sıcaklık yükseliyor. Bu, umuda çok benzeyen bir uyarılma hissi.

Banyoya girip aynaya bakarken, bu durumun gerçekliğini idrak etmeye çalışıyorum.

Kalbim bana ihanet ediyor. İstedğim şey bu haftayı ve bu düğünü atlatmak, kardeşlerimin yanıldığını kanıtlamak ve sonunda yalnız kalıp huzur bulmak. İstedğim bu.

Ama şu anda kalbim beni o odaya geri dönüp onu kollarıma alıp her zaman bana güvenebileceğini söylemeye ikna etmeye çalışıyor. Onun için

istediğim her şeyden vazgeçmem gerektiğini söylüyor. Bu düğün ve o kahrolası nişanlısı umurumda değil.

Colin'i tekrar kendime ait kılmalıyım.

Sabah rutinimi aceleyle yaparken, Pierce ile olan konuşmamı tekrar tekrar zihnimde canlandırıyorum ve içimde öfke kaynamaya başlıyor. Colin nasıl olur da bu kadar saf ve iyi kalpli biri olup da o bencil ve kibirli herifle evlenmeye razı olabilir?

Yatak odasına geri döndüğümde Colin hâlâ oradaydı ve biraz şaşırdım. Yani, kalmasını söylemiştim ama yine de merak ediyorum... neden burada? Neden bütün gece kollarını bana dolayarak uyudu?

"Sorun ne?" diye soruyor, halimi fark ederek.

Derin bir nefes alıyorum ve sanki öfkeyi içime çekiyormuşum gibi hissediyorum. Colin'in yaptıklarını neden önemsiyorum ki?

Ama gerçekten önemsiyorum. Çok önemsiyorum. Onu önemsememeye ne kadar çalışsam da, önemsiyorum. Her şeyden çok.

"Declan, benimle konuş," diyor ayağa kalkıp bana doğru uzanırken.

"Neden erkeklerin sana çöp gibi davranmasına izin veriyorsun ki?" diye hırlıyorum. Onu yakalamak, sarsmak, kucaklamak için ellerim kaşınıyor.

"Neyden bahsediyorsun?" diye sordu şüpheyle.

"Şu..." Kapıyı işaret ediyorum ama Pierce'a çok sert sözler söylememek için kendimi zor tutuyorum. "Nişanlının dün gece benden ne yapmamı istediğini biliyor musun, Colin?"

Yüzü düşüyor ve içine kapanmasını izliyorum. "Evet, öyleyim."

"Senin derdin ne Allah aşkına?" Bu sefer kendimi tutamadım. Ona doğru bir adım attım, yüzünü ellerimin arasına alıp duvara yasladım. "İstedığın bu mu? Bir mal parçası gibi muamele görmek mi? Yani gerçekten."

"Öyleyse ne olmuş yani?" diye meydan okurcasına cevap veriyor.

"Öyle mi?"

Bana dikkatlice bakarken duraksıyor. "Bu benim ne istediğimle ilgili değil."

"Ne?" diye nefes nefese sordum. "Ne diyorsun?"

"Ne istediğimi biliyorsun Declan. Nasıl biri olduğumu hatırlıyorsun. Eğer Pierce bunu istiyorsa, ona vereceğim."

"Çok sinir bozucu birisin," diye homurdandım.

"Eğer yapmak istemiyorsan, hayır de, Declan."

"Elbette hayır diyeceğim, Colin."

"Benimle tekrar birlikte yatma düşüncesi seni çok tiksindiriyor," diye mırıldanıyor üzgün bir şekilde.

Kaşlarım yukarı fırladı. "Saçmalama," diye itiraz ettim. "Bunun sebebinin bu olmadığını biliyorsun."

"Öyleyse bu nedir?"

"Anlamıyorsun," diye itiraz ettim, onu daha da sıkıca kucaklayarak acıyla yüzünü buruşturmasına neden oldum. Bana yaslandı, gözlerini kapattı.

"Hayır, anlamıyorsun," diye fısıldıyor. "Senin hoşuna gitmiyor diye yanlış olduğu anlamına gelmez. Başka erkeklerin onunkini takdir etmesini görmekten hoşlanıyorsa ne olmuş yani?"

"Onun nesi var?" diye hırladım. "Sana böyle davranılmamalı. Gerçekten istediğin bu değilse. Eğer gerçekten onunsan, Colin, seni korumalı ve seni dinlemeli."

"Eğer biriyle birlikte olacaksam, seninle olmak istiyorum," diye ısrar ediyor, gözlerini açıp gözlerimin içine bakarak.

Kahretsin.

Başparmağım yanağında gezinirken, o sözler beni birer birer paramparça ediyor. Göğsümün bir parçası, sanki sıcaklık ve sevgiyle dolup taşıyormuş gibi ısınıyor. Tatlı, güzel, mükemmel Colin'im.

"Birin olmak güzel bir şey," diye fısıldıyor.

"Colin, gerçekten senin değerini biliyor mu? Sahip olduğu şeyin değerini anlıyor mu?"

Çok fazla konuşuyorum. Çok fazla şeyi dışa vuruyorum.

"Onda ne var acaba?" diye fısıldadı Colin.

Söylemek istediğim tüm kelimeler dudaklarımda asılı kalırken ağzım açık kalıyor. Bunun yerine onu kendime daha da yaklaştıırıp alnımı onun alnına yaslıyorum. Nefesini yüzümde hissediyorum, onun tanıdık kokusunu. Buna karşı koymak neredeyse imkansız.

Ona bir zamanlar benim olduğunu hatırlatmak isterim.

Ya da hâlâ öyledir.

Sanki onu ben taşıyormuşum gibi kollarımı sıkıca tutuyorum.

"Colin," diye mırııldandım kısık ve boğuk bir sesle, ama devam etmeme fırsat vermeden sözümü kesti.

"Bana öyle seslenme," diyor. Bana bakarken bakışları yalvarırcasına ve umutla dolu.

"Shakespeare," diyorum ve ağzının hafifçe kıvrıldığını, hafif bir gülümseme belirdiğini fark ediyorum.

Çok yakın duruyoruz ve bu çok fazla mahrem. Kafamda uyarı işaretleri yanıp sönüyor ama geri çekilmiyorum ya da kendimi durdurmuyorum.

"Söyle şunu, Declan," diye fısıldadı gözlerimin içine bakarak. "Lütfen."

Her zamanki gibi, kelimeler dilimde düğümlendi. Ne duymak istediğini biliyorum, ama bunu söyleyecek gücüm var mı?

Bunun yerine, onu kendime daha da yaklaştıırıp dudaklarımı onun dudaklarına yaklaştıırdım. "Daha iyisini hak ettiğini söylemememe gerek yok. Kimse seni hak etmiyor," diye ekledim.

Bakışları bir an dudaklarıma kayıyor, sonra tekrar gözlerime dönüyor ve sanırım beni öpmemi bekliyor. Ve ben de istiyorum. Her şeyden çok istiyorum, ama sonra ne olacak?

Sonra yüzünde hayal kırıklığı ifadesi belirdi ve beni itti. "Hiçbir şey değişmedi. Benim sorunum ne?"

"Neyden bahsediyorsun?" diye sordum, gitmeden önce kolundan tutarak.

"İşte bu!" diye bağıyor kollarını sallayarak. "Sen! Her şey biraz tanıdık geliyor, Declan. Her zaman bana yakın olmak, sana hazır olmak istiyorsun."

"Ne istiyorsun?" diye telaşla sordum.

"Tanrım, bu kavgayı tekrar yaşayacağımıza inanamıyorum," diyor gülerek.

"Hiç kavga etmedik, hatırlıyor musun? Sen öylece gittin."

"Bunun ne anlamı vardı ki, Declan? O zaman da çok geçti, şimdi ise çok geç geç."

"Öyle deme," diye mırıldanıyorum yenilgiyi kabul ederek. "Henüz çok geç değil."

Öfkeyle içini çekti. "Henüz çok geç değil mi? Yedi yıl sonra birdenbire beni sevdiğine karar verdin mi? Yazın sekiz günden fazlasını bana ayırmaya razı oldun mu? Bana sadık ve bağlı kalacaksın mı? Bunca zamandan sonra mı?"

Bana doğru yaklaşıyor, sabah güneşi sıcak mavi gözlerinde altın rengi parıltılar yaratıyor. Ve tam şu anda, onun için savaşağımı anlıyorum. Savaşmalıyım. Bu haftadan sonra onu bırakabileceğimi düşünmekle aptallık etmişim.

"İtiraf et Declan," diyor yanağıma nazıkçe dokunarak. "Yaşadıklarımız eğlenceliydi, ama ben seni her zaman daha çok sevdim. Yedi yıl önce bu malikaneden ayrıldığımdan beri beni hiç düşünmedin ve bu sorun değil. Ama tekrar kalbim kırılmadan bağlanmama izin veremem."

Bir an için hareket edemiyorum. Sözleri kafamda yankılanırken başım dönüyor, çünkü hiçbir anlam ifade etmiyorlar. Beni daha çok sevdiğini mi düşünüyor? Ne kadar hayal ürünü gibi gelse de, bunu anlayabiliyorum.

Ama o, ben gittikten sonra onu hiç düşünmediğimi mi sanıyor?

Hiçbir şey söylemeden, durduğu yerden uzaklaştım ve o da şaşkın bir ifadeyle beni izledi. Odanın karşısında tozlu bir brandayla örtülü bir sandık ve yere attığım bazı boya malzemeleri vardı. Gürültülü bir şekilde yere düştüler ama umurumda değildi. Sandığı açtıktan sonra, gıcırdadı ve kağıtlar ayaklarımın dibine döküldü. Aşırı dolu olduğunu biliyordum ama bu kadar çok olduğunu bilmiyordum.

Colin yavaşça yaklaştı. "Bunlar... ben miyim?"

Ama cevap vermiyorum. Sadece sayfaları teker teker kapıp ona doğru fırlatıyorum. Bazıları kömür kalemle yapılmış eskizler, bazıları ise detaylı resimler. Bu biraz ruh halime ve anıya bağlı duyguların yoğunluğuna bağlıydı.

Ama bunların her biri o.

Bir kağıt parçası alıp ona bakıyor. Birdenbire üniversitede, mezun olduktan birkaç dakika sonra, ona çizdiğim eskizi verdiğim günü hatırladım. İlk çizim değildi ama ona verdiğim ilk çizimdi ve onu kabul ettiğindeki ifadesini izlemiştim. Gözünden düşen bir damla gözyaşı ve utancım, çünkü bunun sırrımı bildiği anlamına geldiğini düşünmüştüm—ona aşık olduğumu.

Onun portrelerini benim gibi çizen biri ancak ona aşık olabilirdi. Klasik bir ipucu.

"Declan..." diye fısıldadı. "Bütün bunlar da ne?"

Onun yazdığı sayfaları yere atmaya devam ediyorum. "Bu son on beş yılın özeti. Çoğu hafızamdan, ama hafızam tükendiğinde filmlerinizi kullandım."

Ağzı açık kalmış bir şekilde, birbiri ardına çizdiği resimleri inceliyor. Resimler onun yakın plan ve tüm vücudunu gösteriyor. Elleri, bacakları ve dudakları... Başka hiçbir şeyim yokken ona böyle tutunuyordum.

“Shakespeare, senin için yılda sadece sekiz gün olması üzücü. Ama benim için asla sadece sekiz gün değildi. Her Allah'ın günü benimleydin.”

Colin ağzı açık bir şekilde bana bakıyor, gözleri sanki beni ilk kez görüyormuş gibi gözlerimi inceliyor. Tepkisini beklerken tüylerim diken diken oluyor.

Savunmasız olmak zor. Bunu yaptığım için aklımı kaçırdığımı mı düşünecek? Bundan nefret mi edecek? Kendimle ilgili çok fazla şey mi açığa vurdum?

Ama sonra atıldı. Altımızdaki yerdeki kağıtları buruşturarak kendini kollarımın arasına attı. Yüzümü ellerinin arasına alıp dudaklarını benimkine yapıştırdı.

Onu sarıp sarmalıyorum ve tadının, dokusunun ve kokusunun keyfini çıkarıyorum. Hepsi aynı. Deri ve kemiklere sarılmış bir anı.

Dili benimkine değiyor ve dişleri dudaklarımı nazikçe ısıyor. Tutkusu ve ihtiyacı o kadar yoğun ki, sadece kollarımda onu hissetmek bile bana bir çığlık attırıyor.

Ellerim hevesle vücudunda dolaşıyor, sırtında yukarı aşağı kayıyor ve sonra yavaşça kalçalarına iniyor. Elimle o sert küreyi sıktığım anda, ağzıma doğru mırıldanıyor ve her zaman yaptığı gibi kendini bana sürüyor.

"Kahretsin, Shelby," diye mırılandım onu masaya doğru iterken. Her yerde sayfalar var, onu masanın üzerine kaldırdığımda ayaklarımızın altında bile.

Bacaklarının arasına yerleşirken, o da bacaklarını bana doladı ve öpüşmeyi bırakıp gözlerimin içine baktı. Nefesimiz kesilmişti ve birbirimizden çok etkilenmiştik, sanki bir fırtınaya kapılmıştık.

Bir süre ikimiz de kıpırdamadık.

Onu öpmeyi ve onu tekrar gerçekten kendime ait kılmayı ne kadar çok istesem de, Colin hâlâ başka biriyle nişanlı ve ben onun kalbini biliyorum.

O, değer verdiği birini, hatta kendini beğenmiş ahmakları bile, ihanet edecek türden biri değil.

Sonunda başını omzuma yaslıyor ve sanki bu anın içinde donup kalmak istiyormuş gibi nefes alıyor. Ben ise onun kafasının nerede olduğunu öğrenmek için can atıyorum.

Parmaklarımı omurgasında yukarı aşağı gezdiriyorum. Ve bekliyorum.

Sonra koridorda ayak sesleri duyduk ve ikimiz de aceleyle birbirimizden uzaklaştık. Gözlerimiz faltaşı gibi açılmış bir şekilde birbirimize bakarak donakaldık ve kimin yaklaştığını görmek için bekledik.

Blaire sonunda kapımda belirlediğinde, rahat bir nefes aldım.

“Özür dilerim,” diyor gözlerini kaçırarak. “Bay Hall, Bay Shelby'yi arıyor. Ona resim için poz vereceğini söyleyeceğim.”

"Teşekkür ederim, Blaire," diye yanıtlıyorum.

"Ancak yakında gelmek isteyebilirsiniz," diye ekliyor.

"Tamam," diye aceleyle yanıtladı Colin.

O odadan çıkıp giderken, kaşlarını çatmış ve dudaklarımı ince bir çizgi halinde büzmüş bir şekilde Colin'e baktım.

Şimdi onay bekleyen benim.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldıyor.

"Hiçbir şey yapmana gerek yok, anlıyor musun?" diye yanıtlıyorum.

Başını salladı. Sonra, ellerini saçlarının arasına götürürken telaşlı bir ifadeyle, "Bütün bunları bana neden daha önce göstermedin?" dedi.

Başımı sallayarak omuz silktim.

"Kahretsin, Declan," diye mırıldandıktan sonra şezlonga doğru döndü ve teslim olmuş gibi kendini içine bıraktı.

O odanın öbür ucunda olsa bile, sanki ondan doğrudan kalbime uzanan bir tel var ve ne kadar uzakta olursa, acı o kadar artıyor.

"Sadece... düşünmem gerekiyor," diyor, sesi telaşlı çıkıyor.

Cevap vermiyorum. Hareket bile edemiyorum. Sadece Colin'in kalabalığı arasında durmuş, şövaledeki çizime ve aynı karede onun canlı görüntüsüne bakıyorum.

İkisi de Pierce'a ait.

Hareket edemeyecek kadar uyuşmuşum, o öpücüğün alacağım son öpücük olup olmadığını merak ediyorum. Her şeyden sonra o adamla yine evlenecek mi? Her şeyi bu kadar mı berbat ettim?

İstemenin ne anlamı var? Sadece acı getirir.

Sonunda, canım acıdığında her zaman yaptığım şeyi yapıyorum. Önlüğümü alıyorum ve başımın üzerinden geçiriyorum. Sarhoş gibi bir sersemlikle, sanki otomatik pilotta ilerliyormuşum gibi boyalarımı hazırlamaya başlıyorum. Bir şekilde, Colin'in geldiği andan şu ana kadar bu haftanın olaylarını tekrar tekrar zihnimde canlandırırken bu işleri de yapabiliyorum. Her karşılaşmanın, dengeleri biraz da olsa bozduğunu hatırlıyorum.

Ve bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim.

Bu özlem. Bu şüphe. Bu aşk.

Colin, iki gece öncekiyle aynı pozisyonda kanepeye uzanıyor. Az önce paylaştığımız öpücük aramızda yankılanıyor ve ikimiz de bundan bahsetmiyoruz. Bugün yapılacak işler ve yarın bir düğün olduğunu görmezden geliyoruz. Ben işe gidiyorum ve o da beni izliyor; ve bir saat daha, biz, kendimiz olarak var oluyoruz.

Böyle birlikte olduğumuzda, ben onun için yaşıyorum, o da benim için. Sanki birlikte olmak için yaratılmışız gibi. Ben gece gökyüzüyüm, o da yıldızlar.

Otuz İkinci Bölüm

Declan

Resim yaparak ve Colin'i kısaca öperek geçirdiğim o güzel sabaha rağmen, hâlâ çok kötü bir akşamdan kalma halindeyim ve bu lanet olası düğünden önce halletmem gereken bir sürü sorun daha var. Eğer bir düğün olursa tabii.

Tanrım, umarım öyle değildir.

Bu sabah yaşadıklarımızdan sonra bunu yapmaya devam edemez, değil mi? Sanki artık kapatamayacağımız bir kitap açtık.

Duștan sonra, bir atı öldürecek kadar aspirin alıyorum ve bu akşamdan kalmalığı geçirmek için bir fincan kahve içiyorum. Aşğı indiğimde, seyisler ortada yok ama ev hareketlilikle dolu.

"Berbat görünüyorsun," diye tatlı bir ses duyuldu, beni mutfakta alnımı tezgahın serin mermerine dayamış halde bulurken.

"Kendimi berbat hissediyorum," diye yanıtlıyorum, bunun fiziksel ve duygusal olarak ne anlama geldiğini açıklama gereğı duymadan.

Blaire, dondurucuyu açıp bir an sonra elinde soğuk bir şişe içeceklerle geri dönerken, "İyi bir akşamdan kalma ilacım var," dedi ve şişeyi tezgâhın

üzerine koydu. Bakışlarımı kaldırıp buz gibi soğuk votka şişesini görünce neredeyse kusacaktım.

"Şu lanet şeyi elimden uzaklaştırın!" diye bağırdım.

"Rahatla," diyor gülerek. Sonra buzdolabına gidip bir sürahi portakal suyu alıyor. Bir bardağa döküyor ve biraz zerdeçal, biraz rendelenmiş zencefil ve bir shot votka ekliyor. "İç bunu."

Kaşlarımı çatarak bardağı alıyorum. Bir yudum almadan önce, "Herkes nerede?" diye soruyorum. Tadı berbat ama yine de bir dikişte içiyorum.

"Yarın burada bir düğün olduğunu unuttun mu?"

"Keşke yapabilseydim," diye mırıldanıyorum.

"Hepsi prova için arka tarafta," diye kayıtsızca cevap veriyor. Midem yine bulanıyor ve neredeyse kusuyorum.

Prova.

"Kahretsin," diye bağırdım.

"Ne?" diye soruyor.

"Peki Colin orada mı?" diye soruyorum yüzümü buruşturarak.

Sanki boynuzlarım çıkmış gibi bana bakıyor. "Elbette. Başka nerede olabilirdi ki?"

İçimden bir ah çektim, hayal kırıklığıyla. Belki hâlâ bazı şeyleri düşünüyor. Hâlâ kafası karışık ve Pierce'a düğünün iptal olduğunu söyleyecek cesareti henüz bulamadı.

"Orada olmam gerek," diyorum aceleyle.

"Neden? Zaten her şeyi yaptınız. Burada kalın."

"Hayır, gitmeliyim," diye homurdandım içimden.

Yarı dolu, berbat bir kokteyl olan Screwdriver'ı tezgâhın üzerine bırakıp arka kapıdan dışarı fırlamak için döndüm. Uzaktan kalabalığın gürültüsünü duydum ve bir mucize eseri, Doğa Ana bize prova yapmamıza yetecek kadar yağmurdan bir süreliğine ara vermişti.

Sonra yukarı baktım.

Birdenbire, avlunun karşısında yan yana duran iki adama bakıyorum ve her şey şiddetli bir fırtına gibi üzerime çöküyor.

Sanki tokat yemiş gibiyim. Beklenmedik bir yumruk yemiş gibiyim. Ölümcül bir darbe almış gibiyim.

Colin ve Pierce el ele tutuşmuş birbirlerine bakıyorlar. Ve Colin... gülümsüyor.

Nedense hareket edemiyorum. Acıdan felç olmuş durumdayım. Sanki biri kalbimi göğsümden şiddetle tırmalıyormuş gibi yoğun, içten gelen bir ızdırap.

“Declan...”

Blaire'e doğru dönerken kaşlarım çatıldı.

"İyi misin?" diye fısıldıyor.

"İyiyim," diye tersledim.

“Declan.” Adımı samimiyet ve endişeyle tekrarlıyor, bu da beni duraksatıyor. Sonra gözlerimin içine bakarak, “İyi değilsin. Ve iyi olmaman da sorun değil,” diyor.

Gözlerimin arkasında yaşlar birikiyor ve sanki göğsüme bir ağaç kök salmış, beni ağırlıkla yere mıhlamış gibi hissediyorum.

Bu hafta boyunca Colin'i tekrar kaybediyormuş gibi hissettim. Ama onu kaybetmiyorum, o zaten gitti.

Tüm bu zamanı yalnız kalmanın daha iyi olacağını düşünerek, sonunda geri döneceğini düşünerek, gerçekten bana ait olduğunu düşünerek boşa harcadım.

Ne kadar aptalmışım.

Blaire'den yüzümü çevirerek eve doğru geri yürüdüm. Yenilgiyi kabul etmiş bir halde, malikanenin içine girdim ve gözden kayboldum.

"Declan," diye sesleniyor mutfaktan peşimden gelirken. "Nereye gidiyorsun? Düğün ne olacak?"

Tezgahtan Anna'nın deri defterini kapıp ona uzattım. "Düğün umurumda değil. Anna'yı ara. Bahis iptal oldu."

Blaire defteri masaya sertçe fırlattı. "Ya sen?"

"Buradan gitmem lazım," diye homurdandım.

"Nereye gideceksin?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladım ve mutfaktan odama doğru hızla koştum. O da arkamdan, merdivenlerden yukarı çıktı.

"Ama onu durdurmayacak mısınız?" diye telaşla soruyor ve bu beni neredeyse güldürüyor. Bir barda birlikte içki içtiğim ve ertesi sabah ortadan kaybolduğum kadın, birdenbire en yakın arkadaşım oldu.

"Anlamıyor musun?" diye karşılık veriyorum. "Anlayamıyorum. Colin'in kendi kararını vermesine izin vermeliyim."

"Declan," diyor yatak odamın kapısından.

"Ne?" diye sordum, bavulumu yatağımın altından çıkarırken.

"Onunla konuş."

"Ne dedin?" diye soruyorum gülerek. "Yedi yıl önce kaba davrandığım için özür dilerim ama artık kendi hayatın var, tüm bunları bir kenara bırakıp bana bir şans daha verir misin diye merak ediyordum? Ayrıca Colin benim ne düşündüğümü biliyor."

"Evleneceği adam tam bir pislik, bunu sen de biliyorsun."

Bunu biliyorum. "Hiç hakkım yok..."

"Evet, öylesin," diye karşı çıkıyor Blaire. "Sen onun en iyi arkadaşısın, ve yanlışsam düzelt, ama hayatının aşkıydın."

"En iyi arkadaşıydım," diye mırıldanıyorum umutsuzca. "Ve hayatının aşkıydım. Ama bir kere mahvettim ve kesinlikle tekrar mahvederim. Üstelik denedim. Bu sabah ona her şeyi gösterdim. Çok açık bir şekilde anlattım..."

Öyle değil miydim? Yeterince açık mıydı?

Kahretsin, neden bu konuda bu kadar kötüyüm?

"Dinleyin," dedi odaya girerken. "Son altı gündür sizi izliyorum. Aranızdaki aşk hâlâ var. Bunu görebiliyorum. Sadece ikiniz de uzun zaman önce yaşanan bir şey yüzünden kırgın ve kızgınsınız. İnatçı bir eşek olduğunuz için gerçek mutluluk şansınızı heba etmeyin."

"Anlamıyorsunuz," diyorum acı içinde.

"Pekala, dene bakalım." Kollarını kavuşturup kapı çerçevesine yaslandı.

"Berbat bir erkek arkadaş olurdum. Romantik ya da şeffaf olmakta iyi değilim. Bir ilişki içinde olmaya hakkım yok. Colin o Amerikalı pislikle evlense daha iyi olurdu."

Blaire başını yana eğip bana dik dik baktı. "Gerçekten bunu kastetmiyorsun herhalde."

"Tamam, haklısın, bunu kastetmedim ama başkasıyla daha iyi olurdu."

"Neden? Çünkü romantik şeyler söylemeyi bilmiyorsun ve ona çiçek almazsın diye mi? Kendini duyuyor musun? Gerçekten başka birinin onu senden daha çok sevebileceğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır," diye tereddüt etmeden yanıtlıyorum.

"Öyleyse ona bunu söyle. Onun için savaş, aptal herif!"

"Pekala!" diye karşılık verdim.

"Teşekkür ederim! Bu gece, o kanlı bekarlığa veda partisinde, içeri girip o lanet olası adamını geri alacaksın."

"Pekala!" diye bağırdım.

"Ve bu saçma sapan tereddütlerle bunu durduracaksın galiba!"

"Bana bağırmayı bırakır mısın?"

"Önce bavulu kaldırın," diye savunuyor.

Onu yatağımın altına atıyorum ve teslim olurcasına ellerimi havaya kaldırıyorum.

“Çok daha iyi.” Bu sefer yüzünde bir gülümseme var.

"Sanırım senden pek hoşlanmıyorum," dedim sert bir bakışla.

"Güzel. Hadi gel şimdi," diye neşeyle karşılık verdi kolunu benimkine geçirirken. "Bu geceki partide öyle güzel görünmeni sağlayalım ki, hayır diyemesi imkansız."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Şu anki görünüşümde ne yanlış var?"

O sadece gülüyor ve beni kapıya doğru çekiyor.

* * *

Blaire beni banyomdaki bir sandalyeye oturtuyor ve dizim tedirgin bir şekilde sekerken saçlarımdan birkaç santim kesiyor.

"Rahatla," diyor. "Neden bu kadar korkuyorsun? O adam seninle baş edemez. Colin'in sana nasıl baktığını gördüm."

“Öyle değil,” diye mırıldanıyorum yansımama dik dik bakarken. Bana bakan adam bir aptal. Bir zamanlar her şeye sahipti ve hepsini kaybetti. Bunu ona asla affetmedim.

“Öyleyse nedir?” diye soruyor, parmaklarıyla saçlarımı okşayarak.

"Onunla işleri bir kez zaten berbat ettim."

"Sence sana bir şans daha vermez mi?" diye soruyor.

“Bunu hak ettiğimi sanmıyorum,” diye mırıldanıyorum. “Hele ki... onu geçen sefer kaybetmek beni neredeyse öldürüyordu. Bundan asla tam olarak kurtulamadım. Bunu tekrar yaşayamam.”

“Onu nasıl kaybettin? Ne yaptıysan yapmışsındır, dersini almışsındır, değil mi? Bir daha yapma.”

Ben homurdanıyorum ve o da beklentiyle bana bakıyor.

“Anlamıyorsun,” diye yanıtlıyorum. “Colin ve ben önce arkadaşık. Dört yıl boyunca en iyi arkadaşık. Sonra da birlikte olan arkadaşlar olduk. Ama o benim sevgilisi olmamı istiyordu. Bu geceki gibi bir partideydik ve benden...”

"Neye?" diye tersliyor, hemen bitirmeyince.

“Önemli değil,” diye yanıtlıyorum. “Mesele şu ki, ona istediği bağlılığı da, özgürlüğü de vermedim. Colin'i çok uzun süre hafife aldım. Bu adil değildi,” diye mırıldanıyorum, bu sözler ağzımdan çıkarken kendimi tamamen değersiz hissediyorum.

“En azından artık bunu kabul edebiliyorsun,” diyor omzuma hafifçe dokunarak. “Ona değiştiğini göster. Colin'e kanıtla ki istediği her şeye sahip olabileceğini bilsin; onu seven ve ona ihtiyacı olan bağlılığı verecek bir adam. Bunu yaparsan, hayır demesi mümkün değil.”

Blaire biraz kolonya kokulu saç mumu alıp, artık kısa olan saçlarıma sürüyor.

"Bunu nereden buldun Allah aşkına?" diye soruyorum.

Yaramazca gülümsedi. "Onu damatların odalarından birinden çaldım."

Ona başımı salladım.

“Ama demek istediğim... ne kadar da çekicisin!”

Kenara çekiliyor ve aynada yeni halimi ortaya çıkarıyor. Aynada bana bakan adamı neredeyse tanıyamıyorum. Kendimin bambaşka bir versiyonu gibi görünüyorum. Saçlarım kusursuz. Siyah üzerine siyah gömleğim ve pantolonum üzerime tam oturuyor.

Acaba Colin'in istediği ben bu mu diye merak etmeden edemiyorum. Hayatı altüst olmamış, yirmi yıl boyunca kendini acındırmamış, çok fazla içki içmeyen ve parmakları sürekli kömür ve kil ile kaplı olmayan bir benlik mi?

Blaire çekingen bir şekilde, "Beğendin mi?" diye soruyor.

"Evet." Sesim neredeyse fısıltıdan ibaret.

"Hoşuna gittiğine benzemiyor," diye yanıtlıyor.

"İşte bu kadar..."

Aynaya bakarken sesim titriyor, çünkü o cümleyi bitirdiğimde sesimin kırılacağını biliyorum. Ama kendi duygularımın esiri olmaktan, duygularımı sahte gülümsemelerin ve alkolün ardına saklamaktan yoruldum.

"Babama benziyorum."

Bu gerçeğin acısı boğazımı yakıyor, pençeleriyle dışarı çıkıyor. Baskı arttıkça gözlerimden yaşlar akıyor ve sanki başım patlayacakmış gibi hissediyorum.

"Ah, canım, özür dilerim," diye fısıldadı beni arkadan sıkıca kucaklarken. Aynadaki hayalete bakarken dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi.

"Hayır,...iyi," diye yanıtlıyorum, yüzümde geniş bir gülümseme belirliyor.

"Gerçekten mi?" diye soruyor ve gözlerinin de yaşlı olduğunu fark ediyorum.

"Evet. Gerçekten çok güzel."

Bir sonraki göz kırpışımda, bir gözyaşı kirpiklerimin üzerinden süzülerek yanağımdan aşağı aktı. Hızla koluyla sildi ve tekrar bana sarıldı.

Birkaç damla gözyaşının ne kadar büyük bir yükü hafiflettiğine inanamıyorum. Onu ne kadar özlediğimi, ikisini de ne kadar özlediğimi ifade etmeme izin vermek bile, göğsümden bir taş parçasının kalkması gibi hissettiriyor.

Çünkü öyle düşünüyorum. Onlar öldüğünde henüz ergenliğin başındaydım, çocukluktan yetişkinliğe geçiş dönemindeydim ve ölümleri hayatımda bir uçurum yarattı. Birçok yönden, bence bu durum gerçek anlamda büyümemi engelledi.

Sorumlulukla asla yüzleşmemek.

Her zaman duygularımdan kaçıyorum.

Bağlılıktan korkuyor.

Yeniden aşık olmaktan çok korkuyorum.

Travma kelimenin tam anlamıyla gelişimimi engelledi, ama Colin'e aşık olmak bunun büyük bir kısmını iyileştirdi. Ve şimdi onu bırakmaya hazır değilim. Eğer onun için savaşmazsam, tüm bunların ne anlamı var?

"Hazırım," diye mırıldanıyorum gömleğimin yakasını düzeltirken.

Blaire gözyaşlarını silerek, "Kesinlikle haklısın," diye yanıtladı. "Parti daha yeni başlıyor, hadi oraya git. Adamını geri al."

Beni kapıya doğru itti ama beni gerçekten tekmelemeden hızla arkamı döndüm. Kollarımı ona doladım ve sıkıca kucakladım.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım başının dibine. "Ve sana karşı daha önce böyle aptalca davrandığım için özür dilerim. Bunu hak etmedin."

Sarılmamızın ardından neredeyse utangaç bir ifadeyle omzuma hafifçe vurdu. "Tatlısın ama kırgınlık yok. Zaten tam olarak benim tipim değilsin."

Gülerek alnından öptüm ve bu sefer gerçekten beni itti. "Hadi, git!"

Merdivenlerden aşağı inerken, partinin sesleri boş koridorlarda yankılanıyor. Personelin çoğu gece için ayrılmış ve o kapıların ardında ne varsa, bir bekarlığa veda partisinden çok daha fazlası olduğunu biliyorum. Öyle başlasa bile, işlerin kontrolden çıkacağını hissediyorum.

Ama bunların hiçbirisi şu an benim için önemli değil. Bu akşam için tek bir hedefim var.

Pierce, nişanlısıyla beni izlemek istediğini, her şey bittiğinde ise onu sahipleneceğini söyledi. İsteddiği kadar izleyebilir, ama onu asla sahiplenmeyecek. Çünkü Colin Shelby'ye ulaştığımda, kime ait olduğunu ona hatırlatacağım.

Bu sefer onu bırakmayacağım.

Otuz Üçüncü Bölüm

Declan

Kapıdan içeri süzülerek evin ana salonuna giriyorum. Işıklar loş ve balo salonundaki müziğin bas sesleri neredeyse duvarları titretiyor. Geçerken merdivenlerde birbirine dolanmış bir çift görüyorum, ama bir erkek ve bir kadın oldukları için onlara hiç dikkat etmeden yoluma devam ediyorum.

Bulmakta endişelendiğim tek bir kişi var. Ve umarım çok geç kalmamışımdır.

Odaya girerken köşeyi dönüp onu bulmak için etrafı tarıyorum. İçeride yaklaşık yirmi dört kişi var, köşelerde ve mobilyaların üzerinde gruplar halinde toplanmışlar. Odanın ortasında, hızlı tempolu müziğe göre bedenlerin kıvranıp tek bir vücut gibi hareket ettiği derme çatma bir dans pisti var.

"Barclay!" diye gürledi derin bir ses, müziğin üzerinden.

Odanın tam ortasında Pierce duruyor. Kolunun altında ise Colin var.

Odanın karşısına doğru yürürken gözlerim anında Colin'inkilerle buluştu. Bana şaşkınlık ve hayranlıkla bakıyordu. Dudakları hafifçe aralıktı ve kaşları çatılmıştı. Görünüşüm onu şaşırtmıştı, ki bu iyi bir şeydi. Zaten öyle olması gerekiyordu.

"Başardın!" diye seslendi Pierce, omzuma acı verici bir şekilde vurarak.

Dokunuşundan sıyrılıp kolundaki adama bakıyorum. İçimde bir ihanet duygusu yükselmeye başlıyor ama daha iyisini biliyorum.

Colin hâlâ Pierce ile birlikte olabilir. Hatta yarın onunla evlenmeyi bile planlıyor olabilir. Ama Colin işte böyle biri. Kendini yeterince savunmuyor. Otoriteye karşı savaşıyor.

"Sana bir içki ısmarlayayım," diyor Pierce kibirli bir şekilde. Barda çalışan bir adam var ve kesinlikle bizim için çalışmıyor. Bana bir viski uzatırken, ikisine de şüpheyle bakıyorum. "Rahatla," diyor Pierce kekeleyerek. Belli ki çoktan sarhoş olmuş. "Parti daha yeni başlıyor."

Colin'den gözlerimi alamıyorum. Şu an damarlarımda dolaşan his, yarı kararlılık yarı korku. Ya yanılıyorsam? Ya o Pierce'ı daha çok istiyorsa?

Artık onun için sadece bir anıdan ibaretim.

Hayır. Blaire'in dediği gibi, ben onun hayatının aşkıyım.

"Yani," diyor Pierce bana doğru eğilerek. "Burada olduğuna göre, dün geceki teklifi düşünmüşsün diye tahmin ediyorum."

Colin'in keskin mavi gözlerine bakarken azı dişlerim kenetleniyor. Şu an çok masum görünüyor, oysa gerçekte hiç de öyle olmadığını biliyorum.

"Bunun gerçekten istediği şey olduğunu ağzından duymam gerek," diye soğuk bir şekilde mırıldandım ve başımı Colin'e doğru salladım.

Gözleri hafifçe irileşti. Bunu reddedeceğimi bekliyordu.

Pierce dudaklarını Colin'in başının yan tarafına bastırdı. "Hadi bakalım, bebeğim. Ona söyle."

"Onu cesaretlendirmeyin," diyorum öfkeli bir ses tonuyla. "Bırakın kendi başına konuşsun."

Pierce bana acı dolu bir bakış fırlattı ama hiçbir şey söylemedi. Ve söylemeyecek de. Özellikle de şu anda bir heykel gibi hareketsiz durup beni

dikkatle izleyen Colin'in önünde. Sanırım aklımı okumaya çalışıyor. Bunu neden yaptığımı anlamak istiyor.

Ve onun tereddüdünü anlıyorum. O da benim kadar biliyor ki, buna evet dediği anda geri dönüş yok. Tek bir dokunuş. Tek bir öpücük. Birlikte geçireceğimiz tek bir an ve o tekrar benim olacak.

Yutkunmadan önce mırıldanarak, "Evet," dedi ve daha yüksek sesle konuştu. "Evet, istiyorum."

Pierce şeytani bir şekilde sırıttı. "Harika. Gece daha çok genç. Sevgilim, neden bana ve Declan'a birer içki daha getirmiyorsun?"

Bardağımın hala dolu olduğunu görmek için aşağıya baktım, bu da Colin'i benimle yalnız konuşmak için gönderdiği anlamına geliyordu. Bana şüpheyle baktıktan sonra Colin bize birer içki daha almak için bara geri döndü ve ben de bu fırsatı değerlendirip içkimi bir dikişte içtim.

Colin'in duyma mesafesinden çıktığı anda Pierce bana doğru yaklaştı. "Ne yapmaya çalışıyorsun?" diye sordu soğuk bir şekilde, tüm cazibesi ve çekiciliği kaybolmuştu.

"Sanırım ne yapmaya çalıştığımı çok iyi biliyorsun," diye mırıldanıyorum karşılık olarak.

Bu onu alaycı bir şekilde güldürür. "Saçını kestirip temiz kıyafetler giydiğin için gerçekten bir şansın olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Biliyorum ki bir şansım var çünkü Colin için senden yüz kat daha iyiyim," diye karşılık verdim.

Onunla bu tartışmayı yaparak Colin'i bu gece istediğim yerde tutma şansımı mahvedebileceğimin farkındayım, ama kendimi tutamıyorum. Pierce bir meydan okuma istedi ve ben de ona bunu vereceğim.

"Bunu göreceğiz," diye savunuyor.

"Evet, yapacağız," diyorum.

"Onu bulduğumda çok harap haldeydi," diye yüzüme fısıldadı. "Onu yeniden toparladım ve tam istediğim gibi eğittim. Onu benden alamazsın. Onu sen mahvettikten sonra, asla."

"O bir köpek değil, seni kibirli herif," diye homurdanıyorum karşılık olarak.

"Belki de değil," diye yanıtlıyor, sonra eğilip kulağıma fısıldıyor, "Ama onu bir uluyucu gibi ulutan benim."

Gülerken onu itip uzaklaştırdım ve yüzüne yumruk atmamak için kendimi zor tuttum. Colin elinde iki içkiyle yanımıza geldi ve birer tanesini ikimize de verdi.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

"Evet, bebeğim," diye yanıtladı Pierce, bana bakarken başının yanından öperek. "Şimdi neden ev sahibimizle dans etmeye gitmiyorsun? İkinizi birlikte izlemek istiyorum."

Colin, yan dönüp küçük dans pistini işaret etmeden önce beni şüpheyle izliyor. Taze viskiyi bir çırpıda içtikten sonra bardağı yakındaki bir masaya bırakıyorum. Colin, kalabalığın arasına doğru onu götürmeme izin verirken gergin görünüyor.

Müziğin ritmi düzenli ve çoğu insan birbirine yapışmış halde kıvranıyor, bu yüzden Colin'i belinden tutup kendime doğru çekiyorum. Dans etmeyi pek sevmem ve beni hiçbir dans pistinde göremezsiniz, ama onun için istisna yapıyorum. Onun için her zaman istisna yapacağım.

Colin'in kolları boynuma dolanıyor, bedenini benimkiyle birlikte sallıyor.

"Bunu neden yapıyorsunuz?" diye soruyor, yüzünde endişe belirgin bir şekilde görülüyor.

"Shakespeare, nedenini biliyorsun," diye mırıldanıyorum gözlerinin içine bakarken.

"Sanırım bunu senin ağzından duymam gerekiyor, Declan."

Hareket ederken, bedenini daha sıkı kavrayıp onu kendime doğru çekiyorum. Sonra, söylemem gerekenleri hazırlarken ağzımı kulağına yaklaştırıyorum. Kelimeler ağzımdan çıktığında, doğru ve çoktan söylenmesi gereken şeyler gibi geliyor.

"Bu gece, benim olmanın nasıl bir şey olduğunu sana hatırlatmak istiyorum. Bunu sana değiştiğimi kanıtlamak için yapıyorum. Artık senin için savaşmaktan korkmuyorum. Seni ne kadar çok sevdiğimi dünyaya söylemekten korkmuyorum. Ve istediğini yapman için sana güvenmekten de korkmuyorum. Shelby, onu benim için terk ettiğinde, bu benim sana söylediğim için olmayacak; senin istediğin için olacak."

Geri çekilip gözlerimin içine bakıyor. "Ona meydan okumanı istiyor."

"Onun ne istediği umurumda değil," diye yanıtlıyorum. "Benim için önemli olan sadece senin ne istediğin."

"Ya onu seçersem?" diye soruyor Colin çekingen bir şekilde.

"Eğer gerçekten bunu istiyorsan, seni bırakacağım. Ben de hayatımın geri kalanını, bir insana bahşedilebilecek en güzel anılarla geçireceğim."

"Yani arkadaş olur muyduk?" diye soruyor.

Onu tekrar daha sıkıca kucakladım. "Seninle arkadaş olmak istemiyorum, lanet olsun."

Dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı ve bunu benden duymayı ne kadar zamandır beklediğini fark ettim. Umarım çok geç değildir.

Odanın diğer tarafından bir ıslık sesi geldi ve ikimiz de dönüp baktığımızda Pierce'ın bize alaycı bir sırıtışla baktığını gördük.

"Gitmem gerekiyor," diyor Colin, ama ben onu bırakmıyorum.

"Gitmene gerek yok," diyorum. "Hele de o ıslık çaldığı zaman hiç gitmene gerek yok."

Bakışlarını benimkine çevirdi ve gözlerinde bir özür diler gibi bir ton vardı. "Pierce bana istediğimi veriyor, Declan. Birinin malı gibi muamele

görmenin kötü olduğunu düşünebilirsin, ama ben bundan hoşlanıyorum. Buna ihtiyacım var."

"İhtiyacın olanı sana vereceğim," diye hırıldayarak onu kendime doğru bastırdım.

Gözlerimi süzerek, "Kanıtla," diye karşılık verdi.

"Niyetim bu."

Bunun üzerine kollarımın arasından sıyrıldı, ama elimden kaçamadan kolunu yakalayıp kendime doğru çektim. Yüzümü onun yüzüne yaslayarak mırıldandım: "Seni burada seyircilerin önünde becermeyeceğim. Eğer gösteri istiyorlarsa, onlara bir gösteri sunarım, ama bir dahaki sefere senin içinde olduğumda, Colin Shelby, sonsuza dek benim olacaksın. Bütün bunlardan sonra, sana karşı ne kadar ciddi olduğumu kanıtlamak için yeterince şey yaptığıma gerçekten inanıyorsan, seni yukarıdaki stüdyomda istiyorum. Anladın mı?"

Ağzı açık kalmış bir şekilde, tereddütle bana bakıyor. Sonra derin bir nefes alıp gözlerinde bir umut ışığı belirince başını sallıyor.

Otuz Dördüncü Bölüm

Declan

Pierce, herkesin içki içip rahatlamasını yaklaşık bir saat izledikten sonra, "Partiyi daha samimi bir yere taşıyalım mı?" diyor.

Colin'in gerildiğini fark ediyorum ve onu tüm bunlardan uzaklaştırmamak için kendimi zor tutuyorum. Ama o, isteklerine saygı duyduğumu, onu dinlediğimi, ona güvendiğimi kanıtlamamı istiyor.

Onu seviyorum.

Ve yapacağım.

Salona vardığımızda, Pierce şezlonga uzanıp Colin'in oturması için kucığına vuruyor. Buradaki enerji birdenbire farklılaşıyor. İnsanlar birbirlerine dokunuyor, artık dans etmiyorlar ama yine de hareket ediyor ve birbirlerine sürtünüyorlar. Partinin büyüklüğü gözle görülür şekilde azalmış, sadece birkaç kişi kalmış.

İlk başta gergin hissetmeme neden oldu, bu yüzden çiftin karşısındaki koltuğa oturdum. Sonra öne eğildim, dirseklerimi dizlerime dayayarak beklemeye başladım.

Ona dokunmaya hazırım. Vücudunu, ağzını, kucığımdaki ağırlığını hissetmeye hazırım. Ve tüm bunları gözlerimle ifade ediyorum.

Pierce, Colin'i ensesinden yakalayıp ağzına götürerek acı verici bir öpücük kondururken bana dik dik bakıyor. Colin'in vücut dilinden gergin olduğunu anlayabiliyorum. Öpücüğün istenmediği için mi yoksa beni izlediğimi bildiği için mi gergin olduğunu bilmiyorum. Her iki durumda da, bundan nefret ediyorum. Ama Pierce'ın bunu tam da bu yüzden yaptığını biliyorum.

Öpüşme bittiğinde, Pierce Colin'i dürterek bana doğru işaret etti. Colin yavaşça yere eğildi ve bana doğru emekledi.

Bana bakarken tüylerim diken diken oluyor ve kendime bunun biz olduğumuzu hatırlatmak zorundayım. İrlanda'da ilk kez bana "senin sevgilim" dememi istediği zamanki aynı biz. Los Angeles'ta ikimizin de bundan ne kadar hoşlandığımızı itiraf ettiğimiz zamanki aynı biz. İtalya'da içeri girdiğimde onu dizlerinin üzerinde beklerken bulduğum zamanki aynı biz.

Colin ve ben bunun için yaratılmıştık, birbirimiz için yaratılmıştık.

Yanıma geldiğinde, ayaklarımın dibinde durduğunda, ellerimle ensesindeki saçlarını kavradım ve şeytani bir sırıtışla yüzümü onun yüzüne yaklaştırdım.

"İşte benim yaramaz oğlum," diye mırıldandım kulağına ve gülümsediğini hissettim. "Sonunda!"

Başını geriye doğru çekerek yüzünü bana doğru çevirdim ve usulca fısıldadım, "İyi misin?"

Gözleri yumuşadı ve başını sallamadan önce yutkundu.

"Bu tür şeylere asla sınırları ve limitleri aşmadan girmemelisiniz. Dominantınız bunu daha iyi bilmeli."

Pierce'a kısa bir an için sert bakışlar attıktan sonra dikkatimi tekrar Colin'e çevirdim.

"Şu anda benim Dom'um o değil," diyor Colin. "Sensin."

Bu sözler kan dolaşımında, ta cinsel organıma kadar uzanan bir sıcaklık hissi yaratıyor. Bu dili daha önce hiç bu şekilde kullanmamıştık. Belki de korkmuştuk ya da emin değildik. Ama onun bana ilk kez böyle seslenmesini duymak çok doğru hissettiriyor. Sevgili ya da arkadaş demekten daha iyi.

Ben onun Dom'uyum ve her zaman ona bakacağım.

"Kesinlikle haklısın. Hep öyleydim," diye homurdandım. "Şimdi tekrar söz ver. Bunu istiyor musun?"

"Evet efendim," diye yanıtladı hafif bir sırıtışla.

"Güvenlik kelimesi renk sistemini biliyor musunuz?"

"Kırmızı dur, sarı yavaşla," diyor itaatkâr bir şekilde.

"Aferin oğlum," diye karşılık veriyorum. "Şimdi buraya gel. Seni kucağında hissetmeye ihtiyacım var."

Colin bacaklarımın üzerine tırmanıp kalçalarımın arasına oturdu ve ilk defa nefes alabiliyormuş gibi hissettim. Rahat bir nefes verdim, gözlerimi kapatıp yüzümü göğsüne bastırdım. Parmakları saç derimde aşağı doğru kayd ve kalbi yanağımda hızla atıyordu.

Ellerim sırtından yukarı, kalçalarına doğru tırmandı; vücut şeklini ve omurgasının her bir omurunu hatırladım.

Elleri sırtımda, sanki benim de neler hissettiğimi hatırlıyormuş gibi duruyor. Tekrar ensesine ulaştığımda, yüzünü kendime doğru çekip, dudaklarının yumuşaklığını tatmadan önce usulca "Buraya gel" diye mırıldanıyorum.

Onun bana sarılma şekli bana umut veriyor. Kollarımda rahat ve huzurlu görünüyor. Onu öpüyorum ki hatırlasın ve bir daha asla ayrılmak istemesin.

Dudaklarımız ayrıldığında, boğuk bir sesle "Bana sürtün" diye mırıldanıyorum.

Kalçaları hareket etmeye başladı ve ben de onun istekli hareketini hissetmek için bir inilti çıkardım.

O kadar mükemmel. O kadar güzel.

"Bunu hatırlıyor musun?" diye fısıldadım dudaklarına doğru. "Birlikteyken ne kadar iyi hissettiğimizi hatırlıyor musun?"

"Hiç unutmadım," diye yanıtıyor Colin nefes nefese.

Dudaklarım ağzından boynuna doğru iniyor. Başını geriye atıyor, sarı saçları boynuna dökülürken kendini bana gösteriyor.

Colin'in arkasından bakmak için gözlerimi kaldırdığımda, Pierce'ın bizi büyük bir ilgiyle izlediğini fark ettim. Kanepede uzanmış, bacakları açık bir şekilde oturuyordu; solundaki kadın ve sağındaki adam boynundan yukarı doğru öpüşüyor ve ellerini vücudunda gezdiriyorlardı.

Onları alabilir. İşte bu adam benim.

"Tekrar dizlerinin üzerine çök, bebeğim," diye hırladım Colin'in boynuna doğru.

Şehvet sarhoşu bir halde, bacaklarımın arasına yere doğru indi ve bir sonraki talimatlarını beklerken bana yukarıdan bakmaya başladı. Ben de sezlonga yaslandım, kalbim hızla çarpıyordu.

"Shelby, penisimi çıkar. Ellerini üzerimde hissetmeye ihtiyacım var."

Fermuarıma uzanmadan önce titrediğini görüyorum, yavaşça aşağı çekiyor ve sonra bana bakıyor. Pantolonumu açmaya ve iç çamaşırımın belini aşağı çekmeye çalışırken birbirimize yoğun bir şekilde bakıyoruz. Sonra, sıcak, yumuşak elini penisimin etrafına sarıyor ve gözlerim kapanıyor.

Bu cennet gibi. Yedi yıldır ilk defa böyle bir şeye dokunulmuş gibi hissettim.

İnsanların beni izlediği ya da onu sonsuza dek kaybetme riskiyle karşı karşıya olduğum umurunda değil. Şu anda önemli olan tek şey, onunla benim aramdaki ilişki.

"Üzerine tükür," diyorum.

Colin ağzını sertleşmiş penisimin üzerine yaklaştırıp tükürdü, penisimin tamamını tükürüğüyle kapladı. Sonra tekrar elini etrafıma sarıp okşamaya başladı.

"İşte bu, bebeğim," diye mırıldanıyorum elimi boğazına doğru kaydırırken. Elimi sıkıp onu penisime doğru çekerken gözleri tahrikle parlıyor gibiydi.

Elini penisimin etrafına sarmış olan elinin yerine kendi elimi koyarak, penisimin başını dudaklarının üzerinde gezdiriyorum. O gözlerini kapatıyor, ben penisimle ağzını tahrik ederken kendinden geçmiş bir halde görünüyor.

"Bu ağız özledim," diye hırıltılı bir sesle söylüyorum. "Peki bu ağız benim penisimi özlüyor mu?"

Gözlerini açtı ve elim hâlâ boğazında iken başını salladı.

Pierce'a baktığımda hâlâ bizi izlediğini ve Colin'e bakarken dudaklarını yaladığını gördüm. Az önce boynunu öpen ikili, dudaklarını penisinin üzerine götürmüştü. Colin'in bunun anlaşmanın bir parçası olduğunu, Pierce'ın Colin'i başkasıyla birlikte izlerken istediğiyle birlikte olabileceğini bilip bilmediğini kısaca merak ettim.

Colin benim olsaydı, hayatımın geri kalanında başka hiçbir dudağın bana dokunmasına izin vermezdim. Buna ihtiyacım olmazdı.

Bunun üzerine dikkatimi tekrar Colin'e çevirdim ve ağzını tekrar penisime doğru çektim, bu sefer dilinin yumuşak yüzeyi boyunca kayarak ağzının içine girdim. Boğazının arkasına ulaştığımda öğürdü ve onu geri çektim.

O kadar güzel bir his ki, boşalmamak için yavaş yavaş nefes almak zorundayım.

"Kullanılmak istiyorsun Shelby. Benim kirli küçük seks oyuncağım gibi davranmamı mı istiyorsun? O zaman öyle yapacağım, çünkü tam olarak öylesin."

Ağzını tekrar becerdim, başını tutarak boğazının arkasına kadar ulaştım ve bir an orada kaldıktan sonra tekrar geri çekildim. Derin bir nefes aldı ve ben de kendimi kaybetme isteğimi bastırmak için kükreyen bir ses çıkardım.

Üç kez daha, penisimi onun üzerine bastırarak onu boğuyorum ve o da ellerini uyluklarımda tutuyor ki nasıl hissettiğini anlayabileyim. Testislerim zonkluyor ve Colin'in kızarmış ve salyalı penisimin üzerinde olması beni boşalmaya hazır hale getiriyor.

"Bana bir renk ver, Shakespeare," diyorum, başının iki yanından tutarak.

"Yeşil," diyor nefes nefese.

"Aferin sana." Sonra, mırıldanarak yaklaştım: "Şimdi de o gece spor salonunun havuzunda yaptığın gibi sikimi em, ama bu sefer iyice yutmalısın."

Gözlerindeki şehvet ve arzu sisiyle bana sıırıttı. Sonra bacaklarımdan arasına yerleşti ve penisimi eline aldı. Dudaklarını penisimin etrafına kapatırken, nişanlısına bakmak için yukarı baktım. O penisimi emerken, dilini ve dudaklarını kökünden ucuna doğru tekrar tekrar hareket ettirirken, ben de yüzümde küstah bir ifadeyle Colin'in saçlarını hafifçe okşuyordum.

Sonra dişlerini ucuna sürüyor ve ben zevkten bir çığlık atarak saçlarını avuçlarımdan arasına alıyorum. Emme, emme, ısırma hareketlerine devam ederken gülümsediğini hissedebiliyorum.

Acıyla karışık haz, vücudumu elektrik teli gibi geriyor ve titreştiriyor. Bir dokunuş daha, patlayacağım.

Penisimin etrafında onun mırıldanmalarını hissedebiliyorum ve beni doruk noktasına getirmesine izin verirken kendi mırıldanmalarımın farkına bile varmıyorum.

"Harika bir çocuksun. Çok iyisin. Çok mükemmelsin. Ve benimsin."

Elimi uzatıp parmaklarını kavradım, bu gerçek bir yakınlık göstergesiydi. Bunun benim için sadece seksle ilgili olmadığını bilmesini istedim. Bu,

bizimle ilgili.

Sonunda boşaldığımda, tüm oda adeta eriyip gitti. Yine sadece ben ve o kaldık. Haz, beni altına çeken sıcak bir dalga gibi üzerime yayıldı.

Gözlerimi açıp, Colin'in yutkunmasını izledim ve tohumumun onun karnında, onu besliyormuş gibi, onun bir parçası haline geldiğini, bizi birleştirdiğini hayal ettim.

Onu kucağıma çekmek için uzanıyordum ki o lanet olası ıslık sesini duydum. Pierce odanın karşısında doymuş ve rahatlamış bir halde duruyordu; bakışları ayaklarımın dibinde diz çökmüş adama odaklanmıştı.

Colin'in gözleri, sanki Pierce'ın varlığını bu ana kadar tamamen unutmuş gibi kocaman açıldı.

Ona doğru uzanırken, "Yapma," diyorum.

"Yapmak zorundayım," diye yanıtlıyor.

"Hayır, kesinlikle olmaz," diye hırlayarak karşılık verdim. Ellerimi kollarının etrafına doladım ve onu kucağıma çektim.

Gözlerinde yoğun duygular var. Korku ve kafa karışıklığı. Onu korumam gereken her şey bu.

"Onunla ilişkini bitir," diyorum kararlılıkla. "Shakespeare, eğer benim hissettiklerimi sen de hissettiysen, sana yalvarıyorum. İlişkiyi bitir ve odama gel."

"Ne?" diye mırıldandı.

"Colin, biz birbirimize aitiz."

Bir süre bana bakıyor, sanki ne kadar ciddi olduğumu anlamaya çalışıyor. Sonra, hayal kırıklığı dolu bir ifadeyle ellerini yüzüne siliyor.

"Bunu bana yaptığınıza inanamıyorum. Gerçekten inanamıyorum."

"Öyle deme," diye karşılık verdim ona doğru uzanarak. "Colin, seni seviyorum."

Beklenmedik bir şekilde, hayal kırıklığı ve acı dolu bir ses çıkardı. "Declan, sevgin canımı yakıyor."

Tam o sırada duvardaki büyük saat çaldı ve ikimiz de aynı anda saate baktık. Gece yarısıydı.

"Resmi olarak düğün günümüz, aşkım!" diye sesleniyor Pierce odanın diğer ucundan.

Colin'den gözlerimi alamıyorum, sözleri ve içlerindeki acı beni adeta yıldırım gibi çarpıyor.

Yenilgiyi kabul etmiş bir şekilde içini çekti ve bana bakarak, "Odanıza geleceğim," dedi.

"Orada olacağım," diye yanıtlıyorum. "Bekleyeceğim."

Gitmesine fırsat vermeden ayağa kalktım ve onu bir kez daha kollarıma çekerken hızla pantolonumun fermuarını çektim. "Lütfen bana inan. Verdiğim zarardan dolayı özür dilerim. Telafi edeceğim."

Gözlerini kapatıyor. "Declan, bana gerçekten beni istediğini söylemen yeterli, geleceğim."

"Evet," diye yanıtladım, yüzünü tutarak onu kendime doğru çekip bir öpücük daha verdim.

"Artık yeter," diye hırıldadı soğuk bir ses, Colin kollarımın arasından koparılırken.

Öfkeyle ona doğru tekrar uzandım, ama Pierce araya girdi. Göğsünü kabartarak bana öfkeyle baktı. "Çok geç kaldın, Declan. Ve açıkçası, bu çok acınası bir durum."

"Pierce, dur!" diye seslenir Colin arkasından ama Pierce onu dinlemez.

Burun deliklerim genişlemiş, damarlarım adrenaline dolmuş bir halde Amerikalı'nın yanına yaklaştım. Hayatımda hiç kimseden bu kadar nefret etmemiştim. Üniversitede karşılaştığımız ragbi oynayan bağnazdan bile

daha çok nefret ediyordum, çünkü bu zorba farklıydı. Bu zorba benden asla vazgeçmek istemediğim bir şeyi almak istiyordu. Bir daha asla.

“Sana asıl acınası olanın ne olduğunu söyleyeyim,” diye hırladım. “Kendini daha büyük ve daha güçlü hissetmek için birinin zayıf noktalarından faydalanmak. Colin'in sana kendi isteğiyle boyun eğdiğini mi sanıyorsun? Onu tanımıyorsun bile.”

Pierce sert bir şekilde karşılık vererek, "Onu senden çok daha iyi tanıyorum," dedi.

"İkiniz de susun!" diye yalvardı Colin.

“Onu benim kadar kimse tanımıyor,” diye homurdanıyordum. “Çünkü eğer tanısaydın, sadece kontrol edilmek istemediğini, hayranlık duyulmak istediğini bilirdin. Sevdği birinden ilgi gördüğünde nasıl aydınlandığını asla bilemezsin. Onu benim gibi sevmiyorsun.”

Pierce yüzüme karşı o kendini beğenmiş, öfkeli, haklılık taslayan, nefret ettiğim o alaycı gülüşü atıyor. Bir daha asla duymasam bile, çok iyi olur.

"Bunun aşkla ilgili olduğunu mu düşünüyorsun?" diyor, sanki bu bir gösteriymiş gibi.

Kaşlarım çatılıyor. "Elbette ki konu aşk," diye itiraz ediyorum. "Bu bir düğün işte."

Pierce göğsünü daha da yaklaştırdı. "Colin için aşk yeterli değil, bunu sen de biliyorsun. Gerçek bir Dominant'a ihtiyacı var, onu yerine koyacak kadar cesur birine, ve sen ona karşı çok fazla yumuşak kalplisin, Declan. Onu asla benim gibi sahiplenemezsin."

Sözleri kötülükle dolu ve beni derinden yaralıyor. Yumruklarımı sıkıyorum ve onu bu partinin ortasında yere sermek isteğime karşı koyuyorum.

"Tanrım, gerçekten bir şansın olduğunu mu sandın?" diye gülüyor Pierce. "Umarım eski bir aşkı yeniden alevlendirmenin tadını çıkarmışsındır, ama ben giderken arkadaşını da yanımda götüreceğim."

Kontrolümü kaybettim ve suratımı asarak ellerimi göğsüne vurdum. "Defol git evimden. Lanet olası düğününü ve saçma sapan arkadaşlarını da al, defol git."

Pierce emirlerime uymadan şeytani bir şekilde sırtıyor. Bakışlarımı ondan ayırıp kenarda duran Colin'e bakıyorum. O da ikimizi de temkinli ve öfkeli bir ifadeyle izliyor.

"Colin, buraya gel," diyorum sakın ve buyurgan bir ses tonuyla, ama sesim titriyor. Çok gerginim. Kontrolü kaybettiğimden çok korkuyorum.

Kıpırdamıyor.

Pierce, sesindeki yapmacık bir yumuşaklıkla "Bebeğim" diyor ve Colin'in bunu anlayabilmesini umuyorum. Pierce, Colin'in duygusal tarafına hitap etmek için gerektiğinde büyüleyici olabiliyor, hiç şüphe yok.

"Onu dinleme!" diye bağırdım.

Colin bir o yana bir bu yana bakışlarını gezdiriyor ve kalbim panikle çarpmaya başlıyor. Bu kolay bir seçim olmalıydı. Doğrudan bana gelmeliydi. Tereddütünün sebebi ne?

Dudakları titriyor ve etrafımızdaki insanlar donakalmış, olup biteni izliyorlar. İçimden sessizce Colin'e bana bakmasını yalvarıyorum. Eğer bana bir bakış atarsa, ne kadar birbirimize ait olduğumuzu hatırlayacağını biliyorum.

Ama gözlerime bakmıyor. Belki de sebebi bu.

Bunun yerine, aramızdan geçip odadan hızla çıktı. Pierce onu takip etmek için hareket edince, kolundan tuttum ve dişlerimi sıktım. "Onu rahat bırak," diye hırladım.

Elimi silkerek kurtuldu. "Pekala," diye mırıldandı. "Yarın nikah masasında görüşürüz."

"Onu sevmiyorsun. Bütün bunlar gerçekten de sadece bir üstünlük gösterisi mi senin için?" diye soruyorum.

Soğuk ve ifadesiz gözlerle öne eğilerek, "Her şey bir üstünlük gösterisi," diyor.

Bunun üzerine arkasını dönüp masanın üzerinde duran içeceğine uzandı. İçeceğini dudaklarına götürürken, onu yere devirme isteğine karşı koydum. "Hem de," diye ekledi, "eğer seni seçecek olsaydı, şimdiye kadar seçmiş olurdu."

O partiye geri dönerken ben cevap vermiyorum. Hiçbir şey olmamış gibi kaldıkları yerden devam ederken, yüzlerinde geniş gülümsemelerle dans edip birbirlerine sürtünerek gülüyorlar.

Sözleri içime işliyor. Colin'i aramaya koyulurken, Pierce'ın söylediklerini düşünmeden edemiyorum. Colin'e karşı bir zaafım mı var? Onu kontrol etmeye istekli değilsem, gerçekten ihtiyacı olan Dominant olabilir miyim?

Onu ne kendi odasında ne de benim odamda bulamadığımda, stüdyomdaki şezlonga yığılıyorum. Zihnimde şüpheler dönüp dururken, her şeyimi kaybettiğim ve artık hiçbir şey için savaşmaya değmediği o karanlık yere gitmemesi için yalvarıyorum.

Çünkü Colin gelmediğinde, işte tam olarak böyle hissettiriyor.

Beklerken, yeterince şey yapıp yapmadığımı merak ediyorum. Ona ne kadar değiştiğimi, onu ne kadar sevdiğimi inandırabildim mi? Colin'e çok ihtiyaç duyduğu huzuru verebildim mi?

Geçen her saat, üzerime çarpan ağır bir dalga gibi geliyor, beni denizin daha da derinliklerine çekiyor. Çok geçmeden güneş, kalın bulutların ve şiddetli yağmurun arasından yolunu açmaya başlıyor ve ne yaparsam yapayım yeterli olmadığını anlıyorum.

Belki de ona onu sevdiğimi daha önce söyleseydim, işler yoluna girerdi.

Belki de en önemli anda savunmasız olsaydım, odama gelirdi.

Ama öte yandan, belki de en başından beri işleri berbat etmeseydim, her şey farklı olurdu.

Otuz Beşinci Bölüm

Colin

Yedi yıl önce

Barclay Malikanesi

"Aman Tanrım, Declan," diye mırıldanıyorum, beni devasa malikanesinin bir başka koridorundan geçirirken. "Burası inanılmaz."

Gülüyor. "Babanın iki tane malikanesi yok mu?"

Omuz silktim. "Evet, ama onlar bunlar gibi eski ve havalı değiller."

Sırtını bana dönmüş haldeyken kıkırdamaları yapmacık geliyor. Declan'da bu yıl bir şeyler farklı. Daha içine kapanık, sanki bir şeyleri saklıyor gibi.

Bundan nefret ediyorum. Keşke bana içini dökse, beni hayatına alsın.

"Bana odanı göster," dedim, arkadan kollarımı ona dolayarak. O da parmaklarını benimkilerle kenetledi.

"Öyle mi?" diye soruyor, omzunun üzerinden bana bakarak. "Yani turu bitirdin bile?"

"Hâlâ bir tur istiyorum," diye yanıtlıyorum. "Sadece turunuzun sizin odanızdan, özellikle de yatağınızdan başlamasını istiyorum."

Ellerini bacaklarımın altına geçirip beni yerden kaldırarak sırtına alıyor. Beni odasına taşıırken kulağına gülüyorum.

Oraya vardığımızda her şey harika, ama aynı zamanda her şey de ters gidiyor. İyi çocuk tavrı yok, sahiplenme konuşmaları da yok. Beni diz çöktürüp ona aitmişim gibi hissettirmiyor.

Seks her zamanki gibi harika. Giysilerimizi çılgıncasına çıkarıyoruz, sanki ikimiz de açlıktan ölmüşüz gibi birbirimizi yiyip bitiriyoruz, ama o normalde yaptığı gibi gözlerime bakmıyor. İçime girdiğinde yüzünü boynuma gömüyor ve bana ihtiyacı varmış gibi değil, sanki buna ihtiyacı varmış gibi beni beceriyor. Zevki acıyla karışık ve beni yatağa doğru iterken parmakları benimkilerle acı verici bir şekilde kenetleniyor.

İkimiz de yüksek sesle orgazm olup yatağa yığılıp kalana kadar her şey çok ateşli ve harika gidiyor. Ama farklı ve bu da içimde bir endişe tohumu ekiyor.

Göğsünde uzanmış, koyu renkli kıl tutamıyla nazikçe oynuyorum ve geçen yıl ilişkimizi nasıl bitirdiğimizi düşünmeden edemiyorum. Aslında, tüm yıl boyunca içimi kemirdi. İkimizin de farklı şeyler istediğimizi açıkça ifade etme şeklimiz.

Declan bir ilişkiyle ilgilenmiyor ve bunu anlıyorum.

Ama korkarım ki o, benim için önemli olanın ilişki olduğunu düşünüyor. Benim gerçekten istediğim tek şey o. Ve sadece yılda sekiz gün değil. Sonbahar ve kış aylarında da ona ihtiyacım var. Tatillerde ve ilkbahardaki doğum günümde de. Declan'ın hayatımın her önemli anında yanımda olmasını istiyorum, sadece bir mesaj veya telefon görüşmesiyle değil.

Sanırım bu bir ilişki, değil mi?

Dönüp duruyoruz.

"Bu hafta ne yapmak istiyorsun?" diye soruyorum, gözlerimi ona dikerek.

"İşte bu," diye yanıtlıyor, parmaklarını omurgam boyunca gezdirerek.

“Ailenizle tanışmak istiyorum,” diyorum. “Yani, kardeşlerinizle.”

Declan gerildi. "Killian burada yaşıyor, yani onunla tanışacaksın."

Ses tonunda bir tereddüt veya rahatsızlık seziliyor, ama üzerine gitmeye çekiniyorum. Barclay Malikanesi'ne gelme fikri benimkisiydi, ama Declan itiraz etmedi. Onun kendini evinde hissetmesini istedim. Ve bir seyahat noktasının birlikte geçirdiğimiz zamanı gölgelemesini istemedim.

"Peki ya Lachlan?" diye soruyorum.

"O New York'ta."

"Ah," diye yanıtlıyorum soğuk bir şekilde.

Birkaç saniye aramızda sessizlik oluyor, sonunda "Colin, dinle..." diyor.

Onun dudaklarından isminin dökülmesini duyunca dehşete kapılarak başımı hızla kaldırdım.

"Kardeşimle ilgili bilmeniz gereken bir şey var."

"Ne?"

"Çok fazla içki içme, çok fazla parti yapma ve biraz kontrolden çıkma eğilimi var. Sadece hazırlıklı olmanızı istiyorum. Keyfi yerindeyken kavgacı ve biraz da kaba olabiliyor."

Kollarımı onun etrafına sıkıca sardım. "Korkmuyorum."

"Yaz boyunca burada olmamın bir faydası olacağını umuyordum..." diyor hüzünlü bir şekilde.

"Öyle değil mi?" diye soruyorum.

Başını sallayınca, göğsünden kalkıp yatakta doğruldum. Declan yanıma, yastığın üzerine uzandı ve ben de saçlarını nazikçe okşadım.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

"Özür dilemenize gerek yok," diye yanıtlıyor.

"Biliyorum, ama yine de böyle bir süreçten geçtiğin için üzgünüm."

"Sen burada olunca daha iyi oluyor," diyor ve bunu duymak kalbimi ısıtıyor.

Bir süre sonra Declan'ın gözleri kapanıyor. Kolunu bacağıma dolamış, sırtımı da yatak başlığına yaslamış halde uykuya dalıyor ve ben onu izlerken huzur buluyorum.

Aklımdan geçen tek şey, bu haftayı atlatmamız gerektiği ve her şeyin yoluna gireceği.

* * *

"Atınız var mı?" diye sordum, güzel beyaz bir kısırağın durduğu ahıra yaklaşırken. Declan öğle uykusundan uyandıktan sonra çiftliğin etrafında bir yürüyüş yapmaya karar verdik. Ben de birkaç hafta sonra oynayacağım rol için replik okuyup prova yaparak zamanımı geçirdim.

"Evet," diye yanıtıyor. "O Moire, ama onun hakkında bana hiçbir şey sorma. Killian atlar ve çiftlik işleri konusunda benden daha iyidir."

Onun yanından ayrılıp hayvana yaklaşırken buna gülüyorum. Hayvan uysal, başını okşamama ve yelesini sevmeme izin veriyor.

"Atları sever misin?" diye soruyor arkamdan gelip sırtıma dokunurken.

"Çocukken ata binmeyi öğrendim ama uzun zamandır binmedim. Buradayken onu bir süreliğine dışarı çıkarmalıyız."

"Bunu ister miydiniz?" diye soruyor.

Gülümseyerek ona doğru döndüğümde, yüzünde bir tereddüt olduğunu fark ettim. Declan'ın içinde bir fırtına kopuyordu, bunu anlayabiliyordum. Keşke ona yardım etmek için yapabileceğim bir şey olsaydı. Buradayım. Ona elimden gelen tüm rahatlığı ve sevgiyi veriyorum, ama bu duvarı tek başıma aşamam.

Mutlu olmak istiyorsa, beni hayatına kabul etmek zorunda kalacak.

"Evet, yapardım," diye yanıtlıyorum usulca.

Declan'ın elleri kalçalarımnda dururken boynumu öpüyor, bu da beni inlemeye ve elimi atın üzerinde durdurmaya itiyor. Bu samimi sevgi beni her zaman şaşırtıyor. Bu ne zaman oldu? Ne zaman cinsel ilişki yaşayan arkadaşlardan sevgililere dönüştük?

Keşke o anı tam olarak belirleyebilseydim. Beni böyle öptüğünde hâlâ en iyi arkadaşı olduğunu mu düşünüyor acaba?

“Biliyorsun...” dedim, o beni döndürüp sırtımı tahta çite yaslariken. Moire bize olan ilgisini kaybetti ve yavaşça uzaklaştı. “Ekim ayında büyük bir galam var. Yanımda birini getirebilirim.”

Boğazımı öpüyor, köprücük kemiğimden çeneme kadar bir çizgi halinde yalıyor. "Shakespeare, Hollywood galasına gitmemi mi istiyorsun?"

Çenemi hafifçe ısırırken, "Ondan başka kimseyi tercih etmezdim," diye inleyerek cevap veriyorum.

"Bunun için uygun olup olmadığımıdan emin değilim."

Konuyu kapatmayı düşünüyorum, çünkü her zaman yaptığım şey bu. Konuları zorlamıyorum veya daha fazlasını savunmuyorum. Asla ortalığı karıştırmam.

Bu bana ne kazandırdı ki?

"Eğlenceli olacak. Endişelenecek bir şey yok," diyorum, bedenini kendime yaslariken.

"Göreceğiz, Shakespeare."

"Lütfen," diye sızlanıyorum.

Sinirle içini çekerek geri çekildi ve sanki o anı mahvetmişim gibi hissettim. Saçlarını elleriyle karıştırırken benden uzaklaştı. "Bakalım göreceğiz dedim."

Sesi gergin ve rahatsız ediciydi, içimde pişmanlık duygusu yükseldi. "Özür dilerim," dedim ona doğru uzanarak.

"Neyden özür diliyorsun?" diye soruyor. Sesi çok öfkeli ve ben de suçluluk duygumu bastırmak zorunda kalıyorum.

Çakıl taşları üzerinde çıkan lastik sesleri dikkatimizi dağıtırken, ikimiz de malikaneye doğru gelen iki arabaya bakmak için döndük. Pahalı görünümlü spor arabalardı ve Declan hayal kırıklığıyla homurdandı.

"Yine mi?" diye mırıldandı kendi kendine.

"Kim o?" diye soruyorum.

"Kardeşimin arkadaşları. Bu gece yine parti veriyor gibi görünüyor."

"Partiler eğlencelidir," diyorum, tepkisini dikkatlice ölçerek.

"Bu partilerde seni istemiyorum," diye sert bir şekilde yanıtlıyor.

"Pekala," diyorum ona doğru uzanarak. Keşke bana tekrar dokunsa. Kafasındaki tüm şeytanları, anlamadıklarımı bile susturmak istiyorum. İzin verseydi, bunu bedenimi kullanarak yapardım.

Sonunda bana baktığında yüz ifadesi yumuşadı ve bir an birbirimize bakakaldık. Sonra elimi tuttu ve yürüyüşümüze devam ederken ellerimizi kenetledik. Doğudan kara bulutlar geldi ve yağmur başlayınca yürüyüşümüz yarıda kesildi.

Eve döndüğümüzde sağanak yağmur yağıyordu. Beni arka kapıdan içeri aldı, koridorlarda müzik ve kahkahalar yankılanıyordu ama beni oraya yaklaştırmadı. Bunun yerine beni merdivenlerden yukarı çekti ve yatmadan önce birlikte hızlıca duş aldık.

Yukarıdaki stüdyosuna vardığımızda, ben kitabıma geri dönüyorum, Declan ise bir resim üzerinde çalışıyor, ama ben rahatlamakta zorlanıyorum. Huzursuzum. Ve bu sadece partiye gitmekle ilgili değil. Bu, Declan'ın gözlerimin önüne çektiği bu perdenin ötesini görmeme izin vermesiyle ilgili.

Sanki hayatının kötü yanlarını görmemi istemiyor, ama aşk ya da dostluk böyle işlemez.

Artık dayanamayacak hale geldiğimde yataktan kalkıp Declan'ın yanına gidiyorum ve ellerimi omuzlarında gezdiriyorum.

"Hadi yatağa gel," diye fısıldıyorum. "Geç oldu."

"Buyurun," diye yanıtlıyor. "Biraz uyudum. İyiyim."

"Declan," diye mırıldandım, boynunu öperken. "Uyumak için yatağa gelmeni istemiyorum."

Derin bir iç çekti. "Bunu bitirmeme izin verin."

Hayal kırıklığımı yutarak, içimde kaynayan öfkeye karşı koymaya çalışıyorum. Bu karşı koyma ihtiyacı içimde fırtına gibi kabarıyor.

"Pekala," dedim hafif bir öfkeyle. "Benimle oynamayacaksan, oynayacak birini bulurum."

Eli duraksıyor. "Yapamayacaksın."

"Neden?" diye soruyorum, şakacı kalmaya çalışarak, ama bu meydan okuma olması gerekenden daha gerçekçi geliyor. "Ne yapacaksınız? Beni cezalandıracak mısınız?"

Başını çevirip bana öfkeli bakışlar fırlattı. "Bunu yapacağımı çok iyi biliyorsun." Bunu söyleme şekli kesinlikle şakacı değildi.

Omuzlarım kaskatı kesilmiş olsa da, omuz silkiyorum. "Bana uyar. Belki de cezalandırılmayı istiyorum."

Fırçasını yere bırakıp bana döndü. "Şaka yapmıyorum, Colin."

"Belki de sorun bu, Declan. Çok ciddiye alıyorsun. Parti olması ne fark eder ki? Alkol ve seks olması ne fark eder ki? Neyden bu kadar endişeleniyorsun?"

"Seninle bu tartışmaya girmeyeceğim," diye homurdanarak resmine doğru döndü.

"Öyleyse neden gidip biraz eğlenemiyorum?"

"Çünkü sen benimsin!" diye kükredi, yumruğunu masaya vurdu. Ona bakarken yanaklarım kızardı, irkildim. Ağlama isteğimi bastırmaya

alışırken gözlerimin arkasında yaşlar birikmeye başladı.

Bana baktığında öfkesi eriyip gidiyor ve sanki bir anda düğmeye basılmış gibi oluyor.

“Kahretsin, Shelby,  z r dilerim,” diyor bana doğru uzanırken. Ve beni kollarına çektiğinde, izin veriyorum. Kollarını bana dolayarak yanağımdan öpüyor, ama ben ona yaslanıp rahatlamıyorum. “Ne kadar da berbat bir herifim,” diye fısıldıyor kulağıma. “ z r dilerim.”

"Sorun yok," diye mırıldanıp geri çekildim.

"Hadi, yatalım," diyor tabureden kalkarken. Ama ben hemen başımı sallıyorum.

"Sorun değil. Resmini bitir."

Yatağa doğru geri dönüp yorganın altına girdiğimde, sanki yanımda canlı bir gerilim teli getirmişim gibi hissediyorum. Sonunda tekrar resmine dönüyor, ancak hareketleri yavaş ve melankolik. Hiçbir şey az önceki gibi değil. Ve yıllar önceki haline de hiç benzemiyor.

Sessiz gözyaşlarım yastığı ıslatırken, onun haklı olduğunu, benim onun olduğumu fark ediyorum. Ama birdenbire, burası eskisinden daha çok bir hapisane gibi geliyor.

Yılda sekiz gün asla yeterli olmadı ve asla yeterli olmayacak. Zamanla büyüyüp değiştikçe yarattığımız uçurumu kapatamaz.

Ve en kötüsü de, Declan için yılda sadece sekiz gün önemli olduğumu fark ettim. Onun için sadece o kadarım.

Bu duruma bunca zamandır nasıl katlanabildim? Daha ne kadar dayanacağım, sonunda daha fazlasını talep etmeden önce? Değerli yıllarımı, verdiğinden çok alan bir aşka harcamak istemiyorum.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum ama sonunda yatakta doğrulup ayaklarımı yere koyuyorum ve ona dönüyorum.

"Declan," dedim ellerimi dizlerime koyarken.

Bana doğru başını bile çevirmediğinde, kendimi savaşa hazırlanıyormuş gibi hissediyorum.

"Lütfen bana bakın," diyorum.

"Yapamam," diye üzgün bir şekilde yanıtlıyor.

Bu hüznün boğazımda bir hastalık gibi kalınlaşıyor, ama onu daha fazla bastıramam. Bu yüzden tekrar konuştuğumda, her şeyi dışarıya bırakıyorum. Hüznün, pişmanlık, acı. Sesim çatlıyor ve parçalanıyor, ama umurumda değil. Bunu duyması gerekiyor.

"Neden bu kadar üzgün olduğunu bana anlatmanı isterdim. Dinlemek için buradayım. Yardım etmeme izin ver."

"Yapamam," diye mırıldandı sessizce.

"Üniversitedeyken sana ihtiyacım olduğunda yanımdaydın. İtalya'da hastanedeyken de yanımdaydın. Lütfen, Colin, bırak ben de senin yanında olayım. Beni de hayatına al."

"Bu o kadar kolay değil, Shelby," diye mırıldanıyor.

"Neden?"

Gözleri kızarmış bir şekilde bana döndü ve hâlâ... gözyaşı yoktu. "Çünkü bu, yumruk atıp ortadan kaldırabileceğimiz bir sokak serserisi değil. Bu, ilaçla iyileşen bir yara değil. Anlamıyor musun? Ben yıkıldım."

"Buna inanmıyorum," diye karşı çıkıyorum.

"Eh, ben böyleyim işte Colin. Ya bunu kabul edersin ya da..." Sesi kesildi ve içimde bir şey paramparça oldu.

"Artık böyle devam edemem," dedim hıçkırarak.

Başını öne eğiyor ve bu sadece acıyı daha da artırıyor. Beklerken anlar geçiyor ama o bana hiçbir şey vermiyor.

"Declan, bir şey söyle!" diye bağırdım.

"Söyleyecek bir şeyim yok," diye yanıtlıyor.

"Gerçekten mi?" diye bağırdım ayağa kalkarken. "Sekiz yıl sonra, söyleyecek hiçbir şeyin yok mu?"

"Colin, eğer gitmek istiyorsan, gitmelisin."

Şok içinde ona bakarken ağzım açık kaldı. Bu, bana zarar verdiği için başka bir adamın burnunu kıran adamdı. Bu, bana "benim" diyen adamdı. Bana hayatındaki en güzel şey olduğumu söyleyen adamdı.

"Madem sen benim için savaşmayacaksın, o zaman belki ben savaşmalıyım."

Eski Colin asla gitmezdi. Eski Colin asla o kapıdan çıkmazdı, ama beni bu karmaşaya sokan da yine eski Colin oldu.

Declan bana başka hiçbir şey öğretmemiş olsa bile, bana bundan çok daha değerli olduğumu öğretti.

Bu yüzden, sinirli bir şekilde pantolonumu tekrar giydim ve başıma bir tişört geçirdim. Ben ayakkabılarımı giyerken Declan hiç kıpırdamadı bile.

Ama kapıyı hızla açıp öfkeyle odadan çıktığımda, gözümün ucuyla onun irkildiğini görüyorum.

Otuz Altıncı Bölüm

Colin

Müziğin ve kahkahaların sesini takip ederek merdivenlerden aşağı inerken öfkeden köpürüyordum. Sesler salondan geliyor gibiydi, ama odaya varmadan evin merdivenlerine yığılıp ellerimi başıma koydum.

Ne yapıyorum ben? O partiye gidemem. Bu halde asla. Declan olmadan asla.

Ama bu meydan okuma ihtiyacı içimde yanıp tutuşuyor. Uysal olup hiçbir şey elde etmemektense, onu kızdırıp bir öfke patlaması yaşatmayı tercih ederim. İstedığimi elde etmek için -ki bu da o, ya hep ya hiç- tavır almam gerekiyor.

Merdivenlerden inip müziğin geldiği yöne doğru yürüdüm. İlk fark ettiğim şey, ışıkların loş, müziğin ise yüksek sesli olmasıydı; sanki odadaki insanlar orada olanları gizlemeye çalışıyor gibiydiler.

Ama salonun köşesini döndüğümde bunun sıradan bir parti olduğunu fark ediyorum. İnsanlar çiftler halinde ve küçük gruplar halinde toplanmışlar. Herkes eğleniyor, içiyor ve dans ediyor gibi görünüyor.

“Merhaba,” diye selam verdi güzel bir kadın, bana başıyla onaylayarak. Kimseyle göz teması kurmadan yavaşça odaya girdim, ama herkesin bana

taze etmişim gibi baktığını hissettim. Bir içkiye çok ihtiyacım olduğu için doğruca bara yöneldim.

Barmen yok, bu yüzden kendime bir kadeh şarap alıp çok hızlı bir şekilde içiyorum. Sonra da tekrar dolduruyorum.

İşte o zaman partiye tekrar bakıyorum ve farklı bir şey fark etmeye başlıyorum: insanların toplanma biçimi, hareket etme biçimleri. Bu hiç de sıradan bir parti değil. Bu bir seks partisi.

Gözlerim, bir koltukta oturmuş, karşısındaki kadının başka bir adamın kucağında kıvrınmasını izleyen bir adama takılıyor. Ama beni ilgilendiren kadın değil, o adam.

Ona bakış şekli... Sanki ona sahipmiş gibi. Sanki ona çok değer veriyormuş gibi.

Bu süre boyunca Declan'ı benim için savaşmaya ikna etmeye çalıştım, ama işleri onun için çok kolaylaştırdım. Kalbimi ve bedenimi ona altın tepside sundum. Onun şartlarına göre. Onun zevki için.

Belki de ihtiyacımız olan şey budur.

Belki de ihtiyacım olan şey budur.

"Sen Colin olmalısın," diye kalın bir İskoç aksanıyla sarhoş bir ses duyuldu. Başımı kaldırdığımda Killian'ın yerinde sallanarak beni izlediğini gördüm. Onu fotoğraflardan tanıyordum ama bu ana kadar onunla resmi olarak tanışmamıştım.

"Şey..." Boğazımı temizledim. "Evet, benim. Ve sen de Killian'sın."

"Evet," diyor, ardından odaklanmamış gözlerle odayı tarıyor. "Kardeşim nerede?"

"Yukarıda," diye yanıtlıyorum. "Gelmek istemedi."

"Asla yapmaz." Killian bardağından uzun bir yudum aldı ve ben de rahatsızlığımı yutkunarak gizledim. Declan hakkında kardeşiyle konuşmak,

onsuz burada olmak, onun istemediğini bildiğim bir şeyi yapmak doğru gelmiyor.

"Partileri çok severdi," diyorum, ona değil de daha çok kendi kendime.

"Biliyorum," diye yanıtlıyor Killian. "Ve onun bu kadar değişmesinin sebebi sensin."

Gözlerim kocaman açıldı. "Ben mi?"

"Evet. Onu büyüttün. Onu senin gibi sıkıcı yaptın."

Gözlerimi kısarak ona dik dik bakarken, "Declan bana senin acımasız olabileceğin konusunda uyarılmıştı," diye mırıldandım.

Sadece gülüyor. "Güzel. Seni uyardığına sevindim, ama acımasız davranmıyordum. Dürüst oluyordum. Sen gelmeden önce," diyor ve parmağıyla göğsüme sertçe vuruyor, "hiçbir şeyi yoktu. Eğlenceli ve çılgındı. Sonra, kendini farklı bir şekilde taşımaya başladı. Olduğundan daha iyi olmaya çalıştı. Daha az içti. Kendini geliştirdi."

"Bunlar iyi şeyler ve hiç de sıkıcı değil," diye savunuyorum.

"Onların iyi olmadığını söylemedim," diyor sesi peltek bir şekilde. "Ama kesinlikle asla aşık olmayacağım. Kulağa çok berbat geliyor."

"Beni sevmiyor," diye kendi kendime mırıldanıyorum.

"Ne saçmalıyorsun sen?" diye kükredi. "Seni herkesten çok seviyor. Allah aşkına, sevmeseydi burada olmazdı."

"Ne?" diye sordum ona merakla bakarak.

Killian az önce geçtiğim kapıya doğru başını salladı ve Declan orada öfkeli bir ifadeyle beni izliyordu. Bir an için yoğun bir rahatlama hissettim. Onun bulunduğu her oda bana anında daha rahat geliyordu, ama bu eski alışkanlıklara geri dönmeme izin vermeyeceğim. Bu gece değil.

Declan'a gitmek yerine Killian'a döndüm. "Bir tane daha doldurur musun lütfen?"

"En iyisi geri çekilin. Oldukça kızgın görünüyor."

"Umurumda değil," diye mırıldandım dişlerimi sıkarak. "Eğer beni istiyorsa, gelip alabilir."

Killian kaşlarını kaldırarak bardağıma şarap doldurdu ve ben de yakmasına rağmen hızla içtim.

Declan'ın bana doğru hışımla gelmesi ve parmaklarını koluma kenetlemesi sadece bir an sürdü. "Hadi gidelim, Shakespeare."

Kolumu onun kavrayışından kurtarıyorum. "Hayır. Eğleniyorum ve sen bana sahip değilsin."

"Ciddi söylüyorum, Colin."

Ona doğru dönerek yüzümü onun yüzüne yaklaştırdım. "Ben de öyleyim. Yukarıda senden bir şey vermeni istedim, Declan. Herhangi bir şey. Ve veremedin. Belki aşağıda biri verebilir. Hatta belki de beni başkasıyla izlemeni sağlamak, sonunda benim için savaşman için gereken baskıyı sana verecektir."

Dişlerinin kenetlendiğini izliyorum. "Sana ne yaptım ki?" diye soruyor. "Kalbimi kırmak istemene sebep oldum?"

Ağzım açık kaldı. "Kalbin mi? Kalbini nasıl kırabilirim Declan? Sadece arkadaşsınız, hatırlıyor musun? İlişkiniz olamaz, hatırlıyor musun? O yüzden lütfen söyle bana, kalbini nasıl kırabilirim? Yaptıklarımın ne önemi var ki?"

Bağırıyordum ve birden gözlerimden yaşlar aktığını fark ettim. Odadaki herkes bana bakıyordu. Utanç damarlarımda yanıyordu, bu yüzden hızla Declan'ın yanından geçip salondan dışarı fırladım. Koridora vardığımda durmadım ve o stüdyoya geri dönme düşüncesine katlanamadım. Bu yüzden doğruca ön kapıdan içeri, sağanak yağmurun altına koştum.

"Colin!" diye bağırdı Declan. "Geri gel buraya!"

Ona doğru dönerken, çığlık atmak istiyorum. Sıcak gözyaşlarım, sağanak yağmurla birlikte yüzümden aşağı akıyor. "Hayır, Declan! O eve geri dönemem. O odaya geri dönemem. Yapamam..." Sesim titriyor.

Yağmurun altında peşimden geliyor. "Öyleyse buradan gidelim. Başka bir yere gideriz."

"Ne kadar süreyle? Bir hafta mı? Gelecek yıla kadar, kısa bir an için seni sevmeme izin verene kadar mı? Declan, dediğimin arkasındayım. Bunu daha fazla yapamam."

"Sana zaten söyledim," diyor yüzündeki ıslak saçlarını silmeden önce. "İlişkilere tahammül edemiyorum, Colin."

"Neden?" diye yalvarıyorum. Göğsüm o kadar acıyor ki, ölecekmişim gibi hissediyorum. "Senden tek istediğim beni sevmen," diye ağlıyorum.

Bana doğru öfkeli birkaç adım daha attı. "Anlamıyor musun?" diye bağırdı. "Seni sevdiğim için seni yanımda tutamam. Bu cehennemde benimle birlikte yaşamayı istemiyorum. Ne kadar berbat bir halde olduğumu görüyorsun. Seni de dibe çekmeyi reddediyorum. Işığını söndürmeyi reddediyorum."

"Ama aşk işte bu, Declan! Kendimizin en kötü yanlarını birine göstermek ve yine de bizi seveceğine güvenmektir. Ve eğer son sekiz yıldır sana her yönünü, hatta karanlık, dağınık, üzgün, öfkeli yanlarını bile sevdiğimi kanıtlayamadıysam, o zaman ne halt ettik ki?"

"Bu o kadar kolay değil," diye üzgün bir şekilde yanıtlıyor ve onun ne kadar sinir bozucu olduğunu haykırmak istiyorum.

Bir an cevap vermeyince, yağmurun beni baştan aşağı ıslatmasına izin verince, o bir adım daha yaklaşıyor. Ve ilk defa ben de bir adım geri çekiliyorum.

O bunu fark ediyor.

Sesinde endişeyle yalvarıyor: "Lütfen içeri geri gel, Colin."

Ama ben kıpırdamıyorum.

"Colin. İçeri gel."

Onun emirlerine bile karşılık vermiyorum.

"Colin, sana yalvarıyorum. Lütfen."

Sesindeki çaresizliği duymak çok zor. Sanki gözlerinin önünde ölüyorum ve o ne yapacağını bilmiyor. Ona söyledim, zaten dile getirdim. Ama ondan verebileceğinden fazlasını istiyorum. Ve eğer bana asgariyi vermek bile çok fazlaysa, o zaman ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Söyleyeceklerim için gurur duyuyorum ama bunu yaparken gözlerinin içine bakamadığım için korkağım. "Seni her şeyden çok seviyorum Declan, ama bana zarar veriyorsun. Seni sevmek... bana zarar veriyor."

Gözlerinin kan çanağı gibi ve hüznünlü olduğunu anlamak için bakışlarımı yüzüne çevirmeme gerek yok. Çenesinin sıkıca kenetlenmiş, yüzünün ise ifadesiz ve cansız olduğunu anlamak için bakmama gerek yok.

Kalbim göğsümde çürüyor. Acı dolu bir kabuğa dönüşüyor. Yine de, kelimeleri ağzımdan çıkarmayı başarıyorum.

"Bence artık bunu yapmamalıyız. Sanırım... senden kurtulmam gerekiyor."

İlk başta konuşmuyor, ama acının yayıldığını adeta hissedebiliyorum. Söylediklerim imkansız ve aşırı gibi geliyor, ama söylenmesi gerekiyor.

"O zaman gitmelisin," diye mırıldandı üzgün bir şekilde, yağmurun arasından duyabileceğim kadar yüksek sesle. "Çünkü seni asla incitmek istemiyorum. Ve eğer beni seviyorsan..." Duygular dudaklarından kelimeleri çaldı ve konuşmayı kesti. Ardından gelen sessizlik, göğsüme saplanan bıçaklar gibi geldi. Her şey çok acı veriyor. Her şeyi geri alıp tekrar odasına çıkabileceğimi bilmek, acıyı daha da kötüleştiriyor, çünkü bunu yapabilirim. Ama yapmamalıyım. Ve yapamam.

"Sabah bir taksi çağıracağım," diye mırıldandım gözlerimi yere eğer.

Sonra, onun yanından geçip eve girdim. Peşimden gelip gelmediğini bilmiyorum ve kontrol etmeye de cesaret edemedim. Uyuyacak boş bir misafir odası buldum, ancak tüm gece bir an bile uyuyamadım. Hayatımın

en kötü, en acı verici gecesi idi. Ölmek gibiydi. Tüm güzel anların unutulmaya yüz tutmasını izlemek gibiydi.

Ertesi sabah, evin önüne siyah bir araba yanaştı ve Declan ortalıkta yoktu. Gözlerim şişmişti ve başım zonluyordu, içeri girdiğimde kapının çarpma sesiyle tekrar ağlamaya başladım.

Arka koltukta sessizce hıçkırarak ağlarken şoför tek kelime etmiyor. Ve bu sadece Declan'ı şimdiden özlememle ilgili değil, ki özlüyorum, ya da dün gece aramızda olanlardan pişman olmamla da ilgili değil, ki pişmanım da, ki bu da doğru.

Beni buna zorlayan oydu. Bana kendimi savunmayı ve yapılması gereken seçimleri yapmayı öğreten, aynı zamanda hak ettiğim sevgi ve ilgiyi benden esirgeyen de oydu. Bana bunu hak ettiğime inandıran da oydu.

Sadece Declan'ın kaybına değil, sahip olduğumuz şeyin kaybına da yas tutuyorum. Olabilecekler ve sahip olduğumuz muhteşemlik için yas tutuyorum. Çünkü her şey dağılsa bile, kalbimde biliyorum ki Declan ve benim aramızdaki şey gerçek olan şeydi—ikimizin toplamından daha büyük bir aşk. Eğer o ay ise, ben de gelgittim. İçten içe biliyorum ki, her zaman gelgit olacağım.

Ama sona erdi diye önemsiz olduğu anlamına gelmez.

Otuz Yedinci Bölüm

Declan

Düğün günü

Şaşırtıcı bir şekilde, hayatımın yılları boyunca aşk hakkında çok şey öğrendim. Aşkın iyileştirebileceği kadar acı da verebileceğini öğrendim. Birini mutlu etmenin yeterli olmadığını öğrendim. Aşkın özverili olmaktan çok bencilce olduğunu öğrendim.

Ve bu konuda gerçekten çok beceriksiz olduğumu öğrendim.

Bütün gece tek bir içki bile içmedim. Bunun yerine, evin dört bir yanına yağan yağmurun sesini dinlerken, yerlere saçılmış karmakarışık anıları topladım. Sonra hepsini sandığa geri koydum ve sonsuza dek kapattım.

Colin'in gelmemesine kızgın değilim. Ona asla gerçekten kızamazdım. Ve bunca yıldır ona yapmasını ısrarla tavsiye ettiğim bir şeyi yaptığı için onu nasıl suçlayabilirim ki? O gece sokaktaki olaydan tutun da dün geceki partiye kadar. Sekiz yıl boyunca ona kendi değerini kanıtlamaya çalıştım.

Her şeyden önce, sahip olduğumuz şeyin muhteşemliğinden dolayı kendimi şanslı sayabilirdim; çünkü gerçekten muhteşemdi.

Bir mucize eseri hazırlanmayı başardım. Sanırım şu an uyuşmuş durumdayım. Uykusuzluktan.

Kalbim paramparça.

Her iki durumda da duş alabiliyorum, dişlerimi fırçalayabiliyorum ve en yakın arkadaşımın düğünü için beyaz gömleğimi, gri ceketimi ve İskoç eteğimi giyebiliyorum. Her birkaç adımda bir ayaklarım tökezliyor ve kalan azıcık soğukkanlılığımı da neredeyse kaybediyorum.

Yine de, evin giriş katına vardığımda, beklediğimden çok daha sessiz ve ürkütücü bir yerle karşılaştım. Yağmur ve rüzgar evin pencerelerine şiddetle vuruyordu, bu da çardakta bir tören düzenleme planlarının artık söz konusu olamayacağı anlamına geliyordu.

Ayaklarım durdu, ufak bir tökezleme daha yaşadım ve kısa bir an başım döndü, sonra acıyı yutarak yoluma devam ettim.

Ablamın topuklu ayakkabılarının parke zeminde çıkardığı tanıdık tıkırtı, dikkatimi antreye çekiyor. Endişeli bir yüz ifadesiyle bana doğru aceleyle geliyor.

"Annemin topuklu ayakkabıları," diye mırıldanıyorum hüzünlü bir gülümsemeyle.

Bana yaklaşırken başını şaşkınlıkla yana eğdi. "Neyden bahsediyorsun?"

"Seni buralarda topuklu ayakkabılarla yürürken her duyduğumda, aklıma hep annem geliyor."

Üzüntü yüzünü değiştiriyor. "Ah, Declan," diyor bana doğru uzanarak. Beni kollarına sararken, güçlü kalmaya çalışıyorum. Ben küçük bir çocuk değilim. Bu, bana haberi verdiği günkü gibi değil; o gün beni kucaklamış, ben de tek bir damla gözyaşı dökmemiştim.

Bugün o güne hiç benzemiyor.

Her ne kadar tanıdık gelse de.

Ablam sırtımı okşarken yanağımı onun omzuna yasladım. "Bahsi kazandım," diye mırıldandım üzgün bir şekilde.

"Bahsi umursamıyorum, Declan," diye mırıldandı başımın yanına. "Seni önemsiyorum. Killian'ı önemsedğim gibi. Ve Lachlan'ı da. Sadece kardeşlerimin mutlu olmasını istiyorum ve görünüşe göre hepiniz buna kesinlikle karşısınız."

Onun kollarının arasına hafifçe gülüyorum. "İşleri kolaylaştırmıyoruz."

Hayır, gerek yok.

Kucaklaşmasından ayrılırken derin bir iç çektim.

Sonra kız kardeşim bir şey fark etmiş gibi yüzünü buruşturdu. "Bekle, bahsi kazanmadın."

Dikkatli bir ifadeyle duraksıyorum. "Ne?"

"Bildiğini sanıyordum," diyor. "Düğün iptal oldu."

"Hava yüzünden," diye yanıtlıyorum pencereye bakarak.

Yavaşça başını salladı. "Çünkü Colin iptal etti."

Göğsümü saran baskı gevşiyor ve derin, hayat veren bir nefes alıyorum. Sanki yirmi yıldır tuttuğum bir nefes.

"Nerede o?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum," diye yanıtlıyor. "Blair beni aradı ve iptal edildiğini söyledi. Ben buraya geldiğimde herkes gitmişti."

"Onu bulmalıyım," diye mırıldanarak kız kardeşimin yanından geçip evin içinden doğruca salona, sonra mutfığa ve oradan da misafir odalarına koştum. Her oda boştu ve personel yataklardan çarşafı çekiyordu. Dışarıda bir araba kapısının çarpma sesini duydum ve panik içinde araba yoluna doğru koştum.

Ön kapıdan hızla çıkarken, Pierce'ın Rolls-Royce'unun arkasında, ellerini bagaja koymuş bir şekilde durduğunu görünce olduğum yerde donakaldım. Yüzünde sakın bir ifadeyle bana döndü. Gözleri yarı kapalıydı,

etkilenmemiş bir şekilde ellerini ön ceplerine soktu. Yağmur tipik bir İskoç çiselemesine dönüşmüştü, ama yine de ikimizi de anında ıslattı.

"Nerede o?" diye mırıldandım, Colin'imi aramak için arabanın camlarına bakarak.

"Nereden bileyim ben?" diye soğukkanlılıkla yanıtladı Pierce.

Gözlerinde öfke dolu bir ifadeyle Amerikalı adam bana doğru yaklaşırken kaşlarım çatıldı. Aklım bir türlü kurcalayamadığım sorularla dolup taşıyordu.

Pierce, arabasına yaslanarak, "Onu buraya getirmenin riskli olduğunu biliyordum," diyor. "Belki de bu yüzden yaptım. Onu test etmek için. Gerçekten sadakatini kazanıp kazanmadığımı görmek için. Anlaşılan kazanamamış, çünkü o burada, sizinle kalmayı seçti."

Arkamdaki malikaneye doğru tekrar baktım, Colin'in beni aramak için pencerelerden birine bakıyor olmasını umuyordum ama hepsi boştu. Cevap vermeyince Pierce devam etti.

"Ona ihtiyacı olanı veremezsiniz, biliyor musunuz?" diyor, bu sefer dün geceki kadar kibirli bir özgüvenle değil.

Tehditkar bir adım öne atıyorum. "Evet, kesinlikle yapabilirim ve yapacağım."

"Ona karşı çok yumuşak davranıyorsun. O kontrolü arzuluyor. Bunu belki başarabilirsin, ama aşağılamayı? Asla. Onu çok seviyorsun."

"Bu şimdiye kadar duyduğum en saçma şey," diye homurdandım.

Alaycı bir kahkaha attı. "Şimdiye kadar duyduğum en saçma şey, onu neredeyse on yıldır yanında tuttuğun ve sonra da bırakman. Eğer onu bu kadar çok seviyorsan."

"Bir daha asla yapmayacağım bir hata." Evimin önündeki adama o kadar sıkı kaşlarımı çattığım için başım ağrıyor. Onunla neden tartışmaya çalıştığımı bile bilmiyorum. Belki de dün gece kafamı karıştırdığı içindir.

Colin için yanlış kişi olduğumu düşünmeme neden oldu, ki bu saçma. Ben Colin için yaratılmıştım.

"Sen geldiğinde ben onu bekliyor olacağım."

Öfkeyle dolu bir şekilde, adama doğru iki adım attım, gömleğinin yakasından tuttum ve yüzüne hırlayarak onu sarstım. "Colin Shelby'ye bir daha asla dokunamayacaksın, çünkü o benim. Her zaman benim oldu ve her zaman benim olacak. Ve bu, onu düzelttiğim, eğittiğim veya senin yaptığın gibi en zayıf anlarında ona saldırdığım için değil. Çünkü o beni seçti. Çünkü ona bir ses veriyorum ve onu kullanması için cesaretlendiriyorum. O adamın ihtiyacı olan her şey ve daha fazlası olacağım, çünkü birbirimize aitiz. Aşk bunun içindir ve eğer onunla tekrar konuşmaya cüret edersen, onu korumak için ne gerekiyorsa yapacağım, anladın mı? Şimdi o çirkin arabana bin ve lanet olası mülkümden defol. Şimdi."

Onu serbest bırakıp bir adım geri çekildim ve tuttuğum derin nefesi bıraktım. Rahatladım, çünkü tek kelime etmedi. Hayal kırıklığıyla içini çekip başını salladıktan sonra sürücü koltuğuna oturdu ve arkasında çakıl taşları savurarak hızla uzaklaştı. Arka lambalarının uzakta kayboluşunu izlerken içimi bir memnuniyet duygusu kapladı.

Bitti.

Eve doğru hızla döndüğümde, kız kardeşimin kapıda beni beklediğini gördüm. Gözlerinde yaşlar, yüzünde ise gergin ve ince bir gülümseme vardı.

"Anna, özür dilerim," diye mırıldandım yenilgiyi kabul ederek, omuzlarım düştü.

Bana doğru koşarak geldi ve kollarını omuzlarıma doladı. "Benden özür dileme," diye fısıldadı kulağıma. "Seninle hiç bu kadar gurur duymamıştım. İşte tanıdığım ve sevdiğim Declan bu."

"Düğünü mahvettim ve damadı kovdum," diye itiraz ediyorum. "Kızgın değil misin?"

Geri çekilirken, anne şefkatiyle dolu bir bakışla omuzlarımdan tuttu. "Hiç de değil. Şimdi yukarı çık ve her şeyi yoluna koy. Seni bekleyen biri var."

Bakışlarım üçüncü kata fırladı ve bu sefer pencereden bana bakan mavi gözlerini gördüm. Hızla koşmaya başladım, ama önce kız kardeşime tekrar sarıldım. Kollarından sıyrılmadan önce yanağımdan öptü.

"Gidiyorum!" diye bağırdı.

"Güzel," diye yanıtlıyorum kapıda durarak. "Öyle yapmalısın."

Onun kahkahalarını duydum, ardından arkamdan ön kapıyı çarparak kapattı ve öfkeyle evin içinden merdivenlere doğru yürüdü.

Stüdyoma doğru koridorda koşarken aklım karmakarışık ve planımı yapıyorum. Gerekirse taşınırım. Hollywood'da, Londra'da ya da lanet olası ayda bile yaşarım, eğer bana ihtiyacı varsa. Hiç tereddüt etmeden, nerede ve ne gerekiyorsa orada olurum. Ona onu sevdiğimi söylerim ve hatta isterse onunla evlenirim bile. Zamanla bana güvenebileceğini kanıtlayacağım ve geçen seferki gibi kendimi kapatmayacağım.

Koridorun sonuna vardığımda ve stüdyoya girdiğimde, Colin Shelby'nin pencerenin yanında durup elinde tuttuğu bir çizime baktığını görünce birden durdum. Altın sarısı dalgalı saçları, güneş ışınları olmasa bile, onu ilk tanıdığım günkü kadar saf ve güzel bir şekilde parlıyordu.

Ona bakarken göğsüme çektiğim her nefes titriyor, zamanı durdurup bu anın tadını çıkarmaya çalışıyorum.

Sonra, nedense ve çok çok uzun bir süredir ilk defa, gözlerimin yaşlarla dolmaya başladığını hissediyorum. Onları engellemeye çalıştıkça daha çok acıyor, ama sonunda gözümü kırptığımda, gözyaşlarım akmaya başlıyor.

"Geldin," diye mırıldandım gözyaşlarımın arasından.

"Elbette yaptım," diye yanıtlıyor. "Geç kaldığım için özür dilerim."

Gülme ve hıçkırma karışımı bir ses çıkardım. Sonra, o an en doğal gelen şeyi yaptım ve yere diz çöktüm.

"İstediğın kadar geç kalabilirsin Shakespeare. Sana bekleyeceğimi söylemiştim."

Bana doğru döndü ve beni diz çökmüş, onun için hıçkırır hıçkırır ağlarken görünce bir an duraksadı.

"Ah, Declan," diyor yüzünde empati ifadesiyle. "Ağlıyorsun."

Sanki bir baraj yıkılmış gibi. Ona bakarken kalbimden muazzam bir duygu dalgası fıskırıyor. Keder, minnet ve sevgi—çok fazla sevgi.

"Buradasın," diyorum gözlerimi silerken.

"Ona evlenemeyeceğimi söyledim. Beklediğimden daha uzun sürdüğü için üzgünüm."

"Umurumda değil," diye yanıtlıyorum başımı yavaşça sallayarak. "Yeter ki sen burada ol."

Birkaç anlığına odadaki tek ses pencerelere vuran yağmurun sesi ve bu ses o kadar güzel ve narin ki onu bozmak istemiyorum. Aklımda çok fazla soru, düşünce, özür ve söz var ama şu anda sadece ona bakmak istiyorum.

Tek istediğim Colin'in bu odayı geçip yanıma gelmesi, ama tereddüt ettiğini hissediyorum. Onu suçlamıyorum. Onu bir kez incittim ve bir daha asla yapmayacağıma güvenmesi zaman alacak.

Sessizliği bozan ilk kişi Colin oluyor.

"O, kalbimi tekrar kıracağını söyledi ve dürüst olmak gerekirse, Declan. Bir yanımda öyle düşünüyor ama sana karşı koyma şansım yok. Hayatım boyunca kalbimi milyon kere kırmana izin verirdim."

Bu an, ya şimdi ya da asla gibi geliyor. O gece yağmurda ağlarken, benden çoktan vermem gerekeni, sorgusuz sualsiz vermemi yalvarırken söylemem gereken her şeyi ona borçluyum.

"Ben bir aptalım," diye mırıldandım yerden. "Seni kırmakla dünyanın en büyük aptalıyım. Seni böyle kullanmam ve senden uzaklaşmam yanlış ve

özür dilerim, ama bir daha asla, asla kalbini kırmayacağım. Yaşadığım sürece. Yedi yıllık acıdan ders çıkarmam gerekiyor."

Bana doğru bir adım atıyor ve bu bana umut veriyor, ben de yoluma devam ediyorum.

"Seni kaybetmekten o kadar korktum ki, sana tam olarak sahip olmama izin vermedim ve sekiz yıl boyunca bunun acısını çeken tek kişinin ben olduğumu sandım, Colin. Sana verdiğim acıyı görmedim. Ama bana bir şans daha verirsen, sana olan sevgimi telafi etmek ve benim için ne kadar önemli olduğunu kanıtlamak için hayatımızın geri kalanını harcayacağıma söz veriyorum. Seni vücudumdaki her hücreyle seviyorum. Shakespeare, sen mükemmelsin ve seni hak etmiyorum, ama son on beş yılda şüphe ettiğin her anın acısını telafi edecek kadar seni seveceğime söz veriyorum."

Yutkunurken boğazı kıpırdadığında ve burun delikleri genişlediğinde, ağlamak üzere olduğunu anlıyorum. Çok geçmeden, yanakları pembeleşirken gözlerine yaşlar doluyor.

"Declan, iyileşmeni istiyorum ve iyileştiğinde yanında olmak istiyorum. Beni tekrar kendinden uzaklaştırmanı istemiyorum."

"Yapmayacağım," diyorum söz vererek. "Terapiye gideceğim. Şu lanet evden çıkacağım. Ablamın bana emir vermesine ve kendime bakmamı sağlamasına izin vereceğim."

O, tam ulaşamayacağım mesafede, sadece birkaç adım ötede ve ben sabırla ona dokunabileceğim kadar yaklaşmasını bekliyorum, ama bu onun kararı olmalı. Bu seçimi kendisi yapmalı.

"Peki ya ben?" diye soruyor hafif bir tereddütle. "Bana hâlâ ihtiyacım olanı verebilir misin? Bu yaşam tarzını seviyorum, Declan. Bana bunu söz verebilir misin?"

"Sana her zaman ihtiyacın olan her şeyi vermeye elimden gelenin en iyisini yapacağım, ama bazen, Shakespeare, önümde diz çökmeni

istemiyorum. Her zaman benim itaatkarım olmanı istemiyorum. Hayatımızda seni eşit olarak istiyorum. Sesini duymak istiyorum.”

Bir adım daha yaklaşıyor. "Bir gün evlenmek istiyorum, Declan. Sevdığım adamla bir ömür geçirmek istiyorum, yılda bir hafta değil."

"Ölene kadar hayatımın her gününü sana vereceğim, söz veriyorum."

Bir adım daha yaklaşıyor.

Gözyaşları arasında mırıldanarak, "Bir daha söyle," dedi. "Bana söz ver."

“Colin Shelby, sana söz veriyorum. İstedğin her şeyi ve ihtiyacın olan her şeyi sana vereceğime söz veriyorum,” dedim gözlerinin içine bakarak. “Beni istersen, seninim.”

Son adımı atmadan önce yanağındaki gözyaşını siliyor ve yüzümü ona yaslayacak kadar yaklaşıyor. Başımı okşadığında rahat bir nefes alıyorum.

“Elbette seni istiyorum, Declan. Dünyadaki herkes bu odada olsa bile yine de seni seçerdim.”

Rahatlama gözyaşlarım siyah pantolonunu ıslatırken kollarımı bacaklarının etrafına sıkıca sardım.

“Declan, Tanrı aşkına, lütfen ayağa kalk ve beni öp.”

Neredeyse yerimden fırlayacaktım, yüzünü kavrayıp dudaklarını benimkine yaklaştırdım. Ağzım onun dudaklarını yutarken o da tişörtümü sıkıca kavradı. Öpüşmemizin içine inliyordum ve alt dudağını dişlerimin arasına aldığımda hafif bir inilti çıkardı.

"Declan," diye nefes nefese söylüyor, ben de onu açlıkla öpmeye devam ediyorum.

"Ne?" diye homurdandım.

"Kilt giymişsin," diyor açıkça.

Duraksadım, gözlerimi ekose desenli elbiseme diktim ve tekrar yüzüne baktım. "Evet, senin düğünün için, hatırlıyor musun?"

Alt dudağını ısırdı, tekrar dudağına baktı, sonra gözlerini vücudumda gezdirdi. "Ben sadece... seni daha önce hiç İskoç eteğiyle görmemiştim."

Onun üzerindeki etkisini fark edince kaşlarım yukarı kalktı. Kalçasından yakalayıp kendime doğru çektim, kendimi ona sürttüm. "Shakespeare, bu etekle bana yapmak istediğin tüm pis şeyleri düşünüyor musun?"

"Öyleyse ne olmuş yani?" diye yanıtlıyor, yeni akan gözyaşlarının arasından sevimli bir gülümsemeyle.

"Anladım." Sonra dudaklarına olan özlemimle tekrar ona doğru atılıyorum ve yüzündeki gülümsemeyi öperek siliyorum.

Otuz Sekizinci Bölüm

Declan

Colin Shelby ile yatağımda birlikte olalı yedi yıl oldu. Bir daha bu kadar uzun bir süre geçmesine asla izin vermeyeceğim.

Tadı muhteşem, dudakları yumuşacık ve sıcak. Vücudu tıpkı hatırladığım gibi. İstekli, uysal, karşılık veren. Sanki bunun için yaratılmışız gibi. Sevişmek ve birbirimizde hayatın en büyük zevkini bulmak için yaratılmışız.

Kalçalarını bana sürterken ağzına inliyorum ve pantolonunun arkasında gerilen sertleşmiş penisini hissediyorum. Bunu uzatmak istesem de, bu an için çok uzun zamandır bekliyorum ve ona şimdi ihtiyacım var.

Colin'in uyluklarının arkasına ellerimi dolayarak onu yerden kaldırdım ve yatağa doğru birkaç adım taşıdım, sonra da yatağın üzerine zıplatarak bıraktım.

Bana doğru uzanırken, beyaz pamuklu tişörtünün etek ucundan tutup başından aşağı çekiyorum. Ardından parmaklarım pantolonunun düğmesine doğru ilerliyor.

Bu sırada parmakları bacaklarımın arasında yukarı doğru ilerleyerek sertleşmiş penisimi arıyor ve onu bulduğunda şeytani bir sırıtışla elini onun

etrafına sarıyor. Ellerimi pantolonundan uzaklaştırarak doğruluyor ve eteğimin etek ucunu kaldırıyor.

"Altına hiçbir şey giymiyorsun aslında," diyor şaşkınlıkla.

"Alışılmadık bir durum," diye yanıtlıyorum parmaklarımı saçlarının arasından geçirirken.

Dudaklarını yalarken ve bakışları penisime odaklanmışken, bir sonraki hamlesini doğru tahmin ediyorum. Öne doğru atılarak, eteğimi başının üzerinden düşürüyor ve penisimi neredeyse sapına kadar ağzına alıyor.

Kalçalarını ona doğru iterken yüksek sesle homurdanarak inledim. O, İskoç eteğinin altında saklanmış, inleyerek ve başını yukarı aşağı sallayarak bana bakıyordu. Eğer eteğimin altında penisimi emmesinin bu kadar tahrik edici olduğunu bilseydim, bunu çok çok uzun zaman önce yapardım.

Sonunda ağzını açıp ıslak ve sulu bir ağızla ortaya çıktığında, tahrikten başım dönüyor. Penisimin eteğimin altında kabardığını hissediyorum ve Colin geriye yaslanıp ona bakıyor.

Gözleri irileşirken ve dudakları açlıkla aralanırken yüzünde şehvet dolu bir ifade beliriyor. "Aman Tanrım, bu çok ateşli," diyor iç çekerek.

"Eğer bu seni böyle davranmaya itiyorsa, onu her gün giyerim."

"Söz?"

Sinsi bir gülümsemeyle pantolonunun paçalarından çekiştirerek çıkarıyorum. Tamamen çıplak kalınca, yüz ifadem onunkiyle aynı oluyor, çünkü bu Colin'in en sevdiğim kıyafeti.

Onun penisini görür görmez, çok uzun bir aradan sonra ilk kez tüm çıplaklığıyla gözlerimin önünden ayrıldığında, ağzım sulandı. Sert, pembe ve ucundan sıvı sızıyordu. Eğilerek, tek bir hareketle penisin tamamını ağzıma aldım, hevesle emmeye başladım ve Colin'in boğazından gelen zevk dolu bir iniltiyle sırtını yatağa doğru bükmesine neden oldum.

"Aman Tanrım, Declan!" diye bağırıyor.

Onun penisini ne kadar beceriksizce emdiğim neredeyse bayağı, ama kendimi tutamıyorum. Parmaklarım testislerini kavrayıp emerken nazıkçe masaj yapıyorum ve o kadar güzel kıvranıp inliyor ki, belki de hiç durmayacağım.

Ağzımı çektikten sonra, "Kahretsin, seni çok özledim," diye mırıldandım penisinin ucuna. "Seni de," diye ekledim, eğilip testislerinin bir tarafını ağzıma alarak emmeye başladım. Ben ağzımı vücuduyla yeniden tanıştıırken Colin saçlarımdan bir tutamını tutuyordu.

Kükreyerek, Colin'in dizlerini göğsüne doğru ittim, tam da daracık deliğini görünce. "Ve seni... Seni gerçekten çok özledim."

İçeri dalıp, girişin etrafında sulu, ıslak bir daire çizerek yalamaya başladım. Colin titremeye başladı, çıkardığı sesler boğuk inlemelerden narin hıçkırı dönüşüyordu. Yatağa gömüldü, bedenini bana teslim etti ve ben onu ecstasy'nin eşiğine getirdim.

Çok geçmeden dayanılmaz bir huzursuzluk hissetmeye başladım ve onunla sevişmeden önce bir an daha dayanamadım. Yatağından kalkıp, şehvet sarhoşu ve nefes nefese uzanmış olan adama gülümsedim.

Gömleğimin düğmelerini hızla açtım, ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkardım ve ona bakarken eteğimi de çıkardım. "Seni böyle resmedeceğim," dedim. "Sonra da yatağımızın üstüne asacağım ve her gece aynısını yeniden canlandıracağım."

"Bu kulağa hoş geliyor," diye mırıldandı yatağın üzerinden.

Sadece o iki kelime, yatağımız, beni havadan daha hafif hissettiriyor. O gerçekten burada. O gerçekten benim. Dünyada her şey yolunda. Geleceğim artık kasvetli ve yalnız görünmüyor, aksine canlı ve güzel.

Komodinin içinde sakladığım kayganlaştırıcı jel ve prezervatifleri aramak için ondan uzaklaşırken, çeşitli yağlı boyalarla dolu masanın yanından geçiyorum. Geri dönerken aklıma şeytani bir fikir geliyor.

"Ya da şimdi seni resmetsem?"

Dirseklerinin üzerinde doğruldu. "Ne? Şimdi mi?"

"Yere uzan, Shakespeare."

Yüzünde güven ve beklenti dolu bir ifadeyle, yatağa sırtüstü uzanmış, ben renkleri seçerken beni izliyor. İstedğim tüm renkleri seçtikten sonra, içimi bir gurur ve heyecan duygusu kaplıyor.

Diz çöküp bacaklarının arasına girdim, ilk tüpü açtım ve koyu mavi yağlı boyayı göğsüne sıktım. Soğuktan tenine dokunduğunda acıyla inledi. Sonra sarı ve beyazı alıp her birinden birer damla ekledim, parmağımınla mükemmel tonu elde edene kadar karıştırdım ve göğsünün etrafına, meme uçlarından birinin üzerine sürdüm.

Çalışmamı izlemekten memnun olan adam, alaycı bir gülümsemeye parmaklarını başının arkasında birleştirdi.

"O gece spor salonundaki havuzun rengi buydu. Suyun ne kadar mavi olduğunu hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum," diye yanıtlıyor.

"Gözlerinizin rengi de önemli," diyorum.

Bana gülümsüyor, sonra da boyayla ne çizdiğimi görmek için göğsüne doğru bakıyor.

Ardından yeşile, kırmızıya, siyaha uzanıyorum. Çok geçmeden göğsünü kaplıyorum, her yeri farklı renk havuzlarıyla kaplı. Kaygan karışımı boğazına doğru sürerken, açık teniyle olan tezatlığına bayılıyorum ve penisim seğiriyor.

Elimdeki prezervatifleri fark ederek, "Düzenli olarak test yaptırıyorum," diyor. "Ve aramızda hiçbir şey olmasını istemiyorum."

Bedenim arzuyla dolup taşıyor.

"Uzun zamandır kimseyle birlikte olmadım," diye yanıtlıyorum. "Ve her zaman temkinli davranırım."

"Sana güveniyorum," diye mırıldandı. Eğilip dudaklarına bir öpücük kondurdum. Boya göğsüme bulaştı ama hoşuma gitti.

"Ellerim çok kötü durumda, bebeğim. Kendini hazırlaman gerekecek ve ben de seni izlemek istiyorum."

Topuklarımın üzerine yaslanarak kayganlaştırıcıyı aldım, kapağını açtım ve bekleyen parmaklarına ve penisimin uzunluğu boyunca damlattım.

Sonra, dizlerini yukarı çekip orta parmağıyla dar deliğini daireler çizerek okşamasını büyük bir dikkatle izliyorum. Diğer eliyle de penisime uzanıp kayganlaştırıcıyı kökünden ucuna kadar sürüyor.

Onun kendini okşamasını görmek bile beni çıldırtmaya yetiyor. Penisimin ucundan sızan meni damlalarını hissederken, bir yandan da kalın boya damlalarıyla tenini tuval gibi kaplamaya devam ediyorum.

"Hazırım," diyor inleyerek, penisimi deliğine doğru yaklaştırırken. "Beni becer, Declan."

Onun içine girmeye can atarak bedenimi onun üzerine serdim ve yapışkan boyanın ondan bana geçtiğini hissettim.

Boyalı parmaklarımı yanağına ve çenesine sürerek onu öpüyorum. Yavaşça açılıyor ve ben de santim santim içeri giriyorum.

"Dün gece ne dediğimi hatırlıyor musun?" diye soruyorum.

Başını sallarken gergin ve nefes nefese kalmış durumda.

Kendimi daha da işin içine sokuyorum. "Sana bir dahaki sefere içine girdiğimde, benim olacağını söylemiştim. Bunu hatırlıyor musun?"

İnleyerek başını salladı. Ben de kendimi bir santim daha içeri ittim.

"İçindeyim, Shelby. Sence bu ne anlama geliyor?"

"Ben seninim," diye inleyerek haykırıyor.

Tuvalete doğru çekilip, "Bir daha söyle bakalım," diye mırıldanarak tekrar içeri girdim.

"Seninim," diye inliyor. "Seninim, seninim, seninim."

Ellerini benimkilerle birleştirdim, avularımız buluştu ve parmaklarımız birbirine kenetlendi, ben de onu yatağa doğru sertçe bastırdım. Onunla sevişmek bana ev gibi geldi. Hem tanıdık hem de uzak bir anı gibi. Onun içinde olmak için yaratılmıştım.

Biz birbirimiz için yaratılmışız. Bu yüzden birbirimize bu kadar mükemmel uyuyoruz.

Dillerimiz birbirine dolanıyor, aynı nefesi alıyor ve aynı coşkuyu hissediyoruz.

"Bunu tekrar söylemeni duymam gerekiyor," diye inledim dudaklarına doğru.

"Ben seninim, Declan Barclay. Her zaman da öyleydim."

Onun öpüşünün içine inleyerek onu daha hızlı bir şekilde becerdim—neredeyse boşalma noktasına geldim. Ama boşalmak üzereyken, yüksek bir iniltiyle geri çekildim. Sonra ellerini bıraktım ve dizlerimin üzerine çöktüm.

"Dizlerinin üzerine çök, bebeğim," diyerek Colin'i öne doğru kaldırdım. Hem onun hem de benim göğsüm boya lekeleriyle kaplıydı.

Ve yüzüstü döndüğünde, yatak arşaflarımı kaplıyor, çıkarmaya bile çalışmayacağım bir karmaşa. Bu şaheseri sonsuza dek saklamak istiyorum.

Göğsü yatakta, kalçası havada, kendimi tutamıyorum ve tekrar içine giriyorum. Bu fırtınanın içinde sürükleniyorum.

"Shakespeare, birbirimize ne kadar da mükemmel uyuyoruz, bir bak."

Ben içine girerken elleri çarşafları sıkıca kavradı.

"Ne kadar mükemmel olduğumuzu hissedebiliyorum," diye inleyerek cevap veriyor.

Hızımı artırarak, onun çıkardığı sesleri dinleyerek daha sert ve daha hızlı bir şekilde onunla sevişiyorum. Büyü gibi, üzerimdeki etkisi inanılmaz. Onunla ilgili her şey beni tahrik ediyor ve ıldırıyor.

Bu bir senfoni. şiir gibi. Tam bir başyapıt.

O kendini sertçe okşarken ben de ona sertçe giriyorum ve anüsünün etrafımı sıkıp penisimi boğmaya başlamasıyla kendimi kaybediyorum. Omurgam bükülüyor ve kaslarım kasılıyor, doruk noktası kontrolü ele geçiriyor.

Sanki sonsuza dek geliyorum. Dalga üstüne dalga, ardı ardına.

O, gelgit gibidir ve beni denize doğru sürükler.

Ve birkaç dakika sonra Colin'den ayrılıp onun yanındaki yatağa uzandım. Kalp atışlarımın normale dönmesini beklerken tavana bakıyordum ki, o da göğsüme tırmanıp dudaklarımı öptü.

"Alnına nasıl boya bulaştı?" diye soruyor, boyayı silmeye çalışırken.

Gülüyorum. "Shelby, her yerde var."

"Şu çarşafları görmelisiniz," diye yanıtlıyor tatlı bir gülümsemeyle.

"Onları sonsuza dek saklayacağım. Çerçeveleyeceğim. Bir sanat galerisine koyacağız ve adını da 'Makyaj Seks: Mısır Pamuğu Üzerine Yağlı Boya' koyacağız."

Colin gülüyor. "Yağlı boya ve meni."

Başımı kaldırıp ona sııttım. "Shakespeare, az önce 'meni' mi dedin?"

Yüzü kızararak boynumun kıvrımına saklandı. "Evet, neden?"

"Tekrar söyle," diye karşılık verdim onu sıkıca kucaklayarak.

"Ne? Meni mi?"

"Vay canına, seni gerçekten yoldan çıkarmışım, değil mi? Seni bulduğumda tam bir İngiliz beyefendisiydin; şimdi 'siktir git' ve 'boşal' gibi şeyler söylüyorsun. Annen ne düşünürdü acaba?"

"O, benim kendime beni mutlu eden kaba saba bir İskoç bulduğumu düşünürdü ve haklı da olurdu."

"Şu anda, bu kaba saba İskoçyalı, bu boya ikimize de kötü bir döküntü yapmadan önce seni duşa sokmak zorunda. Sonra da bir şeyler yiyip biraz dinleneceksin."

"Ne kadar da buyurgan," diye mırıldanıp göğsümden indi.

"Sana haddini bildireceğim," diye karşılık verip poposuna bir tokat attım ve onu kapıdan dışarı ittim.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Declan

Colin ve ben duşta otuz dakikadan fazla birbirimizi ovuşturarak tüm kiri temizlemek zorundayız, ama yarım saati geçirmek için daha kötü yollar da var.

İkimiz de olabildiğince temizlendikten sonra, onu kollarıma alıp derenin altına tutuyorum. Bugün şimdiye kadar ne kadar muhteşem geçmiş olsa da, Colin'in son derece zor bir şey yapmak zorunda kaldığını hatırlamam gerekiyor ve bu konuda bazı çelişkili duygular beslemesini de yadırgamıyorum.

Pierce Michael Hall hakkında bir daha asla konuşmak istemesem de, en azından sormam gerekiyor.

"Nasıl hissediyorsun?" diye mırıldandım başının yan tarafına.

"Dürüst olmak gerekirse, kendimi çok kötü hissediyorum," diye üzgün bir şekilde yanıtlıyor. "Sanırım içten içe beni seviyordu ve kimseyi incitmek istemiyorum."

"Biliyorum, öyle düşünmüyorsun," diye karşılık verdim, onu daha sıkıca kucaklayarak. "Ama zor bir karar verip istediğini yaptığın için seninle gurur duyuyorum."

Geri çekilip gözlerimin içine baktı. "Kendi iyiliği için fazla kibirli. Bütün bu fikir onundu. Sana meydan okuyabileceğini sandı. Ve ben de ona karşı çıkmadım."

"Shelby, bilmem gerek. Düğünü burada yapmayı neden kabul ettin?"

Düşünürken bir an dudaklarını büküyor. "Kendime senin burada olmayacağını söylemiştim. Bunun bir tür kapanış olduğunu söylemiştim. Ama sanırım içten içe biliyordum..."

"Neyi biliyordu?" diye soruyorum.

"Bu beni sana geri getirecekti."

Yüzünü ellerimin arasına alıp onu sıkıca kucaklıyorum, alnını benimkine yaslıyorum. Ve bir süre öylece kalıyoruz. Sonra onu öpüyorum, bu kararından pişman olmasına izin vermeyeceğime güvenmesini umarak.

Duştan çıktıktan sonra, her birimiz giyiniyoruz; Colin'in kıyafetleri evin farklı bir bölümünde olduğu için benim gardırobumdan kıyafet ödünç alıyor.

Onu benim gömleğim ve pantolonumun içinde yüzerken görmek çok garip. Sadece seksi değil, aynı zamanda rahatlatıcı. Hayatımın her köşesine sızmasını istiyorum. Kıyafetlerime, evime, alanıma. Bana ait olan her şeyin ona da ait olmasını istiyorum.

Giyindikten sonra Colin'i mutfığa götürüyorum; burası, tüm hafta boyunca olduğundan çok daha sessiz. Ablamın personelin çoğunun Pazartesi günü geri dönmesini ayarladığını tahmin ediyorum, ama şimdilik ev tamamen bize ait.

Evimizde üç katlı bir pasta ve tüm kasabayı doyuracak kadar yemek var. Colin'in her şeye pişmanlıkla baktığını fark edince, ben öğle yemeğimizi hazırlarken onu salona gönderiyorum.

İki tabak dolusu yemekle geri döndüğümde, onu pencereden dışarıya dalmış, düşüncelere dalmış halde buldum. Tabakları yakındaki bir masaya bıraktım ve arkasından yavaşça yaklaştım.

Yaklaştığımı hissettiğinde, hüzünlü bir gülümsemeyle bana doğru dönüyor. Elimden tuttuğunda, onu sandalyelere doğru çekiyorum ve ikimiz de oturup yemek yiyoruz.

Her zamanki gibi, sessizliği ilk o bozuyor. "şimdi ne olacak?"

Bu sorunun nereye varacağından korkarak yerimde kıpırdanıyorum.

"şekspir, bu zor bir soru. Senin bir kariyerin ve hayatın var, benim ise sadece bu lanet olası evim."

"Gelecek yaz buluşmak istemediğinden emin misin?" diye soruyor muzip bir sırıtışla.

Ona dik dik bakarken yüz ifadem donuklaştı. "Bu bir şaka mıydı?"

Kendi kendine kıkırdadı. "Kötü bir taneydi, evet."

Gergin bir anın ardından, "Hayatınızda bana yer var mı?" diye soruyorum.

Bakışlarını yüzüme çevirirken kaşlarının arasında bir kırışıklık belirdi. "Elbette." Sonra yerinden kıpırdanıp elimi tuttu. "Declan, hayatım seni korkutuyor mu?"

"Beni korkuttun mu?"

"Evet, özel hayatım gizli değil. Yarın sabah adım internetin her yerinde olacak ve eğer sen ve ben ilişkimizi kamuoyuna açıklarsak, senin adın ve fotoğrafın da paylaşılabak. Buna hazır mısın?"

Onu kendime doğru çekip kucağıma oturturken bir an olduğum yerde donakaldım. Yüzünü ellerimin arasına alıp, "Shakespeare, yarın çıplak kıcıımı internette paylaşsalar bile umurumda olmaz," dedim.

Kollarımın arasında kıkırdadıktan sonra ciddileşti. "Benimle, yani bir erkekle, herkesin önünde görölmekten korkmuyor musun?"

"Hayır, asla. Gurur duyardım."

Bana doğru eğilirken gözleri yumuşadı ve dudaklarını benimkine bastırdı. "Öyleyse Los Angeles'ta benimle kalmaya gel. Belki başka bir

özüm bulana kadar."

"Ya da sonsuza dek," diye yanıtlıyorum. "Sen yanımda olduğun sürece fark etmez. Los Angeles'ta terapistler ve sanat galerileri var, değil mi?"

Gülümserken mavi gözleri parıldıyor. "Öyleler."

"Öyleyse, geleceğim."

"Gerçekten mi?" diye yanıtlıyor gözleri yaşlı bir şekilde. "Öylece mi?"

"Öylece, aynen öyle."

Onu kendime doğru çekip sıcak, tutkulu bir öpücük veriyorum. Ama yorgunluğunu kemiklerinde hissedebiliyorum, bu yüzden işin fazla kızışmasına izin vermiyorum. Bunun yerine, onu vücudumla sırt yastıkları arasına, başı omzuma yaslayarak kanepeye uzanacak şekilde yerleştiriyorum.

Birkaç kez esnedikten sonra gözlerini kapatmasını söylüyorum ve o da kapatıyor.

O uykuya dalarken, ben sadece ona bakmakla yetiniyorum. Sonra, Colin'e aşık olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Ve garip olan şu ki, tam olarak bir anı belirleyemiyorum. Daha çok, hayatımdaki bir boşluğu o kadar kusursuz bir şekilde doldurmuştu ki, neredeyse hiç fark etmemiştim.

Onun kendisine değer verecek birine ihtiyacı vardı, benim de değer vereceğim birine ihtiyacım vardı. Yeniden sevmeyi öğrenirken elimi tutacak birine. Sabırlı ve nazik birine. Ama aynı zamanda dirençli ve özverili birine.

Eğer Colin'i bulamadığım bir evren veya kader varsa, onu asla istemezdim. Bu yol ne kadar acı verici olursa olsun, bizi buraya getirdi. Ve gerekirse bin kere daha bu acıya katlanırdım.

Soluk sarı saçlarını okşarken, yüzünde güneş ışınlarının izlerini fark ediyorum. Bu da tek bir anlama geliyor...

Doğrulamak için dikkatimi aydınlık pencereye çevirdim; yağmur nihayet durmuştu.

Eninde sonunda geri dönecek. Her zaman döner. Ama neyse ki, beni ayakta tutacak kadar parlak bir gülümsemeye sahip birini buldum. Ve onun sıcaklığında keyiflenmekten dolayı kendimi kötü hissetmeme gerek yok, çünkü onu ilk başta gülümseten benim.

Ve onu bir daha asla bırakmayacağım.

Kırkınıc Bölüm

Colin

Günümüz

Barclay Malikanesi

Uzun boylu İskoç esmer adam, büyük sandığın bir tarafını evin dışındaki çakılların üzerine bırakırken, "Sanırım hepsi bu kadar," dedi. Declan'ın diğer kardeşi Lachy ise sırtını tutarak acıyla sandığı bıraktı.

"Burada ne var Allah aşkına?" diye soruyor, şeye bakarak.

Declan arkamdan gelip elini sırtıma koydu. "Colin. Bol bol Colin."

Killian tiksinti dolu bir yüz ifadesi takınır. "Bilmek istemiyorum."

Nakliye şirketi sandığı alıp Declan'ın diğer eşyalarıyla birlikte kasaya yüklüyor; eşyaları çok fazla değil. Çoğunlukla resimler ve malzemeler; bunları istediğini biliyorum, geri istemediğini iddia etmeye çalıştı.

Declan'ın kız kardeşi Anna gelip taşımacılara emirler yağdırıyor, bu da beni kendi kendime güldürüyor.

Düğünden, daha doğrusu düğün olmamasından bu yana bir hafta geçti ve önümüzdeki hafta bir film çekimine başlamak için Los Angeles'a dönmem gerekiyor. Declan olmadan gitmek istemiyordum, bu yüzden beni

bırakmayı reddettiğinde, bunun son olduğunu kesin olarak anladım. Bu sefer gerçekten ciddi.

Söz verdi ve Declan Barclay söz verdiğinde, sözünü tutacağından eminim.

Killian, kendini beğenmiş bir sırıtişla, "Yani bahsi resmen kaybettin," diyor. "Bu da demek oluyor ki kız kardeşimiz evinizi elinde tutacak ve burada istediği kadar düğün yapabilecek."

Declan'ın yanına iyice sokularak kendi kendime gülüyorum. Kardeşleriyle yaptığı bahsi anlattı ve sonunda oldukça komik buldum. Çünkü zaten pek de önemli değildi. Ben ortaya çıktığım anda o bahsi kazanmasının imkanı yoktu. Her geçen gün, Pierce'la buradan asla çıkamayacağım daha da netleşiyor. Emin değilim, belki de hiç istememiştim.

"Bunu asla affetmeyeceğim," diye tatlı bir İskoç sesi arkamdan geldi ve döndüğümde Blaire'in grubumuza doğru yürüdüğünü gördüm. Declan'a umutsuz bir bakış atarak ekledi, "Ya da beni terk ettiğin için."

"Özür dilerim," diye mırıldandım ona ve o gözyaşlarının arasından gülümsedi.

"O gece onu bu kadar karşı konulmaz göstermem benim hatam."

Ona sıcak bir gülümseme vererek başımı Declan'ın omzuna yasladım. Her şey nasıl sonuçlanmış olursa olsun, o geceyi fazla düşünmek istemiyorum. Pierce'a düğünün iptal olduğunu söylemek, Declan'dan ayrılmak zorunda kaldığım geceden sonra, hayatımda yapmak zorunda kaldığım en zor şeylerden biriydi.

Pierce karşı koydu. Beni manipüle etmeye çalıştı. Hatta geri almamı emretmeye bile kalkıştı ve bu onun için biraz utanç vericiydi. Çünkü ben tekrar tekrar hayır dedim.

O benim için asla doğru kişi değildi ve söyleyebileceği ya da yapabileceği hiçbir şey bunu değiştiremezdi.

Anna grubumuza yeniden katıldığında, telaşlı ve yorgun görünüyordu. Declan'a her baktığında, gözlerinde duygusal bir hüznün görüyordum.

“Pekâlâ,” diyor omuzlarımdan tutarak. “Sanırım artık gitmeliyiz. Uçağa yetişmemiz gerekiyor.”

“Gitmek zorunda mısınız?” diye ağladı Anna, gözleri yaşlarla dolmuştu. “Hepiniz beni burada bırakıyorsunuz. Killian evlendi ve gitti. Şimdi de siz gidiyorsunuz.”

Lachlan ellerini kaldırarak, "Hâlâ buradayım," diyor. Herkes bir anlığına kıkırdıyor ve Killian uzanıp saçlarını karıştırıyor.

"İstediyini elde ettin Anna," diyor Declan usulca. "Artık düğünler için malikaneye sahipsin."

Killian ekliyor: "Evet, belki de artık birlikte yaşamayı düşünmenin zamanı gelmiştir."

Anna, devasa eve göz atarken omurgası dikleşti. "Yalnız mısınız?"

"Ben de sana eşlik etmek için burada olacağım," diye ekledi Blaire yanımdan. Ona doğru baktım ve Anna'ya nasıl yumuşak bir şekilde baktığını fark ettim; Anna ise bunu hiç fark etmemiş gibiydi.

“Sanırım,” diye kekeledi Anna gergin bir şekilde. Alt dudağını ısıırıyordu ve Anna'nın muhtemelen hiç kimsesiz kalmadığını fark ettim. Anne ve babası öldüğünden beri erkek kardeşleri için ebeveyn figürü olmuştu ve şimdi ikisi otuzlu yaşlarında yuvadan ayrıldığına göre, Anna nihayet kendi hayatını yaşamakta özgürdü.

"Yine de, hâlâ buradayım," diyor Lachy, sanki orada durduğunu kimse fark etmiyormuş gibi.

“Ama sen bizim gibi dağınık değilsin,” diye ekliyor Declan, küçük kardeşinin koluna vurarak. “Anna dağınıklığı toplamayı tercih eder.”

Blaire sessizce, "Perişan haldeyim," diye ekliyor ama Anna yine de bunu fark etmiyor gibi görünüyor.

Ailesiyle birkaç dakika daha sohbet ettikten sonra Declan huzursuzlanmaya başladı ve beni arabaya doğru çekmeye başladı. Herkese veda etmek için birkaç dakika sarıldık. Kız kardeşi, sanki Kaliforniya'daki şirin bir sahil evine değil de savaşa gidiyormuş gibi ona sarılırken hıçkırarak ağladı.

Gitmeden önce, ceketinin yanından ona manila bir zarf uzattı. Sessizce, "Rica ederim," dediğini duydum. Bunun üzerine yanağından öptü ve uzaklaştı.

İkimiz de arabanın arka koltuğuna binerken, ön koltukta da şoförümüz oturuyordu, yanımda oturan adama şöyle bir baktım.

Anlıyorum ki bu, sevdiğim adamla geçirdiğim sekiz günlük sıradan bir yaz değil. Bu gerçek. O artık benim hayatım ve her zaman istediğim her şey.

Arka koltukta biraz yana kayarak başımı omzuna yasladım ve malikanenin uzakta kayboluşunu izledik. "Demek onun dediğini yaptın? Malikaneyi Lachy'nin adına mı geçirdin?"

Başını salladı. "Evet. Artık sorumluluk alma sırası onda. Uzun zamandır ailenin en küçüğüydü, artık biraz sorumluluk almasının zamanı geldi. Ayrıca, belki de bu durum onun için de benim ve Kill için olduğu gibi şans getirir."

Ona doğru dönerek dudaklarımı yanağına bastırdım. "Seninle gurur duyuyorum."

Alnımdan öpüyor ve gözlerimiz aynı anda kapanıyor. Buraya gelmemiz on beş yıl sürmüş olabilir, ama sonunda geldik. En iyi arkadaş olarak başlayan ilişkimiz aşka dönüştü ve şimdi ikisi de bir arada. O benim ruh eşim. Hayatımı birlikte kurmak istediğim kişi.

Ve bunu hemen yaşamaya başlamak istiyorum.

Epilog

Colin

Bir yıl sonra

Los Angeles

“Colin!”

“Colin, buraya gel!”

"Colin, üzerinde ne giyiyorsun?"

Kalabalığın arasından yansıyan ışıklar arasında, son albümümün adının yazılı olduğu pankartın önünde duruyorum. Pozlar arasında geçiş yaparken, en iyi fotoğraf veren o alaycı gülümsemeyi yüzümde koruyorum.

İki elim de cebimde. Sol ayağım önde. Sağ ayağım önde. Şimdi bir elim cebimde.

Hemen ardından parmaklarını şıklatıyorlar.

Gözümün ucuyla onu beklerken, gözlerinin üzerimde olduğunu görüyorum. Ve fotoğrafçıların benden tek başıma ihtiyaç duydukları her şeyi aldıklarını hissettiğimde, ona doğru uzanıyorum.

Gözleri kısılıp bana bunun bedelini daha sonra ödeyeceğimi anlatan bir ifadeyle bakıyor, ama o yanıma geldiğinde sadece gülümsüyorum.

Bu konuda şikayet etmeye çalışabilir ama o kadar iyi ki, buna inanmam mümkün değil. Kameralar çekim yaparken yüzündeki hüznü ifade onu tecrübeli bir profesyonel gibi gösteriyor. Üstelik bu smokin içinde ne kadar da iyi görüldüğünü de söylemeden geçmeyeyim. Koyu saçları geriye doğru taranmış ve beni yanına yaslayıp kameraların çekimlerine devam ederken ona sırtıırken buluyorum kendimi.

Bu harika olacak.

"Yeter," diyor kaba İskoç aksanıyla.

"Pekala, hadi gidelim," diyerek onu kırmızı halıdan aşağı doğru çekiştirdim. Fotoğrafçılar hemen arkamızda yürüyen sarışın güzelliğe odaklandılar. Işıkların arasından çıktığımızda Declan rahat bir nefes aldı.

"Çok iyi yaptın," diyorum yanağından öpmeden önce.

"Bunu neden yaptığınızı anlamıyorum. Kimse beni görmek istemiyor," diyor kravatını düzeltirken.

"Evet, öyleler," diye yanıtlıyorum onu tiyatroya doğru sürüklerken. "Hem yakışıklısin hem de zenginsin, bu da onların en sevdiği iki şey."

Üstelik, bir skandal da cabası. Halk skandalları sever. Geçen yıl, A sınıfı bir ünlüyle olan düğünüm aniden iptal edildiğinde ve sadece birkaç gün sonra Los Angeles'ta zengin bir İskoç adamla görüldüğümde, medya bunu büyük bir iştahla izledi.

Pierce'a gelince, elimizden geldiğince aramızı düzelttik. Zaten evliliğe hiç uygun değildi ve sanırım bunu kabullendi. En azından hayatının bu evresi için. Sektörde yollarımız hala kesişiyor ve dostane ilişkilerimizi sürdürüyoruz, ama ona duyduğum tüm sevgi artık yok.

Galadaki sonraki saat uzayıp gidiyor. Declan tüm bu süreçte, kaynaşmaya, dalkavukluğa, bağlantı kurmaya gerçekten de çok dayanıklı biri.

Ama yerlerimize oturma vakti geldiğinde, onunla birlikte gitmesi için yalvarıyorum. Kendimi ekranda izlemekten nefret ediyorum ama o

bayılıyor. Ve bu film konusunda özellikle huzursuzum, çünkü birincisi, bir filmde yaptığım en fazla seks sahnesini içeriyor ve daha popüler filmlerime göre daha düşük bütçeli ve sanatsal.

Filmin ortalarında, karakterim sinir krizi geçirirken ve yüzüm kıpkırmızı, yanaklarım lekeli, gözlerim çukurlaşmış, korkunç bir haldeyken, Declan'ın tepkisini ölçmek için ona şöyle bir baktım.

Gözlerinde yaşlar ve yüzünde hayranlık dolu bir ifade görünce şaşırdım. Sonra bana döndü, kenetlenmiş ellerimizi dudaklarına götürdü ve benimkinin arkasını öptü.

"İnanılmazsın, Shakespeare."

Filmin geri kalanında rahatlamaya çalıştım. Ve her şey bittiğinde, rol arkadaşlarım ve ben, yönetmenle birlikte sinemanın ön tarafına doğru ilerlerken ayakta alkışlarla karşılandık.

Peki en ön sırada herkesten daha yüksek sesle bağırıp çağıran kim? Tabii ki, kocam.

* * *

Parti sonrası içki içmek çok kolay oluyor, ki bu eskiden asla yapmadığım bir şeydi. Bu tür etkinliklerde içki içmek her zaman işi zevkle karıştırmak gibi gelirdi ve kendimi serbest bırakıp eğlenemezdim.

Ama yemin ederim, Declan bu iş için yaratılmış. Doğuştan yetenekli, benden çok daha iyi. Bu bana on altı yıl önce tanıştığım Declan'ı hatırlatıyor. Genç, karizmatik, partinin neşesi.

Parmaklarını benimkilerle kenetliyor, diğer elinde bir şampanya kadehiyle etrafımızdaki kalabalığa abartılı hikâyelerinden birini daha anlatıyor ve insanlar onu seviyor. Yani, nasıl sevmesinler ki?

"Battaniyenin üzerinden bir şişe şampanya çaldık ve çift Eyfel Kulesi'ne bakmakla o kadar meşguldü ki fark etmediler bile. Sonra, bu adam koşmaya başladı ve polisler bizi kovalamaya başladı."

Etrafımızdaki kalabalık gülüyor ve ben gözlerimi deviriyorum. "Polis yoktu ve ben de koşmadım."

"Ben öyle hatırlamıyorum," diye yanıtladı gülerek, şampanyasından bir yudum alıp bardağın kenarından bana göz kırptı.

Bu geceki enerji inanılmaz ve ben de biraz kendimi kaptırmadan edemiyorum. Oyuncu kadrosunun geri kalanı da benim kadar sarhoş, ama eve gitme zamanı geldiğinde beni götürecek yakışıklı bir İskoç'a yaslanacak tek kişi benim.

"Sinirlisin Shakespeare," diye fısıldıyor kulağıma, ben de meze masasından yiyecekleri alırken.

"Çok sinirliyim," diye mırıldanıyorum karşılık olarak.

"Bu hayal kırıklığı," diye yanıtladı beni kendine doğru çevirerek. "Sonrasında senden faydalanmayı planlıyordum ve şimdi bunu yapmak doğru gelmiyor."

Hızla sırtımı dikleştirdim ve ciddi bir yüz takınmaya çalıştım... ama hemen başarısız oldum. Ona doğru sendelerken kahkaha atmaya başladım ve o da kulağıma karanlık bir şekilde kıkırdadı.

"Ne kadar da dağınık bir haldesin."

"Beni eve götür," diye yanıtlıyorum.

"Öyle yapmayı planlıyorum," diyor alnımdan öperken. "Vedalaşın, ben de bir araba çağırayım."

Eve dönüş yolculuğu kısa sürüyor. Geçen kış Santa Monica'daki evimizi satın aldık ve burası hızla benim yeryüzündeki cennetim oldu. Okyanusa bakan, kumlu plaja birkaç adım uzaklıkta. Declan ve benim suya yakın olmamız gerektiğinden hiç şüphem yok.

İngiltere'de başka bir ev almayı biraz düşündük ama şimdiye kadar bizi geri dönmeye ikna edecek kadar bir şey olmadı. Sanırım kız kardeşi onun malikaneden uzakta kendi hayatını yaşamasını görmekten hoşlanıyor. Tabii,

büyük ve gösterişli bir düğün yerine Fiji'de kaçarak evlendiğimiz için üç ay boyunca bize soğuk davrandıktan sonra.

Ama artık bunu atlattığına göre, onun mutlu olmasına o da seviniyor diye düşünüyorum.

Declan ve ben eve geldiğimizde, küçük siyah kedimiz bizi kapıda karşılıyor ve onu kucağıma alana kadar bacağıma sürtünerek mırıldanıyor.

"Özür dilerim Romeo," dedim, yüzünü öpücüklerle okşayarak. "Seni bütün gün evde yalnız bıraktık."

Declan, kedinin başını okşayarak, "Yalnız kalmayı seviyor," diye ekliyor. "Sen de sevmiyor musun, oğlum?"

Kediyi yere bırakırken neredeyse başımın üstüne düşecektim ki Declan hızla kolumu yakalayıp beni ayağa kaldırdı.

"Sakin ol Shakespeare. Hadi seni yatağa götürelim."

"Çıplak mı?" diye sordum kekeleyerek ve cilveli bir gülümsemeyle.

Omuzlarımdan ceketimi kaydırıp oturma odasındaki deri koltuklardan birinin arkasına asarken sadece kıkırdıyor. Sonra önümde diz çöküp ayakkabılarımdan bağcıklarını çözüyor ve onları çıkarmama yardım ediyor.

Okyanusa bakan yerden tavana pencereleri olan yatak odamıza beni merdivenlerden yukarı sürüklerken, üzerimdeki kıyafetleri çıkarmaya devam ettikçe neredeyse bayılacak gibi oldum. Ve iç çamaşırımla kaldığımda, yüzüstü yatağa yığıldım ve ipek yastık kılıfına gözlerimi kapattım.

Bir an sonra, yan tarafına yatarken yatak hafifçe çöktü. Nedense, çok sinirli olmama rağmen hemen uyuyamadım. Bunun yerine, gözlerimi aralayıp ay ışığıyla aydınlanan karanlıkta ona baktım.

Onu görünce göğsümde bir sıcaklık yayılıyor. Tavana bakıyor ve aklından neler geçtiğini merak ediyorum; o güzel, yaratıcı, fırtınalı zihninden neler geçiyor acaba?

Hâlâ bu hayatı seviyor mu?

Bir yıl sonra, on yıl sonra, yirmi yıl sonra da onu sevmeye devam edecek mi?

Yalnız kaldığında hissettiği özgürlüğü özleyen bir yanı var mı? Her hafta terapiye gitmek, eski yaraları yeniden açmak ve zihninde yer kaplayan şeytanlarla yüzleşmek zorunda kalmadığı zamanları özleyor mu?

Hayatına getirdiğim değişiklikten dolayı bana hiç kırgınlık duyacak mı?

"Declan," diye fısıldadım.

O da karşılık olarak başını bana doğru çevirdi.

"Seni seviyorum," diyorum.

Yanına doğru dönerek kolunu belime doladı ve beni kendine doğru çekti, ta ki bedenlerimiz yatakta birbirine yapışana kadar.

"Ben de seni seviyorum," diye yanıtlıyor.

"Ne düşünüyordun?" diye soruyorum.

"O filmde ne kadar da iyiydin," diyor. "Kesinlikle Oscar adaylığı alacaksın. Sonra Oscar törenine İskoç eteğiyle mi gideyim diye düşünmeye başladım, çünkü dediğin gibi, gerçekten de çok iyi görünüyorum ama senin şöhretini çalmak istemiyorum, bu yüzden belki de siyah bir smokinle yetinsem daha iyi olur..." Uzun lafın kısası duraksıyor. "Neden gülüyorsun?"

Onun durmadan konuşmasını dinlerken istemsizce yastığıma kıkırdıyorum ve geçmişe takılıp stres yaparken onun geleceğimizi planlaması bana çok komik geliyor.

"Hiçbir şey," diye yanıtlıyorum hıçkırarak. "Sadece seni seviyorum. Ve kesinlikle İskoç eteği giymelisin. Böylece, kaybetsem bile, Oscar törenine İskoç eteği giymiş yakışıklı adamı getiren kişi olarak hatırlanırım."

"Anlaştık," diyor ve dudaklarımızı bir öpücükle mühürlüyor.

"İyi geceler, Declan," diye fısıldadım gözlerimi kapatırken.

"İyi geceler, Shakespeare," diye yanıt verirken neredeyse gülümsediğini duyabiliyorum.

Epilog

Declan

Sekiz yıl sonra

Yanımda oturan Colin, kucağındaki parıldayan altın heykeli tutarak ısılt ısılt gülümsüyor.

"Seninle gurur duyuyorum, Shakespeare," diye mırıldanarak dudaklarımı başının yanına bastırdım.

Bana bakarken gözlerinde yaşlar vardı. "Konuşmam nasıldı? Çok mu klişeydi? Kimseyi unutmadım, değil mi?"

"Hayır, kimseyi unutmadın. Kusursuzdun."

Sen her zaman mükemmelsin.

"Artık zamanı gelmişti," diye fısıldıyor kendi kendine.

Daha önce iki kez burada bulunmuştuk ama bu gece nihayet onun gecesiydi ve bundan daha gururlu olamazdım. O anı zihnimde tekrar tekrar yaşayabilirim. Adının çağrılması. Yüzündeki şaşkınlık ifadesi. Herkesin alkışları arasında önce bana dönüp beni öpmesi.

Ve sonra, kürsüden kalabalığın arasında beni bulup, gözlerinde yaşlarla mikrofona usulca fısıldayarak, "Bana bir ses veren ve onu kullanmam için

beni cesaretlendiren hayatımın aşkına" demesi...

O sahneyi kesinlikle çizeceğim, böylece sonsuza dek yaşayacak.

Eve geldiğimizde sessiz bir evle karşılaştık ve el ele tutuşarak yatak odamıza girdik. O, yeni ödülünü komodinin üzerine koyarken, yanaklarında hafif bir kızarıklıkla ona hayranlıkla baktı.

Onu en son ne zaman bu kadar mutlu gördüğümü hatırlamıyorum. Düğün günümüzde. Will doğduğunda. Ve şimdi de bu. Mükemmel bir hayatı oluşturan anıların bir araya gelmesi bu ve bunu neredeyse kaçırdığımı düşünmek bile beni kahrediyor.

Arkasından yaklaşıp yanağından öptüm ve dudaklarımı boynuna doğru indirdim. Parmaklarımı ütülü beyaz gömleğinin yakasının altına kaydırduğımda, bambaşka bir yakanın gümüş zincirini fark ettim.

Ona dokunduğumda zevkle mırıldanıyorum. Boynunu öpücüklerle doldururken ve yavaşça gömleğinin düğmelerini açarken başını yana düşürüyor.

Arkasına uzanıp ellerini eteğimin üzerinden yukarı kaydırıp ve parmakları penisime değdi.

"Sanırım oğlum bu gece bir ödülü hak ediyor," diye fısıldıyorum kulağına.

"Çok uslu davrandım," diye yanıtlıyor, yatak odasında oynadığı role kolayca bürünerek. Her ne kadar neredeyse her zaman tasma takıyor olsa da, bu dinamiğin sadece burada var olduğunu ikimiz de kabul ettik.

Normal günlük hayatımızda Colin benim itaatkarım ya da oğlum değil. O benim eşitim. Kocam. Hayat arkadaşım.

"Peki, benim iyi oğlum ödül olarak ne istiyor?" diye soruyorum, gömleğini omuzlarından sıyrıp çıplak göğsünü ve gümüş tasmağını ortaya çıkarırken.

"Seksi İskoç kocamın beni o etekle becermesini istiyorum."

Yakasını sıkıca kavrayarak kulağına hırladım: "Sanırım isteğini yerine getirebilirim."

Onun benim hakimiyetim altında nasıl eridiğini izlemeyi çok seviyorum. Kontrolü ele alıp onu kendime doğru çekerken yüzünde saf bir mutluluk ifadesi var.

Kalçalarından tutarak penisimi ona sürüyorum, omurgamdan aşağıya ve doğrudan penisime doğru yayılan bir uyarılma hissi yaşıyorum. Bunca yıl geçmesine rağmen, bu adam beni hâlâ o kadar çok tahrik ediyor ki, ellerimi ondan zor tutabiliyorum. Hâlâ onu yoldan çıkarmanın ve işleri ilginç tutmanın yollarını bulabiliyorum.

Colin ve ben yatağa bile ulaşmadan, birkaç dakika sonra o telaşla kemerini çıkarırken ben de gömleğimi yırtıp atıyordum, üzerimde sadece etek kalmıştı.

Çekmecedan kayganlaştırıcıyı çıkarırken o da eğilip elleriyle şifonyere tutundu.

Bu, daha önce milyonlarca kez yaptığımız, iyice prova edilmiş bir dans. Ve asla bıkmayacağım bir dans.

Bir süre onu tahrik ettim, deliğini hazırlarken penisini okşayarak onu doruk noktasına getirdim ve inleyip boşalması için yalvarmasını sağladım. Pantolonu ayaklarının dibinde toplanmıştı, bu yüzden aynadaki yansımada sadece çıplak göğsü ve boynundaki gümüş zincir görünüyordu.

"Kahretsin, Dec," diye inledi kalçalarını bana doğru iterek.

"İhtiyaç duyan oğlum," diye karşılık verdim, penisimi deliğine yaklaştırarak. Penisime biraz daha kayganlaştırıcı sürdükten sonra, kolayca içine girdim.

Aynaya bakarken homurdanıyor, gözleri önce yüzüme, sonra da eteğime takılıyor.

İçine girerken onu yukarıda tutmak zorundayım, bedenlerimizin birleşme biçiminde cenneti buluyorum. Sanki birbirleri için yaratılmışlar gibi. O

benim evim ve ait olduğum yer burası.

"Tanrım, evet," diye bağııyor ben ona daha sertçe girerken. Elini cinsel organına uzattığında, elini itiyorum.

"Henüz değıl."

Hızla geri çekilip onu döndürüyorum. Ellerimi uyluklarına dolayarak onu şifonyerin üzerine kaldırıyorum, Oscar ödölünü kenara itiyorum. Onu bu pozisyonda çok sık görmem ama gördüğümde ilkinı hatırlıyorum.

Hem onun hem de benim ilk deneyimim.

İlk cinsel deneyimim değıldi, ama gerçek bağlantının ne olduğunu ilk kez hissettim. Başkasının orgazmını kendi orgazmım gibi ilk kez hissettim. Colin'in benim için doğıru kişi olduğunu ilk kez kendime itiraf ettim.

Onu kenara doğıru sürükleyerek, bu sefer gözlerinin içine bakarak tekrar içine dalıyorum.

"Kahretsin, seni seviyorum," diye homurdanarak ona sertçe giriyorum. Komodinin üzerindeki her şey sallanıp devriliyor ve Colin de sarsılmamak için boynuma yapışmak zorunda kalıyor.

Penisinden meni sızarken başını geriye doğıru atıyor. "Durma!" diye bağııyor.

"Yaklaştın mı bebeğim?" diye soruyorum.

"Evet."

"Bunu hak ettiğini düşünüyor musun?"

"Evet!"

"Öyleyse kendini okşa, Shelby. Boşalmanı görmek istiyorum."

O, elini penisinin etrafına sarıp okşarken ben de itişlerimin hızını artırdım. Kalçalarım ağrımaya başladı ve sırtım ter içinde kaldı, ama istesem de duramazdım. İkimiz de bu kadar yakınken neden duralım ki?

Boşalmam doruk noktasına ulaşırken, Colin'in vücudunun gerildiğini ve titrediğini, meninin göğsüne yayıldığını hissettim. İkimiz de çılgınca

inliyorduk, neredeyse yere yığılıyorduk ve nefesimizi toparlamak için çok uzun bir süre mücadele ettik.

Yaşlanmak kolay değil.

Onu geri çekip gözlerime baktığımda, yüzünde inanılmaz bir gülümseme vardı ve gözlerinde hayranlıkla bana bakıyordu.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor.

Ona doğru eğilerek dudaklarını nazık bir öpücükle öptüm. Duygularımı fısıldayarak karşılık verdim, ama ikimiz de biliyorduk ki bu üç kelime ona karşı hislerimi asla tam olarak ifade edemezdi.

Colin'le birlikte hızlıca duş alıyoruz ve yorgunluk ikimizi de aynı anda vuruyor gibi. Bu ödül törenleri maraton gibi. Yemin ederim her yıl daha da uzuyorlar.

İkimiz de temizlendikten sonra iç çamaşırlarımızı giyip yatağa giriyoruz. Çıplak uyumak artık karşılayabileceğimiz bir lüks değil, özellikle de Blaire büyük ihtimalle sabahın köründe burada olacağı için.

Yatağıma girdiğimizde kedimiz Romeo ayaklarımızın arasına sokuluyor ve ben de Colin kollarımda huzur içinde uyurken uykuya dalıyorum.

* * *

Oda aydınlıkken, yatağıma kediden çok daha ağır ve sert bir şeyin sıçradığını hissettim ve anında uyandım. Gözlerimi açtığımda Colin hâlâ yanımda uyuyordu ve yatağın ayak ucunda diz çökmüş, ıslıl ıslıl gülümseyen beş yaşında bir çocuk gördüm.

"Günaydın baba."

Blaire'in parmağını dudaklarına götürerek odaya sessizce girdiğini görünce gözlerimi yukarı kaldırdım; sanki bu Will'i susturacakmış gibi.

"Tekrar tebrikler," diye fısıldayarak bağırdı. "Gitmem gerek."

"Ona baktığınız için tekrar teşekkürler," diye fısıldadım ve giderken ona el salladım.

O gider gitmez, Will'e Colin ile benim aramda yatağa gelmesini işaret ettim. Dişsiz bir gülümsemeyle başını salladı ve kollarımda bana sokuldu. Dağınık sarı saçları alnına dökülüyordu, yastığın diğer tarafındaki Colin'inkilerle aynı renkteydi.

"Şşş..." diye fısıldadım. "Babam hâlâ uyuyor."

Will kollarını boynuma doluyor ve keşke tekrar uykuya dalabilsem diye çok istesem de, oğlumun bana bir an daha dinlenme fırsatı vermeyeceğini biliyorum.

"Teyzenin evinde eğlendin mi?" diye soruyorum.

"Evet," diye yanıtlıyor. "Kahvaltıda çikolatalı pankek yaptık."

Bu da onun neden yerinde duramadığını açıklıyor.

"Baba, televizyon izleyebilir miyim?"

"Tamam. Aşağıya inin. Ben bir dakika içinde çıkacağım."

Yatağından fırlayıp oturma odasına koştu. Bir an sonra televizyonda sıkıcı bir çocuk programı duyuyorum. Kahveye çok ihtiyacım olduğu için yataktan kalkmadan önce, dönüp dudaklarımı Colin'in başının yanına bastırıyorum. Zar zor kıpırıyor ve onu daha fazla rahatsız etmiyorum. Umarım uzun süre uyur. Bunu hak etti.

Salona girdiğimde, kanepede Romeo'yu kucağında tutan Will'e bakıp gülümsedim.

"Aç mısın evlat?"

"Hayır," diye yanıtladı, koltuğunda kıpırdanarak.

"Kahve ister misin?"

O sadece kıkırdayarak karşılık veriyor.

"Sadece küçük bir fincan mı?" diye takıldım.

"Hayır baba. Kahve iğrenç."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü kokusunu alabiliyorum. Ama biraz çikolatalı süt alabilir miyim?"

Kahvemi hazırlarken durup başımı sallıyorum. Yarı İngiliz, yarı İskoç oğlumuzun çok güçlü bir Amerikan aksanı var ve bunu durdurmak için yapabileceğimiz hiçbir şey yok. İngiltere veya İskoçya'da, bazen de İtalya'da geçirdiği yazlar dışında, Kaliforniya'da doğup büyüdü.

Her şeye rağmen, o hâlâ gördüğüm en tatlı şey; bronz tenindeki çilleri, kıvrak altın sarısı saçları ve güzel mavi gözleriyle.

Colin evlendikten birkaç yıl sonra ilk kez çocuk sahibi olmak istediğini söylediğinde, aklını kaçırdığını düşündüm. Ben mi, baba mı?

Başarısızlığa mahkum olduğumu hissediyordum. Bunun bir felaket olacağına kendimi ikna etmiştim.

Ama Colin'in baba olması? Kafamda oluşan bu görüntü, beni bu fikre sıcak bakmaya itti. Ve iyi ki de öyle oldu.

Yumurta donörü bulduk ve Blaire de hevesli taşıyıcı annemiz oldu. Sonra birdenbire her şey çok hızlı gelişti. Çok şanslıydık. İnanılmaz derecede mübarek olduk.

Dokuz ay sonra William buradaydı.

Colin'i baba olarak görme hayalim, bunun gerçekliğiyle kıyaslanamaz bile. Sevdiğiniz adamın çocuğunuzu kucağında tuttuğunu gördüğünüz an için sizi hiçbir şey hazırlayamaz. Hiçbir şey.

Birbirimize olan sevgimizin nasıl çoğaldığını, geliştiğini, kök saldığını ve bir başka minik insanı da kapsayacak şekilde büyüdüğünü izlemek bir mucize gibiydi.

Eğer ben ay isem ve Colin gelgit ise, Will tüm dünyadır.

Baba olduktan beri neredeyse her gün babamı düşünüyorum. Colin'in de öyle düşündüğünü biliyorum. İyi ya da kötü, bence ebeveynlerimizin bizi nasıl yetiştirdiği, Will'i nasıl yetiştireceğimize de yansıyor. Babam katı ve

ciddi bir adamdı ve birçok güzel anım olmasına rağmen, onunla geçirdiğim zamanların daha rahat olmasını dilerdim. O anların ne kadar değerli ve sınırlı olduğunu bilmiyordu. Will ile birlikteyken bunu asla unutmuyorum.

Çoğu gün hâlâ bunu berbat ettiğimi ve muhtemelen hiçbir zaman Colin kadar iyi olamayacağımı düşünüyorum, ama deniyorum. Bu ikisi için hayatımı verirdim. Ben onların koruyucusuyum. Ve onlar benim kalbim.

Kahvem hazır olunca bardağı alıp kanepeye, Will'in yanına oturdum ve ona çikolatalı sütünü uzattım. Onun gösterisi umurumda bile değildi, bu yüzden telefonumu açtım ve hemen Colin'in sahnede ödülünü alırken çekilmiş fotoğraflarını gördüm. Halk da onun zaferine benim kadar hayran görünüyordu.

"Kahve kokusu alıyorum," diyor oturma odasına girerken ve kollarını başının üzerine doğru uzatırken.

Bardağını aldıktan sonra, beş yaşındaki hareketli çocuğumuzun diğer tarafındaki kanepeye oturuyor. İkisi birbirine sarılıyor ve Colin, Will'in başının üstünü öpüyor.

İkisine birden bakarken telefonumdaki her neyse ilgimi kaybettim ve kenara fırlattım. Colin'in eli koltuğun arkasına uzandı ve ben de elini sıkıca kavradım.

Bana gülümsüyor ve her şey yolunda gibi geliyor. Hayatımda buraya asla ulaşamayacağımı düşündüğüm, umut ve vaatlerin anne babamla birlikte öldüğünü sandığım bir dönem vardı. Ama sonra hayatı yeniden yaşamaya değer kılan birini buldum.

O bana umut ve vaat veriyor. Hiçbir şeyin garanti olmadığını ve zor günlerin tekrar gelebileceğini biliyorum, ama işte bu yüzden bu gibi anlar çok daha değerli.

Teşekkürler

"Promise Me"yi okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Biliyorum, bu kitap birçok yönden daha önce yazdıklarımın çok farklıydı, ama anlatmak zorunda hissettiğim bir hikayeydi.

Declan ve Colin kalbimi fethetti ve çok sevdiğim bu iki karakter için, onların mutlu sona ulaşmaları için bu kadar uzun süre beklemlerine ve bu kadar çok çaba sarf etmelerine neden olduğum için biraz üzülüyorum. Bunun için, biliyorum ki, gelmiş geçmiş en mutlu ve en uzun sonsuza dek sürececek bir birlikteliğe sahip olacaklar.

Arkamda duran inanılmaz bir ekip olmasaydı bu kitabı asla bitiremezdim.

Öncelikle, bu kitabı arkadaşlarıma ithaf ettim çünkü aralarından seçim yapmak çok zor. Jill, Phil, Becca, Misty, Amanda, Adrian—sizler benim dayanak noktalarımısınız. Bana cesaret, destek, kahkaha, tavsiye, dikkat dağıtıcı şeyler ve kucaklamalar veriyorsunuz. Hayatımın aşklarısınız... teşekkür ederim.

Her zaman arkamda duran inanılmaz menajerim Savannah Greenwell.

Hikayelerimi her zaman destekledikleri ve çılgın fikirlerimi dinledikleri için Sourcebooks Casablanca ekibine teşekkür ederim.

Beni her zaman düzenli ve işlerimi yolunda tutan asistanım Lori'ye teşekkür ederim.

Sevgili İskoç g zellerim Rebecca ve Ashleigh. Bunu bir Şekilde berbat etmememi sağladığınız için teŐekk rl r.

Ve son olarak, sizlere, sevgili okurlarıma. Hangi yola girersem gireyim, her zaman benimle birlikte olduğunuz için teşekkür ederim. Her zaman sadece baharatı değil, daha fazlasını gördüğünüz için teşekkür ederim. Kafamda yarattığım ılgın Şeyleri sevdiğiniz ve karakterleri benim kadar sevdiğiniz için teşekkür ederim.

Sevgilerimle,

Sara

Yazar Hakkında

Sara Cate, karmaşık karakterleri, yürek burkan hikayeleri ve yasak aşkı, ateşli romanlarının her sayfasına ustaca işleyen, USA Today'in çok satan romantik roman yazarlarından biridir. Sara'nın yazıları, nefesinizi kesecek sürprizlerle dolu, çöl yazı kadar sıcaktır. En çok Salacious Players' Club serisiyle tanınan Sara, risk almaktan ve okuyucularına hem heyecan verici hem de güçlendirici bir deneyim sunmaktan çekinmez. Ateşli hikayeler yazmadığı zamanlarda, Arizona güneşinin tadını çıkarırken, Taylor Swift dinlerken ve ailesiyle Marvel filmleri izlerken bulunabilir.

Web sitesi: saracatebooks.com

Facebook: [SaraCateBooks](https://www.facebook.com/SaraCateBooks)

Instagram: [@saracatebooks](https://www.instagram.com/saracatebooks)

TikTok: [@SaraCatebooks](https://www.tiktok.com/@SaraCatebooks)

Bu Sourcebooks e-kitabını okuduğunuz için teşekkür ederiz!

Yeni ürünler, özel teklifler ve bonus içerikler hakkında bilgi edinmek için e-posta listemize katılın; tüm bunlar doğrudan gelen kutunuza gelsin!

ŞİMDİ KAYDOL

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM